PRIMUL COMANDAMENT BRAD THOR A şasea carte din seria Scot Harvath Copyright © 2007 Pentru Scott F. Hill, Ph.D. – un patriot devotat care a pus dragostea de ţară şi dragostea de familie mai presus de orice altceva De inimico non loquaris male, sed cogites.

Nu-ţi dori răul pentru duşmanul tău, planifică-l.

Capitolul 1 CAMP DELTA STAŢIA NAVALĂ SUA BAIA GUANTANAMO, CUBA Când era cald şi umed, viaţa în Cuba plutea undeva între mizeria absolută şi „baia este gata, are cineva nişte lame de ras?”. Dar când era frig şi ploua, Cuba era de-a dreptul insuportabilă.

Seara aceasta a fost una dintre acele nopţi.

Când gardienii au ajuns în celulele de izolare din „Tabăra 5” din Delta, unde locuiau cei mai periculoşi şi cei mai valoroşi deţinuţi cu cea mai mare valoare de informaţii, erau într-o dispoziţie mai proastă decât de obicei. Şi nu era din cauza vremii. Ceva nu era în regulă. Acest lucru se citea pe feţele lor când au scos cinci deţinuţi din celule şi le-au ordonat sub ameninţarea armei să se dezbrace.

Philippe Roussard nu se afla la Guantanamo de cel mai mult timp, dar cu siguranţă fusese interogat cel mai dur. Un european de origine arabă, era un lunetist cu abilităţi extraordinare ale cărui isprăvi erau legendare.

Videoclipuri cu uciderile sale rulau în buclă continuă pe site-urile jihadiste de pe internet. Pentru fraţii săi musulmani, el nu era nimic mai puţin decât un supererou în panteonul islamiştilor radicali. Pentru Statele Unite, el era o maşină de ucis oribilă, responsabilă de moartea a peste o sută de soldaţi americani.

Totuşi, când Roussard s-a uitat în ochii temnicerilor săi, a văzut mai mult decât obişnuita ură pură. În această seară, aceasta a fost dublată de dezgust absolut. Oricare ar fi fost tactica de interogare din miez de noapte pe care soldaţii de la Joint Task Force Guantanamo o aveau pregătită pentru Roussard şi cei patru colegi ai săi, ceva îi spunea că nu va semăna cu nimic din ceea ce au mai experimentat până atunci.

Gardienii păreau pe punctul de a-şi pierde controlul.

Fusese executat cu succes un atac împotriva Statelor Unite? Ce altceva ar fi putut să-i pună pe soldaţi într-o asemenea stare?

În acest caz, Roussard era sigur că americanii îi vor face pe prizonieri să plătească. Fără îndoială, ei au conceput încă un exerciţiu umilitor menit să insulte sensibilitatea musulmană a prizonierilor lor. În particular, Roussard spera ca tortura să o implice pe atrăgătoarea soldată blondă şi ca aceasta să se dezbrace până la lenjeria ei neagră şi dantelată şi să se frece de el. Deşi ştia că era greşit, fanteziile sale despre ce ar fi vrut să-i facă acelei femei erau ceea ce îl ţinea frumos ocupat în timpul orelor lungi şi singuratice de izolare pe care le îndura.

Încă specula asupra soartei sale când a auzit uşa din capătul celălalt al blocului de celule închizându-se. Roussard şi-a ridicat privirea, sperând că era blonda, dar nu era aşa.

Un alt soldat intrase cărând cinci pungi de cumpărături din hârtie. Pe măsură ce trecea, a aruncat fiecăruia dintre prizonieri câte un sac.

„Îmbracă-te!”, a ordonat el într-o arabă incomodă.

Confuzi, toţi deţinuţii, inclusiv Philippe, au scos hainele civile din genţi şi au început să se îmbrace. Bărbaţii îşi aruncau priviri furişe unul altuia în timp ce încercau să-şi dea seama ce se întâmpla.

Roussard şi-a amintit de poveştile pe care le auzise despre prizonierii evrei din lagărele de concentrare cărora li se spunea că sunt duşi la duş, când de fapt erau în drum spre camerele de gazare.

Se îndoia că americanii îi îmbrăcau în haine noi doar pentru a-i executa, dar, cu toate acestea, incertitudinea a ceea ce urmau să înfrunte îl umplea de mai mult decât o mică nelinişte.

„De ce nu încearcă să dea o fugă?”, i-a şoptit unul dintre gardieni camaradului său în timp ce mângâia garda de declanşare a M-16-ului său. „Vreau doar ca unul dintre nenorociţii ăştia să se năpustească asupra noastră.”

„Asta e o porcărie”, a răspuns celălalt. „Ce naiba facem?”

„Voi doi, tăceţi din gură!”, a lătrat comandantul lor, care apoi a apelat la o serie de comenzi prin radio.

Ceva cu siguranţă nu era în regulă.

După ce au fost complet îmbrăcaţi, li s-au pus cătuşe în jurul încheieturilor şi gleznelor şi au fost aliniaţi împotriva peretelui îndepărtat.

Asta e, s-a gândit Roussard, în timp ce îi ţinea privirea soldatului care spera ca unul dintre prizonieri să o ia la fugă.

Degetul soldatului a trecut de la garda de declanşare a armei la trăgaciul propriu-zis al acesteia şi părea pe punctul de a spune ceva, când o serie de vehicule s-au oprit chiar afară.

„Ăştia suntem noi”, a strigat comandantul Task Force. „Să ne cărăm.”

Prizonierii au fost împinşi spre uşă. Roussard a sperat că, odată ce vor ieşi afară şi va putea vedea încotro se îndreaptă, lucrurile vor avea mai mult sens.

Acest plan s-a năruit când, unul câte unul, cagule negre au fost puse pe capul fiecărui om înainte de a fi dus afară, într-o coloană de Humvee-uri verzi care aşteptau.

Zece minute mai târziu, convoiul s-a oprit. Înainte ca gluga grea a lui Roussard să fie îndepărtată, el a putut distinge vuietul distinct şi ascuţit al motoarelor cu reacţie care mergeau la ralanti.

Pe pista îmbibată de ploaie, prizonierii priveau un Boeing 727 enorm în timp ce li se scoteau cătuşele. O scară metalică fusese rulată pe partea laterală a aeronavei, iar uşa acesteia era larg deschisă.

Nimeni nu a scos un cuvânt, dar pe baza comportamentului soldaţilor – care păreau să fi primit ordin să păstreze distanţa faţă de avion – Roussard a ajuns la o concluzie uluitoare. Fără să i se ordone să facă acest lucru, a făcut un pas înainte. Când niciunul dintre soldaţi nu a încercat să-l oprească, el a mai luat încă una şi încă una până când picioarele sale au atins prima treaptă metalică şi a început să urce în sus, două câte două. Mântuirea lui era aproape! Exact aşa cum ştia că va fi în cele din urmă.

Cu sunetul celorlalţi prizonieri care băteau în pasarelă în spatele lui, Roussard a păşit cu precauţie în cabină. A fost întâmpinat de primul ofiţer al avionului, care i-a comparat asemănarea cu o fotografie de pe clipboardul său, a scos un plic negru şi greu şi a spus: „Ni s-a spus să vă dăm asta”.

Roussard mai primise astfel de plicuri şi înainte. Fără ca măcar să o deschidă, a ştiut de la cine era.

„Dacă nu vă deranjează să luaţi loc”, a continuat primul ofiţer. „Căpitanul este nerăbdător să pornească la drum”.

Roussard a găsit un loc liber lângă fereastră şi şi-a pus centura de siguranţă. În timp ce uşa principală a cabinei se închidea, mai mulţi membri ai echipajului de zbor au dispărut în partea din spate a aeronavei şi s-au întors cărând piese de echipament medical cu aspect ciudat, împreună cu un număr egal de frigidere mari, din plastic.

Nimic nu avea sens pentru Roussard până când nu a deschis plicul şi nu a citit conţinutul. Un zâmbet lent a început apoi să i se răspândească pe faţă. Era gata. Nu numai că era liber, dar americanii nu aveau să poată veni după el. Avea să se răzbune – şi mult mai repede decât ar fi crezut.

Deschizându-şi jaluzelele de la fereastră, Roussard i-a putut vedea pe soldaţi urcându-se înapoi în Humvee-urile lor şi îndepărtându-se de pista de aterizare, câţiva dintre ei cu mâinile atârnând pe geamuri şi cu degetele mijlocii ridicate în semn de salut simulat.

În timp ce motoarele avionului au pornit la viaţă şi bestia grea a început să se rostogolească înainte, din faţa avionului au izbucnit urale de „Allahu Akbar”, „Dumnezeu este mare”.

Allah era într-adevăr măreţ, dar Roussard ştia că nu fusese El cel care dispusese eliberarea lor. În timp ce privea plicul negru, ştia că recunoştinţa lor se datora cuiva mult mai puţin binevoitor.

Întorcându-şi din nou atenţia spre fereastră, în timp ce soldaţii dispăreau rapid din peisaj, Roussard a înclinat degetul mare şi arătătorul, a ţintit şi a apăsat un trăgaci imaginar.

Acum că era liber, ştia că era doar o chestiune de timp până când cel care îl manevra îl va elibera în America pentru a-şi exercita răzbunarea.

Capitolul 2 FAIRFAX COUNTY, VIRGINIA ŞASE LUNI MAI TÂRZIU Un trosnet de tunet a zguduit pereţii şi ferestrele dormitorului au explodat într-o furtună de sticlă spartă.

Alimentat complet din instinct, Scot Harvath s-a întins spre prietena lui, Tracy, şi s-a rostogolit de pe pat.

A aterizat puternic pe umărul său rău. Schimbându-şi greutatea, a ridicat mâna şi a smuls sertarul de pe noptieră. S-a prăbuşit cu zgomot. Monede străine, o sticlă de analgezice, un set de chei de la încuietori pe care încă nu le găsise pe proprietate, pixuri şi un bloc de hârtie de la Ritz din Paris, toate s-au împrăştiat pe podeaua de lemn.

Totul era acolo, cu excepţia a ceea ce avea nevoie cu disperare să găsească – arma lui.

Harvath s-a rostogolit pe burtă şi s-a lovit sălbatic la piept sub pat. Tot ce a găsit a fost o cutie goală de muniţie cu vârfuri goale şi un toc la fel de gol.

Instinctul îi striga să găsească o armă, în timp ce conştiinţa îi urla că se culcase fără una. Dar se dusese la culcare cu o armă. Întotdeauna o făcea. Îl pusese în sertarul de lângă el. Era sigur de asta.

Poate că Tracy a ajuns primul la ea. S-a întors spre ea, dar ea nu era acolo. De fapt, în apucăturile lui groggy, nu era chiar sigur că ea fusese chiar în pat. Nimic nu mai avea sens.

Ridicându-se în picioare, Harvath rămase jos şi se îndreptă spre hol şi spre scările din capătul celălalt. Cu fiecare pas, nelinişte lui creştea. Instinctul lui încerca să-i spună ceva şi, la aterizarea finală, a văzut apoi sângele. Podelele, pereţii, tavanul... toate erau acoperite de ea.

Era atât de mult peste tot. De unde venise? De la cine venise?

În ciuda adrenalinei care îi pompa prin corp, picioarele i se păreau două blocuri de granit solid. A avut nevoie de toată voinţa sa pentru a înainta spre intrare şi spre uşa deschisă din faţă.

Când a ieşit afară, ceea ce a văzut a venit în lovituri rapide şi ascuţite de viziune – tuşe sângeroase pictate deasupra uşii, un coş de picnic răsturnat, iar prăbuşit pe prag, lângă un căţeluş alb, era trupul femeii de care se îndrăgostise.

Harvath a crezut că a văzut mişcare undeva de-a lungul liniei de copaci de la marginea proprietăţii. Căuta ceva ce ar fi putut folosi ca armă când un cuţit lung şi negru i s-a învârtit peste umăr din spate şi lama i-a fost apăsată pe gât.

Capitolul 3 FAIRFAX HOSPITALUL FALLS CHURCH, VIRGINIA Capul lui Harvath s-a dat înapoi atât de brusc încât şocul l-a trezit deodată. A fost nevoie de câteva secunde pentru ca ritmul cardiac să încetinească şi pentru ca el să recunoască unde se afla.

S-a uitat prin camera de spital şi a văzut că totul era exact aşa cum îl lăsase înainte de a adormi. Balustrada patului pe care intenţionase doar să-şi sprijine fruntea era încă acolo, la fel ca şi ocupanta patului, Tracy Hastings.

Ochii lui Harvath i-au scanat lungimea corpului, căutând orice semn că s-ar fi mişcat în timpul somnului său, dar Tracy a rămas în comă. Fusese victima glonţului unui asasin anonim cu cinci zile în urmă şi de atunci nu se mai mişcase; nici măcar o fracţiune de centimetru.

Ventilatorul şi-a continuat ciclul ritmic de woosh, pop... woosh, pop. Harvath nu suporta să o vadă aşa. Suferise deja atâtea traume. Dar partea cea mai rea era să ştie că suferinţa ei actuală era din vina lui.

În ciuda a tot ceea ce lumea îi aruncase în faţă – în special un dispozitiv exploziv improvizat în Irak care îi explodase în faţă, luându-i unul dintre frumoşii ei ochi albaştri şi cariera de tehnician de top în domeniul eliminării explozibililor din Marina Militară – reuşise să îşi păstreze un incredibil simţ al umorului.

Deşi îi luase ceva timp să recunoască, Harvath se îndrăgostise de Tracy în clipa în care o văzuse pentru prima dată.

Fuseseră puşi împreună din întâmplare cu puţin mai puţin de o lună în urmă, în Manhattan. Harvath călătorise în Big Apple pentru a petrece weekendul de 4 iulie cu bunul său prieten, Robert Herrington. Robert, sau „Bullet Bob”, aşa cum îl ştiau amicii săi, era un agent de marcă al Delta Force, care fusese recent lăsat la vatră din punct de vedere medical din armată din cauza unei răni suferite în Afganistan.

Harvath şi Herrington aveau planificat un weekend plin de băutură şi chefuri, când New York-ul a fost supus unui atac terorist îngrozitor. Niciunul dintre ei nu ştia că Bob avea să fie ucis mai târziu în acea noapte.

Cu insula Manhattan complet izolată şi cu unităţile de poliţie, de pompieri şi de urgenţă întinse la maximum, Bob îl ajutase pe Scot să-şi formeze propria echipă pentru a-i vâna pe făptaşi.

Echipa era formată din personalul de operaţiuni speciale de la unitatea de veterani din Manhattan care, la fel ca Bob, fuseseră cu toţii recent concediaţi din cauza diverselor răni suferite în străinătate. Harvath se afla pe acoperişul clădirii VA de pe East River când Tracy şi alţi doi amici ai lui Bob au urcat pe acoperiş.

La douăzeci şi şase de ani, Tracy era cu zece ani mai tânără decât Harvath, dar avea o înţelepciune şi o mondenitate care făceau ca vârsta lor să fie irelevantă. Când Harvath i-a împărtăşit mai târziu această observaţie, ea a glumit spunând că dezactivarea dispozitivelor explozive mortale pentru a-şi câştiga existenţa avea un mod de a îmbătrâni o persoană, rapid.

Poate că se purta ca o femeie mai în vârstă decât cei douăzeci şi şase de ani ai săi, dar cu siguranţă nu arăta aşa. Ea era imaginea formei fizice. De fapt, ea avea cel mai sculptat corp dintre toate femeile pe care Harvath le cunoscuse vreodată.

Tracy glumea că avea un corp de moarte şi o faţă care să îl protejeze. Era modul ei de a face faţă cicatricilor pe care le suferise în urma detonării unui dispozitiv exploziv improvizat în Irak. Chirurgii plasticieni făcuseră o treabă fabuloasă în a potrivi albastrul palid al ochiului ei supravieţuitor cu un înlocuitor, dar oricât de mult s-ar fi machiat Tracy, tot nu reuşea să ascundă complet cicatricile subţiri de pe faţă.

Nimic din toate astea nu conta pentru Harvath. El credea că era superbă. În special, îi plăcea cum îşi purta părul blond în codiţe. Cozile erau pentru fetiţe, dar aveau ceva hotărât de sexy când erau purtate de o femeie.

Asta era Tracy pe scurt. Nu era nimic obişnuit la ea. Spiritul ei, compasiunea ei, perseverenţa ei în faţa rănilor erau toate trăsături pe care Harvath le admira profund, dar nu acestea îl făcuseră să se îndrăgostească de ea. Motivul pentru care s-a îndrăgostit era mult mai egoist.

Motivul pentru care Harvath ţinea atât de mult la ea era că, pentru prima dată în viaţa lui, găsise pe cineva care îl înţelegea cu adevărat aşa cum era. Ea vedea dincolo de valurile de glume constante, prin fluxul nesfârşit de glume şi peste mormanul de pietre pe care Harvath îl stivuise pentru a se izola de restul lumii. El nu avea nevoie să se joace cu ea şi nici ea nu avea nevoie să se joace cu el.

Din momentul în care se cunoscuseră, fiecare dintre ei putuse fi el însuşi. A fost un sentiment pe care Harvath nu crezuse niciodată că îl va experimenta.

În timp ce se uita la Tracy pe patul de spital, ştia că era un sentiment pe care nu-l va mai experimenta niciodată.

Cu blândeţe, şi-a desprins mâna de a ei şi s-a ridicat.

Capitolul 4 În baia privată a camerei de spital se aflau o periuţă de dinţi, pastă de dinţi, un aparat de ras, deodorant şi cremă de ras.

Laverna, asistenta de noapte, îi lăsase acolo la scurt timp după ce Harvath sosise în dimineaţa în care Tracy fusese împuşcată. Fusese destul de evident că nu avea nicio intenţie de a pleca. Era gata să rămână atât timp cât ar fi fost nevoie pentru ca ea să se facă bine.

Închizând uşa, Harvath s-a dezbrăcat şi a pornit duşul. Când apa a fost bună şi fierbinte, s-a urcat înăuntru şi a lăsat-o să se lovească de corpul său. Când închidea ochii, bucăţi din coşmarul său reveneau şi se lupta să le alunge în depărtările psihicului său. Frecându-se cu un mic săpun de curtoazie, a încercat să se gândească la altceva.

Funcţiona, dar ştia că demonii se vor întoarce. Îi dădeau târcoale în fiecare zi şi noapte de când Tracy fusese împuşcat.

Unul dintre doctorii care se aflau în cameră când Harvath a ieşit dintr-o versiune deosebit de urâtă a visului i-a sugerat să urmeze o terapie, dar Harvath l-a refuzat politicos. Era evident că doctorul nu ştia cu cine vorbea. Bărbaţii din domeniul de activitate al lui Scot nu căutau terapie. Cine din lume ar fi putut vreodată să înţeleagă viaţa pe care o ducea, cu atât mai puţin preţul incredibil pe care i-l luase de-a lungul anilor?

Aruncând selectorul de temperatură până la capăt la rece, Harvath şi-a şocat corpul să se trezească şi a ieşit afară.

Înfăşurându-şi un prosop în jurul taliei, s-a sprijinit de chiuvetă şi a şters un petic de ceaţă de pe oglindă. Pentru prima dată în viaţa lui, arăta de fapt aşa cum se simţea – oribil. Ochii lui albaştri, în mod normal strălucitori, erau terni şi injectaţi de sânge, faţa lui frumoasă trasă şi hâdă. Părul său şaten şi nisipos, deşi nu era nici pe departe lung, avea nevoie de o tunsoare. Şi, cu toate că trupul său întins şi musculos de

1,70 m ar fi fost invidiat de bărbaţi de jumătate din vârsta lui, abia mâncase în ultimele cinci zile şi era trist de subnutrit.

Doar o singură dată Harvath mai fusese cuprins de atâta îndoială şi ură de sine cum era acum.

Cu optsprezece ani în urmă, îşi sfidase tatăl, un instructor SEAL la Şcoala Specială de Război Naval de lângă casa lor din Coronado, California. Făcuse probe şi fusese acceptat în echipa de schi freestyle a Statelor Unite. Deşi tatăl său ştia că fiul său era un schior excepţional, îşi dorise ca acesta să meargă la facultate după liceu, nu să intre în lumea atletismului profesionist. Tatăl şi fiul erau la fel de încăpăţânaţi, şi niciunul nu a vorbit cu celălalt multă vreme după aceea. Mama lui Scot, Maureen, a fost cea care a reuşit să ţină familia unită.

Şi, deşi a existat o oarecare comunicare între cei doi bărbaţi, lucrurile nu au mai fost niciodată cu adevărat la fel.

Tatăl şi fiul se asemănau mai mult decât voiau să recunoască amândoi, ceea ce a făcut ca tragedia morţii bătrânului Harvath să fie şi mai insuportabilă.

Când Michael Harvath a fost ucis într-un accident de antrenament, Scot nu a mai fost niciodată la fel. Oricât de mult ar fi încercat, nu reuşea să se întoarcă cu capul în schiul de competiţie. Oricât de mult iubea sportul, acesta nu mai părea atât de important pentru el.

Cu o parte din câştigurile sale substanţiale, şi-a cumpărat un rucsac şi a călătorit prin Europa, stabilindu-se în cele din urmă în Grecia, pe o mică insulă numită Paros. Acolo şi-a găsit un loc de muncă ca barman, lucrând pentru doi britanici nepotriviţi, expatriaţi. Unul era un fost şofer pentru o familie de infractori din sudul Londrei, celălalt un fost soldat SSAS nemulţumit. După un an, Harvath a ştiut ce vrea să facă.

S-a întors acasă şi s-a înscris la University of Southern California, unde a studiat ştiinţe politice şi istorie militară. După ce a absolvit trei ani mai târziu, cum laude, s-a înrolat în Marină, încercând şi fiind acceptat la şcoala SEAL de demolare subacvatică de bază (BUD/S) şi la un program specializat cunoscut sub numele de SQT sau SEAL Qualification Training. Deşi procesul de selecţie şi antrenamentul ulterior au fost epuizante peste măsură, pregătirea sa mentală şi fizică de atlet de talie mondială, refuzul de a renunţa vreodată la ceva şi convingerea că şi-a găsit în sfârşit adevărata vocaţie în viaţă l-au propulsat înainte şi i-au adus onoarea de a fi considerat unul dintre cei mai de elită războinici din lume – un SEAL al Marinei SUA.

Cu abilitatea sa excepţională de a schia, Harvath a fost repartizat în echipa de experţi în vreme rece a SEAL-urilor, SEAL Team Two.

Acolo, în ciuda unei pierderi tragice într-una dintre primele sale misiuni, Harvath a excelat.

În cele din urmă, a atras atenţia membrilor faimoasei SEAL Team Six a Marinei, care l-au ajutat să îşi perfecţioneze abilităţile nu numai ca luptător, ci şi ca lingvist, îmbunătăţindu-i cunoştinţele rudimentare de franceză şi învăţându-l limba arabă.

În timp ce se afla în echipa 6, Harvath a asistat un detaşament de securitate prezidenţială în Maine şi a atras atenţia serviciilor secrete. Dorind să îşi consolideze expertiza în domeniul antiterorismului la Casa Albă, au reuşit în cele din urmă să îl convingă să renunţe la Marină şi să vină la Washington. În curând, Harvath s-a distins şi mai mult, iar după o scurtă perioadă de timp a fost recomandat pentru un program ultrasecret la Departamentul de Securitate Internă, condus de un vechi prieten de familie şi fost director adjunct al FBI, pe nume Gary Lawlor.

Programul se numea Proiectul Apex. A fost îngropat într-o ramură puţin cunoscută a DHS, numită Biroul de asistenţă pentru investigaţii internaţionale, sau OIIA, pe scurt.

Misiunea declarată a OIIA era de a asista poliţia, armata şi agenţiile de informaţii străine pentru a ajuta la prevenirea atacurilor împotriva americanilor şi a intereselor americane în străinătate.

În acest sens, misiunea lui Harvath a fost parţial în concordanţă cu mandatul oficial al OIIA. În realitate, el era un câine de război foarte secret, înrolat după 11 septembrie 2001 pentru a fi lansat de preşedinte împotriva duşmanilor Statelor Unite, pentru a ajuta la prevenirea oricăror atacuri teroriste viitoare asupra Americii.

Raţionamentul era că, dacă teroriştii nu respectau nicio regulă, atunci nici SUA nu ar fi făcut-o. Dar, din cauza prejudecăţilor sensibile ale PC-ului care existau în America, care păreau să sugereze că naţiunea noastră era singura care trebuia să respecte regulile, preşedintele şi-a dat seama că adevărata misiune a lui Harvath putea fi cunoscută doar de câţiva oameni cheie, şi anume preşedintele însuşi şi şeful lui Harvath, Gary Lawlor.

Harvath urma să fie sprijinit cu toată greutatea Biroului Oval, precum şi cu puterea colectivă a armatei americane şi cu mijloacele combinate ale comunităţii de informaţii americane. Programul suna fantastic pe hârtie, dar realitatea, în special în Washingtonul birocratic, s-a dovedit a fi adesea cu totul altceva.

Harvath nu voia să se gândească acum la slujba sa. Din această cauză, din cauza lui, Tracy fusese împuşcat. Nu avea nevoie de rezultatele vreunei anchete pentru a-i spune asta. Ştia asta la fel de sigur cum ştia că femeia care zăcea în acel pat de spital nu merita nimic din ceea ce i se întâmplase.

FBI-ul reuşise să pună cap la cap o parte din ceea ce se întâmplase. Descoperiseră ascunzătoarea pe care o folosise trăgătorul în pădurea de la marginea proprietăţii sale. Estimarea lor era că, oricine ar fi fost asasinul, acesta se săpase undeva în timpul serii, probabil cu câteva ore înainte de a se lumina de ziuă.

Ucigaşul lăsase în urmă un tub de cartuş cu mesajul: „Ceea ce a fost luat cu sânge, nu poate fi răspuns decât cu sânge”.

Mai fusese şi actul bizar de a-şi picta cadrul uşii cu sânge. Prima serie de analize a exclus că ar fi fost a lui Tracy. Fusese pictat acolo cândva în timpul nopţii şi se uscase deja înainte ca Tracy să fie împuşcat.

Apoi, mai era şi câinele care fusese pus în pragul uşii ca un cadou într-un coş de picnic. Harvath a fost suficient să arunce o singură privire la biletul de mulţumire lăsat împreună cu cartuşul pentru a-şi da

seama de la cine era. Dar dacă cineva avea de gând să-l vizeze pe el sau pe Tracy, de ce să lase o carte de vizită atât de evidentă?

Cu câteva săptămâni mai devreme, în cadrul unei operaţiuni sub acoperire în Gibraltar, Harvath salvase viaţa unui câine uriaş, cunoscut sub numele de Ovcharka caucaziană – aceeaşi rasă ca şi cel care fusese lăsat la uşa lui. Proprietarul câinelui din Gibraltar era un omuleţ dispreţuitor – un pitic, de fapt, care se ocupa cu cumpărarea şi vânzarea de informaţii strict secrete. De asemenea, el a ajutat la planificarea atacului asupra New York-ului. Era cunoscut pur şi simplu ca Trolul.

Dar cum îl găsise trolul? Doar o mână de oameni ştiau despre biserica istorică şi terenul numit Bishop's Gate pe care Harvath le numea acum casă. Îi venea greu să creadă că Trolul ar fi fost atât de neatent sau de prost încât să anunţe că el se afla în spatele împuşcării lui Tracy.

Sincronizarea, totuşi, era proastă, iar Harvath nu era o persoană care să creadă în coincidenţe. Trebuia să existe o legătură, iar el era hotărât să afle care era aceasta.

Capitolul 5 Când Harvath s-a întors în camera de spital, părinţii lui Tracy , Bill şi Barbara Hastings, stăteau de o parte şi de alta a patului ei.

Bill Hastings era un bărbat mare, de aproximativ un metru optzeci şi patru şi peste două sute de kilograme. Jucase fotbal la Yale şi arăta ca şi cum ar fi putut juca în continuare. Avea părul cărunt, iar Harvath îl plasează între 60 şi 60 de ani. Văzându-l pe Harvath intrând în cameră, şi-a ridicat privirea şi a întrebat: „Vreo schimbare?”.

„Nu, domnule”, a răspuns Harvath.

Barbara i-a zâmbit. „Iar ai fost aici toată noaptea, nu-i aşa?”.

Harvath nu a răspuns. El a dat pur şi simplu din cap. Faptul că trebuia să aibă de-a face cu părinţii lui Tracy era unul dintre cele mai dificile aspecte ale vegherii la căpătâiul ei. Se simţea al naibii de responsabil pentru ceea ce i se întâmplase. Nu-i venea să creadă cât de amabili au fost cu el. Dacă îl învinuiau cât de puţin pentru ceea ce i se întâmplase fiicei lor, nu o arătau.

„Cum e la hotel?” Harvath s-a descurcat. Tăcerile din cameră puteau fi insuportabile şi ştia că trebuia să înceapă să poarte o parte din greutatea conversaţiei.

„E bine”, a răspuns Barbara în timp ce a luat mâna lui Tracy şi a început să-i mângâie antebraţul. Mama lui Tracy era o femeie uluitor de elegantă. Părul ei roşu închis era perfect coafat şi unghiile îi erau perfect îngrijite. Purta o bluză de mătase, o fustă Armani tăiată chiar deasupra genunchiului, ciorapi şi pantofi scumpi.

Deşi Harvath nu ar fi rostit niciodată o replică atât de banală, era evident de unde îşi luase Tracy frumuseţea.

Hastings formau o pereche foarte atrăgătoare. Cu averea pe care Bill Hastings o strânsese în domeniul fondurilor speculative, nu era de mirare că erau aproape permanent în paginile mondene din Manhattan.

După atacul din 3 iulie din New York, se gândiseră să scurteze vara în sudul Franţei, dar Tracy îi convinsese să rămână. Manhattanul avea să fie un coşmar pentru o perioadă de timp în care să se întoarcă şi în care să se deplaseze, aşa că, cu cât puteau să amâne mai mult întoarcerea, cu atât mai bine. Planurile lor se schimbaseră în momentul în care Tracy fusese împuşcată. Închiriaseră un avion privat şi se grăbiseră să ajungă la Washington pentru a fi alături de fiica lor.

Harvath se străduia să găsească altceva de spus când o asistentă şi-a băgat capul pe uşă şi a întrebat: „Agent Harvath? Un domn doreşte să vă vadă. Aşteaptă în salon.”

„Bine, vin imediat”, a răspuns Harvath. Era fericit să le ofere soţilor Hastings un timp singur cu fiica lor.

Ocolindu-l pe domnul Hastings, Harvath s-a aplecat şi i-a şoptit lui Tracy la ureche că se va întoarce imediat. I-a strâns mâna cu drag, apoi s-a îndreptat spre uşă.

Tocmai când se întindea spre mâner, Bill Hastings a spus: „Dacă e din nou tipul de la Birou, ai grijă să-i spui că nu am găsit niciodată buletinul lui Tracy în efectele ei personale.”

Harvath a dat din cap şi a ieşit. În afara camerei, a scos din buzunar permisul de conducere al lui Tracy şi s-a uitat la el.

Doamne, era frumoasă. Nu a avut curajul să-i spună lui Bill Hastings că din cauza lui lipsea legitimaţia ei. În scurta perioadă de timp în care el şi Tracy fuseseră împreună, nu se opriseră niciodată să facă vreo fotografie.

Deşi se simţea vinovat pentru că îi înşelase pe părinţii ei, Harvath nu avea de gând să renunţe la ea. Era una dintre puţinele amintiri pe care le avea despre felul în care era ea, despre felul în care erau ei, înainte de a fi despărţiţi.

Intrând în salon, Harvath l-a găsit pe prietenul şi şeful său de mult timp, Gary Lawlor, care îl aştepta. „Ce mai face?”, a întrebat el.

„Tot la fel”, a răspuns Harvath. „Ceva nou în legătură cu ancheta?”

Gary i-a făcut semn să ia loc. Era o cameră fără ferestre, cu un televizor montat pe un suport de perete în colţ. Harvath a luat loc şi a aşteptat ca bărbatul care devenise ca un al doilea tată pentru el să închidă uşa şi să se aşeze.

Când Gary s-a aşezat, expresia lui era numai de afaceri. „S-ar putea să fi obţinut o breşă în acest caz.”

Harvath s-a aplecat în faţă pe scaun. „Ce fel de pauză?”

„Are legătură cu sângele care a fost pictat deasupra cadrului uşii tale.”

„Ce-i cu el?”

„Criminaliştii ştiu acum că nu era uman.”

„Ce a fost?”

„Sânge de miel.”

Harvath era confuz. „Sânge de miel? Asta nu are nici un sens.”

„Nu”, a răspuns Gary, „dar despre ceea ce au găsit amestecat cu sângele vreau să vorbesc cu tine.”

Harvath nu a spus nimic. A aşteptat.

Aplecându-se în faţă, Lawlor şi-a coborât vocea şi a spus: „După înmormântarea lui Bob Herrington, secretarul apărării te-a luat la o plimbare şi te-a întrebat dacă eşti în stare să-l elimini pe ucigaşul lui. Îţi aminteşti că ţi-a spus că plănuiau să-l lase să evadeze pentru a putea da de urma lui până la oamenii cu care lucra?”

„Da, şi?”

„Deci, îţi aminteşti cum au plănuit să-l urmărească?”, a întrebat Lawlor.

Harvath s-a gândit o clipă la asta. „I-au îmbogăţit sângele cu un fel de radioizotop care a creat o semnătură pe care o puteau urmări prin satelit.”

Lawlor s-a lăsat pe spate în scaunul său şi a privit cum Harvath procesa informaţia.

„Sângele de miel conţinea un radioizotop.”

Lawlor a dat din cap.

„Asta este imposibil. „M-am ocupat personal de ucigaşul lui Bob.”

Harvath era pe punctul de a adăuga şi l-am privit cum moare când şi-a dat seama că nu fusese de fapt martor la plecarea teroristului.

Deşi Harvath se îndoia că cineva ar fi putut supravieţui la ceea ce îi făcuse lui Mohammed bin Mohammed, rămânea faptul că el nu confirmase de fapt că omul era mort.

„Ei nu cred că a fost Mohammed, spuse Lawlor.

„Din câte am reuşit să aflu, acesta este un radioizotop complet diferit.”

„Pus intenţionat în sângele de miel şi vopsit pe uşa de la intrare a casei mele?”, a întrebat Harvath.

Încă o dată, Lawlor a dat din nou din cap.

„De ce?”

„Cineva vă trimite un mesaj.”

„Evident, dar cine? Dacă e vorba de un radioizotop, chiar dacă e unul diferit de cel folosit pe Mahomed, n-ar trebui să fie atât de greu să ne dăm seama de unde a venit.

Vom începe de acolo.”

„Nu va fi atât de uşor”, a spus Lawlor.

„De ce nu? Totul este un program al Departamentului Apărării. Ei păstrează înregistrări ca oricine altcineva. Contactaţi biroul secretarului apărării şi anunţaţi-l că avem nevoie de acces.”

„Am încercat deja”.

„Şi?” a întrebat Harvath nerăbdător.

„Nu merge.”

„Nu merge? Cred că îţi baţi joc de mine.”

Lawlor a clătinat din cap. „Din păcate, nu glumesc.”

„Atunci vom merge la preşedinte. Chiar şi secretarul apărării răspunde în faţa cuiva. Dacă preşedintele Rutledge îi spune să-şi deschidă dosarele, credeţi-mă, îşi va deschide dosarele, a spus Harvath.

„Am vorbit deja cu preşedintele Rutledge. Nu se poate.”

Lui Harvath nu-i venea să creadă ce auzea. „Vreau să vorbesc eu însumi cu preşedintele”.

„Ştia că vei spune asta”, a spus Lawlor. „Şi el simte că vă este dator.” Şi el simte că vă este dator. O maşină ne aşteaptă jos.”

Capitolul 6 CASA ALBĂ Când Harvath şi Lawlor au fost conduşi în Biroul Oval, preşedintele Rutledge s-a ridicat în picioare şi a venit în jurul biroului său pentru a-i saluta.

I-a strâns mâna lui Gary şi apoi, în timp ce dădea mâna cu Harvath, a întrebat: „Ce mai face?”.

„Tot nicio schimbare, domnule”, a răspuns Harvath, în timp ce preşedintele îi conducea pe el şi pe Lawlor la una dintre canapelele perpendiculare pe şemineul Biroului Oval.

În timp ce îşi ocupau locurile, Rutledge a trecut direct la subiect.

„Scot, ştiu că vorbesc în numele tuturor americanilor când spun că îmi pare foarte rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Tracy. Această naţiune are o mare datorie faţă de întreaga voastră echipă pentru ceea ce aţi făcut la New York .”

Harvath nu se simţise niciodată confortabil cu laudele, mai ales când veneau din partea preşedintelui, dar acum se simţea şi mai puţin confortabil. Operaţiunea din New York fusese, în esenţă, un eşec.

Muriseră atât de mulţi oameni, inclusiv unul dintre cei mai buni prieteni ai săi. Deşi Harvath şi echipa sa reuşiseră să doboare majoritatea teroriştilor implicaţi în complot, au jucat tot timpul la recuperare. Nu era ceva de care să fie deloc mândru.

A luat act de remarcile preşedintelui cu un „mulţumesc” discret şi l-a ascultat pe bărbat în timp ce acesta continua.

„Scot, ai fost unul dintre cele mai mari atuuri ale acestei naţiuni în războiul împotriva terorismului. Nu vreau să te îndoieşti nicio clipă de cât de mult a fost apreciat serviciul tău. Ştiu prea bine că munca dumneavoastră poate fi adesea una ingrată şi de aceea vă mulţumesc încă o dată.”

Harvath avea o presimţire proastă în legătură cu direcţia în care se îndreptau lucrurile.

Simţea că celălalt pantof era pe cale să cadă. Nu a trebuit să aştepte prea mult.

Jack Rutledge l-a privit drept în ochi şi a declarat: „Ne cunoaştem de mai mulţi ani şi am fost întotdeauna sincer cu tine.”

Harvath a dat din cap. „Da, aşa este, domnule.”

„De multe ori, împotriva sfatului consilierilor mei, te-am pus la curent cu imaginea de ansamblu pentru că am vrut să înţelegi rolul tău în ea şi de ce ţi se cerea să faci anumite lucruri.

„Mai mult, te-am pus la curent pentru că ştiam că pot avea încredere în tine. Acum, îţi cer să ai încredere în mine”.

Preşedintele a făcut o pauză în timp ce încerca să-l citească pe Harvath. Faţa agentului de contraterorism era insesizabilă, forţându-l pe Rutledge să întrebe: „Poţi să faci asta?

Poţi avea încredere în mine?”

Harvath ştia că răspunsul corect era: „Bineînţeles că pot avea încredere în dumneavoastră, domnule preşedinte, dar nu acestea au fost cuvintele care i-au ieşit din gură. În schimb, el a răspuns: „Încredere în ceea ce priveşte ce, domnule?”.

Nu era răspunsul pe care preşedintele dorea să-l audă, dar nu a fost o surpriză. Exista un motiv pentru care Scot Harvath era atât de bun în ceea ce făcea. Nu era o persoană uşor de înduplecat, nici pe departe.

„Am să vă rog să faceţi ceva. Ştiu că nu o să vă placă, dar aici am nevoie să rămâneţi alături de mine.”

Semnalul de alarmă al lui Harvath a început să sune. A dat încet din cap, încurajându-l pe preşedinte să continue.

„Vreau să ne ajuţi să-l găsim pe cel care l-a împuşcat pe Tracy.”

Preşedintele nu-i făcea o propunere de da sau nu. Chiar şi aşa, Harvath nu avea nicio intenţie de a fi pus pe tuşă. Fiind atent la alegerea cuvintelor şi la tonul său, a declarat: „Îmi pare rău, domnule preşedinte, nu înţeleg."

Rutledge nu s-a menajat. „Da, aşa este. Îţi cer să stai deoparte".

De prea multe ori, arta fină a diplomaţiei i-a scăpat lui Harvath.

Privindu-l pe preşedinte drept în ochi, a întrebat: „De ce?".

În calitate de preşedinte al Statelor Unite, Jack Rutledge nu trebuia să dea explicaţii nimănui, cu atât mai puţin lui Scot Harvath. Nici măcar nu trebuia să aibă această întâlnire cu el, dar, aşa cum declarase, preşedintele simţea că naţiunea îi datorează lui Harvath o mare datorie – nu numai pentru ceea ce făcuse la New York şi apoi, ulterior, în Gibraltar, ci şi în multe alte ocazii.

Mai mult, Harvath salvase odată viaţa preşedintelui, precum şi pe cea a fiicei sale. Merita o explicaţie mai bună, iar Rutledge ştia asta. Preşedintele pur şi simplu nu a putut să-i dea unul. „Sunt forţe în joc aici pe care nu am libertatea de a le discuta, nici măcar cu tine", a spus el.

„Pot să apreciez asta, domnule preşedinte, dar acesta nu este un act de terorism întâmplător. Oricine a făcut asta, a făcut-o pentru că e ceva personal. Sângele de deasupra uşii mele, tubul cartuşului, biletul – cineva mă cheamă."

„Şi am adunat o echipă care să se ocupe de asta".

Harvath a încercat să îşi păstreze calmul în timp ce a răspuns: „Domnule preşedinte, ştiu că FBI-ul lucrează peste program, dar oricât de buni ar fi, nu sunt agenţia potrivită pentru această misiune."

„Scot, ascultă..." a început preşedintele.

„Nu vreau să fiu lipsit de respect, dar, din tot ce am văzut, tipul ăsta este un asasin profesionist care probabil este afiliat la o organizaţie teroristă importantă. Dacă vrem să-l prindem, cei care îl vânează trebuie să-i înţeleagă mentalitatea. Trebuie să fie capabili să gândească ca el, iar FBI-ul nu poate face asta."

„Oamenii pe care i-am însărcinat cu această misiune pot. Îl vor găsi, îţi promit."

„Domnule preşedinte, acest individ l-a împuşcat pe Tracy în cap. Doctorii spun că e un miracol că nu a fost ucisă. Ea zace într-o comă din care s-ar putea să nu mai iasă niciodată şi e vina mea, a tuturor. Îi sunt dator să aflu cine a făcut asta. „Trebuie să mă aduci la bord."

Rutledge se temea că lucrurile vor lua această turnură. „Scot, nu pot sublinia îndeajuns cât de important este să ai încredere în mine."

„Şi am nevoie să aveţi încredere în mine, domnule preşedinte. Nu mă lăsa pe dinafară. Oricine ar fi în această echipă pe care ai alcătuit-o, eu îi pot ajuta."

„Nu, nu se poate”, a spus Rutledge ridicându-se de pe scaun.

A fost un semnal clar că întâlnirea lor se încheiase.

Forţat să se ridice în picioare, Harvath a repetat: „Nu mă excludeţi din asta, domnule.”

„Îmi pare rău”, a răspuns preşedintele, întinzându-şi mâna.

Din reflex, Harvath a acceptat. Rutledge le-a acoperit mâinile împreunate cu stânga şi a spus: „Cel mai bun lucru pe care îl poţi face pentru Tracy în acest moment este să fii cu ea. Vom ajunge la fondul problemei, vă promit”.

Şocul lui Harvath a fost încet-încet dat la o parte de un val de furie. Dar înainte de a putea spune ceva, Gary Lawlor i-a mulţumit preşedintelui şi l-a condus pe Harvath afară din Biroul Oval.

În timp ce uşa din spatele vizitatorilor săi se închidea, uşa de la biroul preşedintelui s-a deschis şi directorul înalt, cărunt şi în vârstă de cincizeci şi ceva de ani al Agenţiei Centrale de Informaţii, James Vaile, a intrat în Biroul Oval.

Rutledge s-a uitat la el. „Ce părere ai? Va coopera?”

Vaile şi-a fixat privirea pe uşa pe care tocmai ieşise Scot Harvath şi s-a gândit la întrebarea preşedintelui. În cele din urmă, el a spus: „Dacă nu o face, vom avea mult mai multe probleme pe cap.”

„Ei bine, tocmai i-am promis că oamenii tăi se vor ocupa de asta.”

„Şi o vor face. Au o mulţime de experienţă în a se ocupa de astfel de lucruri în străinătate. Ei ştiu ce fac.”

„Ar face bine”, a răspuns preşedintele în timp ce se pregătea pentru o şedinţă în sala de şedinţe. „Nu ne putem permite ca Harvath să fie implicat în asta. Miza este al naibii de mare.”

Capitolul 7 Harvath şi Lawlor s-au întors la spital în tăcere.

Lui Harvath nu-i plăcea să fie împiedicat, mai ales când se confruntau cu o problemă pe care era mai mult decât calificat să o rezolve.

Lawlor nu l-a împins să vorbească. El ştia încă dinainte de a ajunge la Casa Albă cum urma să se desfăşoare întâlnirea. Preşedintele spusese foarte clar că nu voia ca Harvath sau oricine altcineva să se bage în această anchetă. Ceea ce nu a spus a fost de ce.

Deşi nici Lawlor nu era mulţumit de decizia preşedintelui, trebuia să-i recunoască lui Rutledge meritul de a-i fi spus lui Scot în persoană. Avea dreptate – era cel puţin atât îi datora.

La intrarea în spital, şoferul a tras maşina pe bordură şi Harvath a coborât. Existau un milion de lucruri pe care Lawlor ar fi vrut să i le spună, dar niciunul nu părea potrivit în acel moment. În schimb, Harvath a fost cel care le-a rupt tăcerea. „A alcătuit o echipă specială pentru a-l vâna pe trăgătorul lui Tracy, dar eu

nu pot avea nimic de-a face cu asta? Asta nu are niciun sens. Sunt mult mai multe lucruri decât ne spune, Gary, şi asta mă enervează.”

Lawlor ştia că avea dreptate, dar niciunul dintre ei nu putea face nimic în privinţa asta. Preşedintele le dăduse un ordin direct. Deşi era la fel de nedumerit ca şi Scot, Lawlor a dat doar din cap şi a răspuns: „Anunţă-mă dacă se schimbă ceva cu Tracy.”

Dezgustat, Harvath a închis portiera maşinii şi a intrat în spital.

La etaj, în camera lui Tracy, părinţii ei luau prânzul.

Când a intrat în cameră, Bill Hastings a întrebat: „Vreo veste despre anchetă?”.

Harvath nu dorea să-i împovăreze pe părinţii lui Tracy cu problemele lui, aşa că le-a spus un adevăr pe jumătate. „Se ocupă de ea din toate părţile. Preşedintele s-a interesat personal de anchetă şi face tot ce poate.”

Ventilatorul îşi continua sâsâitul ritmic, pop, pop, pop, sâsâit, iar Harvath încerca să-l ignore. Trăgând un scaun lângă pat, a luat mâna lui Tracy şi i-a şoptit la ureche că s-a întors.

Dacă preşedintele ar fi putut să o vadă aşa, poate că nu s-ar fi grăbit atât de mult să îl scoată din anchetă. Pe tot drumul înapoi la spital, Harvath încercase să-şi dea seama de ce Rutledge făcea asta. Indiferent din câte unghiuri ar fi abordat problema, niciunul dintre ele nu avea sens.

Preşedintele ştia mai bine decât oricine altcineva ce avantaj putea fi Scot într-un caz ca acesta. Pentru o clipă, s-a gândit că poate Rutledge era îngrijorat de faptul că sarcina era prea emoţională pentru el, dar Harvath îşi dovedise mai mult decât capacitatea de a-şi separa munca de emoţii.

Cu cât Harvath se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult îşi dădea seama că, de fapt, lua totul în legătură cu slujba lui în mod personal, iar acesta era unul dintre lucrurile care îl făceau atât de bun în ceea ce făcea.

Nu, faptul că avea o miză personală în rezultatul acestei anchete nu avea nicio legătură cu motivul pentru care preşedintele îl punea la cutie. Trebuia să fie vorba de altceva.

Harvath îşi mângâia uşor degetele în sus şi în jos pe braţul lui Tracy, în timp ce mintea lui trecea prin încă mai multe posibilităţi. Cu cât construia mai multe scenarii, cu atât simţea că se îndepărta mai mult de adevăr. Credea că îl cunoştea destul de bine pe preşedinte, dar de data aceasta nu reuşea să-l înţeleagă.

Harvath a reluat întâlnirea cu ochii minţii. Fusese învăţat prin antrenamentele viguroase ale Serviciilor Secrete cum să detecteze microexpresiile, indiciile subtile din subconştient pe care un subiect le dă atunci când minte sau se pregăteşte să facă ceva necinstit. Chiar şi cei mai buni dintre politicienii cu limbaj dublu de la Washington nu-şi puteau ascunde intenţiile sau adevărul de un agent experimentat al Serviciilor Secrete care ştia ce să caute. Iar Scot Harvath ştia ce să caute.

Indiferent de motiv, preşedintele Jack Rutledge îl minţise. Harvath era sigur de asta.

Încă mai delibera asupra acestui lucru când i-a sunat BlackBerry-ul.

A ignorat apelul şi l-a lăsat să intre în căsuţa vocală. Nimic nu era mai important decât să fie cu Tracy în acest moment.

Când telefonul a mai sunat de două ori, Harvath s-a gândit că ar putea fi urgent şi a scos dispozitivul din husa prinsă la şold. ID-ul apelantului arăta un indicativ de zonă din Colorado.

A apăsat butonul pentru a răspunde la apel, a ridicat dispozitivul la ureche şi a spus: „Harvath”.

„Eşti singur?”, a venit o voce de la celălalt capăt al firului.

Harvath i-a aruncat o privire lui Bill Hastings, care citea un exemplar din New York Times în timp ce-şi mânca prânzul.

Întorcându-şi din nou atenţia la telefon, a spus: „Da, dă-i drumul”.

„Mai eşti interesat de luptele de pitici?”.

Harvath s-a aşezat mai drept pe scaun. „Ai găsit ceva?”

„Afirmativ”, a spus vocea.

„Ce este?”

„Nu la telefon. Te aşteaptă un avion.

Nu te obosi să-ţi faci bagajul. Trebuie să pleci de aici cât mai repede.”

Harvath s-a uitat la Tracy şi a rămas tăcut.

„ASAP”, a repetat vocea.

Deşi Harvath era convins că trebuie să-şi fi imaginat, pentru o clipă a crezut că o simţise pe Tracy întorcându-i strânsoarea.

„Eşti încă acolo?”, a întrebat vocea după câteva secunde de tăcere.

Harvath şi-a revenit. „Da, sunt încă aici”, a răspuns el.

„Reagan National, acum”, a ordonat vocea. Apoi, linia s-a întrerupt.

Capitolul 8 BALTIMORE, MARYLAND Mark Sheppard era un mare fan al filmelor cu zombi. Dawn of the Dead, 28 Days Later – numeşte-l şi existau şanse ca Sheppard nu numai că îl văzuse, dar îl şi deţinea.

Era ceva în legătură cu moartea care îl fascinase dintotdeauna.

Era o preocupare ciudată, dar una care îl servise bine pe reporterul înalt, cu părul nisipos, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani. Îşi începuse cariera la Baltimore Sun scriind necrologuri. Era o misiune de probă

menită să le permită editorilor să evalueze abilităţile de redactare şi copiere ale reporterilor lor începători. Majoritatea tinerilor jurnalişti îşi urau timpul petrecut la biroul de necrologuri, dar Sheppard se delecta cu el.

De acolo s-a mutat la rubrica despre crime. Legendara reporteriţă de cronică poliţistă Edna Buchanan spusese odată că rubrica de cronică poliţistă „are de toate: lăcomie, sex, violenţă, comedie şi tragedie" şi avea dreptate. Deşi era un post cu fluctuaţie mare de personal, în care editorii continuau să testeze curajul jurnaliştilor înainte de a-i promova la rubrici mai pline de farmec, Sheppard s-a îndrăgostit de el şi a făcut cunoscut faptul că nu avea nicio intenţie de a face vreodată alt tip de reportaj.

Spre lauda lui, Sheppard era un reporter de crime excepţional. Avea un ochi pentru detalii şi o înclinaţie pentru surse şi ştia cum să spună o poveste pe cinste.

De-a lungul anilor petrecuţi în acest domeniu, şi-a dezvoltat o gamă largă de contacte – de ambele părţi ale legii. Atât căpitanii de poliţie, cât şi căpitanii mafioţi îl respectau pentru integritatea sa. Sursele sale ştiau întotdeauna că nu mergea niciodată la presă dacă nu avea toate datele corecte.

Datorită reputaţiei sale de a fi un tip direct şi de a proteja întotdeauna anonimatul surselor sale, ştirile curgeau în mod regulat în direcţia lui Sheppard. Rareori se dovedeau a fi demne de o ştire. Cheia era să ştie care dintre ele meritau să fie urmărite. Hemingway spusese cândva că un scriitor trebuie să aibă un „detector de rahat rezistent la şocuri", iar Sheppard nu putea fi mai mult decât de acord cu el. A constatat că energia pe care o investea în investigarea unui pont era adesea proporţională cu cât de solidă era sursa acestuia. Bineînţeles, pentru fiecare regulă exista întotdeauna o excepţie.

Pentru Sheppard, cu cât afirmaţia era mai scandaloasă, cu atât mai mult îi trezea interesul. În acest moment, interesul său era destul de ridicat.

Conducând spre casa funerară Thomas J. Gosse de la periferia oraşului, în mintea lui se formau deja titluri de ziare. Fără îndoială că punea căruţa înaintea boilor, dar instinctul lui Sheppard îi spunea că, dacă povestea asta se va adeveri, va fi una uriaşă.

Asta însemna că titlul trebuia să fie şi el uriaş. Şi trebuia să fie senzaţională. Aceasta avea potenţialul de a fi o ştire de primă pagină. La naiba, ar putea fi chiar un serial de investigaţie exploziv.

Când Sheppard a intrat în parcarea casei funerare, a ales titlul. Era o glumă, dar, odată ce oamenii ar fi început să citească reportajul său, titlul ar fi căpătat o cu totul altă semnificaţie. Ar trebui să fie şocantă – nu numai din cauza crimei în sine, ci şi din cauza presupuşilor săi autori.

Închizându-şi maşina, Sheppard şi-a mai trecut o dată titlul prin minte. „Invazia hoţilor de cadavre".

Era un mod al naibii de interesant de a atrage atenţia. Spera doar ca omul care îl sunase cu pontul să nu-şi piardă timpul.

Capitolul 9 MONTROSE, COLORADO Deşi nu era încă toamnă, aerul nopţii era răcoros când Harvath păşea pe trotuarul din faţa micului aeroport cu o singură clădire.

Sprijinit de un Hummer H2 alb, pe care era inscripţionat logo-ul staţiunii sale Elk Mountain Resort, se afla unul dintre cei mai mari şi mai duri bărbaţi pe care Harvath îi cunoscuse în viaţa lui. Supranumit „Warlord” în cariera sa anterioară, Tim Finney fusese campion la lupte cu împuşcături în Divizia Pacific.

Înzestrat să anihileze alţi bărbaţi, mai ales cu mâinile, capul, genunchii sau coatele, Finney era unul dintre puţinii oameni pe care Harvath ştia că probabil nu-i putea învinge într-o luptă de stradă în toată regula.

Finney era mai înalt decât el cu cel puţin 20 de centimetri, era de aproape două ori mai lat şi avea o greutate uimitoare de 250 de kilograme de muşchi solizi. Nu era rău pentru un tip de aproape 50 de ani. Avea ochii de un verde intens, iar capul îi era complet ras. În ciuda mărimii sale şi a reputaţiei sale de luptător absolut nemilos şi fără menajamente în ring, Tim Finney era un tip fericit şi norocos. Şi avea multe motive să fie fericit.

Nimeni nu călărea pe gratis în familia Finney. Bătrânul Finney, patriarhul familiei, era un SOB dur, iar toţi copiii săi îşi plătiseră singuri drumul spre facultate. Tim o făcuse ţopăind într-un şir de cluburi de noapte din Los Angeles, înainte ca talentele sale de luptător să fie recunoscute şi un antrenor privat să-l ia sub aripa sa şi să-l conducă pe Finney la Campionatul Diviziei Pacific din Shoot Fighting, sport care avea să dea naştere popularei serii Ultimate Fighting.

Tim Finney avea întotdeauna ochii aţintiţi asupra următorului munte pe care dorea să-l escaladeze, iar dacă muntele se dovedea prea dificil, avea un plan de rezervă şi o altă modalitate de a-l aborda. Era un cercetaş desăvârşit, mereu pregătit.

Lucrase în afacerea hotelieră a familiei timp de câţiva ani şi apoi a pornit să îşi cucerească un alt vis – înfiinţarea propriei sale staţiuni exclusive de cinci stele, amplasată pe mai mult de cinci sute de acri extrem de privaţi în munţii San Juan din Colorado, la o jumătate de oră de Telluride. Dar visul său nu se încheia aici.

În staţiune, Finney a creat un centru de antrenament tactic de ultimă generaţie, cum nu mai există altul în lume. Se numea Valhalla, după raiul războinicilor din mitologia nordică.

Finney a adus cei mai buni designeri de decor, sunet şi lumini de la Hollywood pentru a crea cele mai realiste machete de scenarii de ameninţare văzute vreodată. Apoi a făcut ceva extrem de revoluţionar: a deschis-o nu doar pentru unităţile militare şi de aplicare a legii de înaltă clasă, ci şi pentru civili. Şi-a făcut reclamă chiar şi în Robb Report, iar această reclamă, precum şi incredibilul feedback din partea clienţilor săi, a dat roade, în stil mare. Registrul său de oaspeţi, foarte bine păzit, seamănă cu un Who's Who al corporaţiilor americane şi, în plus, cu lumea sportului şi a divertismentului.

Succesul i-a permis lui Finney să ducă Valhalla la un cu totul alt nivel – un nivel despre care se şoptea doar în cele mai sigure săli de conferinţe din locuri precum Agenţia Centrală de Informaţii, complexul Delta Force de la Fort Bragg şi multe unităţi de informaţii de operaţiuni secrete din nordul Virginiei şi din locuri mai îndepărtate.

Cei cunoscători au denumit spin-off-ul Valhalla drept partea întunecată a lunii. Ascunsă cu mult dincolo de graniţele muntelui Elk şi ale Valhalla propriu-zise, această filială a fost denumită în mod benign Site Six.

I se spusese Hogan's Alley on crack – o referire la oraşul fictiv al FBI-ului de la academia lor de pregătire din Quantico, unde puneau în scenă orice, de la jafuri de bănci până la luări de ostatici cu miză mare.

Finney ţinea o mică armată de tâmplari şi ingineri în echipă, 24 de ore din 24, tot timpul anului. Mulţi dintre ei erau foşti oameni de la Hollywood care căutau să iasă din lumea spectacolului şi să-şi pună abilităţile în valoare în altă parte. Legenda spunea că, dacă îi puteai oferi lui Tim Finney imagini din satelit ale ţintei tale, acesta putea să construiască o machetă funcţională pe care să se antreneze în patruzeci şi opt de ore, paisprezece dacă timpul era absolut crucial şi nimănui nu-i păsa de vopseaua umedă.

Într-o vale joasă, izolată de munţi din toate părţile, echipa lui Finney de la Site Six a reprodus orice, de la sate irakiene la aeroporturi străine, ambasade şi tabere de antrenament pentru terorişti. Detaliile şi domeniul de aplicare erau limitate doar de bugetul clientului şi de gradul de cunoaştere a ţintelor. Şi, spre cinstea lui Finney, nu a permis niciodată ca bugetul să dicteze experienţa de formare pe care oamenii clientului său o vor dobândi la Site Six. Finney a fost un adevărat patriot şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a se asigura că personalul militar şi de informaţii american a avut parte de cele mai detaliate şi realiste experienţe de antrenament posibile înainte de a merge să doboare pe cei adevăraţi.

La sfârşitul zilei, Finney nu era în afaceri pentru a face mai mulţi bani. Avea deja o mulţime de informaţii. Era în afaceri pentru a se asigura că clienţii săi – fie că erau oaspeţi la Elk Mountain Resort, fie că erau trăgători care veneau să îşi perfecţioneze abilităţile la Valhalla Training Facility, fie că erau războinici din viaţa reală care veneau să se antreneze pentru a doborî ţinte simulate la Site Six înainte de a pleca peste hotare pentru a face lucruri reale – aveau parte de cea mai bună experienţă posibilă.

În această ultimă calitate, Harvath ajunsese să facă cunoştinţă cu Timothy Finney şi cu Site-ul Şase al Valhalla.

Pe baza unei serii de fotografii aeriene realizate de o dronă Predator, precum şi a unor înregistrări video secrete filmate de la sol, Finney şi echipa sa au simulat o instalaţie de arme chimice din Afganistan, pe care Harvath fusese însărcinat să o distrugă.

Fiecare membru al echipei lui Harvath a recunoscut că pregătirea la care s-a angajat la Valhalla şi la Site Six le-a oferit avantajul care a permis ca misiunea lor să fie un succes.

Această pregătire, împreună cu simţul ireverenţios al umorului lui Finney, cimentase între ei o prietenie care îi adusese lui Harvath nu numai o invitaţie permanentă de a se alătura echipei de instructori de la Valhalla/Site Six, ci şi o invitaţie permanentă de a sta în staţiune dacă avea vreodată nevoie să se îndepărteze de D. C. şi de viaţa sa de agent antiterorism suprasolicitat pentru guvernul american.

Deşi Harvath ar fi avut probabil nevoie de o vacanţă de cinci stele în acest moment, nu acesta era motivul pentru care se afla pe trotuarul din faţa aeroportului din Montrose, Colorado ,. Se afla aici

pentru că, în încercarea nesfârşită a lui Timothy Finney de a crea experienţe mai amănunţite pentru războinicii care se antrenau la Valhalla şi la Site Six, acesta dezvoltase recent un program cu totul nou, care îl făcuse din nou să fie subiect de discuţie în comunitatea americană de informaţii.

Capitolul 10 În timp ce conducea, Finney s-a întins în spatele scaunului său, a scos o bere rece de la un răcitor din spate şi i-a oferit-o oaspetelui său.

Harvath a dat din cap că nu.

„Atunci cred că voi anula şi dansatoarele", a spus Finney în timp ce punea berea la loc.

Harvath nu a răspuns. Mintea lui era la un milion de kilometri distanţă în timp ce îşi scotea BlackBerry-ul din toc şi verifica din nou dacă avea mesaje. Îi dăduse tatălui lui Tracy şi asistentelor numărul lui de telefon, în caz că se schimba ceva. Îi explicase şi lui Bill Hastings, cât de bine putuse, de ce trebuia să plece.

Amintindu-şi că recepţia telefoanelor mobile în staţiune era notorie, Harvath se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să le dea şi acel număr când Finney a întrebat: „Vrei să mănânci când ajungem sau vrei să trecem direct la afaceri?".

„Hai să mâncăm după aceea", a spus Harvath în timp ce-şi punea BlackBerry-ul deoparte. „Atunci nimeni nu va trebui să stea până târziu din cauza mea."

Finney a chicotit. Râsul lui, ca şi vocea lui, era în concordanţă cu restul staturii sale masive – un bas profund bogat. „Lucrăm cu personalul de la Sargasso în trei schimburi, 24 de ore din 24."

„Afacerile sunt atât de bune, nu-i aşa?"

Finney a râs din nou. „Continui să spun că Doamne fereşte să izbucnească pacea cât de curând."

„Nu-ţi face griji", a răspuns Harvath în timp ce se uita la reflexia lui însuşi aruncată pe geamul pasagerului şi la cerul tot mai întunecat. „Nu se va întâmpla."

Au făcut conversaţii mărunte pe tot restul drumului până la staţiune.

Finney îl cunoştea pe Harvath suficient de bine ca să ştie că, dacă ar fi vrut să vorbească despre ceea ce i se întâmplase lui Tracy, el ar fi fost cel care ar fi adus vorba despre asta.

Harvath nu a făcut-o, aşa că au vorbit despre orice altceva în afară de asta.

Apropiindu-se de porţile principale pentru Elk Mountain, Finney a anunţat prin radio la postul de pază că va intra „plus unu".

Deşi gărzile îl cunoşteau din vedere pe şeful lor şi vehiculul său, totuşi au oprit Hummer-ul, i-au înregistrat sosirea, l-au verificat amănunţit şi apoi i-au făcut semn să treacă. Harvath fusese întotdeauna impresionat de nivelul de securitate de la Elk Mountain.

La cabana principală, Finney s-a oprit pentru a-l lua pe directorul său de operaţiuni, Ron Parker. Era un bărbat slab, cu cioc, în jur de treizeci de ani, care avea cam un metru şi jumătate.

Urcându-se pe bancheta din spate, Parker a scos o bere Coors din lada frigorifică, s-a întins şi l-a lovit pe Harvath în braţul stâng. „Mă bucur să vă văd”, a spus el.

Privind în sus, a putut vedea sprâncenele ridicate ale lui Finney în oglinda retrovizoare. „Ce?”, a întrebat el.

„Credeţi că acest comportament este adecvat?”, a răspuns Finney.

Parker s-a aplecat între scaunele din faţă în timp ce a desfăcut dopul de la bere şi a întrebat: „Celălalt umăr al tău e cel care s-a lovit, nu?”.

Harvath a dat din cap. „Stânga mea este în regulă. Nu-ţi face griji în privinţa asta”.

Parker a zâmbit, s-a aşezat pe spate şi a tras lung din bere.

„Ştii că nu despre asta vorbesc”, a răspuns Finney. „Nu-i aşa?”

„Ascultă”, a spus Parker, „de zece minute nu mai sunt de serviciu. Iar ceea ce fac în timpul meu personal este treaba mea.”

„Atunci eşti concediat. Dimineaţă o să am biletul de concediu pe biroul tău”.

Parker a mai luat o înghiţitură de bere. „Super, o să o pun pe ţeapă cu toate celelalte”.

Atât Finney, cât şi Parker erau renumiţi pentru profesionalismul lor, dar, pe măsură ce Harvath ajunsese să-i cunoască, îşi dăduse seama că făceau o distincţie importantă. Îşi luau carierele şi ceea ce făceau la Elk Mountain foarte în serios, dar nu se luau niciodată prea în serios, mai ales când se aflau în compania liniştită a unor prieteni buni.

Finney s-a uitat şi l-a văzut pe Harvath zâmbind. „Mă bucur că te-ai întors.”

„Nu s-au schimbat prea multe, nu-i aşa?”, a spus Harvath.

Finney şi-a împins mâna voinică pe bancheta din spate şi i-a făcut semn lui Parker să-i dea o bere. „Am dublat toate încuietorile de la pivniţa de vinuri după ultima ta vizită, dar în afară de asta, nu.”

Parker şi Finney s-au limitat la câte o bere fiecare.

Finney a terminat-o pe a lui din două înghiţituri, chiar când au ajuns la încă un punct de control. De data aceasta, li s-a cerut tuturor să prezinte un act de identitate cu fotografie. Gărzile erau îmbrăcate în echipament tactic Blackhawk, la fel ca cele de la poarta principală, dar, în plus, acestor gărzi li se dăduseră veste antiglonţ şi purtau arme în mod deschis.

Harvath ştia că bărbaţii de la poarta din faţă erau, de asemenea, legaţi; doar că îşi ţineau fierul de călcat departe de ochii lor. Aici, însă, oamenii lui Finney făceau o demonstraţie de forţă foarte clară. Doi

bărbaţi purtau H&K 416, în timp ce un al treilea ţinea în mână un Benelli de calibrul doisprezece foarte modificat şi nu şi-a luat nici măcar o dată ochii de la pasagerii din Hummer.

Harvath nu avea nicio idee de unde îşi procura Finney gărzile, dar părea să facă o treabă al naibii de bună.

În timp ce se îndepărtau de punctul de control şi se îndreptau spre facilitatea Sargasso, Harvath a întrebat: „Ex-SWAT?”.

„Forţele speciale, de fapt”, răspunse Parker.

Harvath a râs dispreţuitor. „Haideţi.”

„Este sută la sută serios”, a spus Finney.

„Făceai de pază?”

„Serviciul de pază este doar unul dintre lucrurile pe care le fac aici”, a răspuns Parker. „Sunt prin rotaţie, aşa că este o tură pe care toată lumea trebuie să o facă în fiecare lună.”

„Ştiu cât câştigă tipii ăia în sectorul privat.

Aveţi nişte gardieni foarte scumpi.”

Finney a zâmbit. „Şi merită fiecare bănuţ.”

„Dar să nu faceţi nicio greşeală”, a adăugat Parker. „Au o situaţie destul de bună aici. Avem un pachet excelent de bonusuri şi compensaţii, care depăşeşte cu mult ceea ce ar câştiga aceşti tipi în altă parte.”

Harvath s-a uitat la Finney, care a adăugat: „Nici măcar nu le mai facem reclamă. Ei vin la noi.”

SUV-ul s-a oprit în faţa intrării slab luminate a ceea ce părea a fi un vechi puţ de mină.

Harvath era pe punctul de a întreba unde se aflau când a văzut un semn decolorat atârnând deasupra deschiderii care proclama Sargasso Mining Company. El se uita la intrarea discretă în noua şi fierbinte întreprindere de informaţii a lui Finney.

Capitolul 11 La o sută de metri în josul tunelului în pantă care ducea în puţul Sargasso, Harvath se aştepta pe jumătate să apară un ghid turistic cu o lampă frontală autentică de miner sau un actor cu barbă, acoperit de praf şi purtând bretele, care să-i încânte cu poveşti despre vechea mină Lucky Seven.

La 101 picioare, atitudinea lui Harvath s-a schimbat.

Trebuia să-i dea dreptate lui Tim Finney. Nu au fost întâmpinaţi de o uşă din oţel inoxidabil, sigilată pneumatic, de înaltă tehnologie, în stilul lui James Bond. În schimb, era o uşă compusă din cinci scânduri de lemn îmbătrânit, cu traversele aşchiate, care părea gata să cadă din balamale.

Pe ea era bătut în cuie un panou destul de banal pe care scria Pericol. Nu intraţi.

Finney a scos un set de chei şi a descuiat un lacăt ruginit care ţinea un lanţ greu de fier în poziţie peste uşă. A continuat să ducă pe un culoar larg, cioplit grosolan. Trioul a urmat un set de şine pe care Harvath şi-a închipuit că trebuie să fi fost folosite cândva pentru a transporta provizii înăuntru şi aur afară.

Tunelul mare continua să se încline uşor în jos.

După încă o sută de metri, tunelul s-a lărgit şi o serie de lumini se puteau vedea în faţă.

Când au ajuns acolo, au fost întâmpinaţi de un alt braţ de gărzi. Deşi păreau la fel de serioşi ca şi ultimul set de gărzi, aceşti oameni le-au făcut pur şi simplu semn să meargă mai departe.

„Ajung la câteva sute de metri sub pământ şi băieţii tăi încep să se relaxeze, nu-i aşa?”. Harvath a glumit.

Finney şi Parker au zâmbit amândoi. „Nu aveţi idee prin câte controale de securitate pasivă aţi trecut pe drum până aici”, a spus Parker. „Nu numai că v-au fost monitorizate temperatura corpului şi ritmul cardiac de când aţi intrat în mină, dar ştim şi dacă aveţi asupra voastră orice fel de arme, explozibili, pulberi, lichide sau geluri.”

„Totul, mai puţin dacă port boxeri sau chiloţi”, a declarat Harvath.

„Avem şi asta”, a răspuns Finney în timp ce se prefăcea că îşi consultă căştile ataşate la radio. „Aparent, este un tanga albastru cu cuvintele Go Navy brodate în paiete.”

Harvath a zâmbit şi i-a arătat degetul. Au continuat să meargă până când au ajuns la un lift în stilul minerilor.

Finney a ridicat grătarul şi au intrat cu toţii înăuntru.

Scoţând din buzunar o cartelă de acces, Finney a trecut-o printr-un cititor magnetic şi apoi şi-a prezentat degetul mare şi pupila dreaptă pentru verificarea biometrică. După ce a fost aprobat, liftul a început să coboare.

Acesta s-a oprit în partea de jos a puţului, unde au fost întâmpinaţi de o camionetă Dodge Ram cu eşapament redus, special concepută pentru conducerea în subteran.

În timp ce şoferul camionului îi ducea mai adânc în mină, Finney le-a explicat scopul programului Sargasso.

„Ne-au vizitat echipe de la Fort Bragg, Camp Perry cu CIA, precum şi de la Fort Story cu SEAL-urile, şi tuturor le place antrenamentul de aici, dar, la sfârşitul zilei, indiferent cât de buni sunt oamenii lor, succesul sau eşecul lor se reduce la o componentă critică – inteligenţa.

„Asta mi-a dat o idee şi am început să dau câteva telefoane unor oameni pe care îi cunosc în est. Auzim mult despre ratele mari de uzură din comunitatea operaţiunilor speciale, deoarece operatorii părăsesc forţele armate şi merg să lucreze pentru grupuri precum Blackwater sau Triple Canopy, unde pot face mult mai mulţi bani. Ceea ce nu se aude despre ratele de uzură din comunitatea serviciilor de informaţii.

„Nu am avut niciodată dorinţa de a conduce o companie militară privată, în sine. Dar o companie privată de informaţii, acum este ceva complet diferit şi părea să se potrivească bine cu ceea ce făceam deja aici.”

Harvath s-a ţinut de tetiera din faţa lui în timp ce se loveau de o serie de gropi. După ce suprafaţa s-a netezit, el a întrebat: „Înţeleg cum Valhalla şi Site Six fac bani pentru tine, dar cum faci bani cu propria ta companie de informaţii?”.

„Noi o facem în două moduri”, a răspuns Finney. „În primul rând, nu trebuie să mă concentrez asupra întregii lumi. Mă concentrez exclusiv pe punctele dulci în care se petrece cea mai mare parte a acţiunii. Toate informaţiile despre terorism şi cele legate de terorism pe care le adunăm şi le analizăm provin din zone în care guvernul american este blocat şi suprasolicitat.

„În al doilea rând, nu există o supraveghere din partea Congresului asupra a ceea ce facem. Avem mult mai multă libertate de acţiune în operaţiunile noastre.

Există agenţii care sunt dispuse să plătească o mulţime de bani pentru ca noi să adunăm informaţii pentru ele. În ceea ce priveşte ritmul operaţiunilor noastre, suntem la un volum dublu faţă de cel pe care Ron şi cu mine îl preconizam în acest moment. Nu reuşim să scoatem suficient de repede oameni de la CIA, NSA, FBI şi altele asemenea pentru a veni să lucreze aici.”

Harvath a clătinat din cap. Finney a fost uimitor.

Camionul s-a oprit în faţa unui ultim punct de control, în faţa a ceea ce părea a fi o pereche de uşi grele de explozie.

După ce li s-a făcut semn să treacă, Finney a deschis drumul în inima Centrului de Operaţiuni al Programului Sargasso.

Nu era deloc ceea ce se aşteptase Harvath. În clipa în care păşiseră înăuntru, lăsaseră în urmă senzaţia de a se afla într-o mină aflată la sute de metri sub suprafaţă.

Dacă Harvath nu ar fi ştiut mai bine, ar fi jurat că se afla într-un think tank de dezvoltare de ultimă oră din campusul Microsoft.

Dispăruseră becurile cu colivie înşirate de-a lungul pereţilor cioplişi grosolan. Acestea fuseseră înlocuite cu nişte corpuri sofisticate încastrate la marginile tavanului, care reproduceau lumina strălucitoare, de afară. Podelele erau din granit lustruit, iar birourile erau împrejmuite cu foi de sticlă izolată fonic, a cărei opacitate putea fi reglată în sus sau în jos în funcţie de nivelul de intimitate dorit de ocupant.

Monitoarele imposibil de subţiri, de înaltă definiţie, suspendate pe sticlă, acţionau ca nişte ferestre către lumea exterioară. În timp ce treceau pe lângă scene din Elveţia alpină, din pădurea tropicală boliviană şi o porţiune de coastă stâncoasă din Maine, Finney a explicat că angajaţilor li se permitea să îşi aleagă propria „privelişte” dintr-o bază de date cu fundaluri digitale din întreaga lume. Era doar unul dintre

multele mici detalii pe care Finney le crease pentru a face ca timpul petrecut de angajaţii săi sub pământ să fie cât mai plăcut posibil.

La capătul următorului hol, grupul a virat la stânga şi a ajuns într-un birou în care fereastra virtuală afişa un râu cu munţi zimţaţi în fundal. În mijloc, un bărbat în vaduri pescuia cu musca. Sunetul apei unui râu care se mişca uşor a fost redat de un difuzor ascuns undeva în încăpere.

„Tom ar trebui să se întoarcă imediat”, a spus Finney în legătură cu ocupantul absent al biroului. „Îl putem aştepta aici.”

Deasupra biroului din crom lustruit se aflau un teanc de dosare aranjate cu grijă, un singur stilou argintiu şi un bloc de notiţe Post-it. Oricine ar fi fost tipul ăsta, fie nu avea prea multe de făcut, fie era extrem de bine organizat. Pe baza a ceea ce îi spusese Finney, Harvath s-a gândit că trebuia să fie acesta din urmă.

Îşi îndreptase atenţia spre fereastra virtuală şi admira scena când Tom Morgan a intrat în birou. „Acesta este râul Snake River”, a spus Morgan în timp ce a aşezat pe birou o ceaşcă de cafea de hârtie şi laptopul său.

„Unul dintre cele mai bune râuri cu muscă uscată din lume.”

„Acest loc anume se află chiar lângă Jackson Hole, Wyoming. Island Park , nu-i aşa?”, a întrebat Harvath în timp ce se întorcea.

„Aţi pescuit pe Snake, atunci”.

Harvath a dat din cap. „Atât pe Henry's, cât şi pe South Fork.

De fapt, cred că am pescuit exact în acel loc”, a adăugat el arătând peste umăr spre ecran. Era o scenă pe care a recunoscut-o imediat.

Plănuise să o ducă pe Tracy acolo în toamna aceea pentru a o învăţa să pescuiască. Mulţimea de vară ar fi plecat, frunzele s-ar fi întors, iar munţii ar fi fost superbi. Rezervase deja o cabană mică într-un loc numit Dornans, chiar în interiorul Parcului Naţional Grand Teton . Se întreba acum dacă vor mai putea vreodată să meargă undeva împreună.

„Îmi place Snake, dar există un pescuit destul de bun aici, în Colorado . Ăsta este unul dintre motivele pentru care am acceptat această slujbă, a spus Morgan, readucându-l pe Harvath cu gândul la prezent.

Harvath a recunoscut remarca cu un zâmbet complice, în timp ce Tim Finney făcea prezentările oficiale. Tom Morgan fusese membru al NSA şi avea undeva pe la 60 de ani. Purta ochelari, avea mustaţă şi mergea şchiopătând – rezultatul unei operaţii de teren care a mers prost, despre care nu vorbea niciodată.

După o viaţă de costume şi cravate la sediul NSA din Fort Meade, Maryland, Morgan îmbrăţişase codul vestimentar oarecum casual de la Elk Mountain. În seara asta, purta blugi, o cămaşă în carouri şi o haină

sport din tweed. Părea foarte în formă pentru vârsta lui. Când vorbea, cuvintele sale aveau un uşor accent din New England, iar Harvath l-a plasat ca fiind originar din Rhode Island sau New Hampshire.

„Tom este motivul pentru care v-am rugat să veniţi”, a spus Finney când s-au aşezat cu toţii.

Aceasta era partea pe care Harvath o aştepta. „Ce ai găsit?”

Morgan nu s-a menajat. „Cred că am localizat cutia de valori a trolilor.”

Harvath s-a uitat la el, cu sprâncenele arcuite.

„Totul?”, a întrebat el.

Morgan s-a uitat la el şi a răspuns: „Conturi bancare, depozite de date, totul.”

Capitolul 12 „Aşa că, după cum vedem noi lucrurile”, a spus Finney în timp ce Tom Morgan îşi încheia prezentarea şi îşi închidea laptopul, „avem în menghină ouăle acestui micuţ avorton. Singura întrebare este cât de tare vrei să strângi?”.

Harvath era impresionat. Finney şi programul său de informaţii Sargasso reuşiseră să facă ceea ce guvernul Statelor Unite nu voia sau nu putea să facă. Localizaseră stocul de marfă al trolului, datele sale strict secrete.

Pentru Harvath nu a fost o decizie grea de luat. Trolul a ajutat Al Qaeda să efectueze atacurile din New York.

Apoi, mai era şi problema lui Tracy.

Uitându-se la Finney, Harvath a spus: „Vreau să strângi atât de tare încât ochii să i se întoarcă în capul lui nenorocit.”

Stăpânul Războiului i-a făcut semn din cap lui Morgan, iar fostul angajat al NSA şi-a ridicat telefonul şi a format numărul. Câmpul de joc al Trolului era pe cale să fie răsturnat dramatic.

Capitolul 13 ANGRA DOS REIS, BRAZILIA La trei ore de mers cu maşina la sud-vest de Rio de Janeiro, sau la patruzeci şi cinci de minute cu un elicopter privat, se afla cea mai tare escapadă din Brazilia, golful Angra dos Reis.

Cunoscută pentru apele sale calde, plajele cu nisip alb şi vegetaţia luxuriantă, Angra dos Reis, sau pur şi simplu Angra, aşa cum o numeau cunoscătorii, se mândrea cu 365 de insule – câte una pentru fiecare zi a anului. Angra era un loc mistic, brizele sale încărcate de parfumul florilor tropicale exotice care îi intoxicau pe vizitatori.

La descoperirea sa de către ofiţerii portughezi de marină în 1502, unul dintre ofiţeri a scris acasă spunând că au descoperit paradisul.

Angra era, într-adevăr, un paradis. Genul de paradis în care te puteai pierde cu uşurinţă. Iar pierdută era exact ceea ce îşi dorise să fie Trolul, deşi nu fără anumite facilităţi.

Insula privată pe care o închiriase avea o jumătate de milă lungime şi un sfert de milă lăţime. Era cunoscut sub numele de Algodão. Se mândrea cu un heliport, o barcă rapidă şi cu unităţi de cazare care rivalizau cu cele mai mari hoteluri de lux din lume. Deşi ar putea găzdui cu uşurinţă optsprezece persoane, în prezent erau doar trei suflete la ţărm – Trolul şi cei doi Ovcharkas caucazieni albi ca zăpada ai săi, Argos şi Draco.

Cântărind aproape două sute de kilograme fiecare şi măsurând peste patruzeci şi unu de centimetri la umăr, aceste animale uriaşe erau câinii preferaţi de armata rusă şi de fosta patrulă de frontieră din Germania de Est. Erau extrem de rapizi şi absolut vicioşi când venea vorba de protejarea teritoriului lor. Erau gardienii perfecţi pentru un om care avea puţin sub un metru şi jumătate înălţime şi care avea duşmani foarte puternici – dintre care mulţi erau clienţii săi.

Trolul trăia după motto-ul conform căruia cunoaşterea nu echivala cu puterea, ci aplicarea precisă a cunoaşterii era cea care echivala cu puterea. De asemenea, învăţase foarte repede că putea echivala şi cu o bogăţie incredibilă.

Urmând această deviză, Trolul îşi câştigase un trai substanţial, ocupându-se cu cumpărarea, vânzarea şi comerţul cu informaţii strict secrete. Fiecare piesă în parte avea o anumită valoare, dar îndemânarea – arta, dacă vreţi – consta în a şti cum să uneşti bucăţile potrivite pentru a crea o adevărată capodoperă. Acesta era punctul în care Trolul excela în profesia sa. Era destul de uimitor, mai ales pentru cineva ale cărui perspective în viaţă fuseseră considerate atât de sumbre încât chiar şi părinţii săi renunţaseră la el.

Când a devenit evident că Trolul nu va mai creşte, părinţii săi georgieni fără Dumnezeu nu au făcut nicio încercare de a găsi un cămin iubitor pentru fiul lor şi nici nu au încercat să găsească măcar un orfelinat pe jumătate decent.

În schimb, l-au abandonat pe băiat, vânzându-l ca pe un bun de schimb la un bordel de la periferia staţiunii Sochi de la Marea Neagră. Acolo, băiatul a fost înfometat, bătut şi obligat să facă acte sexuale de nedescris, care l-ar fi făcut de ruşine chiar şi pe Marchizul de Sade însuşi.

În bordel, Trolul a învăţat adevărata valoare a informaţiei. Conversaţiile de pernă fără acoperire ale clienţilor puternici s-au dovedit a fi o mină de aur, odată ce a învăţat ce să asculte şi cum să le transforme în avantajul său.

Curvele, majoritatea fiind şi ele rebuturi ale vieţii, au simţit o înrudire cu piticul şi l-au tratat bine. De fapt, au devenit singura familie pe care a cunoscut-o vreodată, iar el a răsplătit această bunătate cumpărându-le într-o zi libertatea. A pus-o pe doamnă şi pe soţul ei să fie torturaţi şi apoi ucişi pentru cruzimea inumană pe care a suferit-o ani de zile din partea lor.

Din cenuşa tinereţii sale, Trolul s-a ridicat ca un phoenix înflăcărat, înarmat cu un simţ ascuţit al afacerilor şi cu un apetit nemărginit pentru tot ce e mai bun în viaţă.

În sufrageria sa cu palme, a legănat un pahar de Château Quercy St. Emilion Bordeaux între cele două mâini mici, în timp ce privea prin podeaua de sticlă a vilei la stelele de mare colorate şi la viaţa marină vibrantă care se jucau în apa luminată de dedesubt. Într-adevăr, parcursese un drum lung de la bordelul din Soci. Dar a fost suficient de departe?

Draco şi-a ridicat privirea când stăpânul său a alunecat de pe scaun şi a păşit prin cameră în pijamaua lui Stubbs & Wootton Sisal făcută manual. Argos a rămas într-un somn adânc, încă recuperându-se după rana pe care o suferise în Gibraltar. Le făcea bine tuturor să se îndepărteze de domeniul său din ploioasele Highlands scoţiene. Vremea era mult mai plăcută în Brazilia. Era, de asemenea, un loc mai sigur.

Deşi puţini ştiau de Casa Eilenaigas, nu se va simţi în siguranţă acolo pentru o vreme. După ceea ce făcuseră clienţii săi în New York, ştia că americanii erau literalmente în căutare de sânge. O văzuse cu ochii lui în Gibraltar. Dacă ar fi trăit până la o mie de ani, nu ar fi uitat niciodată moartea îngrozitor de macabră pe care agentul american Scot Harvath i-o provocase lui Mohammed bin Mohammed. Era ceva ce niciun om sănătos la cap nu ar fi putut concepe vreodată. Şi totuşi, era perfect.

Mohammed îl merita de un milion de ori, mai ales pentru actele sadice pe care i le făcuse Trollului când era tânăr, în acel bordel de lângă Marea Neagră.

Harvath fusese incredibil de crud în aplicarea pedepsei lui Mohammed, dar aproape în acelaşi timp se arătase incredibil de plin de compasiune. Argos ar fi murit cu siguranţă dacă Harvath nu i-ar fi acordat el însuşi îngrijiri medicale şi nu i-ar fi găsit un veterinar capabil. Harvath mersese chiar atât de departe încât îl plătise pe doctor din propriul buzunar pentru operaţia animalului. Deşi Trolul nu fusese niciodată foarte ataşat de americani, acesta era un om pe care îl respecta. Era un ucigaş nemilos, cu sânge rece, care poseda şi un grad pronunţat de umanitate.

Întorcându-şi gândul la cină, Trolul a scos din frigider câteva fripturi mari de Kobe, parte a unui transport special pe care îl trimisese din Japonia .

Japonezii erau renumiţi pentru dieta cu bere şi sake cu care îşi hrăneau vitele de calitate superioară – şi, bineînţeles, pentru masajele pe care le primeau vacile. Nimic nu era prea bun pentru vitele Kobe, iar eforturile minuţioase depuse asupra animalelor dădeau o carne incredibilă. Era fin marmorată cu grăsime mai puţin saturată decât grăsimea din alte tipuri de carne de vită, avea un conţinut semnificativ mai mic de colesterol şi nu avea rival în materie de aromă şi tandreţe.

În timp ce a aşezat fripturile pe tejghea, ambii câini au apărut lângă el, cu nările în flăcări la mirosul cărnii de vită. Amândoi cereau atât de puţin de la el şi totuşi dădeau atât de mult în schimb. Erau tovarăşele lui de veci, mai adevărate şi mai loiale decât aproape orice fiinţă umană pe care o cunoscuse vreodată.

Troll a servit câte o friptură pentru fiecare dintre câini şi i-a aşezat pe podea. Imediat, au căzut asupra lor şi carnea de vită a dispărut.

Când mâncarea a fost pregătită, trolul a aşezat-o pe masa de sufragerie, a destupat încă o sticlă de Château Quercy şi s-a urcat pe scaun pentru a mânca.

Friptura lui era perfectă. A tăia în ea era ca şi cum ar fi tăiat o bucată de Brie moale şi coaptă.

A savurat fiecare înghiţitură din masa sa şi, când farfuria era curată şi paharul de vin gol, şi-a scos vesela în bucătărie.

Turnându-şi un pahar de Germain-Robin XO, a luat o înghiţitură lungă şi a închis ochii. În ciuda tuturor realizărilor sale, viaţa trolului era un loc singuratic.

Capitolul 14 Ferestrele din sufragerie erau pe şine glisante şi fuseseră trase înapoi pentru a deschide camera spre mare. O briză uşoară purta mirosul oceanului amestecat cu florile exotice ale micii insule. Numai brazilienii puteau crea o noapte atât de perfectă, a meditat Trolul în timp ce s-a urcat pe masa pe care o folosea drept birou şi şi-a deschis laptopul său robust General Dynamics XR-1 GoBook. Prin intermediul unei mici antene parabolice gonflabile amplasate afară, a fost în curând conectat cu rack-ul său de servere dedicate, adăpostite în secret într-un buncăr în adâncul munţilor Pirinei de est.

Un antreprenor britanic aruncase zarurile pe o idee potrivit căreia abordarea elveţiană a activităţii bancare putea fi reprodusă în domeniul digital.

Instalaţia britanicilor din principatul european Andorra se mândrea cu surse de alimentare redundante, alimentări redundante ale reţelei, sisteme de stingere a incendiilor FM200, aer condiţionat redundant şi procese de identificare de securitate în mai multe etape. Serverele sale erau conectate la alocări generoase de lăţime de bandă, complet bursabile, cu mai mulţi furnizori agregaţi, asigurând o disponibilitate de 100 la sută pentru un timp de funcţionare maxim.

Totul fusese muzică pentru urechile Trolului. Nu se putea pune problema să se bazeze pe serverele de la proprietatea sa. Eilenaigas House era dincolo de orice pericol, cel puţin pentru moment. Dacă păstra un profil suficient de scăzut, serviciile de informaţii americane vor renunţa în cele din urmă la el, dar până atunci va trebui să stea departe de casa sa din Scoţia.

La urma urmei, existau locuri mult mai rele pentru a-şi petrece timpul decât o insulă privată din Brazilia.

Şi el ar fi ştiut. Fusese la ele.

Ascultând muzica valurilor care se loveau uşor de stâncile de afară, Trolul s-a conectat la serverul său principal şi a început procesul de autentificare pentru a avea acces la datele sale. Încă nu cernuse informaţiile pe care le obţinuse în urma percheziţiei din dosarele ultrasecrete ale NSA din New York în timpul atacului Al Qaeda. Cantitatea de date pe care o furase de la americani depăşise cele mai nebuneşti vise.

Programul NSA fusese numit Athena, după zeiţa greacă a înţelepciunii. Se pare că grecii nu aveau o zeiţă a şantajului.

Fusese o operaţiune de extragere a datelor în negru, în profunzime. Folosind atât sistemul Echelon, cât şi sistemul Carnivore, NSA adunase informaţii care puteau fi folosite ca pârghie împotriva diverselor concerne străine – guverne, şefi de stat şi oameni de afaceri străini influenţi.

Pe scurt, programul Athena fusese creat pentru a colecta şi sorta rufele extrem de murdare. Odată ce se apucau de ceva deosebit de suculent, cum ar fi prăbuşirea Prinţesei Diana, TWA 800 sau adevărata cauză a morţii lui Yassir Arafat, desemnau echipe de agenţi pentru a completa imaginea de ansamblu şi a descoperi cât mai multe date justificative. În acest fel, când venea momentul să o folosească, aveau victima prinsă de perete atât de strâns, încât nu mai avea absolut niciun loc să se poată mişca liber.

Iar când au descoperit o conspiraţie care implica mai multe personalităţi străine puternice, a fost ca şi cum ar fi dat lovitura.

Trolul a trebuit să zâmbească. A fost viclean, înşelător şi complet neamerican. Iar acum, toate datele NSA îi aparţineau. Cadoul care va continua să se ofere.

Era suficient de mult acolo pentru a-l ţine ocupat timp de trei vieţi. Cel mai mare risc era să se grăbească şi să vândă prea repede bucăţile de informaţii. Trebuia să le studieze pe toate şi să înţeleagă cum se corelau între ele înainte de a începe să le atribuie valori.

Din fericire, analiştii de la Athena făcuseră deja o mare parte din munca lui.

Trolul a făcut clic pe dosarul subgrupului în care lucrase şi a aşteptat ca foaia de conţinut să apară.

Dar nu a fost aşa.

A făcut din nou clic pe pictogramă şi a aşteptat, dar tot nu s-a întâmplat nimic. Şi-a verificat starea legăturii ascendente. Totul părea să fie în regulă. Şi atunci de ce nu-i apăreau datele?

A încercat un alt fişier şi apoi altul. Toate erau la fel – goale. Inima trolului i-a stat în gât.

Nu se putea întâmpla aşa ceva. Nu se întâmpla aşa ceva.

A băut restul coniacului din paharul de coniac, şi-a şters buzele bărboase cu mâneca cămăşii de in şi a parcurs fiecare fişier de pe fiecare server în parte.

Toate goale.

Când s-a apropiat de sfârşit, a văzut o pictogramă animată care nu avea ce căuta acolo. Era un bărbat mic şi bărbos, cu un coif cu coarne, o sabie într-o mână şi un scut în cealaltă. Silueta ţopăia de pe un picior pe altul şi la fiecare al patrulea ţopăit îşi izbea sabia de scut.

Părea un mic viking, dar trolul ştia mai bine.

Acesta nu era un viking. Era un Norseman – numele de cod al agentului american de contraterorism Scot Harvath.

Capitolul 15 Înfuriat, trolul a făcut clic pe pictogramă şi a deschis dosarul. Fişierul a durat nebuneşte de mult timp pentru a se încărca. Pentru o clipă, a crezut că ar putea fi o şmecherie – o modalitate de a-l ţine intenţionat online, astfel încât serviciile secrete americane să-i poată localiza locaţia.

În sfârşit, fişierul s-a încărcat. Era o serie de capturi de ecran pentru toate conturile sale bancare. Fiecare sold reflecta aceeaşi sumă – zero.

Un ţipăt a izbucnit din adâncul trupului său micuţ în timp ce şi-a aruncat paharul de coniac împotriva peretelui. Câinii au sărit în sus şi au început să latre.

Munca întregii sale vieţi dispăruse. Totul. Singurul lucru care îi mai aparţinea era proprietatea din Highlands scoţieni, dar dacă americanii fuseseră atât de minuţioşi, trolul nu avea prea multe motive să se îndoiască că găsiseră o modalitate de a o lega şi de a-l împiedica să facă ceva cu ea. Legile antiteroriste britanice erau destul de severe. Americanilor nu le-ar fi trebuit prea mult ca să convingă autorităţile britanice să intre în joc.

Câinii încă lătrau. Trolul apucă un vas de staniol plin cu fistic şi era pe punctul de a-l lansa când se gândi mai bine. „Linişte”, a ordonat el, iar câinii care lătrau au tăcut.

Trebuia să se gândească. Trebuia să existe o cale de ieşire din asta.

Şi-a petrecut următoarele două ore trecându-şi prin serverele sale, conectându-se de la distanţă la diversele sale conturi bancare împrăştiate pe tot globul. Apoi a început o serie de apeluri telefonice furioase, în timpul cărora a suferit scuză după scuză de la fiecare dintre bancherii săi. L-au asaltat cu promisiuni deşarte de a ajunge la fondul problemei, dar trolul ştia că nu avea niciun rost.

Americanii o făcuseră. Făcuseră rost de tot.

Era ruinat.

Deşi Trolul nu avea nicio idee despre ce avea să facă în continuare, ştia un lucru cu siguranţă. Scot Harvath era responsabil şi avea de gând să-l facă să plătească.

S-a întors la singurul fişier de calculator care fusese lăsat în urmă. Norsemanul dansator îşi bătea joc de el în timp ce ţopăia de pe un picior pe altul. Încet, trolul a răsfoit datele. La a treia trecere a găsit-o.

Acum Trolul înţelegea de ce fişierul întârziase atât de mult să se încarce. În acea pictogramă enervantă şi ţopăitoare a lui Norseman era încorporat un mesaj.

Era o invitaţie la o cameră de chat privată de la nimeni altul decât Scot Harvath. Trolul şi-a închis calculatorul.

Avea să fie nevoie de ceva putere de gândire. A rezistat impulsului de a-şi mai turna un coniac. În schimb, a preparat un mic ibric de cupru cu o cafea turcească puternică şi s-a întors în sufragerie.

În timp ce privea peştii viu coloraţi de sub podeaua de sticlă, s-a gândit la opţiunile sale. Aceasta avea să fie o luptă pentru supravieţuirea sa şi, deşi se ghicea cu mult peste Harvath la capitolul inteligenţă, nu se

ştia ce fel de resurse avea americanul la dispoziţie. Cea mai gravă greşeală pe care ar fi putut-o face aici ar fi fost să îl subestimeze pe om.

Deoarece nu era niciun ceas care să ticăie la oferta de a intra în camera de chat, trolul a decis să nu se grăbească şi să-şi cerceteze mai întâi adversarul.

Capitolul 16 ELK MOUNTAIN RESORT MONTROSE, COLORADO „Eşti sigur că a văzut legătura?” întrebă Harvath.

Morgan a dat din cap. „Am încărcat icoana cu un program conceput să ne dea un ping înapoi odată ce a dat click pe ea şi apoi să se şteargă singur. L-a văzut. Credeţi-mă.”

„Tot nu-mi place cât de mult durează asta”, a spus Ron Parker în timp ce se plimba pe o parte a mesei lungi.

Se adunaseră cu toţii în sala de conferinţe a Programului de Informaţii Sargasso, care servea şi ca Sală de Război atunci când operaţiunile sensibile necesitau monitorizare.

„Ar fi trebuit să-i stabilim o limită de timp.”

Tim Finney a ridicat mâna. „Domnilor, va veni.

Nu vă faceţi griji. Nu are de ales. Nu se grăbeşte pentru că poate. A ne face să aşteptăm este singura putere pe care o are în acest moment şi el ştie asta.”

Parker se opri din plimbare şi îşi turnă o ceaşcă de cafea de la automatul aflat deasupra unei credinţe joase.

Deasupra se afla o pictură mare în ulei cu un elan care cântă în trombă într-o vale luxuriantă de munte. „Ar putea, de asemenea, să plece.”

Harvath apreciase întotdeauna mintea ascuţită şi tactică a lui Parker. Numai proştii refuzau să ia în considerare retragerea atunci când aceasta era cea mai bună opţiune. Dar, în acest caz, Harvath îşi cunoştea adversarul mai bine decât Parker. Trolul ar putea încerca să-i tragă pe sfoară, dar nu avea de gând să dispară pur şi simplu.

„E prea mult în joc pentru el aici”, a spus Harvath, făcându-i semn lui Parker că voia şi el o ceaşcă de cafea.

„Nu-şi poate permite să plece. Va dori să recupereze ceea ce i-am luat.”

„Slabe şanse ca asta să se întâmple”, răspunse Parker în timp ce-i întindea lui Harvath o cană şi se aşeza lângă el.

„Ai vreo idee despre ce vei spune când va apărea în camera de chat?”.

„Ce zici de: „Pe lângă datele şi conturile tale bancare, ţi-am revocat şi calitatea de membru al breslei acadelelor, dobitocule?”.

„, a oferit Finney în timp ce s-a apropiat de credinţă.

Deşi nu prea avea chef de asta, Harvath a zâmbit. „Nu mă gândisem la asta. O să o arunc în oală şi o să văd ce mă mişcă atunci când va veni momentul.”

„A venit”, a spus Tom Morgan în timp ce a apăsat un buton pe laptop şi l-a împins peste masă către Harvath.

Monitoarele cu ecran plat din faţa sălii de conferinţe au prins viaţă cu o vizualizare în timp real a camerei de chat. Un mesaj indica faptul că intrase un nou vorbitor. Cum aceasta era o cameră de chat privată care fusese creată doar pentru acest schimb de replici, toţi ştiau că aveau în faţă prezenţa digitală a omului cunoscut doar sub numele de Trolul.

Degetele lui Harvath au plutit deasupra tastaturii, dar Finney a clătinat din cap, nu. „Ne-a făcut să aşteptăm. Acum să întoarcem favoarea. Avem avantajul aici. Să fie clar”.

Deşi nu era sigur că era de acord cu prietenul său, Harvath a aşteptat. Câteva clipe mai târziu, trolul a tras primul foc de armă.

Aţi luat lucruri care nu vă aparţin, a tastat el.

Harvath nu avea nevoie de niciun fel de pregătire. La fel şi tu, a răspuns el.

Vreau să-mi fie restaurate conturile bancare şi datele, imediat.

Şi vreau să ştiu cine l-a împuşcat pe Tracy Hastings, a răspuns Harvath.

A existat o pauză lungă. În cele din urmă, Trolul a răspuns: Deci despre asta este vorba? A mai fost o pauză înainte ca piticul să adauge: – Poate că putem ajunge la o înţelegere.

Finney părea gata să facă o sugestie, dar Harvath a ridicat mâna pentru a-l opri. Ştia ce făcea. Dacă cooperezi, te voi lăsa să trăieşti.

Trolul a tastat :) urmat de, Am fost ameninţat de oameni mai puternici decât tine şi totuşi iată-mă aici. Va trebui să-mi oferiţi ceva mai mult.

Mi-ai ucis un foarte bun prieten din New York , răspunse Harvath. Eşti norocos că îţi ofer atât de mult cât îţi ofer.

Te referi la sergentul major Robert Herrington. Moartea lui a fost foarte regretabilă, dar trebuie remarcat faptul că Al Qaeda a fost cea care l-a ucis. Nu eram nici pe departe în apropiere de New York când a avut loc atacul.

Trolul ştia mult prea multe despre Harvath, iar asta îl făcea să se simtă foarte inconfortabil. Cum ai aflat unde locuiesc?

Nu a fost dificil.

Făcându-mi pe plac, Harvath a ripostat.

Am efectuat o simplă verificare a creditului.

Numele meu nu apare pe noua mea casă. Niciuna dintre utilităţi nu este pe numele meu. Nici măcar nu primesc corespondenţă acolo.

Ştiu că nu vrei, a răspuns Trolul. Totul se duce la un magazin local de ambalaje şi livrări din Alexandria. Ultima ta adresă cunoscută înainte de a deveni deştept şi de a trece la magazinul de pachete şi livrări a fost un apartament la câteva blocuri distanţă. Am angajat pe cineva să verifice dacă mai locuieşti acolo. În ziua în care a apărut sursa mea te-ai mutat la casă. Pur şi simplu te-a urmărit până la noul tău domiciliu. Din câte mi-a spus, Bishop's Gate e foarte frumoasă.

Harvath terminase de dansat. Tu ai comandat asasinarea lui Tracy Hastings?

Trolul nu s-a grăbit. În cele din urmă a tastat: „Nu, nu am făcut-o.

Ştii cine a făcut-o?

Poate.

Harvath a avut nevoie de tot ce avea pentru a-şi stăpâni temperamentul.

Capitolul 17 Câteva clipe mai târziu, Trolul a răspuns: Agent Harvath, mi-ai luat tot ce am. Dacă nu puneţi pe masă ceva mai mult decât ameninţări la adresa vieţii mele, chiar nu am nimic de câştigat şi nu văd niciun rost să continuăm conversaţia noastră.

Harvath se aşteptase la asta şi era pregătit să negocieze.

Sunt pregătit să cumpăr informaţiile de la tine.

Folosind banii mei, desigur.

Bineînţeles că da.

Vreau totul, a declarat trolul. Jumătate ca dovadă de bună credinţă acum, restul la livrarea informaţiilor.

Harvath a tastat încet şi deliberat. Vei primi un milion dacă şi când îmi vei furniza dovada identităţii trăgătorului. Iar în ceea ce priveşte buna credinţă, tu o vei demonstra pe a ta dându-mi numele persoanei care m-a urmărit până la Poarta Episcopului.

Eu nu-mi dezvălui niciodată sursele, răspunse trolul. Nici măcar pentru un milion de dolari, ceea ce, apropo, e o nimica toată, având în vedere ce mi-ai luat.

Atunci nu există nicio înţelegere.

Agent Harvath, ceea ce i s-a întâmplat dnei Hastings a fost într-adevăr nefericit. Când am auzit despre asta, mi-am interogat sursa, în detaliu, dar nu a văzut şi nici nu a auzit nimic care să aibă valoare pentru tine.

Te-a urmărit şi în dimineaţa următoare, devreme, a pus cadoul meu la uşa ta.

Harvath s-a gândit că oricine ar fi fost, nu era decât un curier, probabil un detectiv particular de mâna a doua pe care Trolul l-a angajat pe bani puţini. A fost o concesie pe care a fost dispus să o facă şi a lăsat-o baltă.

Înainte ca acesta să poată tasta un răspuns, Trolul a adăugat: Am auzit că au găsit sânge de miel deasupra uşii dumneavoastră.

Sursele omului erau înfricoşător de bune. Lui Harvath i se făcea greaţă că o astfel de persoană îşi putea strecura tentaculele oriunde dorea, chiar şi într-o anchetă federală extrem de sensibilă. Şi ce dacă?

Deci, foarte biblic, nu-i aşa?

Poţi să mă ajuţi sau nu? a întrebat Harvath.

Vreau o dovadă de bună credinţă din partea ta mai întâi.

Ţi-am spus deja că te voi lăsa în viaţă.

O ameninţare destul de goală, având în vedere că habar nu ai unde mă aflu.

Harvath i-a făcut semn din cap lui Tom Morgan şi apoi a tastat: – Ca să ştii, eu nu fac ameninţări goale.

O fracţiune de secundă mai târziu, pe ecran a apărut o imagine de supraveghere în infraroşu, iar Harvath a povestit.

Aceste imagini din satelit au fost luate de la locaţia ta din Angra dos Reis acum mai puţin de zece minute. Din câte îmi dau seama, tu eşti lângă partea din faţă a structurii, iar cele două puncte fierbinţi din stânga ta ar fi câinii. Am dreptate?

Trolul nu a răspuns. Harvath s-a gândit că trebuie să fie şocat. Faptul că un adversar descoperă unde locuieşti este o încălcare incredibil de tulburătoare. A fost plăcut să pot să-i dau un pic din propriul medicament trolului.

Deci acum aveţi dovada mea de bună credinţă, a adăugat Harvath. Sunt un om de cuvânt. Dacă te-aş fi vrut mort, ai fi fost mort.

Minutele au trecut, în timp ce trolul încerca să pună cap la cap modul în care îi dăduseră de urmă. În cele din urmă, a tastat: Era vorba de transferul bancar către compania de administrare a proprietăţii.

Acum a fost rândul lui Harvath să posteze o faţă zâmbitoare :) Cu ajutorul lui Finney, îl deposedase pe Troll de tot şi îl dezechilibrase complet.

Câteva minute mai târziu, în timp ce-şi termina instrucţiunile către trolul proaspăt consimţit, Harvath l-a lăsat pe om cu un ultim avertisment: Nu ai voie să părăseşti insula. Dacă o vei face, te voi vâna şi te voi ucide cu mâna mea.

Capitolul 18 CALIFORNIA DE SUD Apelul de la agentul lui Philippe Roussard a venit în miez de noapte. „Aveţi totul la locul lui?"

Roussard s-a aşezat în pat şi şi-a sprijinit o pernă subţire între cap şi peretele de stuc ieftin. „Da", răspunse el, glisând un Gitanes din pachetul de pe noptieră şi aprinzându-l.

„Chestiile astea te vor ucide", l-a avertizat şeful său, în timp ce auzea cum Zippo-ul lui Roussard se închidea cu zgomot şi agentul trăgea adânc aer în piept.

Philippe şi-a dat părul negru pe faţă şi a răspuns: „Grija ta pentru bunăstarea mea este foarte emoţionantă."

Interlocutorul a refuzat să se ridice la momeală. Relaţia lor fusese mult prea conflictuală în ultima vreme. Trebuiau să lucreze împreună dacă voiau să reuşească. Respirând adânc, supraveghetorul a spus: „Când ai terminat, barca te va aştepta. Asigură-te că nu te vede nimeni că te urci pe ea".

Roussard a pufnit ca răspuns. Nimeni nu avea de gând să-l vadă. Nimeni nu reuşise niciodată. Era ca o fantomă, o umbră. De fapt, era atât de evaziv încât mulţi oameni nici nu credeau că există. Guvernul Statelor Unite, însă, era o altă problemă.

Până la capturarea sa, nimeni nu-l văzuse vreodată. Nimeni nu-i ştia numele sau naţionalitatea. Soldaţii americani din Irak îi spuneau Juba şi trăiseră cu teroarea abjectă de a fi următoarea lui victimă.

Toate focurile de armă au fost trase de la cel puţin două sute de metri şi chiar de la o distanţă de treisprezece sute de metri. Aproape toţi erau perfecţi. Avea o înţelegere intimă a armurilor de corp şi ştia exact unde să îşi plaseze gloanţele – în partea inferioară a coloanei vertebrale, în coaste sau chiar deasupra pieptului.

Uneori, ca în cazul echipei de lunetişti cercetaşi de patru puşcaşi marini din Ramadi, îşi lichida ţintele cu focuri absolut imaculate în cap. Cu mai bine de o sută de morţi la activ, Roussard era un erou pentru acei irakieni care nu suportau ocupaţia americană şi un înger răzbunător pentru fraţii săi din rândul insurgenţilor.

Americanii îl vânaseră fără încetare şi, în cele din urmă, l-au prins. A fost trimis la Guantanamo, unde a îndurat luni întregi de tortură.

Apoi, cu puţin peste şase luni în urmă, fusese eliberat în mod miraculos din captivitate. El şi alţi patru prizonieri fuseseră îmbarcaţi la bordul unui avion şi duşi înapoi la casele lor. Numai Roussard ştia de ce se întâmplase sau cine era binefăcătorul lor.

Acum, în timp ce-şi strecura corpul său puternic de 1,80 metri într-o pereche de salopete Servpro, ironia situaţiei sale nu i-a scăpat din vedere. America a fost de acord în secret cu eliberarea sa, împreună cu ceilalţi patru, pentru a-şi proteja cetăţenii împotriva altor acte de terorism. Şi totuşi, iată-l aici, chiar în America, gata să comită următorul atac.

Capitolul 19 Indiferent de obiceiurile de prost gust pe care Roussard le cultivase pentru a se amesteca în societatea occidentală, el era încă un adevărat mujahedin în suflet. Firea lui era cu totul opusă celei a şefului său, care se simţea mult prea confortabil cu excesele occidentale, în special cu mâncarea bogată şi băuturile spirtoase scumpe.

Internatul francez în care fusese crescut Roussard nu avusese prea multă influenţă asupra lui, în afară de a-l învăţa cum să se amestece confortabil printre duşmanii săi occidentali. Adevărata sa educaţie fusese dobândită în anii petrecuţi la o moschee din apropiere şi apoi în mai multe tabere secrete din Pakistan şi Afganistan.

Acolo a învăţat că „Al Qaeda” nu se traducea prin „baza”, aşa cum au relatat cu atâta ignoranţă cele mai multe instituţii media occidentale, ci mai degrabă prin „baza de date”.” Se referea la fişierul original al computerului cu miile de mujahedini care au fost recrutaţi şi instruiţi cu ajutorul CIA pentru a-i învinge pe ruşi în Afganistan.

La acest dosar, despre care se spune că este unul dintre cele mai bine păzite secrete ale conducerii Al Qaeda, se adăugaseră mii şi mii de alte nume începând cu anii 1990. Aceşti mujahedini proveneau din toate mediile sociale şi se trăgeau din mai multe medii etnice şi socio-economice decât ar fi recunoscut vreodată orice guvern occidental. Aceştia fuseseră recrutaţi, îndoctrinaţi, instruiţi şi împrăştiaţi în întreaga lume pentru a aştepta până când vor fi chemaţi la luptă.

În timp ce Roussard îşi conducea furgoneta peste podul San Diego-Coronado, el a reflectat la ceea ce i s-ar putea întâmpla dacă ar fi arestat. Aceasta era America, la urma urmei, şi îi făcuse deja ce era mai rău în Guantanamo. Prinzându-l aici, pe teritoriul lor, ar fi făcut şi mai puţin. Iată cât de uşor erau de exploatat. Adoptaseră legi alambicate care serveau la protejarea duşmanilor lor mai bine decât a propriului popor.

Atunci când America şi-a prins aşa-zişii duşmani terorişti, nu a avut curajul de a-i condamna la moarte. Zacarias Moussaoui, clericul orb, şeicul Omar Abdel-Rahman şi chiar Ramzi Yousef au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă.

Erau o dovadă a laşităţii şi slăbiciunii Americii şi a faptului că aceasta va cădea inevitabil în faţa adevăraţilor adepţi ai islamului.

Intrând pe Third Street, Roussard a făcut mai multe viraje şi s-a întors de două ori pentru a se asigura că nu este urmărit. Când a ajuns la adresa de pe Encino Lane, a parcat furgoneta la baza aleii şi a pus un con

portocaliu atât în faţa, cât şi în spatele vehiculului. Cu toate că se îndoia că cineva va observa ceva la această oră din noapte, un camion de restaurare a unei case în caz de dezastru ar putea stârni interesul unui vecin, dar nu ar justifica un apel la poliţie.

În timp ce se apropia de uşa de la intrare, Roussard a scos din buzunar un pistol cu lacăt şi l-a ascuns sub caietul său de metal tip cutie. Când a ajuns la uşă, s-a prefăcut că sună la sonerie. În linişte, a lucrat la încuietoare, ştiind că femeia din interior nu avea un sistem de alarmă pentru casă.

Când încuietoarea s-a eliberat, a intrat înăuntru şi a închis uşa în urma sa. Roussard s-a oprit în holul de la intrare până când ochii i s-au obişnuit cu întunericul. Casa mirosea a lustruire de mobilă, amestecată cu mirosul mării din apropiere.

După ce şi-a stabilit viziunea nocturnă, s-a deplasat în linişte pe hol spre dormitorul principal. Holul era căptuşit cu fotografii de familie, majoritatea din urmă cu mulţi ani.

În dormitor, Roussard a găsit uşa larg deschisă şi victima lui dormind adânc pe pat. Trecând spre ea, a băgat dosarul metalic sub braţul stâng şi şi-a desfăcut fermoarul salopetei.

Pentru o clipă, a crezut că i-ar fi putut scăpa, dar apoi mâna i s-a închis în jurul obiectului pe care îl căuta.

Când a privit înapoi la victima sa, a avut parte de şocul vieţii sale. Ochii ei erau larg deschişi şi se uita fix la el. Ferestrele din dormitor erau deschise şi, dacă ea ţipa, el putea fi terminat.

Instinctele lui Roussard au preluat controlul. Şi-a apucat caietul cu ambele mâini şi a lovit – tare. A lovit-o pe femeie în partea stângă a capului.

Gura ei s-a deschis ca şi cum ar fi vrut să ţipe şi Roussard a lovit-o din nou. Ochii femeii s-au închis şi a rămas nemişcată deasupra patului.

Sângele îi curgea din nas şi din ureche. I-a împletit părul lung şi cenuşiu şi i-a pătat cămaşa de noapte. Era inconştientă, dar încă foarte vie, ceea ce era ceea ce îşi dorea el.

Lăsându-şi caietul pe pat, Roussard a luat-o pe femeie în braţe şi a dus-o în baie. Acolo a aşezat-o în cadă, a dezbrăcat-o de cămaşa de noapte şi i-a acoperit corpul cu o pastă umedă. Apoi a sigilat toate gurile de aerisire din baie cu bandă adezivă.

A ieşit din nou afară, spre dubă, şi a recuperat două găleţi de plastic sigilate şi o centură de scule.

Înapoi în baie, Roussard a aşezat găleţile lângă cadă şi a scos un atomizor din interiorul salopetei.

A deschis mai întâi ochiul drept al femeii şi apoi pe cel stâng, aplicând cu generozitate substanţa şi asigurându-se că fiecare ochi fusese acoperit complet. Treaba lui era aproape gata.

Roussard a scos o şurubelniţă din centura de scule şi a desfăcut capacele de la fiecare dintre găleţi. A luat un prosop de deasupra toaletei şi l-a aruncat chiar în faţa uşii de la baie. Era timpul.

Desprinzând capacele de pe ambele găleţi, a golit conţinutul acestora peste victima sa, care încă zăcea inconştientă în baie, apoi a ieşit în grabă din baie, având grijă să închidă bine uşa în urma sa.

Roussard a blocat prosopul sub uşă şi l-a fixat la locul lui cu mai multă bandă adezivă. Apoi a scos burghiul fără fir de la centura de scule împreună cu o mână de şuruburi şi a fixat uşa ferm de cadrul ei.

A ieşit din nou afară, a înlocuit conurile portocalii în dubiţă şi s-a întors încet pe drumul pe care venise.

La San Diego Marriott Hotel and Marina, Roussard s-a schimbat de salopetă, a frecat duba pentru amprente şi s-a îndreptat spre docurile sale. Barca era chiar acolo unde îi spusese şeful său că va fi.

După ce a navigat în largul apei negre ca cerneala, a scos un telefon mobil curat, a format 911 şi a dat adresa unei femei care avea nevoie de asistenţă pe Encino Lane din Coronado.

Când i s-a cerut numele, Roussard a zâmbit şi a aruncat telefonul peste bord. Aveau să pună cap la cap cine era responsabil în curând.

Capitolul 20 BALTIMORE, MARYLAND Tom Gosse, directorul şi omonimul casei funerare, îi spusese lui Sheppard că ar prefera să nu fie înregistrată conversaţia lor. Asta însemna că reporterul fusese obligat să ia notiţe, iar el era cel mai de căcat notiţier din lume.

Nu-l putea învinui pe Gosse că nu voia să fie înregistrat.

Dacă povestea pe care o spunea era adevărată, cineva fusese deja ucis pentru a păstra tăcerea.

Sheppard s-a aşezat la tejgheaua din bucătăria sa, sorbind un Fosters în timp ce îşi răsfoia notiţele. Directorul de pompe funebre era un tip solid. De mai multe ori în timpul interviului, Sheppard a dat înapoi şi s-a prefăcut că încurcă faptele pentru a-l pune în încurcătură, dar Gosse a fost imperturbabil. Sheppard nu avea nicio îndoială că bărbatul îi spunea adevărul.

Conform poveştii lui, cu aproximativ şase luni în urmă fusese la biroul medicului legist şef pentru a face o preluare.

În timp ce aştepta cadavrul, îşi petrecuse timpul cu un amic de-al său, un asistent de medic legist pe nume Frank Aposhian.

Potrivit lui Gosse, erau prieteni destul de buni. Băieţii lor frecventau acelaşi liceu, iar bărbaţii jucau cărţi împreună de câteva ori pe lună.

În timpul ridicării lui Gosse, conversaţia sa cu Aposhian a fost întreruptă de doi bărbaţi care s-au identificat ca fiind agenţi FBI şi au cerut să vorbească cu asistentul legistului legist în particular. Cum Frank era şeful biroului în acea seară, cererea nu i s-a părut deloc ciudată lui Gosse. Ofiţerii de aplicare a legii veneau şi plecau tot timpul în biroul medicului legist, şi cu siguranţă nu era pentru cafea.

Unul dintre agenţi l-a urmat pe Aposhian în biroul său, în timp ce celălalt a început să examineze cadavrele. Dar nu orice cadavru – el părea interesat doar de cadavrele nerevendicate, mai frecvent

denumite John Does. Mulţi dintre ei au fost găsiţi în parcuri, sub poduri sau în clădiri abandonate, adesea pe jumătate mâncaţi de şobolani sau câini vagabonzi în momentul în care au fost descoperiţi.

Amprentele lor erau trecute în bazele de date locale şi naţionale şi erau desemnaţi investigatori care să încerce să le descopere identitatea, dar de cele mai multe ori rămâneau neidentificaţi. Studenţii de la ştiinţe mortuare şi-au exersat tehnicile de îmbălsămare asupra lor, iar John şi Jane Does au fost apoi puşi în sicrie de placaj pentru a fi înmormântaţi în cel mai apropiat câmp de olărit.

Ceea ce i s-a părut ciudat lui Gosse a fost faptul că agentul nu părea să ştie ce căuta. Nu avea nicio fotografie cu el. Pur şi simplu trecea de la un cadavru la altul, verificându-le ca şi cum ar fi fost la cumpărături pentru un nou set de crose de golf.

Când Aposhian a apărut câteva clipe mai târziu cu partenerul bărbatului, agentul a arătat spre unul dintre cadavre, iar asistentul legistului a notat numărul de pe eticheta de pe degetul de la picior şi s-a întors în biroul său pentru a procesa actele.

Cadavrul a fost pus în saci şi încărcat într-o dubiţă nedesluşită, iar G-menii au dispărut.

Când Gosse l-a întrebat pe prietenul său despre ce afacere era vorba, Aposhian i-a spus că primise instrucţiuni să nu vorbească despre asta. Aparent, cadavrul nu era deloc un necunoscut, ci mai degrabă o persoană care fusese implicată într-un caz grav de infracţiune.

Aici ar fi trebuit să se termine povestea, dar nu a fost aşa.

Agenţii FBI prezentaseră actele necesare pentru a revendica cadavrul, dar insistaseră ca Aposhian să le predea şi dosarul medicului legist. Aceştia au explicat că Biroul era implicat într-o operaţiune complicată care ar fi fost pusă în pericol dacă moartea bărbatului ar fi devenit publică. Era o cerere neobişnuită, dar bărbaţii erau politicoşi şi aveau toate actele în regulă, aşa că Aposhian nu avea niciun motiv să intre în conflict cu ei. Abia câteva luni mai târziu, asistentul medicului legist şi-a dat seama de greşeală.

Unul dintre studenţii de la morgă care lucrau cu el în acea noapte recuperase dosarul greşit pentru el. Când Aposhian a sunat la biroul local al FBI pentru a încerca să îşi corecteze greşeala, i s-a spus că nu aveau nicio înregistrare a unui agent Stan Weston sau Joe Maxwell care să fi fost vreodată repartizat acolo. A contactat apoi sediul central al FBI din Washington, D.C., dar aceştia l-au informat că nu aveau niciun agent cu acele nume în tot Biroul Federal de Investigaţii şi că poate făcuse o greşeală.

Aposhian şi-a verificat notiţele. Nu a fost nici o greşeală.

Nimic din toate acestea nu avea sens.

El a înmânat fişa cu amprentele lui John Doe unei femei pe nume Sally Rutherford. Rutherford era unul dintre anchetatorii biroului şi iubita lui Aposhian de unsprezece luni.

A doua zi, pe biroul lui Aposhian era un e-mail tipărit şi îl aştepta pe Aposhian.

Potrivit lui Rutherford, era vorba de o încurcătură. Amprentele au fost găsite ca aparţinând unui bărbat care fusese ucis într-un schimb de focuri cu poliţia în Charleston, Carolina de Sud, la câteva zile după ce agenţii FBI îl luaseră pe necunoscut din sediul lor. Anchetatorul dăduse un telefon la Departamentul de Poliţie din Charleston şi aştepta să primească un răspuns.

Aposhian s-a gândit că totul a fost doar o altă greşeală birocratică, dar s-a răzgândit în noaptea în care agenţii FBI i-au făcut o nouă vizită.

Gosse, care se afla în apartamentul prietenului său pentru o seară de poker, nu i-a recunoscut pe bărbaţi la început. La urma urmei, trecuseră şase luni de când îi văzuse pentru prima dată la biroul medicului legist.

Aceştia au cerut să vorbească cu Aposhian afară, iar când acesta s-a întors, era vizibil zguduit. Orice i-ar fi spus băieţii ăştia, nu era de bine.

Gosse şi-a întrebat prietenul ce se întâmpla, dar Aposhian nu a vrut să vorbească despre asta. De fapt, spunând că nu se simţea bine, asistentul ME le-a întrerupt jocul şi şi-a trimis acasă prietenii de poker.

A doua zi, când Gosse s-a întors la biroul medicului legist pentru o preluare, era pe punctul de a bate la uşa lui Aposhian când a auzit o ceartă venind dinăuntru.

S-a îndepărtat de uşă exact când aceasta s-a deschis şi Sally Rutherford a ieşit în trombă. Gosse nu era genul care să se bage în seamă, dar prietenul său părea extrem de supărat.

Era evident că Aposhian avea nevoie să vorbească, dar bărbatul nu voia să o facă la birou. Au decis să se întâlnească la casa funerară mai târziu în acea seară.

Când prietenul său a ajuns acolo, Gosse a transferat telefoanele la serviciul de răspuns şi a scos o sticlă de Maker's Mark. A aşezat două pahare pe birou şi a turnat câteva uncii în fiecare. Gosse era un ascultător înnăscut. Nu a forţat conversaţia. A aşteptat ca prietenul său să vorbească, iar când a făcut-o, bărbatul i-a împărtăşit o poveste incredibilă.

Capitolul 21 MONTROSE, COLORADO Trecuseră câteva ore de când Harvath ajunsese la staţiune. Cu personalul Sargasso monitorizând camera de chat privată pentru orice comunicare din partea trolului, gazdele lui Harvath au decis să îl ducă înapoi în staţiune pentru cină.

Clădirea principală de la Elk Mountain semăna cu o maiestuoasă cabană de vânătoare din secolul al XIX-lea. Trioul s-a aşezat afară, pe terasa încălzită, lângă un şemineu de piatră în aer liber, cu vedere la lacul staţiunii.

Înclinaţia lui Finney pentru perfecţiune era evidentă peste tot, chiar şi până la cât de bine ardea focul. Când un membru al personalului a apărut discret cu un coş de buşteni, Finney i-a explicat că foloseau un amestec precis de nuc, fag şi eucalipt, cu o cantitate potrivită de pin condimentat pentru aromă.

Atenţia lui Finney la detalii era la fel de ascuţită, dacă nu chiar mai mult, când venea vorba de mâncarea de la Elk Mountain. Nu precupeţise nicio cheltuială pentru a recruta unul dintre cei mai buni bucătari din

ţară. Omul era o forţă culinară care fusese un pionier al bucătăriei alpine americane şi deţinea mai multe premii James Beard, Zagat şi Wine Spectator decât avea staţiunea spaţiu pe pereţi pentru a le expune. Era pentru prima dată de la împuşcarea lui Tracy când Harvath chiar terminase o masă.

Şi-a permis chiar şi o băutură după cină. Îi place sau nu, ştia că trebuie să se relaxeze. Era mult prea încordat şi nu-i făcea nici lui Tracy, nici lui însuşi vreun bine în această stare.

După ce farfuriile au fost strânse, doi chelneri au apărut alături de Finney – unul cu o sticlă de B&B şi trei sticle, iar celălalt cu un humidor sculptat elegant.

Finney le-a ordonat oamenilor să aşeze totul pe masă şi apoi au dispărut în tăcere.

„Ştii că un barman de la clubul 21 din New York a inventat asta?", a întrebat Parker în timp ce scotea dopul din sticlă. „Lichior Benedictine şi coniac. A devenit atât de popular încât francezii au început să îmbutelieze ei înşişi combinaţia. Tipul nu a văzut nici un ban din profituri. Doamne, îi urăsc pe francezi".

Harvath a zâmbit. Ron Parker nutrea o aversiune pasională faţă de francezi de când îl cunoştea.

Lui Parker îi plăcea să spună că erau singura armată din lume cu subsuori arşi de soare.

Finney i-a oferit lui Harvath un trabuc, dar acesta a clătinat din cap.

Băutura de după cină avea să fie de ajuns.

Când Parker i l-a înmânat, Harvath a ridicat snifterul la nas şi a închis ochii în timp ce inspira parfumul picant. Pentru o clipă, aproape că a uitat de problemele sale.

În timp ce-şi sorbea lichiorul, a ascultat în timp ce Finney şi Parker discutau despre lucrurile pe care le făceau de obicei – starea afacerilor mondiale, planurile de îmbunătăţire a staţiunii, a Site-ului Şase şi a Sargasso, precum şi practicile prădătoare ale lui Parker cu oaspetele de sex feminin de la Elk Mountain – o concesie amuzantă, dar necesară, pe care Finney o făcuse atunci când îi ceruse lui Parker să renunţe la o poziţie importantă în est şi să se mute în colţul lor minim populat din Colorado.

Era plăcut pentru Harvath să asculte glumele dintre vechii lui prieteni. În timp ce mintea îi rătăcea, gândurile îi erau atrase de Tracy. Şi-a scos BlackBerry-ul din toc şi i-a verificat starea semnalului. Terasa era de obicei cel mai bun loc din întreaga staţiune pentru a obţine semnal, dar nu primea nimic.

Finney l-a întrebat dacă dorea să folosească unul dintre telefoanele fără fir ale staţiunii, iar când Harvath a spus da, Parker şi-a folosit radioul pentru a cere unui membru al personalului să aducă unul pe terasă.

Harvath a sunat la infirmeria de la spitalul din D. C. şi a cerut să vorbească cu Laverna, asistenta de noapte a lui Tracy.

Când femeia a intrat pe linie, a spus: „Ce mă bucur că ai sunat".

Imediat, Harvath s-a temut de ce e mai rău, iar întregul său corp s-a înţepenit. „De ce, ce s-a întâmplat? Tracy este bine?”

„Tracy este bine, dar vă caută un domn Gary Lawlor.

A spus că este o urgenţă. Am încercat să te sun pe mobil, dar tot ce am primit a fost căsuţa vocală.”

„Ştiu”, a răspuns Harvath. „Sunt într-o zonă care nu are o acoperire bună. A spus domnul Lawlor care este urgenţa?”.

„Nu. Mi-a spus doar că dacă te văd sau dacă am veşti de la tine să te rog să-l suni imediat”.

Harvath i-a mulţumit Lavernei şi i-a dat numărul direct al lui Tim Finney din staţiune înainte de a suna. Următorul său apel a fost către Gary, care a răspuns la primul apel.

„Gary, sunt Scot. Ce se întâmplă?”

„Unde naiba eşti?”, a întrebat Lawlor. „Încerc să dau de tine de ore întregi.”

„Sunt acasă la Tim Finney în Colorado .”

„Colorado? De ce nu mi-ai spus că pleci din oraş?”

„Totul s-a întâmplat cam în ultima clipă”, a spus Harvath.

„Ce se întâmplă acolo?”

„Nu mă lua cu prostii”, a răspuns Lawlor. „L-ai pus să lucreze la împuşcarea lui Tracy, nu-i aşa?”. Te foloseşti de grupul lui Sargasso. Nu l-ai ascultat pe preşedinte când ţi-a spus în mod expres să nu te bagi?”.

„Oamenii lui Finney au o pistă şi am venit aici să verific. Punct. Acum ce se întâmplă în D. C. de este atât de important încât ai lăsat un mesaj urgent asistentei lui Tracy?”

Lawlor a rămas tăcut pentru o clipă, în timp ce încerca să se decidă cum să dea vestea. În clipa în care Harvath auzea ce avea de spus, nu avea cum să-l controleze.

Dându-şi seama că nu exista o modalitate bună de a o spune, Lawlor a ieşit pur şi simplu cu ea. „Mama ta a fost atacată în seara asta în Coronado.”

Capitolul 22 Lui Harvath îi venea să vomite în timp ce asculta detaliile agresiunii mamei sale. Când poliţia a sosit la casa ei de pe Encino Lane, au putut să o audă ţipând.

Au spart uşa din faţă şi au urmat sunetul vocii ei până la baia din spatele casei. Doi ofiţeri au avut nevoie de câteva minute pentru a sparge uşa, care fusese înşurubată.

Au găsit-o în cada de baie, goală şi plină de lăcuste. Insectele, cele mai multe dintre ele de câţiva centimetri lungime, păreau să se fi hrănit de pe urma ei. Unul dintre criminaliştii prezenţi la faţa locului a

identificat ulterior substanţa cu care fusese acoperită Maureen Harvath drept „bug grub”, un produs disponibil în multe magazine de animale pentru hrănirea lăcustelor.

Nu avea nicio idee despre ce erau obiectele care se învârteau pe corpul ei, pentru că nu le putea vedea. Ea fusese orbită. Ochii îi fuseseră vopsiţi cu cerneală neagră, iar medicii de la spital încă nu erau siguri dacă îşi va recăpăta vreodată vederea în totalitate. Ea fusese incredibil de traumatizată şi se afla sub sedative puternice.

Odată cu ultima informaţie de la locul crimei, sentimentele de angoasă ale lui Harvath s-au transformat în furie. Se găsise un bilet mâzgălit cu roşu pe fundul uneia dintre găleţile pe care se credea că atacatorul le folosise pentru a căra lăcustele în casă. Pe bilet scria: Ceea ce a fost luat cu sânge, nu poate fi răspuns decât în sânge.

Urmărind chipul lui Harvath şi auzind doar partea lui de conversaţie, Finney şi Parker au presupus că Tracy luase o întorsătură nefastă. Când au auzit că mama lui Harvath fusese atacată, au spus singurul lucru pe care prietenii buni pot şi ar trebui să-l spună într-o astfel de situaţie: „De ce ai nevoie?”.

Ceea ce-i trebuia lui Harvath era avionul de la staţiune, iar Finney era la radioul său, aranjându-l înainte ca el să termine de întrebat.

Parker avea prieteni în cadrul Departamentului de Poliţie din San Diego care puteau ţine legătura cu poliţiştii din Coronado, aşa că s-a îndreptat spre Sargasso pentru a pune pe roate informaţiile.

Aveau toate motivele să creadă că bărbatul care o atacase pe Maureen Harvath era aceeaşi persoană care o împuşcase pe Tracy.

Harvath avusese dreptate. Era ceva personal.

Capitolul 23 Ceva ce spusese Trolul în timpul sesiunii lor de chat se tot repeta în mintea lui Harvath în timp ce Cessna Citation X de la Elk Mountain se îndrepta spre Coronado.

El subliniase că sângele de miel de deasupra uşii lui Harvath era foarte „biblic”. Harvath nu era în dezacord, dar de când se întâmplase, nu reuşise să facă nicio legătură cu nimic – cel puţin într-un mod care să aibă sens. Acum mama lui fusese atacată şi supusă unei adevărate „molime” de lăcuste. De asemenea, biblică.

Harvath a pornit laptopul de la bordul lui Finney şi a accesat internetul. A introdus sânge de miel şi lăcuste ca termeni de căutare. Peste o jumătate de milion de rezultate au venit înapoi.

Prima a fost de pe Wikipedia, iar linia de rezumat spunea totul. Sângele mielului şi lăcustele erau din cele zece plăgi din Egipt. Harvath a deschis link-ul.

Plăgile au fost relatate în cartea Exodului.

Erau cele zece calamităţi pe care Dumnezeu le-a făcut asupra Egiptului pentru a-l convinge pe Faraon să elibereze sclavii israelieni.

Prima plagă a fost râurile din Egipt şi alte surse de apă care se transformau în sânge. Au urmat reptilele, sau mai exact broaştele, care au invadat ţara.

Apoi au fost păduchii, muştele şi o boală asupra animalelor.

A urmat o plagă de furuncule de nevindecat, urmată de grindină amestecată cu foc. Au urmat lăcustele, apoi întunericul şi, în cele din urmă, moartea fiecărui bărbat întâi născut, cu excepţia celor ai israeliţilor ale căror stâlpi de uşă erau vopsiţi cu sângele mielului pascal.

Oricine l-a împuşcat pe Tracy şi i-a atacat mama, cu siguranţă folosea cele zece plăgi ca un fel de manual bizar, dar în ordine inversă.

A zecea plagă a fost uciderea tuturor bărbaţilor întâi născuţi din Egipt. Au fost cruţate doar casele israelite cu sângele mielului de jertfă untat pe lintele şi pe stâlpii uşilor. Dumnezeu a „trecut" literalmente „peste" casele lor, iar de aici s-a născut sărbătoarea Paştelui. Aceasta a marcat eliberarea israeliţilor din robia lor sub Faraon şi naşterea naţiunii evreieşti. Modul în care se aplica la Harvath şi la împuşcarea lui Tracy Hastings începea să pară puţin mai clar.

Se pare că trăgătorul se vedea pe sine însuşi ca înger al morţii. El trecuse peste casa lui Harvath şi îl cruţase, dar încercase să ia în schimb Tracy.

A noua plagă se ocupa de întuneric, de unde şi orbirea deliberată a mamei sale. Dumnezeu îl instruise pe Moise să îşi întindă mâna peste Egipt, iar acest lucru a adus o plagă de întuneric „complet şi total" care a durat trei zile.

Cea de-a opta plagă, menită să „împietrească inima lui Faraon", era plaga lăcustelor. Nici inima lui Harvath şi nici hotărârea lui nu mai aveau nevoie de o întărire suplimentară în acest moment.

Să o vizeze atât pe Tracy, cât şi pe mama lui era suficient.

Indiferent de ceea ce spunea preşedintele sau oricine altcineva, el era hotărât. Oricine se afla în spatele acestor atacuri trebuia nu doar oprit, ci şi ucis, şi exact asta urma să facă.

Harvath a continuat să citească. Restul plăgilor erau la fel de neplăcute, iar el nu avea nicio dorinţă de a-şi imagina cum ar fi arătat echivalentele lor din zilele noastre. Singura lui speranţă era să-l oprească pe cel care se afla în spatele lor înainte de a putea lovi din nou.

Asta l-a condus pe Harvath la un gând şi mai rău. Pe cine urma să vizeze acest nebun? Mai întâi a fost Tracy. Apoi a fost mama lui. Oare tipul ăsta viza doar femeile care îi erau apropiate sau ar fi vizat şi bărbaţi?

Să-şi avertizeze Harvath toţi prietenii? Chiar dacă ar fi vrut să o facă, ce ar fi spus? Există o molimă de proporţii biblice cu numele tău pe ea? Nu, cheia aici era să-l oprească pe tipul ăsta înainte ca el să lovească din nou.

Dar pentru a face asta, aveau nevoie de o pauză – una mare.

Capitolul 24 Când Harvath a intrat în camera de spital şi şi-a văzut mama zăcând acolo, a fost copleşit de furie. Faţa ei era grav lovită şi vânătă. Cine naiba ar face aşa ceva?

Deşi voia să se ducă la mama lui, nu putea.

Emoţia de toate acestea – vinovăţia pe care o simţea pentru că fusese motivul pentru care ea fusese luată în vizor şi furia primară pe care o simţea ca reacţie la o încălcare atât de îndrăzneaţă – era zdrobitoare.

Harvath s-a trezit că se sufocă. Când au venit lacrimile, nu a făcut nimic pentru a le şterge.

În cele din urmă, s-a forţat să meargă până la marginea patului ei. În timp ce se uita la faţa umflată a mamei sale, Harvath i-a luat cu blândeţe una dintre mâini în a lui şi i-a spus: „Mamă, îmi pare atât de rău”.

A stat aşa câteva minute şi, în cele din urmă, a tras un scaun lângă pat şi s-a aşezat. În timp ce îi netezea părul mamei sale, o senzaţie nedorită de deja vu a năvălit în el. Era aproape ca şi cum ar fi fost în camera de spital a lui Tracy.

De ce naiba se întâmpla asta? De ce, când în sfârşit îşi refăcea viaţa, cineva încerca să o rupă în bucăţi?

Era o întrebare bună şi una pe care şi-o pusese de multe ori de la împuşcarea lui Tracy.

Din tot ceea ce Harvath stăpânise în viaţa lui, relaţiile cu femeile nu era unul dintre ele. Pentru mult timp, a dat vina pe ocupaţia sa şi pe cerinţele pe care i le impunea cariera sa. Dar când a întâlnit-o pe Tracy, a jurat că nu va lăsa ca slujba lui să fie o scuză pentru o altă relaţie eşuată.

De asemenea, dădea vina pe fobia sa faţă de angajamente pe stresul pe care cariera tatălui său îl pusese pe mama sa. În realitate, însă, avuseseră o căsnicie excelentă, în ciuda profesiei sale periculoase şi a prea deselor ocazii în care trebuia să dispară pentru săptămâni, uneori chiar luni întregi.

În cele din urmă, într-o noapte, în timp ce Tracy dormea lângă el, Harvath a căutat în adâncul sufletului său un motiv – adevăratul motiv pe care îl folosise pentru a îndepărta de el toate femeile bune care intraseră vreodată în viaţa lui.

A văzut chipul lui Meg Cassidy plutind în faţa ochilor minţii sale. Ca şi în cazul lui Tracy, se întâlniseră în circumstanţe extraordinare. În cazul lui Meg fusese vorba de o deturnare.

După aceea, fuseseră repartizaţi la o operaţiune incredibil de dificilă. Din toate punctele de vedere, ar fi trebuit să fie perfecţi împreună – poate chiar la fel de perfecţi cum erau el şi Tracy. Dar lucrurile nu funcţionaseră pur şi simplu. Era o femeie incredibilă şi o persoană pe care Harvath regreta profund că o pierduse.

Cu toate acestea, era o imagine ciudată pe care să se fixeze. Meg îşi continuase viaţa. Ea cunoscuse pe altcineva şi urma să se căsătorească cu el în curând.

Mintea lui s-a dus apoi într-un colţ foarte întunecat de care de obicei se străduia din greu să stea departe. Se afla în locul potrivit. O ştia după sentimentul sfâşietor pe care l-a simţit când a început să exploreze una dintre cele mai întunecate zile din viaţa lui.

Era a doua sa misiune în cadrul echipei SEAL 2.

Fuseseră trimişi în Finlanda, în mijlocul uneia dintre cele mai grele ierni din istorie. Zăpada orbitoare împinsă de vânt făcea aproape imposibil să vadă sau să audă ceva.

Echipa lui s-a împărţit în perechi în timp ce se apropiau de ţintă.

Cumva, bărbaţii pe care îi vânau întorseseră foaia şi se furişaseră pe la spate. De unde ştiau că echipa SEAL se afla acolo, Harvath nu a putut niciodată să afle.

Până când confruntarea s-a terminat, el primise un glonţ în umăr, iar coechipierul său mort primise unul în cap.

Deşi reuşise să îi elimine pe toţi trăgătorii, nu a găsit prea multă satisfacţie în asta. Vinovăţia pe care o purta era imensă. Colegul său de echipă avea o soţie şi doi copii mici.

Harvath insistase ca el să fie cel care să o informeze pe soţia bărbatului. Deşi fusese o soţie bună şi puternică din Marină, privirea de pe faţa ei când a primit vestea i-a frânt inima lui Harvath. A jurat să nu mai provoace niciodată o astfel de durere unei alte soţii.

Ani de zile Harvath a crezut că asta însemna să se asigure că toţi oamenii lui se întorc în viaţă. Era un scop nobil, dar în domeniul lor de activitate oamenii mureau uneori. Era cel mai mare dezavantaj al meseriei lor. Era, de asemenea, unul dintre motivele pentru care Harvath prefera să lucreze singur ori de câte ori putea.

Stând întins lângă Tracy, Harvath înţelesese în sfârşit de ce le îndepărtase din viaţa lui pe toate femeile bune. Şi în acel moment şi-a făcut un nou jurământ faţă de el însuşi. Dacă Tracy se dovedea a fi cea potrivită pentru el, nu o va lăsa niciodată să plece.

Lanţul de gânduri al lui Harvath a fost întrerupt când BlackBerry-ul de la şoldul său a vibrat cu un apel primit.

„Harvath”, a spus el în timp ce ridica aparatul la ureche.

„Scot, sunt Ron Parker. Avem ceva ce ar trebui să vezi.”

„Ce este?”

„Cât de repede poţi să ajungi la San Diego Marriott?”.

„Cel de pe golf?”, a întrebat Harvath în timp ce se uita la mama sa. Doctorii îi spuseseră că, deşi era stabilă, plănuiau să o ţină sedată cel puţin pentru restul serii. „Probabil în aproximativ cincisprezece minute. De ce?”

„Vei vedea când vei ajunge acolo. Unul dintre contactele mele de la SDPD vă va aştepta. Întreabă de detectivul Gold.”

Capitolul 25 În toiul nopţii, San Diego Marriott Hotel & Marina era o compoziţie sinistru de frumoasă de metal şi sticlă curbată. Fâşiile de roşu şi albastru de la stroboscoapele de pe diversele vehicule de poliţie parcate la baza sa nu făceau decât să-i sporească faţada dramatică.

După ce a fost nevoit să-şi arate legitimaţiile şi să se pună în faţa unui ofiţer de patrulare destul de încăpăţânat care nu voia să-l lase să treacă, Harvath l-a găsit în cele din urmă pe detectivul pe nume Gold.

Dintr-un motiv oarecare, Parker omisese să menţioneze prenumele detectivului, care era Alison. Nu că Harvath ar fi avut vreo problemă cu femeile detectiv, doar că i se părea un detaliu ciudat de omis.

Cunoscându-l pe Ron la fel de bine ca şi el, Harvath îşi închipuia că Gold fusese oaspete la Valhalla şi că ea şi Parker avuseseră, probabil, un fel de aventură. Faptul că nu menţiona că era femeie era probabil modul în care Ron încerca prea mult să o prezinte ca pe o poliţistă competentă şi în care Harvath putea avea încredere. Nu a fost necesar. Faptul că Gold era în regulă cu Parker o făcea pe ea să fie în regulă cu Harvath. Foarte repede, roşcata înaltă şi atrăgătoare, pe care Harvath o plasa undeva în jurul vârstei de treizeci de ani, a dovedit că era foarte demnă atât de respectul lui Parker, cât şi de cel al lui Harvath.

După ce s-a prezentat şi şi-a cerut scuze pentru ofiţerul de patrulare, Alison Gold l-a condus pe Harvath la o dubiţă Chevy Express albă, fără ferestre. Uşile din spate erau deschise, iar înăuntru o echipă de specialişti de la Unitatea de servicii de teren de criminalistică a departamentului strângea probe.

„Potrivit unui martor care îşi plimba câinii în apropierea casei mamei tale, cu puţin timp înainte de atac, pe stradă era parcată o dubă comercială albă.

Am găsit deja semne magnetice în dubă care se apropie destul de mult de descrierea martorului cu privire la inscripţiile pe care le-a văzut.”

Gold a bătut în partea laterală a dubei pentru a atrage atenţia unuia dintre tehnicieni şi l-a pus pe acesta să-i arate lui Harvath despre ce vorbea. „Oricine ar fi văzut duba ar fi presupus că mamei tale i s-a spart o ţeavă sau ceva de genul acesta şi că era în reparaţii. Poliţia din Coronado a verificat deja toate francizele Servpro din zonă şi niciuna dintre ele nu a avut vreo solicitare de service nici pe departe în apropierea casei mamei dumneavoastră.”

Harvath nu a fost surprins. „Şi duba?”

„A fost închiriată de la o companie de leasing de flote din Los Angeles. Verificăm asta acum, dar nu vă aşteptaţi să aflăm prea multe.”

Nici Harvath nu era surprins.

„În ceea ce priveşte amprentele şi fibrele, vehiculul este mai mult decât curat. Poliţia din Coronado nu a găsit nimic nici în casa ei.”

„Şi mă îndoiesc că o vor face”, a răspuns Harvath.

„De ce?” întrebă Gold.

„Tipul ăsta e un profesionist”.

Detectivul şi-a ridicat sprâncenele în semn de răspuns.

„Nu ştiu cât de mult v-a spus Ron, dar un prieten de-al meu a fost împuşcat în faţa casei mele din Washington acum câteva zile şi credem că este aceeaşi persoană care a atacat-o pe mama mea”, a spus Harvath.

„Da, Ron mi-a explicat asta. Mi-a mai spus să nu te întreb ce ai făcut ca să enervezi pe cineva atât de tare încât să atace oameni pe care îi cunoşti pe ambele coaste.”

Harvath a privit-o, dar nu a spus nimic.

„Nu-i nimic”, a răspuns Gold, recunoscându-i tăcerea.

„Am fost la Elk Mountain. Am înţeles.”

Ea nu ştia nici jumătate din ce se întâmplase acolo, dar Harvath a lăsat-o să treacă. Parker era în egală măsură patriotul care era Finney şi nu ar fi vărsat niciodată elemente de securitate naţională doar pentru a crea discuţii de pernă atrăgătoare. Schimbând subiectul, Harvath a întrebat: „Cum ai găsit duba?”.

„Pe baza descrierii martorului nostru, am derulat înapoi imaginile de pe camerele de luat vederi de pe pod. Am văzut duba mergând şi întorcându-se de la Coronado. Cu ajutorul camerelor noastre de supraveghere a traficului, am reuşit să urmărim vehiculul până aici.”

Era o bună treabă de poliţist, dar tot ce trebuia să facă Harvath era să privească spre portul de agrement şi spre sutele de bărci parcate de-a lungul docurilor pentru a-şi da seama că tipul ăsta dispăruse deja de mult. Avea o idee bună despre cum, dar tot trebuia să întrebe. „Deci a aruncat duba aici şi apoi ce a făcut?”

Gold a înclinat capul în direcţia unei camere de supraveghere a hotelului. „Am scos deja imaginile.

După cum ai spus, tipul ăsta e un profesionist. Ştia că aveam de gând să scoatem înregistrările. Nu se uită niciodată direct în cameră. O să mă asigur că veţi obţine o copie a tot, dar nu cred că va fi de mare folos. Poartă o şapcă de baseball trasă atât de strâns încât nu i se poate vedea faţa. De asemenea, poartă haine largi şi merge cocoşat, aşa că nu am putut să ne dăm seama nici de înălţimea şi nici de greutatea lui.”

„Îl aştepta o maşină sau s-a dus la docuri?”

„S-a dus la docuri”, a răspuns detectivul.

„Cei de la port sunt destul de stricţi în ceea ce priveşte înregistrarea bărcilor, a numerelor de înmatriculare şi toate astea, dar...”

„Dar până acum probabil că este deja în Mexic.”

Gold a fost de acord. „Dacă aş fi fost în locul meu, aş fi avut o maşină care să mă aştepte în Ensenada, dacă nu undeva mai sus pe coastă, iar de acolo aş fi dispărut pur şi simplu.”

Avea dreptate. Era exact ceea ce ar fi făcut Harvath şi asta îl enerva. Erau la doar câteva ore în urma bărbatului care îl împuşcase pe Tracy şi îi atacase mama, dar puteau la fel de bine să fi trecut zile. Cu o barcă şi aproape trei mii de kilometri de coastă în Peninsula Baja, tipul ăsta putea fi oriunde.

Singurul lucru pe care Harvath îl ştia cu siguranţă era că nu dispăruse definitiv. Avea să apară din nou, iar când o va face, nu avea să fie la o ceaşcă de Constant Comment şi la o poveste tristă despre cum fusese neînţeles în copilărie.

La un moment dat, cei doi urmau să fie nevoiţi să se confrunte, iar când o vor face, doar unul dintre ei va scăpa cu viaţă.

Capitolul 26 ANGRA DOS REIS, BRAZILIA Trolul se uită din nou la listă şi apoi împinse caietul de hârtie deoparte. Într-un cuvânt, era uimit.

A face rost de listă fusese cât se poate de aproape imposibil. Trolul nu prea avea cu ce să negocieze şi a fost nevoit să apeleze la favoarea vieţii sale de la cineva extrem de bine plasat, despre care ştia că stătea pe o informaţie atât de fierbinte, încât era practic radioactivă.

Odată ce avea această informaţie, avea suficientă valută pentru a merge după ceea ce căuta cu adevărat. Deşi Harvath îi luase aproape totul, Trolul mai avea câţiva aşi în mâneca scurtă şi îi juca cu măiestrie.

Ridicându-şi ceaşca de cafea goală, a alunecat de pe scaun şi a păşit în bucătărie. O briză rece se mişca prin casă, purtând asupra ei promisiunea ploii.

Acesta fusese unul dintre puţinele dezavantaje ale acestei insule private paradisiace. În rarele ocazii în care ploua, ploua cu găleata. Asta însemna că toate transmisiunile sale prin satelit trebuiau să fie suspendate până după ce trecea furtuna.

Oalele de cafea turcească sobră îi făceau o gaură în stomac. Scoţând rămăşiţele unei baghete pe jumătate mâncate, o felie de Camembert şi o sticlă de apă minerală, le-a aşezat pe o tavă şi s-a întors la masă, unde s-a uitat încă o dată la listă.

Un milion de lucruri diferite îi pluteau în minte şi îi era greu să rămână concentrat. Cu fiecare piesă pe care o descoperea, puzzle-ul nu făcea decât să se mărească.

Unul dintre cele mai interesante elemente pe care le descoperise era faptul că, cu puţin peste şase luni în urmă, americanii eliberaseră în secret cinci dintre cei mai periculoşi prizonieri pe care îi deţineau la

Guantanamo Bay. Folosiseră un izotop radioactiv pentru a le contamina sângele, pentru a-i putea urmări, dar eşuase, iar americanii le pierduseră urma.

Toate acestea formau ceea ce al ecuaţiei. Ceea ce nu reuşea să pună cap la cap Trolul era motivul.

Să fi fost un fel de schimb secret? Dacă era aşa, cu cine şi de ce le däduseră de urmă oamenilor? Sperau să îi recupereze şi, dacă da, de la cine? Cine îi voia în primul rând?

Din câte putea vedea Trolul, prizonierii nu aveau nicio legătură între ei. Toţi proveneau din organizaţii diferite – chiar şi din ţări diferite. Nu avea niciun sens.

A presupus că, probabil, putea fi stabilită o legătură cu Al Qaeda între cei cinci, dar nu în aşa fel încât eliberarea în masă să aibă vreun sens. Şi, cu siguranţă, nu fuseseră eliberaţi pentru că fuseseră deţinuţi model sau pentru că fuseseră încarceraţi pe nedrept în primul rând. Nu, aceştia erau oameni foarte duri, foarte periculoşi.

Dosarele lor enumerau mai multe tentative de evadare şi mai multe atacuri asupra gardienilor de la Joint Task Force Guantanamo.

În timp ce pentru unii dintre răpitorii lor a fost probabil o uşurare să-i vadă plecaţi, Statele Unite trebuie să fi cerut un preţ mare în schimb.

Aceasta fusese teoria Trolului, dar oricât de mult ar fi încercat să găsească o legătură, nu reuşise. Exista o gaură neagră absolută de informaţii – un fenomen foarte rar în domeniul informaţiilor, mai ales după standardele sale.

Informaţiile puteau fi ascunse, dar niciodată nu se evaporau pur şi simplu. Faptul că a trebuit să cerceteze atât de mult pentru a obţine ceea ce avea în faţa lui în acest moment îi spunea un singur lucru – Statele Unite nu doreau ca vestea eliberării acestor cinci bărbaţi să se afle vreodată.

Soldaţii care fuseseră implicaţi în eliberarea prizonierilor în acea noapte ploioasă din urmă cu aproape şase luni fuseseră cu toţii promovaţi şi transferaţi din Guantanamo.

Statele Unite ale Americii făcuseră o treabă foarte bună în legătură cu toate capetele nerezolvate, dar de ce? Ce ascundeau?

Trolul a lăsat această întrebare să i se învârtă puţin în creier, în timp ce se concentra pe o altă piesă care nu părea să se potrivească – agentul Scot Harvath.

În ultimele câteva ore, devenise destul de evident că Harvath avea la dispoziţie nişte resurse excepţionale, dar nu erau resurse care să aparţină guvernului american în sine.

Dimpotrivă, dintr-un motiv oarecare, Statele Unite îl considerau o povară şi, conform surselor Trolului, nu-i permiteau lui Harvath să continue ancheta cu privire la cine l-a împuşcat pe Tracy Hastings. Harvath lucra singur.

Oricum ar fi fost, era evident că omul avea prieteni – şi unii destul de talentaţi, de altfel. Trolul încă se mustra pentru că pierduse totul. Datele lui, averea lui, toate.

La început, se gândise la ideea de a-i încheia un contract lui Harvath, dar nu numai că ar fi fost prohibitiv de costisitor, dar dacă i se întâmpla ceva lui Harvath, Trolul ar fi putut foarte bine să nu-şi mai vadă niciodată banii sau datele. Nu avea de ales, cel puţin pentru moment, decât să lase lucrurile să se desfăşoare. Dacă la un moment dat în viitor se va ivi o oportunitate, şi întotdeauna se ivea una, atunci va face o mişcare. Dar, pentru moment, avea să dea toate aparenţele că face jocul.

Întinzând mâna peste masă, a tras înapoi spre el blocul subţire de hârtie şi a studiat din nou lista cu cinci nume. Care ar trebui să fie următoarea sa mişcare?

În timp ce un tunet răsuna de undeva de deasupra golfului, Trolul şi-a ridicat stiloul, a tăiat numele de pe listă de pe primul loc şi apoi s-a conectat din nou la camera de chat.

Ceea ce nu ştia Harvath nu avea să-l ucidă.

Capitolul 27 PROGRAMUL DE INTELIGENŢĂ SARGASSO ELK MOUNTAIN RESORT MONTROSE, COLORADO
După ce vorbise cu medicii ei, Harvath stătuse din nou cu mama lui şi o privise cum dormea. Era încă prea devreme pentru a spune dacă afectarea vederii sale va fi permanentă, dar sperau că vederea va începe să îi revină în curând. Loviturile pe care le primise la cap în timpul atacului erau ceea ce îi îngrijora cel mai mult în acest moment, şi voiau să o reţină cel puţin pentru următoarele câteva zile pentru mai multe teste şi observaţii.

După încă puţin timp, Harvath se ridicase. Îşi iubea mult mama, dar, oricât de mult şi-ar fi dorit, nu putea să stea lângă patul ei şi să aştepte ca altcineva să fie atacat. Trebuia să acţioneze. Aşa că, cu un grup de prieteni de pe punte, gata să vegheze, el s-a urcat din nou la bordul Citation X al lui Tim Finney şi a zburat înapoi în Colorado .

Deşi călătoria fusese liniştită şi fără incidente, Harvath nu reuşise să adoarmă deloc. Tracy zăcea aproape de moarte, iar mama lui fusese agresată şi torturată. Ar fi trebuit să trăiască cu ororile a ceea ce li se întâmplase pentru tot restul vieţii sale. Pentru o clipă, s-a întrebat dacă asta făcea parte din plan. Gândul la asta îi făcuse să i se acrească stomacul şi, încă o dată, simţea gustul bilei care-i urca în gât.

Harvath se destrăma şi ştia asta. Nu era genul de om care să se lase dominat de emoţii, dar asta era diferit. Victimele erau oameni pe care îi cunoştea şi pe care îi iubea şi care erau atacaţi. Vor fi şi alţii? Probabil că da. Oare atacatorul va deveni mai îndrăzneţ şi va putea ucide? Era o posibilitate – una atât de mare încât lui Harvath nici nu-i plăcea să se gândească la ea, dar trebuia să se bazeze pe ea.

Toţi, oricât de buni ar fi, lăsau indicii. Tipul ăsta scăpa unele destul de evidente, dar niciuna care să-l ajute pe Harvath să-şi dea seama cine era sau cum putea fi oprit.

Harvath şi-a frământat creierii pe tot parcursul aterizării avionului şi al urcării în munţi până la staţiune.

Când a ajuns acolo, Finney şi Parker îl aşteptau.

„Ai reuşit să dormi pe drumul de întoarcere?” întrebă Finney.

Harvath a clătinat din cap, nu.

Prietenul său i-a înmânat un card de chei într-un mic dosar cu un număr de cameră pe el. „Ce-ar fi să te odihneşti puţin?”.

„Cum rămâne cu Băiatul din Ipanema, acolo jos în Brazilia ?”.

„Am primit veşti de la el chiar înainte de a se muta un front de furtună. Comunicaţiile sale sunt întrerupte pentru moment. Vom fi cu ochii pe lucruri. „Când vremea se va schimba, vom veni să te luăm.”

Harvath le-a mulţumit prietenilor săi şi s-a îndreptat spre camera sa. La uşă, a luat o decizie conştientă de a-şi închide mintea şi de a încerca să lase toate problemele afară. Somnul era o armă. Te menţinea ager, iar acum Scot Harvath avea mare nevoie de asta.

Deschizând uşa, şi-a dat pantofii jos şi a căzut pe pat. Staţiunea era renumită pentru cearşafurile sale cu un număr de fire nebuneşte de mare, plăpumile din puf şi paturile din pene, dar lui Harvath nu-i păsa de nimic din toate acestea. Tot ce-şi dorea era să doarmă.

În câteva clipe, rugăciunile sale au fost ascultate şi a coborât de pe faleza conştiinţei într-unul dintre cele mai adânci şi întunecate somnuri pe care le cunoscuse vreodată.

Capitolul 28 Era mijlocul dimineţii când Ron Parker l-a sunat pe Harvath şi i-a spus să se întâlnească cu el în sala de mese.

Harvath a făcut un duş rapid, aruncând controlul temperaturii până la capăt la rece pentru a-l ajuta să se trezească şi să se scuture de rămăşiţele coşmarului oribil care îl vizitase în fiecare noapte, fără greş, de la împuşcarea lui Tracy.

S-a îmbrăcat în hainele de schimb pe care Finney i le aranjase şi apoi a sunat la ambele spitale pentru a vedea ce mai fac mama lui şi Tracy.

În restaurant, Parker avea deja micul dejun care îi aştepta. Harvath şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi a întrebat: „Unde este Tim?”.

„E lipit de pieţe în dimineaţa asta. Există o acţiune în America de Sud pe care a pus ochii”.

Harvath şi-a făcut o imagine şi nu a mai pus nicio întrebare. După ce a înghiţit micul dejun, Parker l-a condus până la Sargasso.

Când au intrat în sala de conferinţe, Tim Finney şi Tom Morgan îi aşteptau.

„Vremea aproape că s-a înseninat”, a spus Morgan, în timp ce Harvath şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi s-a aşezat. „Ar trebui să primim veşti de la prietenul nostru în curând.”

„Ce mai face mama ta?”, a întrebat Finney în timp ce se aşeza pe scaunul de lângă Harvath.

„Îngrozitor.”

„Îmi pare rău să aud asta. Ce mai face Tracy?”

„Nicio schimbare”, a răspuns el. Vrând să abată întrebările de la seria de nenorociri pe care le avea, a pus şi el una. „Sacul ăla de rahat tăiat cu fierăstrăul s-a mişcat cumva?”.

„Nu”, a răspuns Parker în timp ce stătea în faţa laptopului său şi lua o gură de cafea.

„A fost cineva pe insulă să îl vadă?”.

„Negativ.”

Harvath s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a masat faţa cu mâinile. „Deci ne întoarcem la aşteptare”.

Finney a bătut cu pixul în masa de conferinţe.

„Da.”

Ecranele din jurul sălii erau toate luminate şi arătau camera de chat cu ultimul mesaj de la trolul care indica faptul că avea informaţii pentru Harvath, dar că va trebui să aştepte până când va trece ploaia.

„Cum arată Alison?” a întrebat Parker, rupând tăcerea care se aşternuse în încăpere. „Bine?”

Harvath a zâmbit. Indiferent cât de luxoase erau împrejurimile, a sta la pândă era tot la pândă, iar atât poliţiştii, cât şi soldaţii vorbeau întotdeauna despre acelaşi lucru. „Da”, a răspuns Harvath. „Arată foarte bine.”

„Dacă aş putea să o conving să se mute aici cu normă întreagă, poate că am putea avea ceva.”

Finney a strâmbat din nas în derâdere. „Şi să privezi de atenţia ta toate oaspetele de sex feminin ale staţiunii? Nu pe viaţa ta.”

Parker a râs. „Nu contează. San Diego este locul unde se află cariera ei. Ea nu va lăsa asta. Nici măcar pentru mine.”

Harvath avea de gând să răspundă când Tom Morgan a pocnit din degete şi a arătat spre unul dintre ecrane.

Trolul se întorsese.

Capitolul 29 La început părea o cerere ciudată, dar nici Harvath nu era cel mai rapid dactilograf din lume, iar Morgan îl asigurase că nu se vor pune în pericol.

Cu căştile pe urechi şi cu un semn din cap din partea lui Morgan că era sigur să procedeze, Harvath a spus: „Bine, sunt aici.”

„Agent Harvath, ce bine îmi pare să vă aud vocea”, răspunse Trolul prin intermediul legăturii lor criptate de chat vocal.

„Şi al tău. Este mult mai adânc decât mă aşteptam.”

Trolul a râs. „Cu atât mai bine pentru a te împiedica să construieşti o amprentă vocală exactă a mea. Programul de ascultare Echelon pe care îl are guvernul vostru este destul de bun, să ştiţi.”

Harvath a încercat să localizeze accentul bărbatului. Vorbea engleza reginei cu un accent britanic excepţional, dar era ceva sub el. Cehă, poate? Sau a fost în rusă? Harvath vorbea o rusă acceptabilă şi cunoştea mulţi vorbitori nativi de rusă. Acest om părea mai degrabă că venea din afara mamei Rusia propriu-zisă.

Poate Georgia.

În ciuda acestui fapt, Harvath tot nu avea nicio dorinţă de a face conversaţie, aşa că a trecut la subiect. „În ultima ta transmisie ai spus că ai ceva pentru mine. Ce este?”

„Prin intermediul câtorva surse la care încă mai am acces, am reuşit să obţin o listă de nume. Patru, mai exact”, a minţit Trolul. „Toţi au fost eliberaţi în masă de la centrul de detenţie al marinei americane de la Guantanamo Bay.”

„Şi de ce m-ar interesa pe mine?”, a întrebat Harvath.

Trolul a făcut o pauză de efect, apoi a spus: „Pentru că unul dintre aceşti oameni este persoana pe care o căutaţi.”

Harvath s-a uitat la Finney, Parker şi Morgan, care ascultau în linişte schimbul de replici. „Despre ce vorbeşti?”, a întrebat el.

Trolul a râs. „După cum se pare, agent Harvath, există destul de multe lucruri pe care guvernul tău le ascunde de tine.

Destul de multe lucruri pe care nu doresc ca tu, sau oricine altcineva, de altfel, să le afle.”

„Cum ar fi?”, a întrebat Harvath.

„Cum ar fi faptul că aceşti patru bărbaţi eliberaţi de la Guantanamo erau personaje foarte nefaste. Toţi aceştia sunt terorişti de bună credinţă, cu multiple crime confirmate împotriva soldaţilor americani, precum şi agenţi de informaţii şi contractori privaţi.”

Un milion de întrebări îi treceau prin minte lui Harvath, dintre care nu cea mai mică era de ce naiba patru terorişti de bună credinţă ar fi fost eliberaţi. Nu avea niciun sens. „Informaţiile tale trebuie să fie eronate”.

„Aşa am crezut şi eu la început”, a răspuns Trolul. „Dar mai este ceva. Sângele celor patru bărbaţi fusese contaminat cu un izotop radioactiv cu puţin timp înainte de a fi eliberaţi. Făcea parte dintr-un proiect

ultrasecret pe care guvernul vostru îl foloseşte ocazional pentru a urmări agenţii care merg în zone periculoase, precum şi prizonierii pe care vrea să-i elibereze înapoi în natură.”

În acel moment, o serie de realizări au început să se prăbuşească peste Harvath.

„Singura problemă”, a continuat Trolul, „a fost că cel care a trimis avionul pentru a-i lua pe bărbaţi ştia despre programul ultrasecret. Aeronava fusese dotată cu echipamente capabile să efectueze transfuzii de sânge complete.”

În timp ce Harvath încerca să-şi concentreze mintea, a întrebat: „De unde ştii toate astea?”.

„Făcea parte dintr-un raport întocmit după ce guvernul vostru a pierdut urma acestor patru bărbaţi atunci când avionul a aterizat în străinătate. Containerele cu sângele lor contaminat au fost luate în patru direcţii diferite şi aruncate. În cele din urmă au fost recuperaţi de către Agenţia Centrală de Informaţii.”

„Tot nu înţeleg ce legătură are asta cu...” „Sângele pictat deasupra uşii tale”, l-a întrerupt Trolul cu nerăbdare. „Conţinea acelaşi radioizotop unic folosit pe cei patru bărbaţi eliberaţi de la Guantanamo.”

Capitolul 30 „Nu prea avem de ales”, a oferit Finney, încercând să fie vocea raţiunii în grup. „Dacă spui nu, sau dacă nu-i respecţi termenul limită, va fugi. Ştiu asta.”

„Şi ce-i cu asta?”, a replicat Parker. „Dacă fuge, îl vom găsi. S-ar putea să dureze ceva timp, dar îi vom da de urmă până la urmă.

În plus, are solduri bancare zero pe toată linia.

Poate că are nişte valută forte ascunsă pe ici, pe colo, dar cât timp îi va ajunge? Nu mai durează mult.”

„Şi dacă se decide să folosească banii pentru a încheia un contract cu Scot?”

Era un scenariu pe care Parker îl luase în considerare, dar pe care nu-l considera plauzibil. „Atunci chiar ar avea probleme. Dacă l-a ucis pe Scot, nu şi-ar mai recupera niciodată datele sau banii.”

„Dar ar putea să o ia de la capăt”, spuse Finney. „Poate că ar putea chiar să extorcheze bani de protecţie de la cei patru bărbaţi de pe lista lui. Ar putea să se ofere să scape de Harvath pentru ei.”

„Ar trebui să-i găsească mai întâi şi, pe baza a ceea ce ni s-a spus”, a replicat Parker, „nici măcar guvernul Statelor Unite nu a fost capabil să facă asta.

Nu-i aşa?”

Parker îi vorbea, dar Harvath îl auzise doar pe jumătate. Mintea lui încă retrăia conversaţia pe care o avusese cu Gary Lawlor la scurt timp după ce închisese cu Trolul.

Tot ceea ce îi spusese piticul avea sens. Avusese dreptate în legătură cu programul de radioizotopi şi cu faptul că sângele de pe tocul uşii lui Harvath fusese contaminat cu el. Nu avea prea multe motive să bănuiască faptul că şi informaţiile despre oamenii eliberaţi de la Guantanamo nu erau deloc corecte.

Asta era ceea ce îl deranja cu adevărat. Dacă aceşti patru deţinuţi erau atât de răi pe cât susţinea trolul, nu ar fi trebuit să mai vadă lumina zilei. Atunci de ce erau liberi? Ce motiv ar fi putut exista pentru a-i lăsa să plece?

Această linie de interogare l-a condus pe Harvath la ceva şi mai tulburător. Aceşti oameni nu ar fi putut fi eliberaţi de la Gitmo fără ştirea preşedintelui.

Dintr-o dată, ştia de ce preşedintele voise să-l marginalizeze. Dintr-un motiv oarecare, Rutledge îi proteja pe aceşti oameni. Dar de ce?

Protejarea lor avea la fel de mult sens ca şi eliberarea lor. Harvath i-a împărtăşit lui Lawlor şocul şi dezamăgirea sa faţă de preşedinte, dar şeful său nu a avut prea multă compasiune pentru el. I-a reamintit lui Harvath că avea ordine directe de la Rutledge să se retragă şi să-l lase pe preşedinte şi pe oamenii lui să se ocupe de asta. Lawlor i-a cerut apoi să vină acasă.

Dacă cineva ştia că există momente în care nu trebuie să joci după reguli, acela era Lawlor. Refuzul său de a recunoaşte că acum era cu siguranţă unul dintre acele momente nu numai că îl enerva pe Harvath, dar îl lăsa să se simtă ciudat de abandonat.

Parker a pocnit din degete în faţa lui Harvath pentru a-i atrage atenţia. „Vorbesc doar în beneficiul meu?”, a întrebat el.

„Îmi pare rău”, a răspuns Harvath, aducându-se înapoi în prezent. „Despre ce vorbeam?”

Parker şi-a dat ochii peste cap. „ Trolul. Vom fi de acord cu înţelegerea lui sau nu?”.

Harvath s-a gândit o clipă, apoi a răspuns: „Înclin să îl plătesc”.

„Cred că glumeşti”, a gemut Parker în timp ce-şi arunca mâinile în aer. „Iisuse, Harvath.”

„Tim are dreptate. Ştie mai bine decât să pună o lovitură pe mine.

Dacă o face, nu va mai recupera niciodată nimic din ce i-am luat”.

„Dar...” a încercat Parker.

„Şi ştiu că dacă mi se întâmplă ceva”, continuă Harvath, „am doi prieteni care se vor asigura că va plăti.”

Finney s-a uitat peste ambii umeri încercând să-i zărească pe prietenii la care se referea Harvath, apoi a exclamat: „Oh! Te referi la noi.”

Harvath i-a ignorat pe amândoi şi a dat o listă de instrucţiuni pentru Tom Morgan.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Trolul a postat lista cu cele patru nume, împreună cu naţionalităţile lor şi alte câteva informaţii, în camera de chat privată. Lista nu avea nici un sens.

Naţionalităţile erau de toate felurile. Harvath nu avea nicio idee despre ce ar putea avea în comun, dar nu conta. Era convins că avea omul lui. A fost a treia intrare pe listă – Ronaldo Palmera, Mexic. Mexicul era la o scurtă călătorie cu barca de San Diego.

Harvath a tastat numele pe calculator şi a apăsat butonul de trimitere.

În timp ce trolul s-a apucat de treabă să afle tot ce putea despre ţintă, Parker şi Morgan au început propriile cercetări. Finney şi Harvath au rămas singuri să vorbească.

„Îţi sună cunoscut vreunul dintre nume?”, a întrebat Finney.

„Nu”, a răspuns el.

„Siria, Maroc, Australia şi Mexic? Nu ştiu ce să zic despre asta. Cred că amicul tău, Trolul, ne ia peste picior”.

Harvath a clătinat din cap. „Dacă joacă împotriva noastră, el va fi cel care pierde. El ştie asta.”

„Dar ce fel de listă este asta? Sună ca un juriu pentru o competiţie internaţională de patinaj artistic.

Vorbim despre patru dintre cei mai răi dintre cei mai răi care au fost eliberaţi de la Gitmo”.

„Şi?”

„Deci, care este legătura? Ce au în comun tipii ăştia ca să fie eliberaţi toţi în acelaşi timp?

Şi cui i-ar păsa suficient de mult de nemernicii ăştia încât să trimită un avion să-i ia şi să le schimbe sângele ca parte a divertismentului de la bord?”

Harvath nu a putut să-l contrazică. „Poate că Ronaldo Palmera va putea să ne spună.”

„Poate”, a răspuns Finney. „Dar mai întâi va trebui să-l găsim.

Mexicul este un loc mare.”

„Vorbim despre tipul care a atacat-o pe mama mea şi aproape că a ucis-o pe Tracy”, a replicat Harvath. „Nu-mi pasă dacă va trebui să sfâşiem întreaga ţară. Este al nostru.”

Capitolul 31 BALTIMORE, MARYLAND De când îl intervievase pe Tom Gosse, Mark Sheppard, reporterul de la Baltimore Sun, nu dormise prea mult. Primul lucru pe care îl făcuse fusese să verifice afirmaţiile lui Gosse că prietenul său, medicul legist al statului Maryland, Frank Aposhian, şi prietena/investigatorul acestuia, Sally Rutherford, fuseseră de fapt ucişi într-un accident de circulaţie. Aşa fusese, dar circumstanţele din jurul lui nu erau atât de tranşante pe cât le făcea Gosse să pară.

Potrivit lui Gosse, Aposhian a spus că în noaptea în care presupuşii agenţi FBI se întorseseră la el acasă, aceştia îl ameninţaseră. Îi spuseseră să înceteze orice altă investigaţie în legătură cu necunoscutul care fusese scos din biroul medicului legist. Aposhian nu voia să aibă probleme şi a fost de acord să nu mai pună întrebări. Problema, după cum s-a dovedit, nu era că Aposhian punea întrebări, ci prietena lui, Rutherford.

Femeia a simţit un miros ciudat şi a refuzat să arunce prosopul. În ceea ce o privea, nu exista nimic care să o oblige să se supună unei perechi de falşi agenţi FBI – indiferent cât de convingători ar fi fost aceştia. Mai mult, habar n-aveau că ea şi Aposhian erau împreună. Tot ce ştiau era că ea era investigator în cadrul biroului medicului legist şi că a verificat un set de amprente pentru el. Atâta timp cât era atentă, oricine ar fi fost clovnii ăştia, nu aveau habar de ceea ce avea de gând să facă.

Aşa că Rutherford a continuat să sape. Dar ceea ce a găsit era departe de a fi reconfortant.

Ea a evitat să contacteze departamentul de poliţie din Charleston. Rutherford îi contactase deja o dată şi nu se putea abţine să nu se întrebe dacă nu cumva îi anunţaseră pe cei care apăruseră la apartamentul lui Frank.

În schimb, a contactat biroul legistului din Charleston.

Pe baza copiei de rezervă a fişierului ME pe care o făcuse după ce Aposhian fusese vizitat din nou de aşa-zişii agenţi FBI, nu avea nicio îndoială că necunoscutul ei şi victima împuşcată de poliţie din Charleston erau una şi aceeaşi persoană. Ceea ce era diferit, totuşi, era că rigidul ei murise din cauza unei supradoze de droguri – nu din cauza rănilor prin împuşcare.

Adâncirea misterului era faptul că nu se putea depune o cerere de exhumare pentru cadavru, deoarece acesta fusese deja incinerat. Când a fost întrebată cine autorizase incinerarea, cei de la biroul medicului legist i-au spus că nu aveau această informaţie şi că va trebui să o contacteze din nou.

Nu au avut niciodată ocazia. Mai târziu în acea noapte, Rutherford şi Aposhian au fost ucişi amândoi când au trecut pe roşu şi au fost loviţi în plin de un alt vehicul.

Cearta pe care Gosse o auzise în acea zi a pornit de la faptul că Aposhian îi spusese lui Rutherford să lase baltă situaţia necunoscutului. Rutherford descoperise ceva pe internet, dar Aposhian nu voia să audă despre asta. A vrut doar ca totul să dispară. Atunci a ieşit furioasă din biroul ei.

În acea seară, la casa funerară, asistentul medicului legist a refuzat oferta prietenului său de a bea un al doilea pahar de Maker's Mark şi a sunat-o pe Rutherford pe telefonul ei mobil. El a spus că se simţea îngrozitor în legătură cu cearta lor. A fost de acord să meargă să o ia, iar aceea a fost ultima dată când Tom Gosse l-a văzut în viaţă.

Gosse era convins că cel care voia ca Aposhian să nu mai pună întrebări despre necunoscutul dispărut provocase cumva accidentul fatal.

Sheppard, însă, nu era atât de sigur. Folosindu-se de reţeaua sa de contacte din cadrul poliţiei din Baltimore, a vorbit cu tot personalul implicat în investigarea accidentului lui Aposhian. Niciunul dintre ei nu avea vreo îndoială că accidentul fusese altceva decât faptul că asistentul medicului legist trecuse în mod tragic pe culoarea roşie a semaforului.

Nu era nimic în neregulă cu vehiculul, iar Aposhian nu folosise telefonul mobil în momentul impactului, dar avea o alcoolemie minoră în sânge – lucru pentru care Tom Gosse probabil că se învinovăţea. Dar, până la urmă, accidentul părea să fi fost din vina lui Aposhian.

După cum spunea unul dintre ofiţeri, „Bietul om a dat-o pur şi simplu în bară".

Oricum ar fi fost, se pare că Aposhian şi Rutherford aveau amândoi ceva în minte când au fost ucişi.

Adăugaţi câteva figuri din umbră care se dădeau drept agenţi FBI şi chiar şi cel mai mare cinic ar fi avut dificultăţi în a ignora posibilitatea ca un fel de conspiraţie să fie pusă la cale.

De ce să foloseşti un necunoscut din Baltimore pentru a simula un schimb de focuri cu poliţia din Carolina de Sud?

Sheppard a găsit un început de răspuns la întrebare în mai puţin de două minute. Charleston era un oraş mic, mai ales după standardele metropolitane din Baltimore, şi chiar mai util era faptul că cetăţenii lor nu intrau prea des în schimburi de focuri cu poliţia.

Era abia la jumătatea primului articol de ziar pe care îl scosese de pe Google când a ştiut care va fi următoarea mişcare. Mark Sheppard trebuia să meargă în Carolina de Sud.

Capitolul 32 MEXICUL Era o cafenea mică şi mizerabilă într-un orăşel mexican mizerabil, dar avea sandvişuri cât de cât decente, bere rece şi, incredibil, o conexiune la internet de mare viteză.

„Progres", a mormăit Philippe Roussard în timp ce-şi ştergea buza sticlei de Negro Modelo cu cămaşa şi introducea parola.

Configuraţia era destul de simplă şi exista de ceva timp, dar cu toată tehnologia lor, americanii încă nu găsiseră o modalitate de a o sparge. Tocmai de aceea era perfect.

Roussard şi supraveghetorul său împărţeau un cont de e-mail gratuit, bazat pe internet. În loc să posteze mesaje criptice pe un avizier electronic sau să rişte să fie desfiinţaţi prin trimiterea de e-mailuri de la un capăt la altul, pur şi simplu îşi lăsau note scurte unul altuia în dosarul de drafturi al contului. Imediat ce celălalt a citit mesajul, acesta a fost şters. Nici o urmă, nicio urmă şi nicio şansă ca cineva să le monitorizeze conversaţiile.

Roussard a făcut ceea ce trebuia să facă, s-a deconectat, apoi şi-a târât sticla rece de bere pe frunte.

Ce ţară, s-a gândit el în sinea lui. Internet de mare viteză, dar fără aer condiţionat.

Sticla se simţea bine pe faţă şi de-a lungul cefei. Mai devreme în această dimineaţă se oprise pentru benzină, găsise toaleta bărbaţilor şi se bărbierise. Era un obicei pe care îl practica cu religiozitate în

fiecare zi. Putea să-i mulţumească mamei sale pentru trăsăturile sale întunecate. Barba nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Deşi unii îi spuseseră de-a lungul anilor că arată ca un italian, nu aşa îl vedea majoritatea lumii. Roussard nu putea scăpa de reproducerea lui. Arăta ca ceea ce era – un palestinian.

Din punct de vedere diplomatic, era francez.

Vorbea limba şi avea un paşaport francez.

Ba chiar nutrea o aversiune puternică faţă de americani, ceea ce însemna că se potrivea perfect atunci când se afla în Franţa. Dar realitatea situaţiei era că nu mai fusese acolo de ani de zile. Războiul din Irak îl ţinuse destul de ocupat.

Fiind Juba, fiind peste tot şi nicăieri, lovind soldaţii imperialişti occidentali unul câte unul cu o pocnitură din puşca sa era o chestiune care îl consuma. Apoi fusese prins.

Între interogatoriile intensive, Roussard avusese timp să se gândească – mult timp. Iar în acest timp, anumite lucruri îi deveniseră clare. Timpul Americii se apropia.

Nu avea să se întâmple în câteva luni sau chiar ani, dar în câteva decenii, America avea să cadă. Se întâmpla deja. Se întâmpla chiar sub ochii fiecărui american, dar ei erau prea graşi şi fericiţi cu Big Gulps şi televiziunea lor prin satelit pentru a o vedea.

Roussard era uimit de modul în care o naţiune cândva atât de mândră putea să cadă atât de departe şi atât de repede. Ţesătura societăţii americane era în zdrenţe. Tot ce trebuia să facă cineva era să tragă de oricare dintre fire şi ea se dezintegra şi mai repede.

Dacă nu ar fi fost atât de arogantă, America ar fi putut fi demnă de compătimit. Realizase multe, dar, la fel ca Roma, lăcomia sa de putere şi de dominare a lumii îi grăbea deja bătăile de tobă spre mormânt.

Roussard era nerăbdător să se întoarcă la muncă. Plăgile au fost o idee genială. Asta adăuga un element suplimentar de chin la ceea ce Scot Harvath urma să fie pus să sufere.

Şi după ce terminase în sfârşit cu Harvath, Roussard plănuia să se întoarcă la munca sa din Irak. Deşi Armata Islamică din Irak antrenase şi desfăşurase echipe excelente de lunetişti, frica pe care o băgaseră în inimile şi minţile duşmanilor lor nu era la fel de profundă ca cea pe care Juba reuşise să o creeze.

Juba era un coşmar. Juba, lunetistul care lovea fără avertisment, ţinea trupele americane treze în paturile lor noaptea, întrebându-se dacă nu cumva ei vor fi următorii. Juba era îngerul morţii care decidea cine va trăi şi cine va muri. De îndată ce această misiune se va încheia, şi-a spus el însuşi, mă voi putea întoarce la fraţii mei din Irak. Apoi, încă o dată, voi fi acasă.

Capitolul 33 PROGRAMUL DE INTELIGENŢĂ SARGASSO ELK MOUNTAIN RESORT MONTROSE, COLORADO Era după-amiaza târziu când Scot Harvath s-a reunit din nou în sala de conferinţe Sargasso cu Tim Finney, Ron Parker şi Tom Morgan. Bucătarul şef al staţiunii pregătise un prânz târziu şi bărbaţii au purtat mici discuţii în timp ce mâncau.

După ce masa a fost terminată, Morgan a început prezentarea. „Vreau să fac o scurtă introducere generală şi apoi să trec la detalii. Agent Harvath, presupun că s-ar putea să ştiţi multe din aceste lucruri, dar cred că domnii Finney şi Parker vor beneficia de ele.”

Harvath i-a făcut un semn politicos lui Morgan să înceapă.

„În urma atacului de la 11 septembrie 2001, o mulţime de oameni au fost înrolaţi în Afganistan, Irak şi în alte părţi. Potrivit surselor mele, deţinuţii provin din peste cincizeci de ţări, dintre care doar patruzeci şi una au fost efectiv dezvăluite presei.

„Cel mai mare număr de deţinuţi provine din Arabia Saudită, urmat de Afganistan şi apoi de Yemen.”

„Nici o surpriză”, a răspuns Finney.

„Într-adevăr”, a fost de acord Morgan, în timp ce şi-a activat laptopul şi ecranele din întreaga încăpere s-au aprins cu primul diapozitiv al unei prezentări PowerPoint asamblate în grabă.

„Ce legătură are Mexicul?”

„De ceva timp, atât agenţiile de informaţii americane, cât şi cele mexicane sunt la curent cu existenţa unor tabere de antrenament paramilitar foarte specializate în Mexic, dintre care o parte se află la o zi de mers cu maşina de graniţa noastră sudică.

„Taberele sunt operate de un grup de foşti militari din forţele speciale mexicane, cunoscuţi sub numele de Zetas, care au dezertat la mijlocul anilor 1990 pentru a lucra ca executanţi pentru cartelurile de droguri bine plătite.”

Morgan a avansat la următorul diapozitiv – un colaj de fotografii de supraveghere. „Taberele sunt frecventate de o varietate de cetăţeni arabi, precum şi de cetăţeni asiatici, inclusiv thailandezi, indonezieni şi filipinezi.”

„Reprezintă toate punctele fierbinţi ale radicalilor islamici din lume”, a remarcat Finney. „Este un adevărat Disneyland al teroriştilor acolo.”

Morgan a dat din cap şi a avansat la următorul diapozitiv. „Am un coleg în D. C. care spune de ani de zile că, prin intermediul Zetas, teroriştii exploatează capacitatea cartelurilor de droguri de a introduce ilegal oameni, arme şi explozibili peste graniţa noastră poroasă cu Mexicul. Pe măsură ce investigaţiile continuă, cred că într-o zi, în viitor, vom putea dovedi că oamenii şi materialele implicate în atacurile din Manhattan din weekendul de 4 iulie au intrat în această ţară prin graniţa noastră sudică.”

„Dacă ştiam despre toate acestea înainte, de ce nu am făcut nimic? Să construim un gard, să scoatem taberele, orice altceva decât să stăm aici în timp ce eram invadaţi?”

Morgan a făcut o grimasă şi a spus: „Pentru acest tip de întrebare aveţi nevoie de un analist politic. În ceea ce-i priveşte pe oamenii de informaţii americani şi pe câţiva membri luminaţi ai Congresului,

barbarii nu sunt la porţi, ci şi-au deschis deja drumul. Pe lângă celulele Al Qaeda din nordul Mexicului, am văzut activităţi ale Hezbollah şi Jihadului Islamic, printre altele. Sunt toţi acolo jos”.

Fostul om de la NSA a avansat la următorul diapozitiv. „Nu numai că sunt acolo jos, dar nu se tem absolut deloc de nimeni care să acţioneze împotriva lor. Boaşele lor sunt atât de mari încât au început să construiască moschei precum aceasta de lângă Matamoros, Mexic – la doar câţiva kilometri peste Rio Grande de Brownsville, Texas .”

Harvath auzise toate acestea înainte şi văzuse dovezile. Guvernul mexican congenital de corupt nu a avut nici dorinţa, nici curajul de a lua atitudine împotriva Zetas şi a cartelurilor de droguri. Nu le păsa deloc de pericolul clar şi prezent pe care cele două grupuri îl reprezentau pentru securitatea americană.

Finney a fost îngrozit. „Ce naiba, Scot? Este adevărat?”

Era unul dintre puţinele lucruri de care Harvath se ruşina la adresa ţării sale, iar eşecul său de a reacţiona vorbea de la sine.

„De ce nu face preşedintele sau Congresul nimic în legătură cu asta?”.

„E complicat, răspunse Harvath.

„La fel şi operaţia de prostată, dar o faci indiferent cât de mare este durerea de cap. Alternativa este inacceptabilă”.

„Ascultă, sunt de acord. Teroriştii, drogurile, valul de imigranţi ilegali. Am prieteni în patrula de frontieră. Este criminal, iar noi suntem singurii vinovaţi. În ceea ce mă priveşte, cum putem numi America cea mai puternică naţiune de pe pământ când nu ne putem securiza nici măcar propriile graniţe? Suntem copleşiţi şi, dacă nu ne ocupăm imediat de asta, ne vom trezi în curând într-o Americă foarte diferită – una care nici măcar celor mai liberali dintre noi nu le va plăcea prea mult.”

„Şi ce vom face în privinţa asta?”

Harvath îl iubea pe Finney, dar acum nu era tocmai momentul potrivit pentru a rezolva această problemă. „În afară de a-ţi încărca Hummer-ul cu blocuri de ciment, mortar şi bani de benzină pentru a ajunge la graniţă”, a spus el, „nu putem face mare lucru”.

„De fapt”, a spus Morgan, concentrându-şi atenţia asupra lui Harvath, „asta nu este chiar adevărat.”

Capitolul 34 „Aşa că acum ajungem la specificul prezentării”, a răspuns Harvath.

„Exact”, a răspuns Morgan în timp ce înainta la următoarea diapozitivă – o fotografie de supraveghere granulată. „Ronaldo Palmera, patruzeci şi trei de ani, născut la două ore de Mexico City, în Querétaro.

„Zeta şi instructor invitat în câteva dintre tabere, Palmera era cunoscut pentru expertiza sa în domeniul războiului paramilitar şi al explozibililor exotici. Potrivit oficialilor mexicani de aplicare a legii, era

cunoscut şi ca fiind unul dintre cei mai nemiloşi executanţi ai cartelului. În special, era cunoscut pentru modalităţile oribile pe care le inventa pentru a-şi tortura şi ucide victimele.”

Cu cât Harvath asculta mai mult, cu atât era mai sigur că acesta era tipul potrivit.

„La un moment dat, Al Qaeda a fost suficient de impresionată de Palmera pentru a-i oferi o grămadă de bani pentru a veni în Afganistan şi a lucra în taberele lor de antrenament. Era deja oarecum familiarizat cu limba arabă, dar a adăugat şi dari şi pashto. La scurt timp după aceea, s-a convertit la islam”.

„Trolul a spus că toţi bărbaţii de pe listă aveau multiple crime confirmate împotriva soldaţilor americani, a agenţilor de informaţii şi a contractorilor privaţi, aşa că bănuiesc că Palmera nu a fost adus la Guantanamo doar pentru implicarea sa în taberele Al Qaeda”, a spus Harvath.

„Nu”, a răspuns Morgan în timp ce avansa la o altă diapozitivă, „nu era. După 11 septembrie 2001, Statele Unite au lansat Operaţiunea Enduring Freedom. Înaintea trimiterii forţelor terestre în Afganistan, au fost trimise echipe foarte specializate ale CIA şi ale Operaţiunilor Speciale pentru a colecta informaţii, a ajuta la formarea de alianţe şi aşa mai departe. Fără îndoială, a fost una dintre cele mai periculoase şi importante misiuni imediat după 11 septembrie. A fost, de asemenea, unul dintre cele mai de succes. Ar fi avut şi mai mult succes dacă nu ar fi fost vorba de Palmera.

„Cu binecuvântarea lui bin Laden, Palmera şi-a adunat propriile echipe pentru a-i depista pe americanii despre care Al Qaeda ştia că vor fi strecuraţi înainte de campania terestră. Cele cinci echipe americane pe care le vedeţi în această fotografie au fost eliminate de Palmera, multe în moduri atât de înfiorătoare, încât nici nu merită să fie menţionate.

„Este suficient să spunem că Palmera a făcut el însuşi cea mai mare parte a muncii umede – torturându-şi şi ucigându-şi prizonierii americani după ce aceştia au fost dezarmaţi şi nu mai puteau lupta sau se apăra. Se spune că îi plăcea să păstreze trofee de la crimele sale. În cazul echipelor americane de avansare, a fost vorba de limbile lor. I-a tăiat în timp ce soldaţii şi agenţii CIA erau încă în viaţă şi apoi a pus un cizmar din Kandahar să le confecţioneze o pereche de cizme.”

Harvath s-a gândit la prietenul său Bob Herrington, care fusese rănit în Afganistan în timp ce ajuta un alt agent Delta Force rănit şi care îşi văzuse cariera încheiată din această cauză. Deşi fusese forţat să renunţe la o slujbă pe care o iubea, nu a ezitat să intervină din nou atunci când ţara sa avea nevoie de el.

Harvath ştia ce fel de oameni erau acei soldaţi şi agenţi CIA pe care îi omorâse Palmera. Au fost incredibil de curajoşi, incredibil de capabili şi au pus dragostea pentru ţara lor mai presus de orice – la fel ca Bob.

Harvath ştia că, atunci când îl va localiza pe Ronaldo Palmera, avea să-l facă să plătească pentru mult mai mult decât ceea ce le făcuse mamei sale şi lui Tracy Hastings.

Harvath era pe punctul de a spune acelaşi lucru când Ron Parker şi-a ridicat privirea de pe laptop şi i-a întrerupt gândurile spunând: „Avem activitate în camera de chat”.

Capitolul 35 SANTIAGO DE QUERÉTARO, MEXICUL Oraşul Querétaro era cald, murdar şi aglomerat.

Deşi populaţia sa era puţin sub 1,5 milioane de locuitori, majoritatea părea să se înghesuie în centrul istoric al oraşului – un sit al Patrimoniului Mondial UNESCO, recunoscut astfel pentru arhitectura bine conservată din epoca colonială.

În funcţie de faptul că erai un istoric mexican sau spaniol, Querétaro era cunoscut ca leagănul independenţei mexicane sau ca un focar de activitate revoluţionară. În acest oraş s-a născut complotul de a-i răsturna pe spanioli şi de a-i împinge înapoi în Spania. Era, de asemenea, locul în care a fost semnat tratatul de pace cunoscut sub numele de Tratatul de la Guadalupe Hidalgo, care a pus capăt Războiului Mexicano-American şi a cedat părţi din statele americane de astăzi Arizona, New Mexico, Colorado şi Wyoming, precum şi toată California, Nevada şi Utah. În schimb, Statele Unite au fost de acord să preia datorii de 3,25 milioane de dolari pe care Mexicul le avea faţă de cetăţenii americani.

Cu atât fundamentaliştii islamici radicali, cât şi cu o bună majoritate a guvernului mexican, care intenţionau să doboare Statele Unite, Querétaro părea un loc perfect pentru Ronaldo Palmera, pe care să-l numească acasă.

Când s-a aflat de la Troll unde se afla Palmera, Ron Parker a fost de fapt dezamăgit că acesta nu se ascundea într-una dintre taberele de antrenament. Având în vedere că toţi foştii oameni de la Operaţiuni Speciale se aflau pe statul de plată de la Elk Mountain, el a sperat că aceştia ar putea să-şi formeze propria echipă de atac, să se strecoare peste graniţă şi să distrugă o întreagă tabără.

Harvath şi-ar fi dorit şi el acest lucru, dar preluarea Palmera din Querétaro avea câteva avantaje clare. Cea mai importantă dintre ele era faptul că oraşul se afla la răscrucea Mexicului şi avea una dintre cele mai dinamice economii din întreaga ţară. Acest lucru însemna că sume mari de capital american şi european, precum şi un număr mare de oameni de afaceri se deplasau prin Querétaro în mod regulat. Cu capetele lor rase, Parker şi Finney nu aveau cum să se amestece – nu cei doi împreună şi mai ales Finney. Era atât de mare încât ieşea în evidenţă oriunde mergea, dar Harvath avea o idee bună despre cum ar putea întoarce acest lucru în avantajul lor.

Din punct de vedere operaţional, Parker şi Finney aveau suficiente cunoştinţe tactice şi experienţă pentru a reuşi ceea ce Harvath dorea să facă. Mai mult, o echipă de trei oameni era cât de mare au îndrăznit să adune pentru această operaţiune. Oricât de buni ar fi fost băieţii de la Valhalla şi de la Site Six, echipajul pentru acest tip de misiune era mai bine să rămână mic.

Când avionul lor a aterizat pe Aeroportul Internaţional Querétaro, un Finney şi un Parker bine îmbrăcaţi au ocupat poziţii de bodyguarzi în jurul unui Harvath şi mai bine îmbrăcat.

După ce au trecut de vamă şi de controlul paşapoartelor, Finney şi Parker au despachetat radiourile din genţi, le-au fixat sub hainele sport şi şi-au pus în urechi nişte căşti în stil Secret Service. Poliţiştii care păzeau terminalul le studiau mişcările, dar nu mai intens decât pe cele ale oricărui alt om de afaceri străin şi bogat care trecea prin aeroport.

Americanii şi europenii încă stârneau uimire şi invidie în Querétaro.

La jumătatea drumului principal de intrare în oraş, Finney i-a ordonat lui Parker să oprească. Au urmat un drum prost asfaltat timp de aproximativ şapte mile până într-una dintre cele mai proaste mahalale mexicane pe care oricare dintre ei le văzuse vreodată. Maşină închiriată sau nu, acesta nu era un loc bun pentru a conduce o maşină de lux americană nouă, strălucitoare, cu patru uşi.

După ce s-au întors de două ori, au găsit în sfârşit ceea ce căutau. În timp ce au oprit în faţa micului magazin de piese auto, cu pancarte pictate de mână şi cu gratii ruginite pe geamuri, Finney s-a uitat la Parker şi i-a spus: „Ţine-o în funcţiune".

Coborând din maşină, Finney a zărit un bătrân în tricou şi sandale care stătea pe un scaun de grădină sprijinit în faţa clădirii. Când bătrânul a zâmbit, a arătat un rând de dinţi de aur.

Finney s-a apropiat de el şi a pus o întrebare despre drumul spre Querétaro. Când bătrânul i-a dat răspunsul prestabilit, Finney l-a întrebat apoi dacă are o roată de rezervă care să se potrivească maşinii lor. Bătrânul s-a ridicat de pe scaunul de grădină şubred şi i-a făcut semn lui Finney să îl urmeze înăuntru.

Harvath şi Parker îl priveau din maşină. Acest lucru nu făcea parte din înţelegere şi niciunuia dintre ei nu-i plăcea, dar nu aveau de ales decât să stea şi să aştepte.

Câteva momente mai târziu, Finney a reapărut cu ceea ce au presupus că era anvelopa lor înfăşurată într-un sac mare de gunoi.

Bătrânul a venit prin spatele maşinii şi a bătut de două ori cu încheieturile sale noduroase în portbagaj.

Parker a apăsat butonul de deschidere a portbagajului, iar Finney a aşezat cu grijă anvelopa înăuntru.

Zece minute mai târziu, au tras maşina pe marginea drumului şi au coborât. Deschizând portbagajul, au scos punga de plastic din jurul „roţii de rezervă". Lipit cu bandă adezivă în interiorul anvelopei se afla tot ce ceruse Harvath.

Trolul îi taxase scump pentru arme, dar, având în vedere că nu aveau surse în Mexic, iar Harvath nu putea să apeleze la niciuna dintre legăturile sale din D. C. de teamă ca preşedintele să nu afle ce pune la cale, nu prea avuseseră de ales decât să accepte să cumpere ceea ce aveau nevoie de la trol şi de la reţeaua lui extinsă.

Harvath s-a bucurat să aibă armele. Dacă Ronaldo Palmera era atât de periculos pe cât spunea toată lumea că era, aveau să aibă nevoie de ei.

Capitolul 36 Deşi Palmera ar fi putut locui oriunde în Querétaro, el prefera cartierul dur El Tepe, unde oamenii îşi vedeau de treaba lor şi nu puneau prea multe întrebări.

Avea o casă modestă, cu două etaje, nu departe de piaţa principală. În spate se afla un fel de terasă, unde plantase o grădină extinsă, al cărei punct culminant erau rândurile îngrijite de pomi fructiferi pitici.

Grădinăritul era o îndeletnicire la care Palmera ajunsese târziu în viaţă şi devenise o modalitate sigură de a-şi linişti nervii şi de a-şi lua gândul de la tot ce văzuse şi tot ce făcuse.

Pentru a reprezenta cei cinci piloni ai islamului, plantase cinci tipuri diferite de copaci: măr pentru mărturia credinţei, cais pentru ritualul rugăciunii zilnice, cireş pentru milostenia obligatorie, nectarină pentru post şi piersic pentru pelerinajul la Mecca – o călătorie pe care Palmera nu o făcuse încă.

În timp ce îngrijea fiecare tip de copac, îşi amintea de angajamentul său faţă de Allah şi îşi concentra mintea asupra a ceea ce însemna pentru el acest pilon special al islamului. În mijlocul unei lumi mult prea seculare, grădina lui Palmera era sanctuarul său, paradisul său pământesc. Era, de asemenea, cea mai slabă verigă în apărarea casei sale.

De timpuriu, Harvath renunţase la ideea de a-l răpi pe Palmera de pe stradă – prea mulţi martori şi prea multe lucruri care puteau merge prost. Cea mai bună şansă pentru ei era să-l ia la el acasă.

Din ceea ce au dezvăluit informaţiile, Palmera trăia singur şi nu călătorea cu nicio gardă de corp – reputaţia sa fiind toată protecţia de care avea nevoie. Singurul lucru care îl îngrijora pe Harvath, totuşi, era cât de mult avea Palmera cablat cartierul. Să-ţi împrăştii banii pe la organizaţii de caritate locale, biserici şi familii nevoiaşe era o modalitate excelentă de a cumpăra loialitate şi ochi care te-ar fi alertat la orice indiciu că cineva venise să te caute.

În cele din urmă, pur şi simplu nu aveau cum să ştie Harvath şi echipa sa. Prin urmare, trebuiau să adopte atitudinea că fiecare persoană aflată pe o rază de patru străzi în jurul casei lui Palmera se afla pe statul său de plată şi era gata să dea un ban la un moment dat. Încercarea de a se strecura în cartier era exclusă. Ar fi trebuit să intre cu curaj ca o alamă.

Şi exact asta este ceea ce au făcut.

Au parcat maşina închiriată la o stradă distanţă de casa lui Palmera şi au plătit câţiva comercianţi cu câte o sută de dolari fiecare pentru a o supraveghea. Deşi Finney vorbea foarte puţin spaniola, era clar ce se va întâmpla cu comercianţii dacă se întorceau şi se întâmpla ceva cu vehiculul lor.

Îşi luă poziţia în spatele lui Harvath şi al lui Parker şi merseră până la colţ şi cotiră pe strada Palmera. Harvath vorbea animat şi arăta cu degetul spre diferite clădiri, cu un sul de planuri sub braţ.

La trei sferturi de drum în josul blocului, Harvath a zărit pasarela îngustă care ducea în spatele casei lui Palmera, şi s-a oprit. Scoţând schiţele de sub braţ, le-a desfăşurat pe capota unei maşini parcate şi a părut să le studieze cu atenţie. Scoţând din buzunar un mic aparat de fotografiat digital, i-a înmânat-o lui Parker şi i-a ordonat să înceapă să facă fotografii.

Oamenii din cartier habar n-aveau cine era bărbatul cu planurile, dar, după mărimea gărzii sale de corp, trebuia să fie cineva foarte important. Dacă era în vizită la El Tepe, asta nu putea însemna decât un singur lucru – dezvoltare. Iar reamenajarea însemna bani, mulţi bani.

Au privit cum bărbatul îşi studia planurile, iar asistentul său făcea fotografii ale magazinelor şi clădirilor lor, în timp ce garda de corp supusă stătea deoparte, gata să descurajeze orice apropiere nepoftită.

Dornici să pară demni de interesul omului de afaceri pentru cartierul lor, mai mulţi dintre comercianţii de pe stradă s-au târât înăuntru pentru a lua mături şi au început să mături trotuarele.

Harvath a continuat să gesticuleze, folosindu-şi stiloul pentru a indica modul în care cablurile de alimentare intrau în mai multe structuri diferite. Satisfăcut că atrăseseră atenţia cuvenită, Harvath şi-a mai studiat schiţele câteva minute, apoi a arătat spre pasarela aflată chiar în faţa lor. Băgând sub braţ desenele pentru noul manej al lui Tim Finney de la Elk Mountain, a început să meargă. Acesta avea să fie unul dintre cele mai periculoase momente ale planului lor de intrare.

Tom Morgan se conectase pe ascuns la un satelit NSA care îi permitea să monitorizeze tot ce se întâmpla din Colorado . Din acest moment, casa lui Ronaldo Palmera era goală. Dacă aveau de gând să intre înăuntru, acum era momentul să o facă.

Primind „liber” prin intermediul căştii sale, Ron Parker i-a transmis mesajul lui Harvath, iar ei s-au întors cu dezinvoltură în pasarela îngustă. Era plină de gunoaie şi mirosea a urină. Harvath mirosea mai rău.

A ignorat mirosul şi chiar şi un şobolan care părea că ar fi putut fi un concurent la Churchill Downs şi s-a îndreptat spre capătul culoarului.

Îşi scosese pistolul de lacăt pe jumătate din buzunar când ajunse la o uşă grea de lemn, legată cu benzi de fier negru, şi îşi dădu seama că va trebui să se gândească la altceva. Uşa arăta de parcă ar fi fost scoasă dintr-un castel medieval sau dintr-o misiune spaniolă fortificată, iar încuietoarea groasă de fier era la fel de prohibitivă. Trebuiau să treacă peste zidul înalt de piatră.

Din fericire, erau destul de bine ascunşi de stradă, iar Harvath s-a apucat imediat de treabă.

Făcând doi paşi înapoi, a numărat până la trei şi apoi a sărit spre vârful peretelui. A încuviinţat-o şi a mulţumit în tăcere că nu era acoperită cu sticlă spartă – o măsură de securitate obişnuită în ţările din lumea a treia. S-a tras în sus, şi-a legănat picioarele peste şi s-a aruncat în grădina de jos.

În timp ce o făcea, a auzit ceva care i-a transformat sângele în gheaţă.

Capitolul 37 Animalele s-au smuls din adăpostul lor improvizat pentru câini şi s-au năpustit asupra lui Harvath cu o viteză uimitoare. Vederea i s-a îngustat. Tot ce putea vedea erau feţele lor contorsionate şi hidoase, cu dinţii lor macabri şi ochii negri ca smoala.

Într-o clipă, au fost în aer – gurile lor larg deschise, gata să-i sfâşie carnea. Harvath nu a avut timp nici să scoată arma, nici să se dea la o parte.

Singura lui reacţie a fost una de instinct pur. Şi-a ridicat ambele braţe pentru a-şi proteja faţa.

A fost sunetul a două pocnituri rapide când animalele s-au izbit de Harvath şi l-au trântit pe spate de perete. Repede, s-a învârtit departe de ei, surprins să aibă braţele libere.

Harvath s-a pregătit pentru următorul asalt al câinilor şi apoi şi-a dat seama că nu va veni. Şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Ron Parker călare pe perete, cu pistolul său cu amortizor în ambele mâini. Ochii lui au scanat rapid grădina în căutarea altor ameninţări. Nevăzând niciunul, a sărit jos şi i s-a alăturat lui Harvath.

„Tom Morgan îşi cere scuze”, a spus Parker, în timp ce se asigura că animalele erau moarte. „Nu a observat câinii.”

Harvath s-a uitat în jos la cele două cadavre de pe jos.

Animalele erau absolut josnice. Păreau a fi un fel de încrucişare pitbull-Doberman care mersese groaznic de rău. Era revoltător să le priveşti. Cu toate astea, Harvath a regretat că a trebuit să-i ucidă. Îi plăceau câinii.

Dar nu exista nicio îndoială că aceşti băieţi l-ar fi sfâşiat. A avut noroc că Ron Parker era un trăgător excepţional.

„Mulţumesc”, a spus Harvath în timp ce-şi scotea arma.

„Ăsta mi-l datorezi”, răspunse Parker în timp ce Finney trecea peste zid şi ateriza la câţiva metri distanţă.

„Ăştia sunt cei mai urâţi câini pe care i-am văzut vreodată”, a spus Finney în timp ce îi apuca de picioarele din spate şi îi trăgea spre adăpostul de metal ondulat pentru câini.

În timp ce Finney ascundea carcasele, Parker scruta ferestrele adiacente în căutarea oricărui semn că fuseseră descoperiţi, iar Harvath lucra la încuietorile de la uşa din spate a lui Palmera.

Când a reuşit să deschidă uşa, le-a făcut semn lui Finney şi Parker, iar aceştia s-au strecurat înăuntru în spatele lui.

Aşa cum spusese Trolul, Palmera nu avea un sistem de alarmă. Dar, cumva, trolul trecuse cu vederea câinii. Harvath şi-a notat să se ocupe de el mai târziu.

Cu armele scoase, bărbaţii au măturat rapid prin casă, golind fiecare cameră pe măsură ce înaintau.

Nu era niciun semn de Palmera sau de altcineva. Asta i-a dat lui Harvath câteva minute în plus ca să caute ceva.

Cu Finney supraveghind uşa din faţă şi Parker pe cea din spate, Harvath a început să caute. A început cu dulapurile de la parter, iar când acestea s-au dovedit goale, s-a îndreptat spre etaj.

A căutat prin toate dulapurile, sub pat şi trăgea un scaun pentru a avea acces la un spaţiu ascuns din pod când Finney i-a cerut să coboare înapoi.

„Ce se întâmplă?”, a şoptit Harvath din vârful scărilor.

Finney a bătut în ureche. „Morgan a primit o maşină care se potriveşte cu descrierea pe care o avem pentru Palmera.”

„Cât timp?”

„Patruzeci şi cinci de secunde, maximum”, a răspuns Finney. „Trebuie să ne punem pe poziţii.”

Harvath a aruncat o privire peste umăr spre dormitorul în care găsise micul spaţiu din pod şi a decis că putea să mai aştepte.

Harvath era la jumătatea scărilor când şi-a auzit prietenul spunând: „Băieţi, avem o mică problemă aici.”

Harvath s-a grăbit să coboare restul scărilor şi i s-a alăturat lui Finney lângă ferestrele din faţa casei. Avea dreptate. Aveau într-adevăr o problemă. Ronaldo Palmera nu era singur.

Capitolul 38 Palmera a coborât din Toyota Land Cruiser-ul său însoţit de alţi doi bărbaţi – niciunul dintre ei nu părea mexican.

Cei doi erau amândoi doar cu un fir de păr mai scunzi decât Palmera, înalt de un metru optzeci, şi era evident că petreceau mult timp în aer liber. Pielea lor fusese închisă la culoare de soare şi, deşi ar fi putut trece drept sud-americani la unii oameni, trăsăturile feţei lor îi trădau imediat pe Harvath. Cei doi erau arabi; cel mai probabil aveau legătură cu una dintre taberele de antrenament ale lui Palmera.

Dacă era adevărat, reprezentau o ameninţare foarte serioasă.

Harvath a trebuit să se gândească repede.

Una dintre cele mai populare metode sub acoperire de a supune un suspect periculos era să-i înmânezi un bilet pentru o plimbare de cinci secunde prin intermediul unui Taser X26. Când electricitatea a început să curgă prin corpul subiectului, sistemul său neuromuscular a fost afectat şi s-a prăbuşit la pământ. Unii ţipau, dar cei mai mulţi erau atât de blocaţi încât pur şi simplu cădeau la pământ, unde mâinile şi picioarele puteau fi Flexicuffate şi o bandă de bandă adezivă putea fi pusă pe gură.

Aşa a fost folosit un Taser împotriva unui singur suspect. Trei bărbaţi era cu totul altceva.

Harvath a verificat suportul cartuşului secundar de sub mânerul Taserului. Nu a fost surprins să îl găsească gol. Probabil că arma fusese folosită înainte de a ajunge în mâinile sale. Pentru ce, nu voia să ştie.

Absenţa unui cartuş secundar îi lăsa pe Harvath şi echipa sa cu foarte puţine opţiuni.

Finney şi Parker aveau să facă tot ce era necesar pentru a-şi face treaba. Nu le era teamă să se murdărească pe mâini, dar nu puteau să-i împuşte pe amicii lui Palmera doar pentru că păreau arabi. Deşi probabil că erau nişte gunoaie implicate în nişte lucruri foarte rele, existau totuşi unele lucruri pe care Harvath nu le-ar fi făcut, iar uciderea unor oameni care nu-i dăduseră un motiv era unul dintre ele.

Acestea fiind spuse, când venea timpul să treacă la fapte, Harvath nu avea adesea nevoie de prea multă convingere. Îşi putea da seama doar uitându-se la majoritatea oamenilor ce fel de bărbaţi sau femei erau. Poate că a fost din cauza antrenamentului său în Serviciile Secrete.

Poate că era din cauza anilor pe care îi petrecuse în profesii periculoase, dar concluzia era că, după ce ucisese în numeroase ocazii, recunoştea instantaneu acea abilitate la ceilalţi – faţa dură, implacabilă, ochii mereu vigilenţi, era întotdeauna acolo. O persoană familiarizată cu uciderea o purta ca o tunsoare de o sută de dolari – era inconfundabilă.

Harvath nu avea nicio îndoială că Palmera şi însoţitorii săi aveau să fie o problemă. Trucul era să-i doboare înainte ca vreunul dintre ei să poată reacţiona. Harvath, Finney şi Parker aveau elementul surpriză de partea lor.

Singura întrebare era dacă, odată cu această adăugare bruscă a doi noi jucători, ar mai putea să o folosească în avantajul lor?

Nu prea aveau de ales. Trebuiau să o facă.

Harvath le-a indicat lui Finney şi Parker ce voia să facă, iar bărbaţii şi-au ocupat locurile.

Cu mâna înfăşurată în jurul Taserului, se ruga ca planul său să funcţioneze.

Capitolul 39 Din punctul său de observaţie de la fereastră, Finney a urmărit cum bărbaţii urcau pe trotuar. Dintr-o dată, a exclamat: „La naiba!”.

Harvath a ieşit în fugă din ascunzătoarea sa exact la timp pentru a-i vedea pe Palmera şi pe complicii săi întorcându-se pe pasarelă şi îndreptându-se spre partea din spate a clădirii.

Întregul plan se bazase pe faptul că ei intrau pe uşa din faţă. Acum urmau să intre prin spate şi, pentru asta, trebuiau să treacă prin grădină. În clipa în care câinii nu ar fi răspuns la intrarea lor, Palmera ar fi ştiut că se întâmpla ceva.

Singurul lucru pe care Harvath îl ura mai mult decât să vină cu un plan format în grabă era să vină cu un al doilea plan format în grabă pentru că primul a eşuat. De fiecare dată când îşi schimbau direcţia, şansele erau tot mai mari împotriva lor.

Chiar şi aşa, Harvath fusese antrenat să se adapteze şi să învingă – să gândească repede pe picioare şi să reuşească indiferent de şanse. Planul care îi venea acum în minte era pur instinct militar născut din ani de practică.

Cum Parker era cel mai bun trăgător din grupul lor, lui îi revenea cea mai grea misiune. Lăsându-l la uşa din faţă, Harvath şi Finney s-au repezit spre partea din spate a casei.

Uşa din spate, cu multiplele sale încuietori, era încă deschisă, iar ei au trecut în fugă prin ea şi au intrat în grădină. Îşi ocupau locurile chiar în momentul în care Palmera îşi strecură cheia în încuietoarea grea de fier a uşii din grădină.

Cheia a început să se rotească şi apoi s-a oprit. Harvath ştia de ce. Palmera se aşteptase să audă ceva.

Fără îndoială, în mod normal, câinii au luat-o razna când au auzit cheia lui Palmera în lacăt.

Harvath îi aruncă o privire lui Finney. Poate că ar fi putut să-i prindă pe Palmera şi pe amicii lui în pasarelă, dar cum elementul surpriză nu mai era de partea lor, se putea întâmpla cu uşurinţă ceva foarte rău.

Finney a înţeles mesajul. Ajungând la adăpostul pentru câini din acoperişul de sprijin, a zdruncinat foile de metal ondulat.

Cei doi bărbaţi se holbau la uşă, cu urechile încorsetate pentru orice sunet din încuietoare care ar fi semnalat intenţia lui Palmera. Nu s-a întâmplat nimic. Evident, sunetul pe care îl creaseră nu era ceea ce căuta Palmera. Harvath şi-a schimbat concentrarea de la uşă la partea de sus a peretelui, sigur că în orice moment Palmera sau unul dintre acoliţii lui avea să scoată capul pe acolo ca să vadă ce se întâmpla.

Momentul nu a venit niciodată. În schimb, Palmera a zornăit provocator cheia în încuietoare. Se juca cu câinii – încercând să-i agite. Poate că erau chiar mai bine antrenaţi decât îşi imaginase Harvath. La urma urmei, nu se răsuciră decât atunci când el era deja peste gard şi în grădină. Acesta ar fi putut fi un joc pe care Palmera îl juca cu ei, punându-i la treabă înainte de a se dezvălui ca fiind „pericolul perceput” de cealaltă parte a uşii. Harvath cunoştea o mulţime de oameni cărora le plăcea să-şi tachineze câinii cu bunătate din când în când. Poate că planul lui va funcţiona.

Când cheia s-a întors şi încuietoarea grea a pocnit să se deschidă, un mic zâmbet s-a strecurat pe faţa lui Harvath. Cu siguranţă avea să funcţioneze.

Faţa lui Palmera a fost primul lucru pe care l-a văzut. Avea semne de ani de zile de acnee oribilă şi abia dacă era acoperit de o scuză amărâtă de barbă pe care şi-o lăsase să crească în respect pentru credinţa sa musulmană. Părul lui negru era neîngrijit, iar ochii lui întunecaţi şi înguste îi spuneau lui Harvath tot ce trebuia să ştie despre el. După ce Harvath a terminat cu Palmera, avea să-l ucidă. Dar, mai întâi, aveau de vorbit puţin.

Când teroristul mexican a păşit până în grădină, Harvath a sărit din ascunzătoare şi a dat drumul la sondele ghimpate ale Taser-ului său. Au sfâşiat cămaşa subţire de bumbac a lui Palmera şi i s-au înfipt în piept. Instantaneu, electricitatea a început să curgă, iar asasinul a avut parte de ceva ce ofiţerii de poliţie americani numeau „călărirea bivolului”.

În timp ce muşchii i se blocau şi corpul său de doi metri alerga cu faţa spre pământ, Tim Finney şi-a pus toată greutatea în spatele uşii de la grădină. S-a închis cu un pocnet asurzitor care a sunat ca un foc de puşcă şi i-a trimis pe ambii cohorte ai lui Palmera să se prăbuşească în pasarelă – lăsându-l pe unul dintre ei inconştient.

Înainte ca celălalt bărbat să-şi dea seama ce se întâmplase, Finney redeschise uşa şi era deasupra lui.

Cu o singură lovitură bine plasată în cap, bărbatul i se alăturase prietenului său pe tărâmul inconştienţei.

Parker fusese însărcinat să-i îngenuncheze pe arabi dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură neplăcută, dar acum că amândoi fuseseră puşi la pământ, a alergat pe culoar şi l-a ajutat pe Finney să le târască trupurile în grădină.

Cu mâinile lui Palmera legate cu Flexicuff la spate şi cu o bucată de bandă adezivă pe gură, Harvath l-a eliberat de un pistol semiautomat, două cuţite, o cutie de spray cu piper şi un Keating Stinger. Tipul ăsta era o adevărată dulceaţă, iar Harvath abia aştepta să se apuce de treabă cu el. Dacă avea noroc, Palmera ar fi fost dificil şi ar fi necesitat un interogatoriu foarte lung.

Harvath îşi ţinea genunchiul apăsat în spatele craniului bărbatului, în timp ce Parker şi Finney îşi legau prietenii cu bandă adezivă şi îi legau cu Flexicuffs şi îi aruncau în şopronul ondulat ca să doarmă pe deasupra câinilor morţi.

După ce au terminat, Harvath s-a ridicat în picioare şi l-a tras pe Palmera, abia înviat, în picioare. Cu tubul rece al amortizorului de zgomot apăsat pe coastele ucigaşului, Harvath nu a avut nevoie să articuleze ce se va întâmpla dacă va face vreo prostie. Palmera era un om deştept şi ştia prea bine ce îl aştepta.

Capitolul 40 Ron Parker trase perdelele din sufragerie în timp ce Harvath smulgea bucata de bandă adezivă din gura lui Palmera şi îl împingea pe un scaun.

Când bărbatul şi-a deschis gura ca să-i înjure pe cei trei, Harvath l-a lovit în maracas atât de tare încât i-a scos vântul din plămâni.

În timp ce Palmera zăcea pe podea gâfâind după aer, Harvath l-a tras de cămaşă şi l-a aşezat înapoi în scaunul său. „Eu pun întrebări şi tu răspunzi la ele. Aşa merg lucrurile. Orice abatere de la acest program şi o să devin răutăcios. Ne-am înţeles?”

Palmera nu a răspuns. Pur şi simplu s-a uitat cu privirea la Harvath.

Scoţând Taserul din husa de la baza spatelui, Harvath a apăsat dispozitivul pe gâtul lui Palmera şi a apăsat pe trăgaci. Chiar şi fără un cartuş suplimentar care să poată fi tras de la distanţă, de aproape, Taser-ul putea fi folosit ca o armă de asomare eficientă.

Instantaneu, corpul lui Palmera s-a blocat şi a căzut în faţă de pe scaun. Când s-a lovit de podea, nasul său a suportat greul impactului şi s-a spart.

În timp ce Harvath l-a ajutat să se aşeze la loc, s-a aplecat spre urechea lui şi a spus: „Ştii că fiecare dintre cazurile acelea de oameni care mor în America prin intermediul unui Taser sunt o porcărie. În 99% din cazuri, aceştia au o afecţiune cardiacă de bază. Ce-ţi mai face inima, Ronaldo?” „Du-te dracului”, a scuipat bărbatul în timp ce se lupta să-şi recapete complet respiraţia.

Harvath a plasat Taserul pe cealaltă parte a gâtului său şi a spus: „Putem face asta toată noaptea. Am adus o mulţime de baterii de rezervă”.

Palmera a început să-l scuipe în faţă, aşa că Harvath l-a lăsat să călărească din nou bivolul.

Harvath l-a aşezat pe bărbat înapoi pe scaun şi a aşteptat până când respiraţia lui s-a stabilizat. „Dacă asta nu-ţi atrage atenţia, putem să-ţi pregătim o baie de picioare şi să-ţi scoatem bateria din camionetă. Depinde de tine”.

În loc de engleză, de data aceasta Palmera l-a înjurat în spaniolă. Era un indiciu subtil că începuseră să-l obosească.

Nasul spart al lui Palmera sângera, aşa că Harvath i-a făcut semn lui Finney să le aducă un prosop din bucătărie.

Când Finney s-a întors şi i-a înmânat prosopul, Harvath şi-a înfăşurat mâna cu el, l-a apucat pe Palmera de nas cât de tare a putut şi l-a tras pe bărbat spre el.

Asasinul a răcnit de durere. Harvath s-a asigurat că vorbea suficient de tare pentru a fi auzit. „Ce făceai în D. C.? Cum ai găsit casa mea? Cum ai găsit casa mamei mele?”.

Palmera nu a răspuns. Era pe punctul de a leşina din cauza durerii. „De ce îi vizezi pe cei din jurul meu?”, a întrebat Harvath. „Lucrezi singur sau te-a trimis cineva?”. Răspunde-mi!”

Harvath era gata să-i mai dea o ticăloşie de cinci cu Taserul, când Finney i-a pus o mână pe umăr. Nu avea nevoie să spună nimic. Gestul a fost suficient. Aveau toată noaptea la dispoziţie dacă aveau nevoie să lucreze cu el. Bătaia până la inconştienţă nu ar fi făcut decât să împiedice ceea ce veniseră să facă. Se aflau aici pentru a obţine informaţii, iar dacă Harvath nu-şi controla emoţiile, avea să o dea în bară.

Îi dădu drumul nasului spart al lui Palmera şi încercă să-şi alunge din minte imaginile cu ceea ce li se întâmplase lui Tracy şi mamei sale. Avea să fie destul timp să îşi descarce toată furia pe Palmera, dar nu încă.

Harvath s-a îndepărtat de prizonierul său şi a privit cum bărbia bărbatului se prăbuşea pe pieptul lui. Era un lucru bun că Finney îl oprise când o făcuse.

Ochii Palmera erau nefocalizaţi şi pe jumătate închişi.

Tocmai când Harvath era pe punctul de a-l pălmui puţin pentru a-l aduce la realitate, Palmera a început să mormăie. Era slab şi nici Harvath, nici Finney, nici Parker nu puteau înţelege ce spunea. Probabil că doar recita versete din Coran. Cu toţii făceau asta când erau speriaţi. Oricât de dur s-ar fi crezut Palmera, nu se putea compara cu Harvath. Era foarte probabil ca bărbatul să fi văzut în Harvath ceea ce Harvath văzuse în el – capacitatea şi dorinţa de a ucide.

Până când Harvath nu ştia exact ce spunea Palmera, ştia că trebuie să trateze fiecare rostire ca fiind potenţial importantă. Plasând pistolul cu electroşocuri în zona inghinală a bărbatului, Harvath a transmis mesajul inconfundabil că Palmera putea să continue să facă pe durul, dar că o făcea pe propria-i răspundere.

În timp ce Harvath se apleca în faţă pentru a încerca să descifreze ce spunea bărbatul, s-a auzit ceea ce părea a fi un stejar uriaş despicat pe mijloc de un fulger alb şi fierbinte. Vederea lui Harvath s-a întunecat şi s-a împiedicat pe spate.

Lovindu-se de măsuţa de cafea, şi-a pierdut echilibrul. De undeva din spatele locului în care Palmera stătuse, Harvath a auzit zgomotul unui geam spart şi pe Finney şi Parker strigând cu disperare unul la altul.

Câteva secunde mai târziu s-a auzit un sunet de cauciucuri scârţâind de afară, de pe stradă. A fost urmat de un zgomot surd bolnăvicios şi, chiar şi în ceaţa lui, Harvath ştia că o maşină lovise pe cineva. S-a rugat să nu fi fost Palmera.

Scuturându-şi stelele care îi întunecau vederea, împreună cu dispreţul de sine pentru că se lăsase păcălit de o lovitură de cap atât de puternică, Harvath s-a forţat să se ridice în picioare şi a ieşit cu greu pe uşă şi a ieşit în stradă.

Finney şi-a ridicat privirea din locul în care trupul mutilat al lui Ronaldo Palmera zăcea sub bara de protecţie a unui taxi verde şi îndoit şi a clătinat din cap.

Harvath s-a îndreptat spre cadavru, iar Ron Parker l-a apucat de braţ. „E mort”, a spus Parker. „Să plecăm de aici.”

„Nu încă”, a răspuns Harvath, în timp ce a scăpat din strânsoarea prietenului său şi s-a îndreptat spre Palmera.

Începuse să se formeze o mulţime, dar Harvath a ignorat-o. Aplecându-se, a strecurat camera digitală din buzunar, a făcut o fotografie şi a scos cizmele dezgustătoare ale bărbatului.

Alăturându-se lui Finney şi Parker înapoi pe trotuar, Harvath a spus: „Acum putem pleca.”

Capitolul 41 CHARLESTON, CAROLINA DE SUD Contactele poliţieneşti ale lui Mark Sheppard îl avertizau să aibă grijă la Ps şi Q în Charleston. Încă din 1995 fusese recunoscut în mod constant drept oraşul „cel mai manierat” din America şi nu suportau bine comportamentul nepoliticos sau grosolan. Sheppard nu ştia dacă să mulţumească sau să se simtă insultat. Oricum ar fi fost, nu avea de gând să rămână în oraş suficient de mult timp pentru a face impresie.

Împuşcăturile poliţiei erau foarte rare în Charleston, iar Sheppard nu a avut nicio problemă în a găsi ceea ce căuta. Conform articolelor de ziar pe care le citise, principalul grup tactic de răspuns la faţa locului pentru „schimbul de focuri” al poliţiei lui John Doe era echipa SWAT a Biroului şerifului din comitatul Charleston. Comunitatea SWAT era una relativ mică, iar Sheppard a reuşit să îşi folosească influenţa pe care o avea pe lângă un membru de rang înalt al SWAT din Baltimore pentru a fi prezentat şefului SWAT din Charleston, Mac Mangan.

Deşi, în mod normal, era un operator fără probleme cu presa, Mangan nu se preocupase niciodată prea mult de reporteri. În ceea ce-l privea, aveau un singur scop – să-l facă pe el şi pe ceilalţi ofiţeri de poliţie să arate rău.

Să aibă de-a face cu cei din propria curte era deja destul de rău, dar să fie nevoit să facă pe plac unui jurnalist yankeu care, fără îndoială, era în drum spre aici pentru a-şi pune echipa la îndoială şi a-i prezenta ca pe nişte ţărănoi cu trăgaciul înclinat, nu i-a convenit. Dacă el şi soţia sa nu ar fi fost atât de buni prieteni cu Richard şi Cindy Moss în Maryland, nu ar fi fost niciodată de acord cu această întâlnire.

Sheppard l-a întâlnit pe Mangan – un bărbat voinic, în vârstă de 40 de ani – la cafeneaua Wild Wing de pe Market Street, unde au comandat prânzul.

În momentul în care le-a sosit mâncarea, Sheppard se simţea încrezător că schimbase destule vorbe de poliţist pentru a-şi linişti subiectul şi făcuse tranziţia către ceea ce dorea cu adevărat să discute. „Presupun că Dick Moss ţi-a spus de ce sunt aici?”

Mangan a dat din cap şi a luat o muşcătură din sandvişul său.

„Ce-mi puteţi spune despre ce s-a întâmplat?”

Şeful echipei SWAT şi-a mestecat gânditor mâncarea şi apoi şi-a tamponat gura cu şerveţelul. „Tipul rău se baricadează în casă. Echipa SWAT intră înăuntru.

Bang. Bang. Nu mai există niciun tip rău.”

Sheppard a zâmbit. „Am înţeles. Comitatul Charleston nu este un loc care să fie amabil cu băieţii răi.”

Mangan şi-a ridicat degetul mare şi arătătorul într-o pantomimă de pistol şi i-a făcut cu ochiul lui Sheppard în timp ce lăsa să cadă ciocanul.

Reporterul a râs cu bunăvoinţă. „Articolul din Post and Courier a intrat puţin mai mult în detalii, dar mi se pare că au nimerit-o cam bine.”

Şeful echipei SWAT a deschis gura şi a mai luat o muşcătură mare din sandvişul său.

„Încep să mă gândesc că poate ar fi trebuit să încep să-mi pun întrebările înainte de a ne lua prânzul.”

Încă o dată, Mangan a ridicat pistolul simulat şi a apăsat pe trăgaci în timp ce îi făcea lui Sheppard încă o dată cu ochiul.

Reporterul începuse să se enerveze. „Ştii, Dick mi-a spus să fiu pregătit pentru rutina de ţărănoi de doi bani, doar că nu mă aşteptam să înceapă atât de repede.”

Mangan s-a oprit din mestecat.

„Nu mă lăsaţi să vă întrerup prânzul”, a continuat Sheppard.

„Atâta timp cât plătesc pentru happy meal-ul tău de ţărănoi, vreau să mă asigur că te bucuri de fiecare îmbucătură. Apropo, ce fel de jucărie pentru copii vine cu un grătar şi un curent de aer? Un pachet de Marlboro?”

Şeful echipei SWAT şi-a şters gura cu şerveţelul şi l-a aruncat pe farfurie.

Sheppard l-a privit, fără să-i pese deloc dacă omul era supărat. Nu venise tocmai până în Carolina de Sud ca să se lase păcălit de Stonewall Jackson aici.

Încet, un zâmbet a început să se răspândească pe faţa lui Mangan.

„Dick a spus că ai putea fi cam sensibil.”

„A făcut-o, nu-i aşa?”, a răspuns Sheppard.

Mangan a dat din cap.

„Ce altceva a mai spus?”

„A spus că, după ce termin cu prostiile, ar trebui să încerc să-ţi răspund la întrebări.”

Sheppard a observat că mâna lui stângă se încolăcise într-o strângere mortală în jurul Coca-Cola. Cu un râs, şi-a permis să se relaxeze. „Asta înseamnă că ai terminat cu prostiile?”.

„Depinde”, a răspuns Mangan. „Ai terminat de făcut pe sensibilul?”

Tipic poliţistului care-şi rupea mingea. Sheppard ar fi trebuit să se aştepte la asta. Poliţiştii nu erau cu nimic diferiţi în Charleston faţă de cum erau în Baltimore. Ca răspuns la întrebarea bărbatului, reporterul a dat din cap.

Mangan a zâmbit. „Bun. Acum ce vreţi să ştiţi despre împuşcături?”.

„Totul.”

Mangan a clătinat din cap înainte şi înapoi. „Hai să trecem peste toate prostiile”.

„Bine”, a spus Sheppard, făcându-i jocul, „Dick a spus că ai fost primul tip din casă. Ce ai văzut?”

„Ăsta e primul lucru pe care trebuie să-l lămurim”, a răspuns el. „Nu am fost primul tip care a intrat.”

„Ce vrei să spui?”

Mangan i-a făcut semn lui Sheppard să oprească minirecorderul. Când a făcut-o, omul de la SWAT s-a uitat peste umăr, apoi, s-a întors spre reporter şi a spus: „Singurul mod în care vă voi spune ceva este dacă sunteţi de acord ca totul să fie neoficial.”

Capitolul 42 UTAH OLYMPIC PARK PARK CITY , UTAH Philippe Roussard era în formă şi atletic, dar nu se considerase niciodată un mare sportiv. Cum putea o întreagă cultură să fie atât de obsedată de o gamă

atât de largă de sporturi îl depăşea. Cu siguranţă, era un lux pe care numai o naţiune occidentală ca America şi-l putea permite.

Roussard a stat şi a privit cum se antrenau tinerii acrobaţi ai echipei americane de schi freestyle. Era o zi luminoasă şi fără nori. Temperatura era perfectă – peste şaptezeci de ani şi fără prea mult vânt, condiţii excelente pentru a se antrena.

Cadrul i-a amintit de numeroasele sate în care familia sa închiria cabane pentru vacanţe. Bineînţeles, ei erau mult mai îndepărtaţi decât atât. Nevoia de siguranţă în familia sa era de aşa natură încât, de cele câteva ori pe an când se întâlneau, era întotdeauna într-un loc unde nu riscau să fie văzuţi sau, mai rău, să fie luaţi în vizor.

Parcul olimpic din Utah, cu o suprafaţă de 389 de acri, fusese locul unde s-au desfăşurat probele olimpice de bob, sanie şi sărituri cu schiurile din 2002 şi era, de asemenea, un loc de antrenament pe tot parcursul anului pentru membrii echipei de schi a Statelor Unite.

Din supravegherea sa, aflase că paraşutiştii erau obligaţi să „califice în apă" toate salturile noi înainte de a li se permite să le încerce efectiv pe zăpadă odată cu sosirea sezonului de iarnă. Trei rampe acoperite cu plastic, sau „kickers", cum erau numite, imitau rampele reale pe care schiorii îşi executau acrobaţiile aeriene în timpul sezonului obişnuit. Diferenţa aici era că, în loc să aterizeze la poalele unui deal acoperit de zăpadă, aterizau într-o baltă de apă.

Roussard fusese nerăbdător să vadă cum se făcea, iar la prima sa vizită în parc fusese întâmpinat cu câteva cascadorii excepţionale. Acrobaţii, în costumele lor de neopren, încălţaţi cu cizme de schi şi căşti de protecţie, urcau scările până în vârful rampei pe care urmau să o folosească, îşi desfăceau schiurile de pe umeri şi apoi se fixau în legături.

Rampele de plastic erau stropite continuu cu apă, iar sportivii coborau pe ele exact ca pe zăpadă.

Alergând drept în jos pe dealul acoperit cu plastic, schiorii au atins rampa de la capăt şi au fost lansaţi în aer, unde corpurile lor au efectuat răsuciri, răsturnări şi contorsionări care au sfidat gravitaţia şi credinţa pură.

Suprafaţa bazinului era spartă de bule de aer care se mişcau prin intermediul unei serii de jeturi pentru a ajuta la îndulcirea aterizărilor schiorilor. Împreună cu hamurile cu sfoară elastică şi simulatoarele de sărituri pe trambulină, aici era vorba de o bună parte de ştiinţă. A fost o serie fascinantă de imagini pe care Roussard le va purta cu el pentru tot restul vieţii. Era recunoscător că avea să plece de mult înainte ca planul său să aibă efect.

Aşezat pe dealul care dădea spre piscină, spre valea verde de dedesubt şi spre munţii înzăpeziţi de dincolo, Roussard a închis ochii şi şi-a permis să simtă soarele pe faţă. În fiecare zi, în timpul captivităţii sale, se întrebase dacă va mai respira vreodată aer liber. Călătorise prin lume şi vizitase puţine locuri atât de liniştite şi senine ca Park City, Utah. Dar acea pace şi seninătate urmau să se schimbe.

Când şeful său îl contactase pe telefonul mobil de unică folosinţă pe care îl cumpărase în Mexic, avusese loc o ceartă. Roussard voia să-şi termine misiunea.

Manevrarea prin această listă complicată de persoane din viaţa lui Scot Harvath nu era doar periculoasă, ci şi superfluă. Nu că Roussard ar fi fost îngrijorat de faptul că ar fi fost prins; ştia că avea un avantaj asupra tuturor în această misiune, deoarece niciunul dintre ei nu ştia unde sau pe cine urma să lovească.

Chiar şi aşa, era suficient de inteligent pentru a-şi da seama că, cu fiecare atac pe care îl efectua, şansele de a fi capturat sau ucis creşteau.

Roussard voia să treacă la sfârşitul listei, dar şeful său nu voia să audă de asta. Relaţia lor devenise din ce în ce mai tensionată. Ultima lor conversaţie din Mexic se terminase cu Roussard, de obicei calm şi liniştit, ţipând şi închizând.

Când au vorbit câteva ore mai târziu, temperamentul lui Roussard se răcise, dar era încă furios. Voia ca Harvath să plătească pentru ceea ce făcuse, dar existau şi alte modalităţi de a o face. Răzbunarea trebuia să fie mai mare şi mai extremă. Niciun supravieţuitor nu trebuia lăsat în urmă. Oamenii apropiaţi lui Harvath trebuiau să moară, iar el trebuia să le simtă şi să le vadă sângele pe mâini pentru tot restul vieţii sale.

În cele din urmă, şeful său cedase.

Roussard a privit cum ultimii acrobaţi ai zilei urcau scările pentru ultimele lor salturi. Era timpul.

Cu grijă, şi-a aruncat rucsacul pe umăr şi a coborât până la marginea bazinului. Lipsa de securitate din parc l-a uimit. Spectatorii şi personalul îi zâmbeau şi îl salutau în timp ce trecea pe lângă el, niciunul dintre ei nu bănuia deloc grozăvia pe care avea să o dezlănţuie în curând.

Primul dispozitiv a fost împachetat în interiorul unei role lungi de sandviş şi apoi înfăşurat într-un ambalaj de alimente Subway. A intrat într-un coş de gunoi de lângă poarta principală a piscinei.

De acolo, Roussard a intrat cu calm pe poarta descuiată şi s-a îndreptat spre vestiar. Era un cameleon, iar 99 la sută din deghizarea sa provenea din atitudinea sa. Îi reuşise perfect look-ul casual de munte, de oraş-staţiune. iPod-ul omniprezent, tricoul, blugii şi pantofii Keens – toate acestea se îmbinau cu aerul său de intenţie în aşa fel încât oricine îl privea presupunea că era fie schior, fie lucra pentru parc. Pe scurt, nimeni nu l-a deranjat pe Philippe Roussard pentru că arăta ca şi cum locul lui era acolo.

În vestiar, Roussard a aşezat rapid şi cu grijă restul dispozitivelor. Când a terminat, a ieşit pe o ieşire de urgenţă nealarmată şi s-a îndreptat spre parcare.

Şi-a pus mugurii de la iPod în urechi, şi-a pus casca argintie şi a lăsat sticla de sticlă cu biletul de vizită acolo unde ar fi trebuit să o găsească anchetatorii.

Pornind motocicleta sport Yamaha Yzf R6 din 2005 pe care o furase peste graniţă, în Wyoming, Roussard a ieşit din parcare şi a coborât încet pe munte.

Apropiindu-se de partea de jos, a tras pe dreapta şi a aşteptat.

Când a detonat prima dintre exploziile sale, Roussard a răsfoit iPod-ul, a selectat muzica pe care o dorea, a turat motorul şi s-a îndreptat spre autostradă.

Capitolul 43 UNDEVA ÎN SUD-VEST Ieşirea din Mexic fusese cea mai mare preocupare a lui Harvath. Dar, odată ce s-au îndepărtat în siguranţă, a schimbat o preocupare cu alta. După ce avionul lui Finney a ajuns la altitudinea de croazieră şi a trecut în spaţiul aerian american, a primit un telefon.

Harvath şi Parker au ascultat cum Finney discuta cu Tom Morgan. A încheiat convorbirea spunându-i şefului său de informaţii să trimită tot ce aveau cei de la Sargasso.

Finney s-a uitat apoi la Harvath şi i-a spus: „Scot, am nişte veşti proaste”.

Inima lui Harvath a tresărit în piept. Era mama lui?

Tracy? Nu a fost nevoie să întrebe, deoarece Finney a luat o telecomandă, a activat monitorul cu ecran plat din spatele cabinei şi a dat pe unul dintre programele de ştiri prin cablu.

Imaginile filmate de elicopter arătau un incendiu violent, cu nenumărate vehicule de urgenţă adunate în jurul uneia dintre clădirile principale ale Parcului Olimpic din Utah, pe care Harvath îl cunoştea prea bine. „Ce se întâmplă?”, a întrebat el.

„Cineva a plasat mai multe bombe artizanale împachetate cu rulmenţi cu bile în toată zona de antrenament a echipei americane de schi freestyle. Cel puţin două au explodat în vestiar în timp ce echipa era acolo.”

„Iisuse”, a răspuns Parker. „Au făcut deja o estimare a victimelor?”.

„Morgan le trimite acum un e-mail”, a spus Finney. „Dar nu e de bine. Până acum nu au găsit niciun supravieţuitor”.

Harvath se întoarse de la televizor. Nu mai putea să se uite. „Dar antrenorii?”, a întrebat el.

„Morgan trimite tot ce are”, a răspuns Finney în timp ce îşi alimenta laptopul şi evita privirea lui Harvath.

Harvath a întins mâna şi a tras laptopul de lângă Finney. „Există un motiv pentru care Morgan te-a contactat cu asta. Ce se întâmplă cu antrenorii?”

„Crezi că are legătură?”, a întrebat Parker.

Harvath îşi ţinea ochii lipiţi de Finney în timp ce spunea: „A şaptea plagă din Egipt a fost grindină amestecată cu foc”.

Parker nu ştia ce să spună.

„Doi dintre antrenori au fost colegii mei de echipă”, a spus Harvath. „Erau ca o familie pentru mine. Nu vreau să aştept e-mailul lui Morgan. Vreau să-mi spui ce a spus”.

Finney i-a ţinut privirea lui Harvath şi a răspuns: „Brian Peterson şi Kelly Cook au fost declaraţi morţi la faţa locului, împreună cu alţi nouă membri ai echipei de schi a Statelor Unite.”

Harvath se simţea ca şi cum ar fi fost lovit în piept cu o ţeavă de plumb. O parte din el voia să strige „De ce? Dar el ştia de ce. Era vorba despre el.

Întrebarea mai presantă era: când avea să se oprească? Şi asta avea un răspuns la fel de simplu – când îi va băga un glonţ între ochi celui care era responsabil pentru toate astea.

Regretă că a pierdut-o pe Palmera. Idiotul alergase direct în stradă şi se sinucisese.

Nu că ar fi contat prea mult. Ar fi putut să stea acolo toată noaptea. Dacă şi când Palmera ar fi cedat, informaţiile lui nu ar mai fi avut nicio valoare, pentru că, evident, nu el era omul pe care îl căutau. Altcineva de pe acea listă era, iar Harvath era hotărât să-i dea de urmă înainte ca acesta să poată lovi din nou. Dar era evident că timpul se scurgea.

Capitolul 44 PROGRAMUL DE INTELIGENŢĂ SARGASSO ELK MOUNTAIN RESORT MONTROSE, COLORADO Tom Morgan îşi încheiase prezentarea redând imaginile de pe camerele de supraveghere de la San Diego Marriott şi de la Parcul Olimpic Sportiv din Utah într-un ecran divizat pe un monitor din faţa sălii de conferinţe Sargasso. „Deşi nu avem o imagine a feţei lui, poliţiştii au găsit un bilet cu acelaşi mesaj ca şi la celelalte două crime – Ceea ce a fost luat cu sânge, nu poate primi răspuns decât cu sânge. Totul aici îmi spune că avem de-a face cu acelaşi tip.”

Harvath a fost de acord. „Să trimitem imaginile la ambele spitale.

Chiar dacă nu avem faţa lui, m-aş simţi mai bine pentru mama şi Tracy ştiind că oamenii lor de securitate sunt cu ochii în patru după acest tip.”

„O să trimitem şi noi câţiva dintre oamenii noştri”, a răspuns Finney.

„Ce vrei să spui?” întrebă Harvath.

„Am ales două echipe care să le acopere pe mama ta şi pe Tracy”, a răspuns Parker.

Harvath s-a uitat la el. „Asta ar costa o avere. Nu pot să vă cer să faceţi asta”.

„Este deja făcut”, a răspuns Finney cu un zâmbet. „Cu cât îl prindeţi mai repede pe nenorocitul care este responsabil pentru toate astea, cu atât mai repede îmi pot aduce băieţii înapoi şi îi pot pune la un concert care chiar plăteşte.”

„Îţi sunt dator”, a spus Harvath.

„Da, aşa e, dar ne ocupăm de asta mai târziu. Deocamdată, trebuie să ne dăm seama care va fi următoarea noastră mişcare.”

Era un cuvânt pe care Harvath nu voia să-l audă, cu atât mai puţin să-l recunoască. Asta nu era mişcarea noastră, aşa cum spusese Finney. Era mişcarea lui – a lui Harvath. Îi iubea pe Finney şi pe Parker ca pe

nişte fraţi, dar prefera să lucreze singur. Se putea mişca mai repede şi avea mai puţine motive de îngrijorare.

Deşi Finney şi Parker îi fuseseră de mare ajutor în Mexic, nu-i mai putea pune în pericol.

Se zbătea deja sub un munte de vinovăţie. Trebuia să înceapă să îşi compartimenteze viaţa – să-i ferească de pericol pe toţi cei pe care îi putea feri, iar asta îi includea şi pe Tim Finney şi Ron Parker.

Întorcându-se spre Tom Morgan, Harvath a întrebat: „Ce ştim despre cele trei nume rămase pe listă?”.

Morgan a înmânat dosare tuturor şi apoi a deschis un fişier pe computerul său. Imaginile de pe camerele de supraveghere de pe monitor au dispărut şi au fost înlocuite cu trei siluete cu cap şi umeri, cu nume şi naţionalităţi dedesubt. „Nu prea multe. Referinţe împrăştiate de informaţii. O puzderie de pseudonime. Puţine sau deloc contacte cunoscute. Tot ce am putut găsi se află în dosar. Mi-e teamă că se pare că vom fi la mila trolilor pentru a-i găsi pe cei trei.”

„I-aţi trecut prin bazele noastre de date interne?” întrebă Harvath în timp ce studia ecranul şi îşi aşeza dosarul pe masă.

„Da”, a răspuns Morgan, „dar nu pot găsi nici o viză, nici o cerere de viză, nici un bilet de avion sau orice altceva care să sugereze că vreunul dintre ei a intrat recent în Statele Unite.”

Harvath nu era surprins. „Tipul ăsta nu va lăsa urme.”

Morgan a dat din cap.

„Atunci credeţi că Mexicul a fost o pistă falsă?”, a întrebat Finney.

„Cred că am vrut ca Mexicul să fie egal cu doi plus doi”, a spus Harvath, „dar nu a fost atât de uşor.”

„Deci Trolul se joacă cu noi?”.

Harvath a clătinat din cap. „Cred că ne-am pripit.

Nu avem nicio idee în ce direcţie a luat-o tipul nostru după ce a părăsit portul San Diego. Ar fi putut chiar să rămână în interiorul SUA, dar în mintea noastră, Mexicul era cel mai logic, iar când Trolul ne-a dat Palmera, am sărit.”

„Deci?”

„Aşa că poate n-ar trebui să mai sărim”.

„V-aţi urmat instinctul”, a precizat Parker. „Nu aţi sărit. „Instinctul face parte dintr-o bună tehnică de investigaţie.”

„Da? La fel şi dovezile”, a răspuns Harvath.

„Ei bine, tipul ăsta nu lasă prea multe dovezi în urmă”.

„Să recunoaştem”, a spus Finney, „nu ni se lasă nimic”.

Harvath a studiat ţările de origine ale celor trei bărbaţi rămaşi pe lista lor: Siria, Maroc şi Australia.

Potrivit lui Troll, unul dintre acei oameni era responsabil pentru trei atacuri oribile şi existau toate motivele să credem că vor mai fi şi altele. Din moment ce cel care îi prăda pe apropiaţii lui Harvath lega atacurile de cele zece plăgi ale Egiptului, Harvath s-a întrebat dacă nu cumva răspunsul se afla chiar în plăgi.

Dar, din nou, poate că nu a fost aşa. Poate că totul avea legătură cu Egiptul ca ţară. Cu toate acestea, nimic nu avea sens în toate acestea. Şi ceea ce îl îngrozea era că mai erau şase plăgi. Oare nebunul ăsta le-ar fi combinat aşa cum făcuse cu mama lui? Sau fiecare dintre ele va fi dezlănţuită individual? Şi, în spatele tuturor, ce legătură avea preşedintele cu eliberarea celor patru de la Gitmo, în primul rând? Cu siguranţă o eliberare de o asemenea amploare nu se putea întâmpla fără ştirea lui.

Adunând dosarul şi notiţele sale, Harvath s-a scuzat din sala de conferinţe şi s-a dus în biroul lui Tom Morgan.

Trebuia să verifice ce fac mama şi Tracy. A sunat mai întâi la spitalul mamei sale. Ea era trează şi el a stat douăzeci de minute de vorbă cu ea, asigurând-o că totul va fi bine şi că se va întoarce să o vadă cât de repede va putea. În timp ce se pregătea să-şi ia rămas bun, un alt prieten al mamei sale a sosit în camera ei, iar pe el l-a încurajat faptul că nu era singură. Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut fi acolo, dar nu putea fi în două locuri în acelaşi timp.

A făcut clic pe o nouă linie şi a sunat la spitalul din Falls Church , Virginia. Părinţii lui Tracy se întorseseră deja la hotelul lor pentru noapte. Asistenta ei, Laverna, era de serviciu şi i-a dat lui Harvath o actualizare completă a stării ei. Nu era bine. Deşi starea ei generală nu se schimbase, se materializau mici semne care sugerau că situaţia ei începea să se deterioreze.

Aruncând o privire la scena de pescuit cu musca de pe peretele lui Tom Morgan, Harvath i-a cerut Lavernei o favoare. Când a ţinut telefonul la urechea lui Tracy, a început să-i povestească despre minunata vacanţă pe care aveau să o ia amândoi imediat ce se va face bine.

Capitolul 45 Sprijinindu-se pe scaunul de birou al lui Morgan, Harvath a închis ochii. Trebuia să fie ceva ce nu vedea, un fel de fir încordat chiar sub suprafaţa tuturor lucrurilor.

În acest moment, el ştia un singur om care putea să-i răspundă la întrebări. Deşi fusese deja respins de el o dată, Harvath a decis că se schimbase suficient de mult pentru a justifica o nouă încercare. Ridicând telefonul, Harvath a format numărul Casei Albe.

Ştia că nu trebuia să întrebe direct de preşedinte.

Indiferent cât de mult îl plăcea Rutledge, acesta avea mai multe straturi puse la punct pentru a împiedica accesul direct. Cel mai bun lucru la care Harvath putea spera ar fi să ajungă la şeful de cabinet

al preşedintelui, şi chiar şi atunci nu se ştia când sau dacă Charles Anderson va transmite mesajul preşedintelui.

Avea nevoie de cineva în care să aibă încredere şi de cineva care să îl pună imediat pe preşedinte la telefon. Acel cineva era Carolyn Leonard, şefa serviciului secret al lui Jack Rutledge.

A ajunge la un agent în timp ce lucra, cu atât mai puţin a o face să se îndepărteze de protecţia activă pentru a răspunde la un apel telefonic, era o sarcină aproape imposibilă. Când Carolyn Leonard a răspuns la telefon, nu a fost fericită.

„Ai cinci secunde, Scot."

„Carolyn, trebuie să vorbesc cu preşedintele."

„Nu este disponibil."

„Unde este?"

„Este în malaxorul de ciment", a răspuns Leonard, folosind numele de cod al Serviciului Secret pentru Sala de Situaţii.

„Carolyn, te rog. Este important. „Ştiu cine a comis atacul de astăzi asupra instalaţiei olimpice americane din Park City."

„Dă-mi-l mie şi o să-l pun să verifice."

Harvath a respirat adânc. „Nu pot să fac asta. Ascultă, vreau să-i spui preşedintelui că mă ai la telefon şi că am informaţii importante pentru el în legătură cu atacul de astăzi. O să vrea să audă ce am de spus. Aveţi încredere în mine."

„Ultima dată când am lăsat un bărbat să-mi scape asta, am sfârşit însărcinată cu gemeni."

„Vorbesc serios. Vieţile oamenilor sunt în joc aici."

Carolyn s-a gândit un moment. Harvath încălca în mod clar lanţul de comandă. El venise la ea ca o scurtătură, ceea ce însemna că fie timpul era esenţial, fie alte căi nu erau disponibile.

A fost o legendă în cadrul Serviciului Secret, iar eroismul şi patriotismul său erau ireproşabile, dar Harvath era cunoscut şi ca un nonconformist care trăgea din mers şi care adesea renunţa la reguli în favoarea oportunităţii. Modul său de a face afaceri „scopul justifică mijloacele" devenise, de asemenea, legendar în cadrul Serviciului Secret şi era mereu dat ca exemplu de ceea ce nu trebuie făcut.

Adesea, Harvath era caracterizat ca având mai multe coaie decât creier, iar agenţii erau avertizaţi să nu-i urmeze exemplul. În întreaga organizaţie se spusese foarte clar că succesul lui Harvath ca agent al Serviciilor Secrete ale SUA se datorase mai mult norocului decât orice altceva.

Fundul lui Leonard era în joc. Treaba ei era să îl protejeze pe preşedinte, nu să decidă ce apeluri telefonice ar trebui să îi fie transmise. Să se adreseze preşedintelui cu acest lucru ar fi fost în mod clar o depăşire a limitelor sale şi ar fi putut foarte bine să ducă la o retrogradare, un transfer sau mai rău.

„Scot, aş putea fi concediată pentru asta", a spus ea.

„Carolyn, preşedintele nu are de gând să te concedieze. El te iubeşte."

„La fel ca şi, se presupune, fostul meu soţ, care m-a lăsat cu gemenii respectivi, cu o ipotecă şi cu o datorie de peste 25.000 de dolari pe cardul de credit."

„Din câte ştiu eu, Jack Rutledge ar putea fi şi el pe lista acestui nebun. Te rog, Carolyn, tipul ăsta este un ucigaş şi trebuie să fie oprit. Am nevoie de ajutorul tău."

Leonard l-a plăcut şi l-a admirat întotdeauna pe Harvath.

Indiferent de ceea ce spuneau despre el cei de la putere, era un om care făcea lucrurile şi niciodată nu i-au fost puse la îndoială motivele. Toată lumea de la Serviciile Secrete ştia că el şi-a pus ţara înaintea tuturor lucrurilor. Dacă a existat vreodată cineva care să merite mai mult o favoare, Leonard nu l-a întâlnit niciodată. „Aşteaptă. Voi vedea ce pot face."

Capitolul 46 SALA DE SITUAŢIE A CASEI ALBE Patru minute şi jumătate mai târziu, Jack Rutledge a ridicat telefonul. „Scot, am auzit despre mama ta şi vreau să-ţi spun cât de mult îmi pare rău."

Harvath a lăsat tăcerea să vorbească pentru el.

„Agentul Leonard mi-a spus că aveţi informaţii despre atentatul de astăzi despre care ar trebui să ştiu, a continuat preşedintele. „Spune că ştii cine este în spatele acestei acţiuni."

„Este aceeaşi persoană care l-a împuşcat pe Tracy Hastings şi care a băgat-o pe mama mea în spital."

Sângele lui Rutledge a început să fiarbă. „Ţi-am spus să nu te amesteci în asta."

Harvath era neîncrezător. „În timp ce tipul ăsta continuă să se năpustească asupra oamenilor la care ţin eu? Doi sunt în spital, alţi doi sunt morţi şi o mulţime de alţii care se aflau pur şi simplu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit au fost ucişi sau răniţi. Îmi pare rău, domnule preşedinte, nu pot să stau deoparte. Sunt chiar în mijlocul ei".

Rutledge se străduia să-şi păstreze calmul. „Scot, habar nu ai ce faci."

„De ce nu mă ajutaţi? Să începem cu acel grup de deţinuţi pe care i-aţi eliberat din Guantanamo Bay cu puţin peste şase luni în urmă."

Acum era rândul preşedintelui să tacă. După o lungă pauză, a vorbit foarte atent. „Agent Harvath, păşeşti pe o gheaţă extrem de subţire."

„Domnule preşedinte, ştiu despre radioizotopul care ar fi trebuit să-i urmărească şi ştiu că a fost găsit în sângele de deasupra uşii mele. Unul dintre aceşti oameni trimite un mesaj vizându-i pe cei apropiaţi mie.”

„Iar cuvântul meu că oamenii pe care îi am la dispoziţie fac tot ce pot nu este suficient pentru dumneavoastră?”.

„Nu, domnule preşedinte. Nu este”, a răspuns Harvath. „Nu mă mai puteţi exclude.”

Rutledge şi-a aplecat capul şi şi-a ciupit podul nasului cu degetul mare şi arătătorul. „Nu am de ales.”

Harvath nu l-a crezut. „Sunteţi preşedintele. Cum e posibil aşa ceva?”

„Nu am libertatea de a discuta cu tine despre asta. Trebuie să te supui ordinelor mele, altfel noi doi vom avea o problemă foarte mare.”

„Atunci se pare că avem o problemă foarte mare, pentru că au fost deja trei atacuri şi vor continua să vină dacă nu fac ceva.”

Preşedintele a făcut o pauză în timp ce şeful său de cabinet i-a strecurat un bilet. După ce a terminat de citit, a spus: „Scot, trebuie să te pun în aşteptare pentru un minut”.

Făcând clic pe linia unde aştepta directorul Serviciului Central de Informaţii, James Vaile, Rutledge a spus: „Ar fi bine să mă suni cu veşti bune, Jim”.

„Îmi pare rău, domnule preşedinte, dar nu sunt. De fapt, avem o mică problemă.”

„Se pare că asta e ceva obişnuit astăzi. Despre ce este vorba?”

„Sunteţi singur?”

„Nu, de ce?”

„Asta are legătură cu Operaţiunea Blackboard.”

Blackboard era un nume de cod pe care preşedintele spera să nu-l mai audă niciodată rostit, dar de la împuşcarea lui Tracy Hastings părea să fie tot ceea ce vorbea el şi DCI.

Punând receptorul la piept, Rutledge i-a cerut şefului său de personal să elibereze camera şi să închidă uşa în urma lui.

După ce toată lumea a ieşit, preşedintele a spus: „Acum sunt singur”.

Capitolul 47 Directorul CIA a trecut direct la subiect. „Domnule preşedinte, vă amintiţi că unul dintre deţinuţii de la Gitmo care au fost schimbaţi în cadrul Operaţiunii Blackboard era un fost soldat al Forţelor Speciale mexicane convertit la musulmani, care ajuta la antrenarea agenţilor Al Qaeda. Numele lui era Ronaldo Palmera.”

Deşi, în mod normal, preşedintele îşi amintea doar numele cele mai semnificative în războiul împotriva terorismului, numele celor cinci bărbaţi eliberaţi de la Guantanamo îi rămăseseră în minte. La momentul respectiv, a făcut-o pentru că nutrea în adâncul sufletului său o teamă că numele se vor întoarce într-o zi să-l bântuie.

Dintr-o dată, părea că acea teamă era pe cale să devină realitate. „Ce-i cu el?"

„Palmera a fost lovit şi ucis de un taxi în Querétaro, Mexic."

„Bine."

„Încheieturile îi erau Flexicuffed la spate când s-a întâmplat", a răspuns Vaile.

„Nu prea bine, dar din câte îmi amintesc, omul avea o mulţime de duşmani. Era un executant al unora dintre marile carteluri de droguri de acolo, corect?".

„Da, domnule preşedinte, dar nu asta este problema.

Aparent, Palmera a sărit pe fereastră şi apoi a fugit în stradă. Trei bărbaţi, trei bărbaţi albi", a adăugat Vaile pentru a sublinia, „au fost văzuţi ieşind din reşedinţa lui Palmera imediat după aceea. Unul dintre ei i-a scos cizmele lui Palmera şi apoi au dispărut."

„Şi-a scos cizmele?"

„Da, domnule. Vă amintiţi că se zvonea că Palmera şi-a făcut o pereche de cizme din limbile agenţilor din Forţele Speciale şi CIA pe care i-a ucis în Afganistan. Când a fost capturat, am căutat, dar nu am găsit cizmele.

Evident că le avea ascunse undeva şi le-a luat după ce a fost eliberat de la Guantanamo."

„Evident", a răspuns preşedintele, care simţea cum îi vine o durere de cap intensă. S-a uitat în jos şi a văzut lumina intermitentă a liniei unde Harvath stătea în aşteptare. „Aşadar, conform informaţiilor dumneavoastră, trei gringos au fost responsabili pentru faptul că Palmera a ieşit din casa lui, pe fereastră, cu braţele Flexicuffed la spate, moment în care a fugit în trafic şi a fost călcat de un taxi."

„Da, domnule preşedinte."

„Apoi, unul dintre aceşti bărbaţi i-a scos cizmele lui Palmera şi trio-ul a fugit de la locul faptei?".

„Exact", a răspuns Vaile. „Credem că este posibil să fi venit prin aeroportul internaţional din Querétaro, iar acum lucrăm să intrăm în posesia jurnalelor de aviaţie, precum şi a informaţiilor vamale şi a înregistrărilor de pe casetele de securitate. Nu e nevoie să vă spun cum începe să arate asta."

„Ştiu exact cum arată. Se pare că nu ne-am respectat cuvântul dat. Niciunul dintre acei oameni de la Gitmo nu trebuia să fie atins. „Întotdeauna."

„Cu toată sinceritatea, dle. Dle preşedinte, dacă am fi putut să-i urmărim, am fi putut preveni acest lucru.”

„Nu am de gând să repet asta, Jim”, a răspuns preşedintele, din ce în ce mai furios. „Secretarul Hilliman şi cei de la Departamentul Apărării aveau toate motivele să creadă că sistemul de urmărire a izotopilor va funcţiona. Încă nu ştim cum au aflat teroriştii despre asta.”

„Ei bine, au făcut-o. Probabil că transfuziile de sânge au început în momentul în care avionul a părăsit spaţiul aerian cubanez.”

Avuseseră această discuţie până la nausee. Departamentul Apărării a dat vina pe CIA pentru pierderea celor cinci terorişti eliberaţi de la Gitmo, iar CIA a dat vina pe Departamentul Apărării pentru că a pariat pe sistemul de urmărire a izotopilor. Fiecare dintre ei era sigur că de la celălalt provenea scurgerea de informaţii despre sistemul ultrasecret de urmărire. Întregul plan se bazase pe posibilitatea de a-i putea urmări pe cei cinci oameni, iar acesta s-a prăbuşit. Acum, se întorcea să îi bântuie pe toţi.

Trecând la altceva, preşedintele a întrebat: „Cum se face că nu am primit nicio actualizare cu privire la progresul vostru în localizarea teroristului care îl urmărea pe Harvath?”.

„Pentru că, din păcate, nu s-au înregistrat prea multe progrese. Nu încă, cel puţin.”

„La naiba, Jim. Cum naiba este posibil aşa ceva? Aveţi la dispoziţie toate resursele disponibile. Mi-ai spus că oamenii pe care i-ai pus să se ocupe de asta sunt agenţi experimentaţi în domeniul antiterorismului. Mi-ai promis, şi eu i-am promis lui Harvath, că se va rezolva asta.”

„Şi aşa va fi, domnule preşedinte. Facem tot ce putem pentru a-l vâna pe acest tip. Îl vom prinde, vă asigur.”

Vaile părea un disc stricat, dar Rutledge a lăsat-o baltă pentru moment. Avea alte probleme de rezolvat. „Deci, cum rezolvăm această problemă în Mexic?”

„Va fi nevoie de multă muncă. Va trebui să creăm o înşelăciune al naibii de convingătoare şi chiar şi atunci nu ştiu dacă va funcţiona. Am fost avertizaţi ce s-ar întâmpla dacă s-ar întâmpla ceva cu oricare dintre cei cinci.”

Preşedintele nu avea nevoie să i se reamintească termenii penali ai acordului lor. Fusese forţat să facă un pact cu diavolul şi agonizase în legătură cu încălcarea primei porunci a naţiunii în războiul împotriva terorismului. „Să trecem la subiect.”

„Pentru început”, răspunse DCI, „trebuie să ne dăm seama cine o urmărea pe Palmera.”

Preşedintele a privit încă o dată în jos la lumina intermitentă de pe telefonul său. „Şi apoi?”

„Atunci ne asigurăm că acea persoană nu poate fi asociată în niciun fel, sub nicio formă sau formă cu dumneavoastră, cu această administraţie sau cu guvernul Statelor Unite”, a răspuns Vaile.

„Şi apoi?”

„Apoi ne rugăm la Dumnezeu ca oamenii cu care am avut de-a face acum şase luni să nu vadă prin noi şi să-şi pună în practică ameninţările.”

Capitolul 48 PROGRAMUL DE INTELIGENŢĂ SARGASSO ELK MOUNTAIN RESORT MONTROSE, COLORADO Harvath a închis telefonul cu neîncredere totală. Nu avea nicio idee cu cine vorbise preşedintele în timp ce îl ţinuse în aşteptare, dar când Jack Rutledge a revenit la telefon era mai mult decât furios, iar conversaţia lor a mers din rău în mai rău.

Preşedintele i-a spus fără menajamente să renunţe la investigaţie, iar când Harvath a refuzat, preşedintele a spus că nu are de ales decât să ordone arestarea sa pe motiv de trădare.

Trădare? Harvath era şocat. Cum putea ca încercarea de a salva vieţile unor oameni care erau importanţi pentru el, oameni care erau cetăţeni americani, să fie un act de trădare?

Preşedintele i-a dat douăzeci şi patru de ore să se întoarcă la Washington şi să se predea. „Şi dacă nu o fac?” întrebase Harvath.

„Atunci nu pot şi nu voi fi responsabil pentru bunăstarea ta”, îi răspunsese Rutledge.

Şi aşa a fost. Toate cărţile erau pe masă, iar Harvath ştia acum exact care era poziţia sa.

Îşi încheiase conversaţia cu preşedintele spunând: „Cred că fiecare dintre noi trebuie să facă ceea ce crede că este corect” şi închisese telefonul.

A fost un moment pe care Harvath nu l-ar fi putut prevedea niciodată.

Preşedintele Statelor Unite chiar îl ameninţase cu moartea. Era de neînţeles – la fel de de neînţeles ca şi faptul de a fi etichetat drept trădător. Pentru o clipă, Harvath s-a întrebat dacă nu cumva totul era un fel de vis urât, dar realitatea crudă a situaţiei era prea mare pentru a fi altceva decât reală.

Poziţia sa era acum clară. În ciuda anilor de serviciu dezinteresat în slujba ţării sale, el era de unică folosinţă. Expertiza sa, palmaresul său, chiar şi loialitatea sa, nu erau nimic mai mult decât nişte elemente de pe un bilanţ care puteau fi cântărite şi aruncate la discreţie.

Deşi Harvath voia să-i acorde preşedintelui beneficiul îndoielii, nu se putea hotărî să o facă; nu acum.

Nu după ce fusese luat în încrederea preşedintelui de atâtea ori în trecut. Harvath nu şi-a trădat niciodată încrederea. Loialitatea şi discreţia sa erau ireproşabile, dar se pare că acestea contau prea puţin sau deloc pentru Jack Rutledge.

Harvath se simţea trădat şi abandonat. Preşedintele îi alesese de fapt pe terorişti în locul lui. Era absolut suprarealist.

Oricum ar fi fost, singurul lucru pe care Harvath nu-l simţea era lipsa de speranţă. Preşedintele îl putea ameninţa cu arestarea pentru trădare sau chiar mai rău, dar ameninţările aveau greutate doar dacă era prins. Şi cu un avans de 24 de ore, ultimul lucru pe care plănuia să-l facă era să fie prins.

Uitându-se la dosarul pe care îl pusese pe biroul lui Tom Morgan, a scos ultima fărâmă de date pe care o primise înainte de a părăsi sala de conferinţe.

În timp ce studia lista cu pseudonimele folosite de deţinuţii eliberaţi, a dat peste unul pe care chiar îl cunoştea din trecutul său, dar care aparţinuse unui om pe care îl omorâse şi pe care, cu siguranţă, îl văzuse murind.

Nu avea cum să mai fie în viaţă. Descoperirea nu putea însemna decât un singur lucru. Cineva se folosea de pseudonimul lui.

Capitolul 49 Trei ore şi jumătate mai târziu, Harvath a vorbit în cască şi a spus: „Eşti sigur?".

„Da", a răspuns Trolul, care s-a uitat din nou peste informaţii. „Abdel Salam Najib este un agent al serviciilor de informaţii siriene despre care se ştie că foloseşte pseudonimul Abdel Rafiq Suleiman."

Najib era al treilea nume de pe listă, iar pseudonimul Suleiman aparţinuse iniţial bărbatului pe care Harvath îl omorâse. „Dar Tammam Al-Tal?", a întrebat el.

„De asemenea, serviciile secrete siriene şi şeful lui Najib. Aceasta este legătura pe care o căutaţi, nu-i aşa?", a întrebat Trolul.

„Poate", a spus Harvath, fără să vrea să dezvăluie nimic Trollerului. „Vreau să ne transmiţi tot ce ai aflat atât despre Najib, cât şi despre şeful său, Al-Tal."

„Îl voi trimite acum".

Harvath s-a deconectat de la computer, şi-a scos căştile şi s-a întors cu faţa la colegii săi.

„Vrei să-mi explici asta?", a întrebat Finney în timp ce-şi împletea degetele groase în spatele capului şi se uita fix la Harvath.

„La 23 octombrie 1983 , un camion de livrări Mercedes Benz galben, plin de explozibili, a ieşit pe Aeroportul Internaţional din Beirut . Primul Batalion al optulea de puşcaşi marini din cadrul celei de-a doua divizii de puşcaşi marini a SUA îşi stabilise cartierul general acolo, ca parte a unei forţe multinaţionale de menţinere a păcii trimise să supravegheze retragerea OEP din Liban .

„Şoferul camionului a înconjurat parcarea de lângă complexul puşcaşilor marini şi apoi a apăsat pe acceleraţie. A trecut prin gardul de sârmă ghimpată din perimetrul parcării, a zburat printre două posturi de santinelă, a intrat printr-o poartă şi şi-a înfipt vehiculul în holul sediului Marinei."

„De ce nu l-au împuşcat santinelele pe idiotul ăsta?" a întrebat Finney.

„Nu aveau voie să folosească muniţie reală", a răspuns Parker, care pierduse un bun prieten în acea zi. „Politicienii se temeau că o descărcare accidentală ar putea ucide un civil".

Când Parker nu a mai adăugat nimic, Harvath a continuat.

„Potrivit unui puşcaş marin care a supravieţuit atacului, şoferul zâmbea în timp ce îşi izbea camionul în clădire.

„Când şi-a detonat explozibilii, forţa a fost echivalentă cu peste douăsprezece mii de kilograme de TNT. Efortul de salvare a durat zile întregi şi a fost îngreunat de tiruri continue de lunetişti. În cele din urmă, 220 de puşcaşi marini, optsprezece membri ai Marinei şi trei soldaţi ai armatei au fost ucişi. Alţi şaizeci de americani au fost răniţi. A fost cel mai mare număr de morţi într-o singură zi pentru puşcaşi marini după cel de-al Doilea Război Mondial şi bătălia de la Iwo Jima. Este, de asemenea, cel mai sângeros atac asupra forţelor americane de peste mări de după cel de-al Doilea Război Mondial, dar ceea ce este cel mai interesant din punct de vedere al contraterorismului este că, în pofida piloţilor kamikaze, atacul asupra complexului puşcaşilor marini a fost primul atentat sinucigaş cu bombă adevărat din istorie.”

Finney a rămas fără cuvinte. Cunoştea povestea, dar nu cu atâtea detalii.

„Niciodată nu am ştiut exact cine a fost responsabil, aşa că, în afară de câteva obuze pe care le-am aruncat asupra Siriei, nu a existat niciodată un răspuns concret”, a declarat Harvath. „Acum, să ne întoarcem rapid la aproximativ cinci ani în urmă şi la un bărbat pe nume Asef Khashan.

„Khashan era extrem de priceput la războiul de gherilă şi la folosirea explozibililor puternici, graţie pregătirii pe care o primise de la serviciile de informaţii siriene.

„Era o forţă motrice în cadrul organizaţiei teroriste Hezbollah, cu sediul în Liban, şi raporta direct la Damasc. Când Statele Unite au descoperit informaţii conform cărora Khashan a fost implicat direct în planificarea şi organizarea atentatului din 1983, s-a decis că a venit timpul ca el să se pensioneze anticipat.”

Parker l-a privit pe Harvath de la cealaltă parte a mesei şi a spus: „Iar tu ai fost trimis să îi dai papucii roz”.

Harvath a dat din cap.

Finney şi-a desfăcut mâinile şi a scos stiloul pe care îl ascunsese după ureche. Arătând spre ecranul din faţa sălii, a spus: „Deci tipul ăsta, Najib, te urmăreşte pentru ce i-ai făcut lui Khashan?”.

„Dacă am dreptate”, a spus Harvath, „atunci cam aşa ceva”.

„Cum adică, într-un fel?”

„Legătura reală dintre Najib şi Khashan se face prin intermediul supraveghetorului lor, Tammam Al-Tal. Khashan fusese unul dintre cei mai buni agenţi ai săi. Unii spun că era ca un fiu pentru Al-Tal. Când Khashan a fost ucis, Al-Tal a pus o recompensă pe capul meu.”

„Dacă era o operaţiune secretă, de unde ştia că eşti implicat?”

„Am folosit un ofiţer militar sirian pe care SUA. a avut pe statul său de plată pentru a ajuta la urmărirea lui Khashan”, a răspuns Harvath. „Nu i-am dat niciodată numele meu real, dar el alcătuise un dosar

despre mine cu fotografii de supraveghere şi alte informaţii din întâlnirile noastre. Când a fost pus sub acuzare pentru deturnare de fonduri, nu după mult timp, a încercat să folosească dosarul ca monedă de schimb. Dosarul a ajuns în cele din urmă la Al-Tal, care şi-a folosit toate resursele pentru a lega un nume de fotografiile mele. Restul este istorie”.

„A avut Al-Tal vreo legătură cu atacul?”, a întrebat Parker.

„Nu am putut niciodată să descoperim suficiente dovezi pentru a demonstra dacă a fost implicat direct. Cu toate acestea, există tot mai multe dovezi că Al-Tal a ajutat la coordonarea vânzării armelor de distrugere în masă pe care Saddam Hussein le-a ascuns în ţara lor cu puţin timp înainte de a fi invadată de noi.”

„La cât se ridică recompensa pe care a pus-o pe numele tău?”

„Undeva în jur de 150.000 de dolari americani”, a răspuns Harvath.

„Se presupune că reprezintă cea mai mare parte a economiilor de-o viaţă ale lui Al-Tal şi, datorită dorinţei sale de a cheltui economiile respective pentru a-mi finanţa dispariţia, puterile de la Washington au scos Siria şi Libanul din zona mea de operaţiuni.”

„S-ar părea că avem mai mult decât suficient pentru a crede că Al-Tal se află în spatele atacurilor asupra lui Tracy, a mamei tale şi a echipei de schi”, a spus Finney. „Aveţi vreo idee unde se află?”

„Urmează un tratament în Iordania pentru un cancer pulmonar în stadiul patru.”

„Cum sfârşitul se apropie”, a declarat Parker, „probabil că este şi mai hotărât să te elimine.”

Harvath a înclinat capul în semn de răspuns, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Poate.” „Dar ce legătură are aliasul lui Najib cu Al-Tal?”.

Harvath se uită peste masă la Parker. „Abdel Rafiq Suleiman era pseudonimul pe care îl folosea Khashan când l-am urmărit într-o casă sigură a Hezbollah, chiar lângă Beirut.”

„Şi?”

„Al-Tal îi dăduse lui Khashan acest pseudonim.”

„Nu este neobişnuit ca pseudonimele să fie reciclate”, a oferit Morgan. „În unele cazuri, se alocă mult timp şi bani pentru a le construi. „Dacă un agent anterior nu era prea cunoscut, o agenţie sau un şef de echipă poate decide să transmită pseudonimul unui alt agent.”

În acel moment, Harvath ştia exact cum avea să-l doboare pe Abdel Salam Najib.

Avea de gând să-l facă pe şeful său să i-l dea pe tavă.

Capitolul 50 BALTIMORE, MARYLAND Mark Sheppard se întorsese acasă cu elementele unei bombe absolute. Mac Mangan, şeful echipei SWAT din comitatul Charleston, se dovedise a fi o resursă mai bună decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

Deşi Mangan ceruse ca discuţia lor de după oprirea reportofonului să fie „neoficială", Sheppard ştia că nu ar fi existat nicio poveste fără ea. Îi luase o mare parte din după-amiază, dar în cele din urmă îl convinsese pe liderul echipei SWAT să accepte să fie citat ca sursă anonimă.

Ceva era foarte în neregulă în legătură cu acea împuşcătură, iar Mangan nu dorea să-şi sporească complicitatea mai mult decât o făcuse deja. Faptul că un reporter de la Baltimore Sun venise tocmai până în Charleston pentru a vorbi cu el despre asta îi spunea că trebuia să înceapă să îndrepte lucrurile.

Sheppard a ascultat cum şeful echipei SWAT a povestit evenimentele din jurul operaţiunii de asalt. Se presupunea că totul fusese coordonat prin intermediul FBI-ului din Washington, dar nimeni de la biroul FBI din Columbia, Carolina de Sud, nu fusese implicat. Cei doi agenţi care sosiseră pentru a lucra cu echipa SWAT îi explicaseră că biroul din Columbia fusese în mod intenţionat izolat. Exista îngrijorarea că fugarul lor avea acces la o persoană din interior şi, în aşteptarea unei anchete interne complete, forţele de ordine din Charleston trebuiau să rămână mute cu privire la implicarea Biroului în această operaţiune de asasinat.

Sheppard îi ceruse lui Mangan să îi descrie pe cei doi agenţi FBI care apăruseră ca prin minune din afara oraşului cu informaţii care duceau la localizarea subiectului. Erau aceiaşi bărbaţi pe care Tom Gosse îi văzuse luând cadavrul din biroul medicului legist din Baltimore şi care îl ameninţaseră pe Frank Aposhian. Şeful SWAT îi descrisese cu exactitate, până la numele pe care le foloseau – Stan Weston şi Joe Maxwell.

„Agenţii" au fost foarte convingători. Au fost politicoşi, profesionişti şi aveau toate acreditările necesare. Mai mult, aceştia veniseră să prindă un criminal care ameninţase că va ucide o grămadă de copii şi pe care întregul stat era nerăbdător să îl vadă adus în faţa justiţiei.

Mangan şi echipa SWAT a comitatului Charleston au fost chemaţi la faţa locului, dar au fost repuşi să ofere acoperire în timp ce Weston şi Maxwell preluau conducerea. Cei doi pretindeau că voiau să vorbească cu suspectul în speranţa de a-l scoate în viaţă. La scurt timp după ce au intrat în casa în care era ascuns, a urmat un scurt, dar aprig schimb de focuri.

Înainte ca fumul să se risipească, Maxwell era la uşă, anunţându-i pe Mangan şi pe oamenii săi că suspectul fusese ucis şi că vor avea nevoie de o căruţă cu carne.

În calitate de ofiţer tactic principal de la faţa locului, Mangan s-a apropiat de casă pentru a cerceta locul faptei în vederea întocmirii raportului său după acţiune. Weston l-a întâlnit în prag şi i-a blocat fizic intrarea. Agentul a declarat că el şi partenerul său trebuiau să strângă probe şi că, până atunci, cu cât mai puţini oameni călcau scena crimei, cu atât mai bine. Lui Mangan nu i-a plăcut. Băieţii ăştia erau un pic prea protectivi şi şi-a făcut cunoscute sentimentele suficient de tare încât Maxwell a venit la uşă şi i-a spus lui Weston să-l lase pe liderul SWAT să intre.

Primul lucru la care a vrut să se uite a fost cadavrul. Se afla într-un dormitor din spate, un pistol mitralieră încă încleştat în mână şi o puşcă cu ţeavă cu ţeavă tăiată cu fierăstrău zăcea pe podea lângă el. În timp ce Mangan studia cadavrul, ceva i s-a părut ciudat. În ciuda tuturor rănilor de glonţ pe care le suferise subiectul, acesta nu sângera foarte mult.

În timp ce Mangan se apleca pentru a se uita mai de aproape, agentul Weston s-a năpustit şi i-a spus că are nevoie de el să dea înapoi ca să-şi poată continua treaba. Fără să ţină cont de vocea din spatele capului care îi spunea că avea tot dreptul să examineze cadavrul, Mangan a făcut cum i s-a spus.

Câteva clipe mai târziu, agentul Maxwell l-a agăţat uşor sub cot şi l-a condus înapoi spre faţa casei. În timp ce mergeau, Maxwell i-a explicat că FBI-ul decisese să acorde echipei SWAT din comitatul Charleston creditul pentru arestare. Aceasta fusese o problemă locală, iar cetăţenii din Carolina de Sud se vor simţi mult mai bine ştiind că proprii lor oameni îl scoseseră din joc pe acest nenorocit.

Deşi avea să-i facă pe băieţii lui să arate bine, era ceva în toată povestea asta care nu-i convenea lui Mangan – mai ales cadavrul. Fusese în preajma a destui cadavre la vremea lui ca să ştie că singurul tip care nu vărsa sânge când era împuşcat sau înjunghiat era cel care era deja mort.

Mai era ceva ce nu-i dădea pace.

Maxwell şi Weston arătau şi se purtau ca nişte oameni adevăraţi, dar era ceva ciudat la ei, pe care Mangan nu reuşea să pună degetul pe el.

Ieşind din casă, Mangan s-a întors repede la duba SWAT şi s-a urcat înăuntru. Apucând una dintre micile geamantane negre de supraveghere ale echipei, şi-a pus oamenii să schimbe frecvenţele radio şi le-a dat instrucţiuni să fie cu ochii pe casă. Dacă vreunul dintre agenţii FBI apărea la o fereastră sau se pregătea să iasă pe uşa din faţă sau din spate, voia să afle despre asta. Cu asta, Mangan a ieşit din camionetă.

Ghemuindu-se jos pentru a nu fi văzut din interior, Mangan s-a strecurat pe lângă casă, având grijă să rămână sub linia ferestrelor. Când a ajuns în dormitorul din spate, unde se afla cadavrul, a despachetat un stetoscop special cu fibră optică. I-ar fi plăcut să aibă şi o cameră de luat vederi, dar nu avea cum să perforeze peretele fără să fie detectat.

Stetoscopul cu fibră optică, sau FOS pe scurt, era un instrument extrem de sensibil care permitea echipelor tactice să asculte prin uşi, ferestre şi chiar prin pereţi de beton. Mangan a pornit FOS-ul, şi-a pus o pereche de căşti şi a început să asculte ce se întâmpla înăuntru.

Având în vedere că Maxwell şi Weston împuşcaseră un cadavru, Mangan nu a fost surprins că se ocupau cu plantarea de probe. Ceea ce l-a surprins a fost de ce o făceau şi la ordinul cui.

După ce şeful echipei SWAT a terminat de povestit, Sheppard a înţeles de ce alesese să îşi ţină gura şi să participe la şaradă. Acum mingea era în terenul lui Sheppard, iar acesta trebuia să-şi planifice următoarea mişcare cu mare atenţie. Era pe punctul de a-l acuza pe preşedintele Statelor Unite de mai multe crime extrem de grave, toate legate între ele de o muşamalizare dezgustător de elaborată.

Capitolul 51 AMMAN, IORDANIA Cei doi bărbaţi stăteau în interiorul BMW-ului albastru seria 7 pe o stradă laterală liniştită din apropierea centrului oraşului. Majoritatea magazinelor erau închise pentru rugăciunea de după-amiază. „După asta suntem chit”, a spus bărbatul de pe scaunul şoferului, în timp ce a recuperat un mic sac de voiaj de pe bancheta din spate şi i l-a înmânat pasagerului său.

Harvath desfăcu geanta şi se uită înăuntru. Totul era acolo. „De îndată ce voi fi în siguranţă în afara ţării tale”, a răspuns el cu un zâmbet, „atunci vom fi chit.”

Omar Faris, un ofiţer de rang înalt din cadrul Departamentului General de Informaţii al Iordaniei, sau GID pe scurt, a dat din cap cu capul său greu şi rotund. Iordanianul de doi metri şi jumătate era obişnuit să facă înţelegeri. În lumea în care opera, înţelegerile erau de rigoare – mai ales atunci când era vorba de a ţine sub control valul în creştere al radicalismului islamic.

Mai mult, îl apreciase întotdeauna pe Scot Harvath, chiar şi cu deciziile sale tactice neortodoxe. Indiferent de modul în care îşi desfăşura operaţiunile, Harvath era un om de cuvânt şi se putea avea încredere în el.

Cei doi fuseseră asociaţi în primele zile ale lui Harvath în cadrul Proiectului Apex. O celulă de iordanieni omorâse doi diplomaţi americani şi complota pentru a-l răsturna pe regele Abdullah al II-lea. Deşi, oficial, GID nu avea nicio idee că Harvath opera în interiorul ţării lor, Faris îi servise drept partener şi un canal direct către rege.

Abdullah îi ceruse un singur lucru lui Harvath – să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a-i aduce pe membrii celulei în viaţă. Era o misiune incredibil de complicată şi periculoasă. Ar fi fost mult mai uşor să-i ucidă pe terorişti şi să termine cu întreaga operaţiune. Cu toate acestea, cu mare risc pentru el însuşi, Harvath a onorat cererea regelui.

Procedând astfel, Harvath nu numai că a câştigat respectul suveranului, dar a câştigat şi câteva puncte cu Faris, care a fost promovat ca urmare a succesului misiunii.

„Bineînţeles că, dacă prezenţa ta aici va fi cunoscută, Majestatea Sa va nega orice cunoştinţă despre tine sau despre operaţiunea ta. Dacă sirienii, sau oricine altcineva de altfel, ar fi descoperit că ţi-am permis să urmăreşti un agent de-al lor care se afla în ţara noastră şi urma un tratament împotriva cancerului, ar fi fost devastator pentru imaginea Iordaniei – ca să nu mai vorbim de consecinţele diplomatice”, a spus ofiţerul GID.

„Nu mă lua peste picior, Omar”, a răspuns Harvath. „Ştii la fel de bine ca şi mine că Al-Tal este o ameninţare şi pentru tine. Multe dintre armele pe care i-a ajutat pe sirieni să le descarce merg către grupuri precum Al Qaeda, care ar putea foarte bine să le folosească aici.”

„Suntem conştienţi de acest lucru, dar asta nu schimbă faptul că imaginea noastră este de o importanţă capitală pentru noi. Credibilitatea noastră în faţa vecinilor şi aliaţilor noştri ar fi erodată în mod semnificativ dacă s-ar afla despre implicarea noastră în operaţiunea voastră.”

„Ce implicare?” a întrebat Harvath în timp ce închidea fermoarul sacoşei.

Faris a zâmbit, a scos un plic de manila de sub scaunul său şi i l-a înmânat prietenului său. „La cererea dumneavoastră, am întocmit un dosar complet.”

Harvath nu a fost surprins de cât de multe lucruri se aflau acolo.

GID-ul era de obicei foarte meticulos. „Jurnalele de supraveghere, fotografii, planul clădirii – este un dosar destul de impresionant pentru un preaviz de mai puţin de douăzeci şi patru de ore.”

„Al-Tal se află de ceva vreme pe radarul nostru.

Când s-a descoperit că intrase în ţară sub o identitate falsă pentru a-şi începe tratamentul, am început supravegherea non-stop.”

„Vreun dispozitiv de ascultare sau video în apartament?”, a întrebat Harvath.

„Bineînţeles”, a răspuns Faris. „Am fost foarte îngrijoraţi de vânzările de arme. Orice informaţie pe care am fi putut să o colectăm s-ar fi dovedit foarte utilă.”

„Dar?”

„Dar omul s-a dovedit destul de precaut. Vorbeşte des la telefon, dar nimic din ceea ce am cules nu ne este de folos direct. Bănuim că altcineva conduce operaţiunea pentru el în timp ce îşi caută tratamentul medical.”

„Aţi spus că nu mai are mult timp la dispoziţie.”

„Iată ce au spus medicii lui. Săptămâni. Cel mult o lună.”

„Şi familia lui?”, a întrebat Harvath.

„Totul este în dosar.”

„Nu vreau să existe nici o dovadă că am fost în acel apartament.

„Vreau să vă îndepărtaţi toate dispozitivele de ascultare şi video.”

„Mă tem că nu putem face asta”, a spus Faris.

„De ce nu?”

„Când a sosit prima dată, el şi familia sa călătoreau la spital aproape zilnic. Acum s-a resemnat să stea în patul său de acasă cu normă întreagă. Întotdeauna este cineva cu el. Ar fi imposibil pentru oricare dintre oamenii mei să intre acolo şi să scoată acele dispozitive”.

„Atunci o să vi le scot eu”, a declarat Harvath. „Voi avea nevoie de o schemă detaliată a locului unde au fost amplasate toate”.

Faris a băgat mâna în buzunarul de la piept. „M-am gândit că ai putea cere asta.”

„Cum rămâne cu echipele de supraveghere?”, a întrebat Harvath în timp ce strecura bucata de hârtie în dosar.

„Vor fi scoase de îndată ce veţi intra în clădire.”

„Atunci se pare că am terminat aici.”

Faris i-a înmânat lui Harvath cheile de la Mitsubishi Lancer-ul gri, nedesluşit, pe care îl organizase şi apoi i-a strâns mâna. „Ai grijă, Scot. Poate că Al-Tal este pe moarte, dar atunci când un animal este bolnav şi încolţit este cel mai periculos.”

Harvath a coborât din maşină şi, în timp ce se pregătea să închidă portiera, a spus: „Spune-le oamenilor tăi să se pregătească să renunţe la supraveghere.”

Faris a fost uşor luat prin surprindere. „Nu vrei să studiezi mai întâi dosarul?”.

„Am văzut tot ce trebuia să văd. Cu cât intru mai repede acolo şi preiau controlul asupra lui Al-Tal, cu atât mai repede pot să pun momeala în cârlig şi să încep să dau apă la moară pentru Najib.”

Faris a privit cum Harvath a descuiat Lancerul, a aruncat geanta înăuntru şi s-a îndepărtat de bordură. Deşi ştia că Harvath era un profesionist, nu-i plăcea în ce se îndrepta americanul.

Capitolul 52 Când soţia şi fiul de douăzeci de ani al lui Al-Tal s-au întors de la moschee, Harvath îi aştepta.

Purtând o mască de schi neagră şi subţire, s-a strecurat din casa scării în coridorul slab luminat şi şi-a pus pistolul Taurus 24/7 OSS cu amortizor, calibrul 45, cu amortizor, la ceafă fiului.

Când mama a deschis gura ca să strige, Harvath a apucat-o de gât. „Dacă scoateţi vreun sunet”, i-a spus în arabă, „vă omor pe amândoi”.

Cu mama şi fiul în Flexicuffed şi cu bucăţi de bandă adezivă pe gură, i-a eliberat de cheile de la casă şi s-a lăsat în apartament. Înainte de a intra în clădire, Harvath parcursese dosarul, memorând faptele pertinente despre reşedinţa lui Al-Tal şi ocupanţii acesteia.

Citise destule despre garda de corp a lui Al-Tal ca să ştie că era extrem de periculos. Fost interogator al poliţiei secrete siriene, bărbatul îşi brutalizase în mod obişnuit subiecţii, supunându-i la bătăi îngrozitoare şi obligându-i să privească în timp ce le viola şi le sodomiza soţiile şi copiii.

Când Harvath s-a strecurat în apartament, l-a găsit pe bodyguardul masiv purtând un toc de piele pe umăr peste un tricou pătat de transpiraţie. Era concentrat pe o tigaie cu carne de miel unsuroasă pe care o încălzea pe aragazul din bucătărie. Şi-a ridicat privirea chiar în momentul în care pistolul lui Harvath i-a scuipat două gloanţe în frunte.

Tigaia încinsă s-a zdruncinat pe podea şi Harvath a ajuns pe un hol scurt exact când a apărut asistenta lui Al-Tal.

Fără îndoială, Al-Tal îl alesese datorită mărimii sale.

Dacă se ajungea la împingere, agentul de informaţii viclean se gândise probabil că ar putea să-l folosească pe infirmier ca muşchi în plus.

Harvath l-a lovit în plin în faţă cu tocul armei sale, iar omul s-a pliat ca un portofel ieftin.

Trecând peste asistentă, Harvath a intrat în dormitorul din spate. L-a găsit pe Al-Tal sprijinit în pat şi fixat la o perfuzie cu un PCA, sau anestezie controlată de pacient. Îi permitea să regleze fluxul de morfină pentru durerile provocate de cancer prin intermediul unui mic dispozitiv aflat în mâna lui în formă de gheară.

„Cine eşti?”, a întrebat bărbatul în arabă când Harvath a intrat în cameră.

Înainte ca Harvath să poată răspunde, a observat că mâna dreaptă a bărbatului cu părul cărunt aluneca sub pătură. Harvath a tras trei gloanţe în pat, iar Al-Tal şi-a retras imediat mâna.

Harvath s-a apropiat de pat şi a tras păturile înapoi. A găsit atât un pistol, cât şi un AK-47 modificat.

„Cine eşti tu?” Al-Tal a scuipat din nou în timp ce Harvath scotea armele. Avea ochii îngustaţi şi întunecaţi, iar vocea lui era arogantă.

„Vei descoperi cine sunt în curând”, a spus Harvath, ştiind că bărbatul vorbea o engleză fără cusur.

Legându-i mâinile şi picioarele de pat, Harvath i-a pus căluşul în gură şi a ieşit din cameră.

Capitolul 53 Harvath a securizat-o pe asistentă, şi-a luat geanta de pe casa scării, apoi i-a adus înăuntru pe soţia şi pe fiul lui Al-Tal.

După ce a fost sigur că îl văzuseră bine pe bodyguard şi că ştiau că Harvath vorbea serios, a târât cadavrul în baie. Îndepărtând perdeaua de plastic de la duş şi căptuşeala, a înfăşurat cadavrul, l-a sigilat cu bandă adezivă şi l-a aruncat în cadă.

Folosind schema lui Omar, a smuls toate dispozitivele video şi de ascultare. Deşi credea că agentul GID fusese sincer cu el, a decis să lase masca de schi pe faţă. Acum trebuia să se ocupe de restul mizeriei pe care o făcuse.

Harvath ura să ia ostatici. Nu numai că erau o povară, dar erau şi o adevărată pacoste. Trebuia să fie hrăniţi, să li se acorde pauze pentru baie şi să fie împiedicaţi să evadeze. Totuşi, într-un timp atât de scurt şi având în vedere constrângerile de timp şi faptul că Al-Tal era în stadiul în care nu-şi mai părăsea niciodată apartamentul, era tot ce putea face Harvath.

Eliberându-l pe Al-Tal de legăturile de la mâini, Harvath i-a scos perfuzia din braţ şi l-a târât în baie pentru a putea vedea ce se întâmplase cu bodyguardul său. După ce a reuşit să se uite bine, Harvath l-a târât în sufrageria unde erau ţinute asistenta şi familia lui.

Harvath a smuls un scaun de pe masă şi l-a împins pe Al-Tal jos în el. După ce l-a legat pe sirian cu Flexicuff la el cât de strâns a putut, i-a scos omului căluşul.

„Vei muri. Îţi promit, a spus Al-Tal în hohote.

„O ameninţare interesantă”, a răspuns Harvath în timp ce a scos un alt scaun şi s-a aşezat, feţele lor fiind nas în nas, „mai ales că ai pus deja un preţ de 150.000 de dolari pe capul meu”.

„Eşti tu. Cel care l-a ucis pe Asef”.

„Nu vrei să spui Suleiman?”, a întrebat Harvath. „Ăsta era numele pe care i-l dăduseţi, nu-i aşa? Abdel Rafiq Suleiman?”

Al-Tal nu a răspuns.

Pentru Harvath nu avea nicio importanţă. Putea să citească tot ce avea nevoie pe faţa bărbatului. Al-Tal era furios şi îngrozit în acelaşi timp.

„Ştiu mult mai multe despre tine decât crezi, Tammam”.

„Ce vrei?”, a întrebat maestrul sirian al spionajului.

„Vreau informaţii.”

Al-Tal a râs batjocoritor. „Nu-ţi voi da niciodată nimic.”

Harvath ura totul la el. Nu-i făcea des plăcere să ucidă, dar asta ar fi fost diferit.

„Îţi voi da o singură şansă. Unde este Abdel Salam Najib?”

Al-Tal se opri din râs.

Harvath se uită la el. „Dacă preferi, putem să-i spunem Suleiman. La urma urmei, tu i-ai dat acest pseudonim după ce a murit Khashan.”

„Vrei să spui după ce l-ai ucis”.

„Niciunul dintre noi nu are prea mult timp, Tammam. Hai să nu ne certăm pentru semantică”.

„Lasă-mi familia să plece şi îţi voi spune tot ce vrei să ştii.”

Acum Harvath a fost cel care a râs.

„Măcar dă-i drumul asistentei. El nu are nimic de-a face cu asta.”

Harvath nu avea de gând să facă nimic pentru acest monstru.

„Unde este Najib?”, a repetat el.

Când Al-Tal a refuzat să răspundă, Harvath a sărit în sus şi a apucat-o pe soţia lui Al-Tal. Nu-i plăcea s-o facă, dar ştia destul de bine cine era soţul ei şi trebuia să se facă asta.

Harvath a târât-o la doi paşi de Al-Tal, ţinându-şi tot timpul ochii fixaţi în cei ai bărbatului.

„Ce ai de gând să-i faci?”

„Depinde de tine”, a răspuns Harvath în timp ce scotea pistolul de sub haină şi îl folosea pentru a pieptăna părul femeii deasupra urechii stângi.

„În domeniul nostru de activitate, nu ţintim familiile celorlalţi”, a răbufnit Al-Tal. „Ştii asta.”

„Vechiul crez al agenţilor de informaţii. Ce amuzant, mai ales având în vedere ce i-aţi făcut familiei mele.”

„Despre ce vorbeşti?”

„Mama mea, prietena mea... nu te preface că nu ştii.”

„Mama ta?”, a spus Al-Tal. „Cum aş fi putut să-i fac ceva mamei tale? Nici măcar nu ştiu cine eşti. Spui că tu eşti omul care l-a ucis pe Asef, dar eu nici măcar nu-ţi ştiu numele.”

Harvath nu l-a crezut. Omul minţea. „Asta e ultima ta şansă.”

„Altfel ce? O să-mi împuşti soţia?”

„Ai văzut ce i-am făcut gărzii tale de corp.”

„Da, dar e cu totul altceva să împuşti soţia unui om, o mamă.”

Sirianul avea dreptate. Harvath nu avea absolut nicio intenţie de a o împuşca. Dar el era dispus să o tortureze până la moarte pentru a-şi salva propria familie şi pe cei dragi de la a mai trece prin alte dureri.

Harvath şi-a înfundat încet arma. A văzut cum un zâmbet se strecoară pe faţa ascuţită a lui Al-Tal. Încrederea excesivă a bărbatului era dezgustătoare. Credea că l-a prins pe Harvath de tot. Era pe cale să afle cât de mult se înşelase.

„Unele lucruri sunt mai rele decât să fii ucis”, a spus Harvath în timp ce scotea din buzunarul de la geacă o cutie mică de Dispozitive de Protecţie Guardian OC. De duză era ataşat un tub lung, din plastic transparent.

Apucând o mână strânsă din părul soţiei lui Al-Tal, Harvath i-a imobilizat capul şi i-a băgat tubul în ureche.

„Ai fost vreodată expus la spray cu piper, Tammam?”, a întrebat el în timp ce femeia ţipa din spatele benzii adezive care îi acoperea gura.

„Las-o în pace”, a cerut Al-Tal.

Harvath l-a ignorat. „Felul în care îţi arde în ochi, în nas, în gât?”.

„Am spus să o lăsaţi în pace!”

„Să intri prin canalul auditiv este o cu totul altă experienţă. Când voi apăsa acest buton, o ceaţă fină, sub formă de aerosoli, se va scurge prin acest tub şi soţia ta va avea senzaţia că cineva i-a acoperit tot interiorul craniului cu benzină în flăcări.”

„Eşti obscen!”

„Eu nu sunt nimic în comparaţie cu tine. Iar frica pe care o simţi curgând prin corpul tău acum nu este nimic în comparaţie cu vina pe care o vei simţi din cauza a ceea ce am mai pregătit pentru familia ta.”

Când Al-Tal nu a răspuns, Harvath a tras scaunul soţiei sale chiar lângă al lui şi a spus: „Uită-te bine la faţa ei. Ceea ce se va întâmpla acum este din cauza ta.”

Ochii femeii erau mari de frică, la fel ca şi cei ai fiului lui Al-Tal şi ai infirmierului.

Smulgându-i mâna bărbatului, Harvath i-a forţat toate degetele să se închidă în jurul cutiei de OC. Ridicând degetul arătător al lui Al-Tal, l-a glisat pe comutatorul de eliberare.

Soţia lui Al-Tal nu se oprise niciodată din ţipat şi acum ţipa cu şi mai multă forţă. Trupul ei se zbătea împotriva legăturilor sale şi şi-a aruncat violent capul dintr-o parte în alta, încercând să scoată tubul care îi fusese băgat în canalul urechii.

„Da!”, a strigat Al-Tal, incapabil să mai suporte ca soţia lui să fie torturată. „Îţi voi spune cum să iei legătura cu Najib, nenorocitule. Lăsaţi-mi familia în pace”.

Capitolul 54 „Spune-i că imamul nu se simte bine. Trebuie să vină repede, ca să poată citi din Coran pentru ultima oară împreună.”

Când soţia lui Tammam Al-Tal a terminat de transmis mesajul atent scris, Harvath a tras telefonul de la ureche şi a închis. Acum, tot ce trebuiau să facă era să aştepte.

Cincisprezece minute mai târziu, telefonul a sunat. Doamna Al-Tal nu avea nevoie să i se reamintească ce se va întâmpla dacă nu va face şi nu va spune totul exact aşa cum repetaseră.

Harvath a ridicat din nou telefonul la ureche şi s-a aplecat să asculte.

Abdel Salam Najib avea o voce profundă şi pătrunzătoare. Vorbea în clipuri rapide, autoritare şi era la fel de arogant ca şi mentorul său. „De ce nu a sunat chiar imamul?”.

„Este prea slab”, a răspuns soţia lui Al-Tal în arabă. Cuvintele ei erau îngroşate de panică şi teamă.

„Este pe moarte, atunci”.

„Da”, a răspuns ea.

„Cât mai are de trăit?”, a întrebat bărbatul.

„Ni s-a spus că probabil nu va supravieţui peste noapte”.

„Sunteţi încă la apartament?”

„Da. Doctorii au vrut să-l mute la spital, dar Tammam a refuzat.”

Najib a certat-o. „Ar trebui să ştii că nu trebuie să-i foloseşti numele la telefon.”

Harvath s-a încordat. Încerca ea să-i dea un pont lui Najib sau era o greşeală sinceră? Harvath nu avea de unde să ştie.

Scoţând din buzunar un cuţit tactic de luptă MOD, a deschis lama şi a apăsat-o pe gâtul femeii. Harvath a fost de acord cu Najib. Ar fi trebuit să ştie mai bine, mult mai bine.

Soţia lui Al-Tal şi-a înăbuşit un plâns îngrozit. „Doreşte să fie dus înapoi în Siria, dar medicii ne-au spus că această călătorie nu ar face decât să-i grăbească moartea.”

„Doctorii au dreptate”, a spus agentul. „Imamul nu ar trebui să fie mutat. Cine este în casă cu tine?”

Femeia vorbea încet, având grijă să nu formuleze informaţia în vreun fel care i-ar fi putut crea probleme.

„Fiul nostru este aici, bineînţeles, la fel ca şi asistenta imamului.

Mai este şi un alt prieten care a venit cu noi de acasă şi care se ocupă de siguranţa şi confortul imamului.”

Najib îi cunoştea atât pe bodyguard, cât şi pe fiu. Puteau fi de încredere. Pe asistentă, însă, nu o cunoştea.

„Aţi învăţat cum să administraţi medicamentele soţului dumneavoastră?”.

Întrebarea a luat-o prin surprindere. „Medicamentele lui?”

„Da. Morfina lui.”

Habar n-avea cum să răspundă. Nu era o întrebare la care se aştepta. S-a uitat la Harvath, care a clătinat ferm din cap de la o parte la alta.

„Nu ştiu nimic despre asta”, a răspuns ea.

„Ei bine, trebuie să înveţi”, a răspuns Najib. „Nu vor fi prea multe de făcut, nu şi dacă imamul este în moarte activă. Porunci asistentei să te înveţe ce să faci şi apoi îi dădu drumul. Eu şi imamul avem lucruri importante de discutat înainte de a pleca să-l vadă pe Profet, fie ca pacea să fie cu el. Nu vreau ca asistenta să fie în apartament când vorbim”.

Harvath a dat din cap, iar vocea doamnei Al-Tal a cedat: „Se va face.”

Najib a rămas tăcut câteva clipe. Harvath începu să se îngrijoreze că ar putea bănui ceva. Venise de prea departe ca să-l piardă. Ce naiba mai aştepta?

În cele din urmă, Najib a spus: „Voi fi acolo până la slujba de rugăciune de seară. Există ceva special pe care imamul ar vrea să i-l aduc?".

Neştiind cum să răspundă, femeia s-a uitat la Harvath, care a clătinat din cap. „Nimic", a răspuns ea.

„Vino repede".

„Spune-i imamului că trebuie să mă aştepte".

„Aşa voi face", a răspuns femeia, cu lacrimile ieşindu-i din ochi.

Conversaţia încheiată, Harvath a luat telefonul şi l-a pus la loc în suportul său. Najib muşcase momeala, iar cârligul fusese pus. Tot ce mai rămăsese de făcut era să îl încolţească. Dar Harvath ştia prea bine că nu sărbătoreşti niciodată până când peştele nu este efectiv în barcă.

Capitolul 55 Harvath i-a oferit fiecăruia dintre captivi o pauză la baie, dar numai asistentul de sex masculin a avut curajul să accepte oferta. S-a uşurat chiar lângă cada cu ocupantul ei învelit în plastic.

Faptul că asistentul era ambulator a făcut mult mai uşoară mutarea lui în dormitorul de rezervă. Harvath i-a adus apoi pe soţia şi pe fiul lui Al-Tal şi, după ce au fost cu toţii în siguranţă, s-a întors în sala de mese.

Al-Tal era transpirat, pijamaua cu dungi gri şi albastre se agăţa de corpul său ud. Avea nevoie de morfină.

Harvath l-a eliberat pe Al-Tal de pe scaun şi, cu un braţ înfăşurat în jurul taliei bărbatului, l-a ajutat să se întoarcă în dormitor. După ce a făcut o cercetare amănunţită a pernelor şi a lenjeriei de pat, Harvath l-a ajutat pe bărbat să se ridice şi l-a strecurat sub pături. Al-Tal era atât de firav încât părea că manevrează o păpuşă făcută din papier-mâché.

Odată ajuns în pat, Harvath i-a reinsertat perfuzia lui Al-Tal şi a pus o nouă bucată de bandă adezivă peste acul de pe dosul mâinii stângi. Asemenea câinelui lui Pavlov, gura uscată a sirianului a început să lăcrimeze anticipând valul cald care urma să se năpustească asupra corpului său asediat.

Harvath a aşezat declanşatorul PCA pe pat, dar chiar în afara razei de acţiune a lui Al-Tal. Când bărbatul s-a aplecat în faţă ca să-l ridice, Harvath l-a împins înapoi. „Nu atât de repede. Mai am câteva întrebări pentru tine."

Al-Tal era furios. „Am făcut tot ce mi-ai cerut."

„Şi acum vei face şi mai mult."

„Nu este de ajuns că mi-am întors unul dintre proprii mei agenţi?". Un om care are încredere în mine implicit?"

Harvath îl ignoră. „Cine a aranjat eliberarea lui Najib de la Guantanamo?"

„Nu ştiu.”

„Ce-ar fi să-l iau pe fiul tău şi să-l aduc aici?”. Ce-ar fi să mă apuc de treabă cu el? Vrei asta?” a întrebat Harvath în timp ce-şi scotea cuţitul din buzunar şi îl deschidea. „Voi începe prin a-i curăţa pielea de pe vârful degetelor de la mâna stângă. Continui până când ajung la încheietura mâinii şi mâna a fost complet degolată. În momentul în care va începe să devină amorţit de durere, voi pregăti un bol plin cu suc de la lămâile din bucătăria ta şi îi voi înmuia mâna în el. Va fi o durere cum nu a mai simţit în viaţa lui.”

Ochii lui Al-Tal s-au închis. „Vă voi răspunde la întrebări.”

Harvath şi-a repetat întrebarea. „Cine a aranjat eliberarea lui Najib?”

„Ţi-am spus că nu ştiu.”

„Voi avea grijă să-i spun fiului tău cât de cooperant ai fost înainte de a începe să mă ocup de el”, răspunse Harvath în timp ce se ridica în picioare.

„Spun adevărul”, a spus Al-Tal în hohote. „Nu ştiu exact cine a fost”.

„Dar ştii ceva.”

Sirianul a dat din cap, apoi şi-a lăsat ochii să se îndrepte spre pompa de morfină.

„Nici vorbă”, a spus Harvath, înţelegând cererea tacită. „Îmi spui ce vreau să ştiu şi apoi îţi iei morfina.”

Umerii lui Al-Tal s-au lăsat în jos, în timp ce a expulzat o gură de aer şi s-a aşezat în pernele care îl susţineau.

„Am fost contactat cu o ofertă”.

„Ce fel de ofertă?”

„Pentru un preţ corect, această persoană pretindea că îl poate face pe Najib să fie eliberat din custodia americană.”

„Şi tu l-ai crezut?”

„Bineînţeles că nu, nu la început. Guvernul nostru făcuse deja presiuni pentru eliberarea lui Najib. Am susţinut că au capturat un om nevinovat, un om a cărui familie avea nevoie disperată de el acasă.”

„Dar Statele Unite nu au crezut asta, nu-i aşa?”, a întrebat Harvath.

„Nu, nu ne-au crezut. Aşa că am încercat o altă abordare. Am recunoscut că Najib era un infractor foarte periculos, căutat pentru o serie de infracţiuni grave în Siria. Am promis că îl vom judeca şi chiar că vom permite Statelor Unite să monitorizeze procedurile, dar tot nu au fost de acord.”

„Şi apare această persoană misterioasă care pretinde că îl poate scoate pe Najib de acolo dacă preţul este corect.”

„Mai mult sau mai puţin.”

„Şi care a fost preţul?”, a întrebat Harvath.

„A trebuit să fiu de acord să anulez recompensa pe care o pusesem pe tine”.

Harvath era uimit. „Despre ce vorbeşti?”

„Am ajuns la un târg”, a răspuns Al-Tal. „Am anulat contractul şi Najib a fost eliberat din custodia americană.”

Harvath începuse să creadă că omul se juca cu el. „Cum e posibil aşa ceva dacă nici măcar nu ştiai cine sunt eu?”

„Încă nu ştiu cine eşti”, a răspuns Al-Tal în timp ce îşi trasa un cerc în jurul feţei – o aluzie la masca de schi a lui Harvath. „În mod normal, răpitorii de ostatici îşi ţin identitatea ascunsă doar pentru că ştiu că la un moment dat îşi vor elibera ostaticii. De aceea nu ne-ai arătat faţa ta?”.

„M-am ţinut de cuvânt şi voi continua să o fac. Rezultatul acestei situaţii este complet în mâinile tale. Dacă cooperezi cu mine, o să le dau drumul soţiei şi fiului tău”.

„Cum rămâne cu asistenta mea?”

„Şi el.”

„Şi eu?” întrebă Al-Tal ca şi cum ar fi ştiut deja răspunsul.

„Asta, am să o las în seama lui Najib”, a spus Harvath.

Capitolul 56 CASA ALBĂ Preşedintele Rutledge era furios. „Nu mai vreau alte scuze, Jim”, i-a spus directorului său de la Serviciul Central de Informaţii în timp ce îşi echilibra telefonul pe umăr şi se apleca să-şi lege pantofii de alergare. „Ar fi trebuit să-l prindeţi pe tipul ăsta până acum. Dacă nu poţi să începi să-mi arăţi rezultate, te voi înlocui cu cineva care poate”.

„Înţeleg, domnule”, a răspuns James Vaile. Merita admonestarea. Echipa pe care o trimisese pentru a-l prinde pe teroristul care îl urmărea pe Scot Harvath era mai mult decât calificată pentru a face treaba. Problema era că vânatul era mai deştept decât vânătorii săi la fiecare pas. Singura dovadă pe care a lăsat-o în urmă a fost ceea ce a vrut ca urmăritorii săi să găsească. Deşi Vaile nu avea nicio intenţie de a se recunoaşte învins, cu siguranţă nu în timp ce erau în joc vieţi americane, toată lumea – inclusiv preşedintele – ştia că urmăreau o pradă formidabilă.

„Şi acum cum rămâne cu alerta?”, a întrebat Rutledge, în timp ce mintea lui se îndrepta spre oamenii din spatele ucigaşului şi spre ameninţările pe care aceştia le făcuseră la adresa Americii.

„Nu cred că este necesar”, a răspuns DCI, „nu încă”.

„Explică.”

„Chiar dacă teroriştii îl pot identifica pe Harvath din imaginile de pe circuitul închis de la aeroportul din Mexic, tot vom avea o negare totală. A ieşit din rezervaţie şi facem tot ce ne stă în putinţă pentru a-l prinde.

Şi, până la urmă, ei sunt cei care l-au provocat”.

„Şi noi suntem cei care nu l-am putut controla”, a declarat preşedintele în timp ce-şi lega monitorul cardiac digital la încheietura mâinii. „Sincer, mi-e greu să văd vreun dezavantaj aici. Trimitem liniştiţi alerta către agenţiile de aplicare a legii locale şi de stat şi le cerem să fie cu ochii în patru. Nu trebuie să spunem că avem informaţii specifice despre o acţiune teroristă iminentă, pentru că nu avem. Nu vom ridica nivelul de ameninţare naţională. Vom lăsa lucrurile aşa.”

DCI a rămas tăcut în timp ce îşi compunea răspunsul.

„Cu atât de mulţi poliţişti şi poliţişti de stat la pândă, am putea avea noroc şi să zădărnicim orice potenţial atac”, a adăugat Rutledge.

„S-ar putea”, a spus Vaile, recunoscând punctul de vedere. „S-ar putea, de asemenea, să primim o mulţime de întrebări şi vă garantez că cineva va face legătura cu ceea ce s-a întâmplat în Charleston.”

„Nu poţi fi sigur de asta.”

„Domnule preşedinte, poliţiştii vorbesc între ei şi se pricep foarte bine să facă legătura. Mulţi dintre ei vor trage aceeaşi concluzie. Şi presa va prinde şi ea firul până la urmă. Odată ce va începe să circule vestea despre această alertă, nu vom mai putea pune duhul înapoi în sticlă.”

„Deci planul tău este să nu faci nimic?”

„Absolut, dacă nu pentru alt motiv decât că, dacă teroriştii află de alertă, ar putea să o ia ca pe o recunoaştere a vinovăţiei din partea noastră. Dacă ne-ar vedea pregătindu-ne pentru exact tipul de atac cu care ne-au ameninţat, ar şti că noi suntem în spatele morţii lui Palmera.”

Acesta era un unghi pe care Rutledge nu-l luase în considerare. „Dar dacă vor ataca şi nu am făcut nimic pentru a preveni acest lucru?

Ai putea trăi cu consecinţele – mai ales în acest caz? Eu ştiu că n-aş putea.”

„Probabil că nici eu n-aş putea”, a răspuns inspectorul principal. „Dar, încă nu am ajuns în acel punct. Este vorba de un om din cinci.

Un om care, aş putea adăuga, avea o mulţime de duşmani şi care, probabil, ar fi avut o moarte violentă mai devreme decât mai târziu.”

Raţionamentul lui Vaile avea sens. Deşi instinctul preşedintelui îi spunea să nu accepte planul DCI-ului, acesta a decis să aibă încredere în intelectul său. „Cum rămâne cu Harvath, totuşi? El este jokerul care ar putea împinge totul în haos total.”

„Aici avem veşti bune”, l-a asigurat Vaile pe preşedinte. „Avem deja o pistă pentru el. Dacă nu se predă până la termenul limită, îl vom aresta la scurt timp după aceea.”

„Bine”, a spus Rutledge în timp ce se pregătea să plece la alergare. „Sper doar să-l prindem înainte de a pune naţiunea în pericol şi mai mult.”

Capitolul 57 AMMAN, IORDANIA Harvath îşi petrecuse următoarea oră şi jumătate interogându-l pe Tammam Al-Tal, permiţându-i doar să pompeze ocazional o mică doză de morfină în corpul bolnav de cancer al bărbatului.

Oricât de bun ar fi fost Harvath, Al-Tal era greu de citit.

Fără îndoială, bărbatul avea multă experienţă în interogare, precum şi în contrainterogare, iar asta îl făcea pe Harvath să pună la îndoială tot ceea ce reuşea să extragă de la el.

Harvath a continuat să pună întrebări – dublând şi triplând întrebările pentru a încerca să-l prindă pe bărbat într-o minciună, dar nu s-a întâmplat niciodată. Al-Tal părea să spună adevărul. Nu avea nicio idee despre cine îi vizase pe Tracy, pe mama lui Scot sau echipa de schi.

Harvath se pregătea să-l atace din nou pe Al-Tal când, cu trupul măcinat de oboseală şi de durerea ameţitoare pe care nici măcar morfina nu o putea calma, bărbatul a căzut în inconştienţă.

Al-Tal era dincolo de orice limită a utilităţii.

Acum era timpul să se concentreze asupra lui Najib.

Distanţa dintre Damasc şi Amman în linie dreaptă era de aproximativ 110 mile. Având doar un trafic uşor şi o intrare rapidă la punctul de trecere a frontierei din Siria în Iordania, Harvath mai avea cel puţin o oră până când Najib îşi făcuse apariţia la apartament. Ar fi fost mai mult decât suficient timp pentru ca el să se pregătească.

Harvath a folosit-o pe soţia lui Al-Tal pentru a răspunde la interfonul de la parter, iar când Abdel Salam Najib a intrat în apartament, a fost întâmpinat de fundul pistolului Taurus 24/7 OSS al lui Harvath, care s-a izbit de podul nasului.

Bărbatul fusese luat complet prin surprindere. A fost un jet de sânge în timp ce se prăbuşea în genunchi. Harvath a tras pistolul înapoi şi a lovit din nou cu putere. S-a conectat cu o pocnitură dezgustătoare de-a lungul maxilarului lui Najib.

Capul i s-a dat pe spate şi a căzut restul drumului până la podea, inconştient.

Harvath l-a eliberat pe agent de toate armele sale, care includeau un pistol Beretta de 9 mm, un cuţit stiletto şi un briceag în pantoful stâng.

L-a dezbrăcat până la pantaloni scurţi şi l-a legat cu bandă adezivă de unul dintre scaunele din sufragerie. Nu avea de gând să repete niciuna dintre greşelile pe care le făcuse cu Palmera.

După ce a petrecut câteva clipe uitându-se prin perdele pentru a se asigura că nu era nimeni afară aşteptându-l pe Najib, Harvath s-a îndreptat spre bucătărie, unde a localizat o găleată şi a umplut-o cu apă rece.

Întors în sufragerie, l-a lovit pe Najib în faţă cu apa cu toată forţa. Bărbatul şi-a revenit aproape instantaneu.

A început să tuşească în timp ce capul i se legăna instinctiv dintr-o parte în alta pentru a se îndepărta de apă. Când ochii i s-au deschis, creierul său a avut nevoie de o clipă pentru a procesa tot ce se întâmplase, dar a pus repede cap la cap.

Lucrându-şi maxilarul înainte şi înapoi pentru a vedea dacă era rupt, Najib şi-a ridicat privirea spre bărbatul mascat care stătea în faţa lui şi a scuipat o gură de sânge la picioarele sale.

Harvath a zâmbit. Scuipatul pentru orientalii din Orientul Mijlociu era ca şi cum ar fi arătat cuiva degetul în Occident. Era o demonstraţie de bravadă macho menită să demonstreze neînfricarea unei persoane.

Harvath nu a mişcat niciun muşchi. Stătea acolo ca o statuie, în timp ce ochii lui Najib scrutau încăperea. Harvath a numărat în tăcere pentru el însuşi, unu o mie, două o mie... şi apoi Najib l-a văzut.

Cadavrul gărzii de corp a lui Tammam zăcea deasupra mesei din sufragerie – chiar în dreapta lui Najib. Fusese aşezat ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un banchet oribil. I se făcuseră lucruri îngrozitoare. Pielea fusese jupuită de pe braţe şi picioare, cavitatea toracică era larg deschisă şi găurile negre erau singurele rămăşiţe de unde se aflau organele umane vitale.

Najib era un om dur, dar era clar zguduit de ceea ce văzuse.

„Hai să vorbim despre eliberarea ta de la Guantanamo”, a spus Harvath, rupând tăcerea.

Najib l-a scuipat din nou şi l-a înjurat în arabă: „ Khara beek!”.

Al-Tal îi spusese lui Harvath că Najib fusese unul dintre cei mai buni agenţi pe care îi avusese vreodată, mai bun chiar decât Asef Khashan. Promitea că lui Harvath îi va fi foarte greu să îl doboare. Din câte ştia Al-Tal, omul nu se temea de nimic şi de nimeni. Fusese trimis în Irak pentru a ajuta la coordonarea insurecţiei. Reputaţia lui era cunoscută în lung şi-n lat. Cei care se împotriveau comenzilor sale sau, mai rău, îl dezamăgeau în misiunile lor, primeau pedepse de nedescris pe care Najib le executa personal.

Era unul dintre cei mai temuţi oameni din Irak . Îndemânarea sa pe câmpul de luptă era rivalizată doar de îndemânarea sa într-o cameră de tortură. Se spunea că utilizarea de cuţite scurte, ascuţite în mod intenţionat, pentru decapitări filmate ale occidentalilor a fost ideea lui. Pentru el, cimitirul era o unealtă prea eficientă. Victimele trebuiau să fie arătate în timp ce erau măcelărite ca nişte animale. Una sau două lovituri cu o sabie lungă nu erau suficiente. Trebuiau să sufere o agonie justificată în mâinile bravilor războinici ai Profetului, iar Najib era un maestru al agoniei.

Harvath îşi cunoştea prea bine tipul. Singura modalitate de a obţine un avantaj psihologic asupra lui era să-l şocheze atât de tare încât să fie dezechilibrat complet. Cadavrul de pe masă era un bun început, dar Harvath ştia că nu va fi suficient.

Totuşi, îşi puse din nou întrebarea, şi de data aceasta mai precis în arabă. „În noaptea în care ai fost eliberat din Guantanamo te-ai urcat în avion. Mie-mi spui?”

„Du-te dracului”, a răspuns Najib în engleză. „Nu vă voi spune nimic.” Vocea lui era şi mai tulburătoare în persoană.

Bărbatul avea mai bine de doi metri înălţime şi era de două ori mai lat decât Harvath. Braţele îi erau enorme şi arăta ca unul dintre acei oameni care erau musculoşi în mod natural şi nu aveau nevoie să se antreneze într-o sală de gimnastică. Avea părul negru, ochii negri şi o cicatrice subţire care îi trecea pe sub bărbie, de la o ureche la alta, pe care Harvath se gândea că nu şi-o făcuse de la faptul că îşi legase cravatele prea strâns.

Una peste alta, Najib era un personaj foarte neplăcut şi Harvath se bucura că reuşise să sară pe el. Oricât de bun luptător ai fi fost, acesta nu era cineva pe care ţi-ai fi dorit să îl întâlneşti vreodată de la egal la egal.

Harvath a făcut un pas spre masă şi a scos un burghiu fără fir din geanta sa. L-a echipat cu un burghiu de zidărie gros, cu vârf de carbură, şi a apăsat trăgaciul burghiului pentru a se asigura că burghiul se roteşte corect.

În continuare, Harvath a luat un tampon de tifon pe care îl găsise în rezerva infirmierei şi l-a acoperit cu soluţie antiseptică Betadine. Ştiind că pregătirea unei zone pentru injecţie era adesea mai înfricoşătoare pentru majoritatea oamenilor decât injecţia propriu-zisă, Harvath s-a aplecat şi nu s-a grăbit să cureţe rotula dreaptă a lui Najib.

Harvath nu avea nevoie să-i ia pulsul bărbatului ca să ştie că inima îi bătea cu putere. Nu trebuia decât să se uite la artera carotidă care îi pulsa şi la sudoarea care i se forma pe frunte şi pe buza superioară pentru a vedea că era speriat de moarte.

Dar faptul că era speriat nu însemna că avea de gând să coopereze. Harvath a decis să-i dea o ultimă şansă.

„Povesteşte-mi despre avion. Cine a fost cu tine?”

Najib şi-a concentrat privirea asupra unui obiect din cealaltă parte a camerei şi a început să recite versete din Coran. Harvath avea răspunsul.

I-a băgat un căluş în gură bărbatului pentru a împiedica ca ţipetele lui să fie auzite în afara apartamentului, apoi şi-a lipit scaunul lateral de perete şi l-a imobilizat acolo pentru a-l împiedica să se răstoarne odată ce începea durerea.

Harvath şi-a înfăşurat braţul în jurul părţii interioare a coapsei lui Najib, a plasat burghiul de zidărie în dreptul rotulei şi a apăsat trăgaciul burghiului.

Întregul corp al agentului s-a înţepenit. Lacrimile îi curgeau din ochi şi, în timp ce muşcătura canelată îi sfâşia carnea, a început să ţipe din spatele căluşului.

S-a răsucit împotriva legăturilor, dar banda adezivă şi greutatea lui Harvath care îl fixau de perete nu-i permiteau prea mult spaţiu pentru a se mişca, cu atât mai puţin pentru a scăpa de durerea incredibilă pe care o simţea.

Harvath a continuat, încet. Când a lovit osul, burghiul a creat un nor de fum dezgustător, care s-a revărsat din rana de intrare însângerată. Corpul lui Najib se clătina, fiecare fibră a fiinţei sale se străduia să scape de nebunul a cărui burghiu îi făcea praf genunchiul.

Dintr-o dată, s-a auzit un pocnet în timp ce rotula lui Najib a explodat într-o masă de oase sfărâmate, iar bărbatul a leşinat în cele din urmă din cauza durerii.

Capitolul 58 Harvath a deschis un inhalator de amoniac şi a fluturat tamponul sub nasul bărbatului. În câteva secunde, Najib tuşea şi îşi înălţa capul.

Harvath a ridicat o seringă şi a încercat să-l facă pe operator să se concentreze asupra ei. „Asta e morfină", a spus el. „Tot ce trebuie să faci este să vorbeşti cu mine şi poţi avea tot ce-ţi doreşti."

Capul i se învârtea, Najib s-a uitat în jos şi şi-a văzut genunchiul umflat de două ori mai mare decât în mod normal. Îndepărtându-şi privirea, a văzut apoi că celălalt genunchi îi fusese recent tamponat cu Betadină. Era prea mult. Capul a început să i se clatine în timp ce a început din nou să leşine.

„Rămâi cu mine", a ordonat Harvath în timp ce l-a apucat pe Najib de faţă şi i-a pus sub nas un alt tampon de inhalator de amoniac.

Capul bărbatului s-a dat din nou pe spate şi l-a scuturat înainte şi înapoi pentru a scăpa de aburii care îi iritau membranele nasului şi ale plămânilor.

Harvath ştia că vaporii declanşaseră şi ei un reflex, determinând muşchii care controlau respiraţia să lucreze mai repede, şi a aşteptat o clipă ca agentul să-şi recapete respiraţia.

Ţinând din nou în mână seringa, a spus: „Depinde de tine".

Cu durerea gravată pe faţa lui bătută şi furioasă, Najib a dat încet din cap, da.

Harvath a introdus acul în coapsa bărbatului. A apăsat pistonul, dar s-a oprit înainte ca tot medicamentul să fi fost injectat. „Când îmi vei spune tot ce vreau să ştiu, îţi voi da restul."

A întins mâna spre căluş şi a adăugat: „Dacă mă tragi de timp sau încerci să strigi, voi trece la treabă la celălalt genunchi al tău.

Apoi îţi voi face coatele şi apoi voi trece la fiecare vertebră din spate şi la gât. Ne-am înţeles?"

Najib a dat din cap şi Harvath i-a scos căluşul.

Se aştepta pe deplin la un fel de declaraţie de tip dur – o promisiune de a-l vâna pe el şi pe toţi cei la care ţinea până la capătul pământului sau ceva de genul acesta, dar în schimb Najib l-a surprins. A bâlbâit o întrebare: „Al-Tal mai este în viaţă?”.

Întrebarea era mult prea umană şi lui Harvath nu i-a plăcut, nici măcar un pic. A îngreunat lucrurile. Îi făcuse complicat.

Era mult mai uşor atunci când gunoaie ca Najib îşi scuipau ura faţă de America şi îşi afirmau convingerea fără echivoc că era doar o chestiune de timp până când vor fi victorioşi şi toţi necredincioşii îi vor vedea pe musulmani dansând step pe acoperişul Casei Albe.

Deşi ajuta la dezumanizarea inamicului, Harvath încă mai putea face ceea ce venise să facă aici. Nu trebuia decât să se gândească la atrocităţile pe care Najib le orchestrase în Irak împotriva soldaţilor şi puşcaşilor marini americani pentru a şti că acest animal nu avea nimic uman.

Iar gândul că s-ar putea să nu mai poată niciodată să o strângă în braţe pe Tracy şi să simtă cum ea îl strânge în braţe îi oţelise inima şi îi umpluse sufletul de furie.

„Soarta lui Al-Tal depinde de voi”.

„Deci este în viaţă?”, a întrebat Najib. „Dovedeşte-o. Vreau să-l văd.”

„Asta nu face parte din înţelegerea noastră.”

„Arată-mi-l pe Al-Tal sau nu-ţi voi spune nimic.”

Cam atât despre înţelegerea noastră, s-a gândit Harvath în timp ce ieşea din sufragerie şi se îndrepta spre bucătărie. S-a întors o clipă mai târziu cu castronul plin cu lămâi, şi-a scos cuţitul din buzunar şi a tăiat una în două.

S-a apropiat de Najib, a ţinut lămâia deasupra plăgii de intrare din genunchiul lui şi a apăsat. În timp ce acidul citric îi ustura carnea sfâşiată, un urlet se înfiora în gâtul lui Najib. Harvath i-a acoperit gura agentului cu căluşul la timp.

După ce durerea s-a mai domolit oarecum şi bărbatul s-a liniştit din nou, Harvath i-a scos căluşul şi a spus: „Nu te voi mai avertiza din nou. Acum, spune-mi despre avion”.

Najib nu părea că are vreo intenţie de a se conforma, dar când Harvath a ridicat din nou burghiul, l-a aşezat pe genunchiul stâng şi a apăsat pe trăgaci, omul a început să vorbească. „A fost un avion de linie. A 737.”

„Cine se afla în el?”, a întrebat Harvath, eliberând trăgaciul.

„Doi piloţi şi un echipaj medical îmbrăcat ca un însoţitor de bord.”

„Mai văzuseţi vreodată vreunul dintre ei înainte?”.

Najib a clătinat din cap. „Nu. „Niciodată.”

„Ce limbă vorbeau?”

„Engleză în mare parte.”

„În cea mai mare parte?”, a întrebat Harvath.

„Şi ceva arabă”.

„Pentru ce era echipajul medical?”

„Ni s-a spus că sângele nostru fusese poluat. Un fel de material radioactiv fusese introdus în sistemele noastre pentru ca Statele Unite să ne poată urmări. Odată ce avioanele ajungeau la o anumită altitudine, primeam transfuzii”.

„Cine v-a spus că sângele vostru fusese contaminat?”, a întrebat Harvath, cu mâna lui fermă ca piatra care ţinea burghiul la locul lui.

„Personalul medical.”

„Şi de unde au ştiut?”

„Habar n-am”, a răspuns Najib. „Ne scoteau de acolo. Asta e tot ce m-a interesat.”

„Şi tu ai fost de acord cu asta? Şi dacă era un truc?”

„Ne-am gândit la asta. Aveau două dispozitive care arătau ca nişte detectoare de radiaţii. Când le-au trecut peste corpurile noastre, dispozitivele au înregistrat prezenţa radiaţiilor. Când au fost trecute peste corpurile echipajului, nu a existat nicio indicaţie. Cu toţii ne simţisem greţoşiţi timp de o zi sau două înainte de a părăsi Guantanamo. Am crezut că este vorba de o intoxicaţie alimentară, dar echipajul medical a spus că este un efect secundar al radiaţiilor care au fost introduse în corpurile noastre.”

Harvath a urmărit orice indiciu că Najib îl minţea, dar nu a văzut niciunul. „Cine a aranjat eliberarea voastră?”

„Al-Tal.”

„Cineva a venit la Al-Tal”, a precizat Harvath, „şi s-a oferit să vă ajute să vă aranjeze eliberarea. Cine era acea persoană?”

„Nu am ştiut niciodată. Nici Al-Tal nu a făcut-o.”

„De ce ar fi vrut cineva să ajute la eliberarea ta?”.

„Nu ştiu.”

„Cine era suficient de puternic pentru a face asta pentru tine?”, a întrebat Harvath.

„Nu ştiu”, a răspuns Najib.

„Dintre toţi prizonierii de la Guantanamo, de ce te-a ales pe tine acest binefăcător magic?”.

Najib a simţit cum burghiul îi împingea rotula. A privit cum vârful a rupt pielea. „Jur că nu ştiu”, a strigat el. „Nu ştiu. Nu ştiu!”

Harvath a tras burghiul înapoi. „Ceilalţi bărbaţi care au fost eliberaţi împreună cu tine în acea noapte, spune-mi despre ei.

Îi mai văzuseţi vreodată?”

„Nu”, răspunse Najib. „Fusesem ţinut în izolare.

Când mi s-a permis să fac exerciţii fizice, a fost într-o zonă închisă. Nu i-am văzut niciodată pe ceilalţi prizonieri.”

„Ştiu despre perioada petrecută de tine în Irak” , a răspuns Harvath, tentat să îi înfigă burghiul prin gâtul bărbatului pentru a răzbuna fiecare militar american pentru care fusese responsabil de uciderea lui. „Aceşti bărbaţi erau afiliaţi cu persoane pe care le cunoşteai în Irak?”.

„Eram cu toţii îngrijoraţi că avionul ar putea fi ascultat, aşa că nu vorbeam despre asociaţi sau despre ceea ce făcusem înainte de a fi închişi la Guantanamo.”

„Despre ce aţi vorbit, atunci?”

„În afară de ura noastră faţă de America?”

Încă o dată, Harvath a fost tentat să înfunde burghiul în gâtul bărbatului, dar şi-a ţinut furia sub control. „Nu mă forţaţi.”

Najib l-a privit cu ochi răi pe Harvath. În cele din urmă a spus: „Am vorbit despre casă”.

„Acasă?”

„Acasă. Unde am locuit. Siria, Maroc, Australia, Mexic, Franţa.”

„Stai puţin”, l-a întrerupt Harvath. „Siria, Maroc, Australia, Mexic şi Franţa?

„ Najib a dat din cap.

Lui Harvath nu-i venea să creadă. „Credeam că sunteţi doar patru în zborul de la Guantanamo din acea noapte.

Vrei să-mi spui că a fost un al cincilea prizonier eliberat împreună cu tine?”.

Încă o dată, Najib a dat încet din cap.

Capitolul 59 În interiorul lui Harvath se dezlănţuia o furtună de emoţii.

În loc să reuşească să iasă din negura misterului în care fusese aruncat, a constatat că gaura se adâncea tot mai mult.

Nu au fost patru oameni eliberaţi din Guantanamo în acea noapte, au fost cinci. Se putea ca trolul să nu fi ştiut despre cel de-al cincilea prizonier? Harvath se îndoia de asta. Trolul nu semăna cu nimeni pe care îl văzuse vreodată când venea vorba de a pune mâna pe cele mai sensibile informaţii. Nu, Harvath era sigur că ştia totul despre cel de-al cincilea pasager din acea noapte.

Harvath îi smulse lui Najib cât mai multe informaţii despre zbor şi apoi trecu la încheierea planului său.

L-a târât pe Najib în dormitorul de rezervă şi i-a arătat asistenta, soţia şi fiul lui Al-Tal legaţi, dar încă foarte vii. L-a târât apoi în dormitorul lui Al-Tal, unde a tras păturile înapoi şi a arătat că omul nu fusese rănit şi dormea liniştit.

„Mai am o întrebare pentru tine”, spuse Harvath.

Najib s-a uitat la el. „Ce este?”

„Bombardarea complexului Marinei din Beirut în 1983. Asef Khashan era unul dintre agenţii lui Al-Tal. Ştim că Khashan a fost implicat în planificarea şi în ajutorul pentru realizarea atentatului.”

„Asta a fost cu mult timp în urmă”, a spus Najib, bănuiala lui că bărbatul cu mască care îl ţinea captiv era un agent american, confirmată acum.

Harvath a ignorat remarca. „A avut Al-Tal cunoştinţă în mod direct şi în avans de acest atac? L-a ajutat pe Khashan să planifice şi să execute atentatul?”

Najib nu avea nicio dorinţă de a-l ajuta pe călău să-şi pună laţul în jurul gâtului mentorului său. După mai bine de douăzeci de ani de încercări de a-i identifica pe cei implicaţi, americanii nu aveau încă nicio dovadă despre Al-Tal. Dacă ar fi avut, ar fi fost eliminat la fel ca Asef.

„Vreau un răspuns”, a declarat Harvath, sătul să vadă acest monstru care măcelărise atâtea trupe americane.

„Nu”, a spus Najib. „Asef fusese liber să planifice şi să coordoneze acţiunile Hezbollah în Liban, aşa cum credea de cuviinţă.”

Apoi Harvath a văzut-o – un mic indiciu care arăta că Najib nu spunea adevărul. „Am să te mai întreb o dată”, a spus el. „Gândeşte-te foarte bine înainte de a răspunde. Al-Tal ştia sau era implicat în atacul din 1983 asupra complexului Marinei din Beirut?”.

Najib a făcut o pauză de câteva momente, apoi a zâmbit. Ştia că americanul ştia că minţea şi ştia că urma să moară. „Nu”, a declarat el, „Tammam Al-Tal nu a fost implicat şi nu a avut nici un fel de cunoştinţe prealabile despre gloriosul atac asupra celor 220 de preţiosii voştri puşcaşi marini.”

Iarăşi era acolo – spuse. Nu exista nicio îndoială în mintea lui Harvath. Najib minţea cu siguranţă.

Harvath a scos pistolul său Taurus cu amortizor şi l-a împuşcat în frunte. „Ai uitat de cei optsprezece membri ai Marinei şi de cei trei soldaţi ai Armatei care au fost de asemenea ucişi acolo în acea zi, dobitocule."

Apoi a îndreptat pistolul spre Al-Tal şi l-a împuşcat o dată în cap şi de patru ori în piept. A fost exagerat, dar s-a simţit bine.

Împachetându-şi din nou geanta, Harvath a coborât pe scări până în hol, şi-a scos masca şi a părăsit clădirea.

Capitolul 60 MCLEAN, VIRGINIA Deşi se presupunea că agenţii Serviciilor Secrete ar trebui să evite previzibilitatea şi rutina, în timpul liber Kate Palmer şi Carolyn Leonard erau creaturi devotate obiceiurilor.

Locuitoare ale aceluiaşi cartier din nordul Virginiei şi două dintre puţinele femei din detaşamentul de protecţie al preşedintelui Jack Rutledge, Kate şi Carolyn deveniseră de timpuriu bune prietene. Deşi Carolyn era, din punct de vedere tehnic, şefa lui Kate, rolurile lor profesionale nu făceau nicio diferenţă atunci când erau departe de serviciu.

Cu excepţia cazului în care preşedintele era în deplasare, sâmbăta era zi liberă pentru ei. Copiii lui Carolyn îşi vizitau bunica în fiecare sâmbătă, aşa că femeile aveau întotdeauna ziua liberă pentru a face ce voiau.

Sâmbetele lor începeau cu un curs de ciclism în grup la Regency Sport & Health Club de pe Old Meadow Road , apoi făceau o oră în centrul de antrenament de forţă al clubului. Până atunci se consumaseră. După un abur îndelungat urmat de un duş rapid, prietenele erau gata pentru următoarea lor activitate preferată de sâmbătă, cumpărăturile.

Într-o lume a carierei care le cerea să concureze la acelaşi nivel fizic şi să fie judecate după aceleaşi standarde de performanţă ca şi bărbaţii, Kate şi Carolyn se bucurau de oportunităţile de weekend pentru a-şi reafirma feminitatea. Cumpărăturile ar fi putut fi privite ca o activitate feminină stereotipică, dar nici uneia dintre ele nu-i păsa. Era revigorant să ieşi în oraş cu o prietenă şi să nu trebuiască să te îngrijorezi toată ziua că eşti unul dintre băieţi.

Deşi Leonard încă lucra pentru a plăti datoriile soţului ei, era o economisitoare isteaţă şi o investitoare şi mai isteaţă. Toată munca şi nicio distracţie o putea face pe Jill o fată plictisitoare, aşa că se asigura să păstreze puţini bani în plus pentru ieşirile cu Kate.

Rutina lor la Tysons Galleria era întotdeauna aceeaşi.

Au navigat mai întâi prin magazine precum Salvatore Ferragamo, Chanel şi Versace, căutând orice reduceri sau chilipiruri. Apoi se duceau la Nicole Miller, Ralph Lauren şi Burberry, de unde rareori plecau fără cel puţin o geantă de cumpărături fiecare.

Masa de prânz era la unul dintre cele trei locuri-Legal Seafoods of Boston, P. F. Chang's sau Cheesecake Factory.

Astăzi a fost la P. F. Chang's.

După un prânz cu salată verde, wonton de crab, scoici cu lămâie şi raţă prăjită la cantoneză, femeile plăteau nota de plată, îşi goleau paharele de vin şi se îndreptau spre parcare.

Tăind prin Macy's, au fost abordate de unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care oricare dintre ele îi văzuse vreodată. Avea cel puţin 1,80 metri înălţime, părul negru şi ochi albaştri pătrunzători. Arăta italian şi purta un costum gri impecabil croit la comandă.

În ciuda faptului că era un lunetist desăvârşit, lui Philippe Roussard îi plăcea, de asemenea, să îşi angajeze ţintele de aproape. Îi plăcea să nu se grăbească, să le asculte cum implorau pentru viaţa lor şi apoi să le privească cum mor. Câteodată, însă, nu reuşea să facă ce voia. În acest caz, ar fi trebuit să citească despre moartea femeilor în ziar – dacă ştirile erau publicate vreodată.

„Che bella donna", a spus el, în timp ce se apropia, şi vorbea serios. Ambele doamne erau foarte atrăgătoare; mult mai mult decât în fotografiile de supraveghere.

Italiană, se gândea Carolyn Leonard. Ştiam asta.

Deşi, în mod normal, nu se angaja cu străinii, băuse puţin vin la prânz, iar astăzi, la urma urmei, era ziua ei liberă. În plus, cât de multe necazuri putea să fie tipul ăsta? Lucra pentru Macy's. Putea să vadă sticla de parfum şi benzile de probă din mâna lui. Sigur, încerca să le convingă să cumpere ceva, dar era atât de superb.

Indiferent ce vindea, Carolyn Leonard avea chef să cumpere.

Şeful din timpul liber al serviciului secret al preşedintelui american a zâmbit. Era înaltă, cam 1,70 m şi foarte slabă. Părul ei roşcat era tras la spate într-o coadă de cal strânsă şi arăta ca o femeie foarte în formă.

Roussard şi-a plecat capul şi le-a zâmbit amândurora. Cealaltă agentă, Kate Palmer, era mai scundă, cam un metru şaptezeci şi cinci, dar la fel de atrăgătoare, cu un corp dur şi suplu, păr lung şi şaten şi ochi verzi adânci.

„Sunteţi cu uşurinţă cele mai frumoase femei pe care le-am văzut trecând prin magazin toată ziua", a spus el într-o engleză cu un accent puternic.

Carolyn Leonard a chicotit. „Trebuie să fie o zi foarte lentă."

Roussard a zâmbit. „Vă spun adevărul".

„De unde sunteţi?", a întrebat Palmer.

„Italia."

„Nu mai spuneţi", a tachinat ea. „Unde în Italia?"

„San Benedetto del Tronto. Este în regiunea centrală Marche, pe malul Adriaticii. O cunoşti?"

„Nu", a răspuns Leonard. „Dar cred că mi-ar plăcea să o cunosc."

Roussard îşi ridică sticla de parfum ca şi cum ar fi demonstrat cea mai nouă minune a tehnologiei. „Trebuie să arăt ca şi cum aş încerca să vă vând ceva. Şeful meu m-a urmărit foarte atent. Spune că flirtez prea mult".

Carolyn a râs din nou. „Puh-lease, asta face parte din vânzări, nu-i aşa?"

„Nu şi când vorbeşti serios", a răspuns Roussard.

„Oh, tipul ăsta e bun", a declarat Palmer cu un zâmbet. „Foarte bine."

„Ei bine, nu-mi place să vă spun asta", a spus Carolyn, „dar nu cred că niciunul dintre noi nu este în căutarea unui parfum nou, nu-i aşa?"

Palmer a clătinat din cap. „Poate data viitoare."

Buzele lui Roussard s-au întins într-un zâmbet băieţesc. „Măcar încearcă-l, te rog. Este destul de drăguţ şi şeful meu nu va putea spune că nu-mi fac treaba."

Carolyn s-a uitat la Kate Palmer, a ridicat din umeri şi a spus: „De ce nu?".

Roussard i-a înmânat sticla şi a făcut un pas politicos înapoi. Femeile şi-au pulverizat parfumul pe încheieturi, s-au frecat la gât, iar Palmer chiar şi-a pulverizat puţin pe păr.

„Nu prea are miros", a comentat Carolyn Leonard.

„Asta pentru că funcţionează cu chimia proprie a corpului tău. Daţi-i puţin timp şi veţi vedea. Este cu totul remarcabil."

Leonard a dat sticla înapoi, în timp ce Roussard le-a înmânat ei şi lui Palmer un card de probă cu numele produsului şi o frază care părea a fi italiană.

În timp ce doamnele se îndreptau spre parcare, niciuna dintre ele nu avea habar de grozăvia pe care tocmai o invitaseră în viaţa lor.

Capitolul 61 CASA SIGURĂ A CIA COLTONS POINT, MARYLAND Casa mică şi nesemnificativă se afla la capătul plin de verdeaţă al drumului Graves Road, pe St. Patrick's Creek – o mică intrare a râului Potomac, la mai puţin de cincizeci de kilometri de locul în care Potomacul se vărsa în Chesapeake.

Maşinile parcate pe aleea casei erau la fel de puţin remarcabile – o puzderie de SUV-uri şi camionete, genul de maşini pe care te-ai aştepta să le vezi la casa de weekend a unui antreprenor general din Baltimore.

Dacă vecinii i-ar fi văzut pe vreunul dintre bărbaţi coborând din vehicule şi intrând în casă, niciunul nu i-ar fi privit cu atenţie. Erau zvelţi şi de înălţimi diferite, cu feţele bronzate de la expunerea la soare, semne că toţi aveau, fără îndoială, aceeaşi profesie ca şi proprietarul casei. Dacă cineva le-ar fi băgat în seamă, ar fi presupus că bărbaţii veniseră cu toţii la pescuit.

Pescuitul era unul dintre multele motive pentru care zona din jurul Coltons Point era cunoscută ca fiind unul dintre cele mai bine păstrate secrete din sudul statului Maryland. Sloganul Camerei de Comerţ era un fel de glumă de interior, de genul „cu ochiul" şi „cu capul", printre cei câţiva aleşi de la CIA care ştiau despre casa sigură din Coltons Point. Dacă exista ceva ce le plăcea spionilor de la Langley, era ironia.

Cei şase bărbaţi foarte pricepuţi adunaţi în interiorul casei erau cunoscuţi în limbajul CIA sub numele de Echipa Omega. Cuvântul Omega a fost preluat din greacă, care se referea la ultima şi ultima literă din alfabetul grecesc. Se referea, de asemenea, la sfârşitul literal a ceva. Echipele Omega nu primiseră numele lor din întâmplare. Munca lor era foarte, foarte murdară. Uneori, misiunile lor erau deschise, dar de cele mai multe ori erau extrem de secrete şi necesitau o delicateţe chirurgicală.

Şeful de echipă şi-a desfăcut servieta din piele şi a aruncat cinci dosare pe masa din sufragerie. Nu avea nevoie de unul pentru el însuşi. Memorase deja conţinutul. „Ştiu că mulţi dintre voi se ocupă în prezent de alte operaţiuni", a spus el, „dar, începând de acum, această misiune este singura şi unica voastră preocupare."

La fel ca majoritatea grupurilor de teren ale CIA, echipele Omega erau compuse din indivizi foarte inteligenţi şi extrem de patrioţi. Unul dintre membrii echipei şi-a ridicat privirea de la dosar şi a întrebat: „Sunteţi sigur de asta?".

„Nu că vreunul dintre voi are voie să repete asta, dar asta a venit de la însuşi inspectorul principal Vaile."

„Dar tipul ăsta este practic un erou naţional", a spus un alt agent. „E ca şi cum ne-ai cere să o împuşcăm pe nenorocita de Lassie".

Şefului echipei nu-i păsa de ceea ce auzea.

„Ce este asta, o întâlnire a unui club de lectură dintr-o dată?

Nimeni nu v-a cerut părerea. Subiectul este o ameninţare semnificativă la adresa securităţii naţionale.

„Preşedintele i-a cerut în repetate rânduri să se retragă şi a refuzat. I s-a dat apoi un termen în care să se predea şi a refuzat din nou."

„Aşteptaţi o secundă. Cum este implicat preşedintele Rutledge în asta? Pentru ce este căutat acest individ, oricum?", a întrebat altul.

„Asta nu e treaba ta. Tot ce trebuie să ştii este că, nerespectând ordinele preşedintelui, pune în pericol vieţile unor americani nevinovaţi."

„Prostii”, a susţinut încă un membru. „Cu toţii i-am citit jacheta. Tipul ăsta este un adevărat conducător de ţevi. Dacă ne vom lua după cineva atât de experimentat, atât de periculos, cred că merităm să ştim ce pune cu adevărat la cale. De ce nu se conformează ordinului preşedintelui?”.

Şeful echipei nu avea chef să le explice oamenilor săi motivaţiile ţintei lor, nici pe cele ale directorului Central Intelligence, nici pe cele ale preşedintelui Statelor Unite. „Voi spune asta o singură dată şi numai o singură dată, aşa că tăceţi şi ascultaţi. Tot ce am să vă spun şi tot ce trebuie să ştiţi este că atât DCI Vaile, cât şi preşedintele Statelor Unite ne-au dat acordul să doborâm această ţintă. Treaba noastră e să-l oprim pe Scot Harvath prin orice mijloace necesare. Sfârşitul poveştii.”

Capitolul 62 Din punct de vedere fizic şi emoţional, Harvath era extenuat. Nervii îi fuseseră răzleţi până la butuci şi probabil că nici nu ar fi trebuit să se afle pe teren. Cu toate acestea, nu se putea gândi decât la trol. Omul îl minţise. Nu fuseseră patru terorişti care fuseseră eliberaţi de la Gitmo; fuseseră cinci. Harvath abia aştepta să pună mâna pe el.

Folosise telefonul de la bord pentru a-i pune la curent pe Finney şi Parker cu ceea ce aflase, iar aceştia începuseră imediat să elaboreze o strategie. Se aştepta să aibă mai multe opţiuni diferite de prezentat până la întoarcerea lui.

Harvath şi-a petrecut următoarele câteva ore parcurgând propriul set de scenarii. Puţinele rezerve de energie pe care le mai avea erau aproape epuizate. După decolarea de la realimentarea din Islanda, oboseala l-a învins şi a căzut într-un somn greu şi întunecat. Şi odată cu somnul au venit şi visele.

Era acelaşi coşmar pe care îl avusese în legătură cu Tracy, dar de data aceasta era mai rău. A visat că se afla pe un pod lung de frânghii între două grupuri de oameni la care ţinea, fiecare în pericol iminent. Nu mai putea salva decât una. Dar, în loc să facă o alegere, a rămas paralizat de frică.

Indecizia lui l-a costat scump. Privea neputincios cum membrii fiecărui grup erau ucişi unul câte unul, morţile lor fiind executate cu bucurie de un demon sadic, hotărât să extragă fiecare gram de suferinţă chinuită de durere pe care o putea extrage. În tot acest timp, Harvath a stat şi a privit, nesigur pe el şi pe capacitatea sa de a face ceva pentru a opri holocaustul care se desfăşura cu atâta sălbăticie în faţa lui.

Sunetul rapid al clopotelor cabinei l-a smuls pe Harvath din coşmarul său. Deschizând ochii, s-a uitat pe fereastră şi a văzut că se aflau deasupra unui teren, deşi nu avea idee unde anume. A ridicat receptorul şi a apăsat butonul pentru cabina de pilotaj.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat el când copilotul a răspuns.

„Avem o problemă mecanică majoră.”

„De ce fel?”

Copilotul l-a ignorat şi a spus: „Suntem la aproximativ 80 de kilometri de aeroport. Rămâneţi aşezat şi asiguraţi-vă că aveţi centura de siguranţă bine prinsă.” Şi cu asta linia s-a întrerupt.

Din partea din faţă a cabinei, Harvath a auzit zăvorul uşii cabinei de pilotaj fiind pus la loc. Poate că era o măsură de siguranţă legitimă, dar era ceva care nu-i dădea dreptate.

Harvath s-a uitat la ceas şi a încercat să calculeze unde se aflau. Dormea de mult timp.

Protocolul prevedea ca avioanele private să oprească în primul oraş important pe care îl survolau la intrarea în spaţiul aerian al Statelor Unite pentru a trece de controlul vamal şi de paşapoarte, dar Tom Morgan reuşise să tragă nişte sfori cu oamenii pe care îi cunoştea pentru a obţine renunţarea la aceste cerinţe atât pentru călătoria în Mexic, cât şi pentru cea în Iordania.

Ar fi trebuit să se afle undeva deasupra Canadei sau a Marilor Lacuri , dar terenul de sub ei semăna mai degrabă cu coasta de est a Statelor Unite. Ceva cu siguranţă nu era în regulă.

Citation X s-a înclinat brusc şi a avut loc o schimbare grăbită de altitudine, în timp ce avionul privat cobora cu viteză.

Indiferent ce se întâmpla, lui Harvath nu-i plăcea.

A simţit cum trenul de aterizare se coboară şi şi-a strâns mai tare centura de siguranţă.

S-a uitat înapoi pe fereastră şi un sentiment de groază i-a răsărit din stomac când a recunoscut unde se aflau.

Avionul nu ateriza nicăieri în apropiere de Colorado. Se afla în apropierea finală a Aeroportului Naţional Ronald Reagan Washington din D. C. Acum ştia de ce piloţii încuiaseră uşa cabinei de pilotaj. Nu era nicio problemă mecanică. Cineva ajunsese la Tim Finney. Cineva ştia că Harvath se afla în acest avion şi acea persoană îl făcea să aterizeze în D. C. Trebuia să îşi planifice următoarea mişcare.

Multe se vor baza pe ce fel de prezenţă a forţelor de ordine fusese trimisă pentru a întâmpina avionul la sol.

Harvath stătea lipit de fereastră în timp ce Citation X aluneca deasupra pistei şi apoi atingea pământul cu o uşoară ciocnire a pneurilor. Un şir de camioane de pompieri neon şi două ambulanţe fuseseră mobilizate şi urmăreau avionul pe o cale de rulare chiar dincolo de pistă.

Nu a fost primirea la care se aşteptase Harvath. Nu era la vedere nicio maşină de poliţie sau un sedan guvernamental nemarcat. Chiar şi aşa, a rămas în gardă.

Avionul a rulat de pe pistă într-o zonă de aşteptare.

Când aeronava s-a oprit, vehiculele de urgenţă au înconjurat-o şi echipele lor s-au pus pe treabă.

Harvath şi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a deplasat în cealaltă parte a avionului pentru a vedea ce se întâmpla.

În timp ce o făcea, uşa principală a cabinei s-a deschis şi vuietul ascuţit al motoarelor Rolls-Royce ale Citation a umplut aeronava.

O clipă mai târziu, mai mulţi pompieri s-au urcat pe scările de aer şi au intrat în cabină. Radiocasetofoanele au început să sune, iar personalul de urgenţă a început să dea ordine. Pentru Harvath, totul era doar un zgomot de fond. Era concentrat asupra oamenilor înşişi.

Sub echipamentul lor de protecţie Nomex, arătau ca toţi ceilalţi pompieri pe care Harvath îi întâlnise vreodată. Erau slabi şi atletici, cu feţe serioase şi dure, care dădeau de înţeles că aveau o treabă de făcut.

Singura problemă era că aveau aceeaşi înfăţişare ca mulţi dintre militarii de elită şi personalul de aplicare a legii pe care Harvath îi întâlnise şi cu care lucrase de-a lungul anilor, atât în SEAL, cât şi în serviciile secrete.

Harvath s-a ridicat în picioare şi a început să se îndrepte spre partea din faţă a cabanei. Atunci a fost momentul în care l-a văzut. Al doilea „pompier” avea ceva apăsat pe spatele bărbatului din faţa lui.

În reflexia din dulapurile foarte lustruite ale bucătăriei, Harvath putea distinge culoarea şi dimensiunea inconfundabilă a unei arme cu energie pulsată Taser X26. Era acelaşi dispozitiv pe care îl folosise asupra lui Ronaldo Palmera cu doar câteva zile înainte.

Harvath era prins în capcană.

Capitolul 63 Ca parte a antrenamentului său, cu ani în urmă, Harvath primise o lovitură de Taser pentru a vedea cum era. Într-un cuvânt, era intens – mai intens decât orice altceva pe care îl experimentase vreodată. Nu avea nici o dorinţă de a călări din nou taurul, aşa că acum pur şi simplu s-a scufundat în genunchi şi şi-a împletit degetele la ceafă. Cele douăzeci şi patru de ore i se evaporaseră mult mai repede decât anticipase.

Cu un genunchi lipit de gât şi cu faţa lipită de podeaua mochetată a cabinei avionului, Harvath simţea arsura Flexicuffs în timp ce-i strângea încheieturile mâinilor la spate.

Se purtau excepţional de dur cu el, iar mesajul lor era clar-Să se răzvrătească cu noi şi lucrurile vor deveni mult mai rele.

Un Yukon Denali negru aştepta la capătul scărilor de aer. Picioarele lui Harvath nici măcar nu atinseră pământul.

A fost aruncat pe bancheta din spate şi pus în braţe de doi bărbaţi care au trântit uşile la unison. Unul dintre ei l-a legat cu catarama în timp ce celălalt îi spunea şoferului să se pună în mişcare.

Nu a văzut cagula până când nu i-a fost pusă pe cap şi totul s-a făcut negru.

A fost o călătorie lungă. Fiecare minut de privare senzorială în acel întuneric impenetrabil i s-a părut o oră. Când SUV-ul s-a oprit în cele din urmă, unul dintre supraveghetorii lui Harvath i-a deschis uşa şi apoi l-a smuls din Denali.

Harvath a auzit păsări şi ceea ce părea a fi un fel de motor în depărtare. Ar fi putut fi o maşină de tuns iarba, dar, pe baza efectului Doppler pe care îl produsese, a ghicit că era un fel de barcă. Probabil că se aflau în apropierea apei.

Un set de mâini aspre l-au apucat de cealaltă parte şi a fost dus înainte. Asfaltul neted de sub picioarele sale a făcut loc la iarbă şi apoi la trepte de lemn.

A fost direcţionat spre ele şi a fost obligat să se oprească în momentul în care o uşă oarecare a fost deschisă. Aerul dinăuntru mirosea a mucegai, cu o urmă slabă de Pine Sol.

Harvath a fost condus pe un hol lung şi s-a oprit în faţa unei alte uşi. I s-a scos gluga şi a fost împins înăuntru, iar uşa a fost închisă şi încuiată în urma lui.

La început, tot ce putea vedea era culoarea albă. Încet, pe măsură ce ochii i se adaptau, a început să distingă nişte albastru, precum şi culoarea închisă a podelei din lemn deteriorat. Un mănunchi de geamanduri de homar pictate manual au fost primele obiecte pe care s-a putut concentra cu adevărat. De acolo, întreaga încăpere a început să se deschidă.

Decorul era desprins direct din revista Coastal Living – pereţi din scândură de mărgele, machete de nave, perne create din steaguri nautice vechi. Deşi Harvath îşi imaginase multe tipuri de celule în care preşedintele ar fi putut să-l arunce, niciuna dintre ele nu semănase cu aceasta.

Ocolind un mic pat de zi, Harvath s-a îndreptat spre fereastră. Nu a fost surprins că nu a putut să o deschidă.

Ceea ce l-a surprins a fost că părea să fie făcută din sticlă rezistentă la gloanţe, cu o grosime de aproximativ un centimetru şi jumătate. Aceasta nu era cu siguranţă o cameră obişnuită.

Harvath s-a gândit că se afla într-un fel de casă sigură. Prima agenţie care i-a venit în minte ca fiind probabil proprietarul ei a fost CIA, deşi ar fi putut aparţine oricui altcuiva.

Harvath văzuse o mulţime de case de siguranţă la vremea lui şi, toate lucrurile fiind egale, calitatea decorului din aceasta sugera implicarea Agenţiei Centrale de Informaţii mai degrabă decât a oricărui alt grup.

Dulapul era gol, la fel ca şi biroul de pe peretele îndepărtat. Pe noptieră se afla o Biblie cu o ştampilă care pretindea că fusese pusă acolo de Gideon, ceea ce era evident o glumă inteligentă a cuiva.

Harvath a observat că machetele de nave din întreaga încăpere purtau numele unor universităţi din Ivy League. Cu siguranţă se afla într-o casă conspirativă a Agenţiei, dar de ce? De ce l-a adus aici?

Existau două uşi de o parte şi de alta a camerei. Una ducea spre o baie, din care lipseau în mod evident feroneriile obişnuite, cum ar fi o tijă de duş sau o oglindă care putea fi transformată într-o armă. Harvath a deschis robinetul şi a luat câteva porţii de apă dintr-un pahar mic de hârtie înainte de a se întoarce în dormitor.

Cealaltă uşă ducea probabil spre interiorul casei, dar era încuiată. Nu era o mare surpriză. Harvath s-a gândit că de cealaltă parte era postat cel puţin unul, poate doi paznici. Cunoscând înclinaţia CIA-ului pentru supravegherea electronică, a presupus, de asemenea, că camera sa era cablată atât pentru sunet, cât şi pentru video.

Neavând altceva de făcut, a luat Biblia de pe noptieră şi s-a aşezat pe pat. Produs al sistemului şcolar Sacred Heart în copilărie, Harvath era jenat că trecuse atât de mult timp de când nu mai ţinuse în mână, cu atât mai puţin citise, o Biblie.

A răsfoit respectuos paginile până când a ajuns la a doua carte a Vechiului Testament, Exodul.

Cartea era împărţită în şase secţiuni, pe care Harvath le cunoştea toate. A citit despre înrobirea şi evadarea israeliţilor din Egipt, cele zece plăgi având o semnificaţie deosebit de dureroasă pentru el acum.

Dacă atacul asupra echipei de schi şi a instalaţiei sale din Park City era menit să reprezinte grindina şi focul, mai erau încă şase plăgi care urmau să vină. Le-a citit în ordinea inversă – furunculi, ciumă, fiare sau muşte, purici sau păduchi, broaşte şi, în cele din urmă, un râu de sânge.

În timp ce unele dintre ele păreau blânde după standardele moderne, Harvath ştia că omul responsabil pentru toate aceste atacuri, cel pe care îl credea cel de-al cincilea terorist eliberat de la Guantanamo, ar fi găsit un mod excepţional de deviant şi terifiant de a le încorpora în atacurile sale.

Gândul la alte atacuri făcea ca situaţia actuală a lui Harvath să fie o pastilă şi mai amară de înghiţit. Trebuia să găsească o modalitate de a ieşi de aici şi de a opri persoana care era responsabilă pentru toate acestea.

Punând Biblia deasupra noptierei, Harvath s-a ridicat din pat. Se mai uită o dată prin cameră.

Trebuia să fie ceva aici care să-l ajute în evadarea sa. Nu-i păsa dacă îl aveau sub supraveghere sau nu. Să stea acolo fără să facă nimic nu era o opţiune.

După ce a verificat cu atenţie dulapul, se îndrepta spre baie când a auzit voci în faţa uşii sale. Privind în jos, a văzut că butonul începea să se rotească încet şi ştia că nu mai avea timp.

Capitolul 64 Când uşa de la camera lui s-a deschis, Harvath a fost surprins să vadă cine se afla de cealaltă parte a ei.

Înainte de a putea deschide gura, bărbatul şi-a ridicat pistolul cu electroşocuri şi l-a îndreptat spre pieptul lui Harvath. I-a aruncat o pereche de cătuşe şi i-a spus: „Încheietura mâinii drepte la rama patului, acum”.

Când Harvath a ezitat, bărbatul a strigat: „Acum!”.

Harvath a făcut cum i s-a spus.

Cu prizonierul său în siguranţă, bărbatul şi-a pus arma în toc, s-a întors spre paznicul de la uşă şi a dat din cap.

După ce paznicul a închis uşa şi bărbatul cu Taserul a auzit clicul încuietorii, i-a aruncat lui Harvath cheile de la cătuşe. „Avem doar cincisprezece minute de convorbire până când serverele de supraveghere sunt repornite.”

„Ce naiba se întâmplă aici?”, a întrebat Harvath în timp ce şi-a scos cătuşele din jurul încheieturii mâinii şi i-a aruncat cheile înapoi lui Rick Morrell.

Morrell era un agent paramilitar al CIA cu care Harvath lucrase în trecut de mai multe ori. După un început de relaţie considerabil de zbuciumat, dezvoltaseră un respect profesional unul faţă de celălalt şi chiar o prietenie. Harvath nu ştia dacă faptul că se afla aici era un lucru bun sau un lucru rău. În lumea serviciilor de informaţii, prieteniile erau prea des subminate pentru chestiuni de securitate naţională. Harvath nu uitase că preşedintele Rutledge îl căuta pentru trădare. Va trebui să fie foarte atent.

„Eşti într-o mare încurcătură. Ştii asta?”, răspunse Morrell.

Harvath ştia asta şi nu avea nevoie ca Rick Morrell sau oricine altcineva să-i reamintească acest lucru. „Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru în situaţia mea”.

Morrell a dat din cap. „Asta tot nu-mi uşurează munca.”

Lui Harvath nu i-a plăcut cum suna asta. „Mai exact, care este slujba ta?”

„Din ordinul preşedintelui, am fost însărcinat să te împiedic să mai faci orice demers în legătură cu atacurile asupra lui Tracy Hastings, a mamei tale şi a echipei de schi a SUA.”

„Deci, preşedintele crede că atacul asupra echipei de schi a fost comis de aceeaşi persoană?”

„Ba da, o face”, a spus Morrell. „Au găsit la locul faptei un bilet care se potriveşte cu cele de la celelalte două atacuri.”

„Atunci care e problema?”

„Problema este că preşedintele vrea să te scoată din peisaj.”

„Am tot dreptul să...” a început Harvath, dar Morrell l-a întrerupt.

„Nu ai niciun drept. Jack Rutledge este preşedintele Statelor Unite. Când îţi spune să faci ceva, faci.”

„Asta nu e de ajuns.”

„Ei bine, va trebui să fie”, a spus Morrell.

Harvath se uită la el cu neîncredere. „Iisuse, eşti un nemernic. Ştiţi asta? Cu un minut în urmă ai fost de acord că ai fi făcut acelaşi lucru în locul meu.”

„Şi am vorbit serios.”

„Şi care e problema ta?”

„Problema mea este că eu şi ceilalţi cinci membri ai echipei mele Omega, aflaţi de cealaltă parte a uşii, am primit ordin să te eliminăm dacă refuzi să cooperezi.”

Răspunsul l-a luat prin surprindere pe Harvath.

„Mort sau viu”, a spus Morrell când a citit expresia de pe faţa lui Harvath.

Harvath se simţise trădat când preşedintele se întorsese prima dată împotriva lui, dar acum nu existau cuvinte pentru a descrie ceea ce simţea. „Şi pentru o întorsătură suplimentară a cuţitului, ai fost ales să conduci echipa de asasini.

Ar trebui să-ţi spun Brutus sau ţi se potriveşte mai bine Iuda?”.

„Nu Rutledge m-a ales pe mine, ci directorul Vaile.”

„Care este diferenţa? Totuşi ai acceptat misiunea.”

„Am acceptat foarte bine. „Detectivul a prezentat un caz foarte convingător.”

„Sunt sigur că el a făcut-o”, a răspuns Harvath, dispreţul fiind evident în vocea lui. „Întotdeauna l-am plăcut pe Vaile, dar se pare că nu a avut niciodată o părere atât de bună despre mine. Un jucător de poker dat naibii.

M-a păcălit.”

„Ca să se ştie”, a spus Morrell, „Vaile e naşpa la cărţi. Şi, ca să ştii, e un tip decent. Este probabil unul dintre cei mai buni directori pe care i-a avut vreodată Agenţia.

Este un patriot care pune ţara noastră mai presus de orice, chiar şi de propria bunăstare.”

„Despre ce vorbeşti?”

Morrell îşi flutură braţul prin cameră. „El este motivul pentru care ai fost adus aici, în loc de vreo închisoare federală. El este motivul pentru care mă aflu aici în fruntea acestei echipe.”

„Nu înţeleg”, a răspuns Harvath.

„Vaile are mult respect pentru tine. Deşi poate că nu crede că a te confrunta cu preşedintele Statelor Unite este o mişcare grozavă în carieră, el înţelege de ce o faci. În acelaşi timp, el înţelege de ce preşedintele face ceea ce face. Concluzia este că Vaile ştie că nu eşti un trădător.”

„Atunci de ce mă aflu aici?”, a întrebat Harvath. „De ce purtăm această conversaţie?”

Deşi se presupunea că toate dispozitivele de monitorizare erau deconectate, Morrell s-a aplecat mai aproape de Harvath, cu vocea abia dacă depăşea o şoaptă, deşi nu mai puţin intensă decât fusese, şi a spus: „Pentru că directorul Vaile se simte parţial responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat – Tracy, mama ta, echipa de schi, totul. Vrea ca tu să ştii de ce se întâmplă”.

Capitolul 65 Timpul lor era scurt, aşa că Morrell a vorbit repede. „Este politica declarată a guvernului Statelor Unite să nu negocieze niciodată cu teroriştii. Ştim cu toţii că este prima şi cea mai importantă poruncă a naţiunii în războiul împotriva terorismului – Să nu negociezi cu teroriştii.”

Harvath cunoştea foarte bine porunca. „Dar cineva a spart-o”, a ghicit el în timp ce se gândea la cei cinci prizonieri eliberaţi de la Guantanamo.

Morrell a dat din cap. „Există o excepţie la fiecare regulă.”

„A fost preşedintele direct implicat în eliberarea prizonierilor?”

Morrell s-a uitat spre uşă şi apoi înapoi la Harvath. „Da.”

Harvath bănuise tot timpul că preşedintele fusese implicat, dar acum avea confirmarea.

„Ceea ce urmează să vă spun”, a continuat Morrell, „rămâne în această cameră. În pofida statutului dumneavoastră actual de fugar, sunteţi în continuare obligat să respectaţi jurământul şi acordurile de confidenţialitate privind Securitatea Naţională pe care le-aţi semnat înainte de a lucra atât la Casa Albă, cât şi la DHS. Este clar?”

„Cristal”, a răspuns Harvath.

Morrell a respirat adânc. „Există un singur caz în care Statele Unite îşi vor încălca propria regulă de a nu negocia cu teroriştii.”

În toată experienţa lui Harvath nu văzuse niciodată încălcată prima poruncă. Nici măcar nu-şi putea începe să îşi imagineze ce ar putea fi calificat drept excepţie.

Harvath văzuse multe lucruri oribile în cariera sa de agent antiterorist. O parte din el se întreba dacă voia cu adevărat să ştie ce ar fi justificat o astfel de excepţie, dar trebuia să ştie de ce preşedintele îl împiedica să-i protejeze pe oamenii la care ţinea. Trebuia să afle de ce un terorist bolnav a primit imunitate totală pentru a face ce vrea cu cetăţeni americani nevinovaţi.

„Excepţia”, a spus Morrell, „este atunci când un terorist sau o organizaţie teroristă a vizat copii”.

„Vrei să spui că oricine a comis aceste atacuri a vizat şi copii?”

„Nu. Cei cinci eliberaţi de la Guantanamo erau încă acolo când a avut loc atacul în cauză. Grupul care a intermediat eliberarea lor a folosit atacul ca o pârghie pentru a-i scoate de acolo. Ştiu că aţi trecut prin multe, dar, dacă vă consolează cu ceva, preşedintele nu a avut absolut nicio alegere în această situaţie.”

Harvath nu era gata să îi dea o şansă lui Rutledge încă.

Avea nevoie să audă mai mult şi i-a făcut semn lui Morrell să continue.

„Cu două zile înainte ca cei cinci de la Gitmo să fie eliberaţi, un autobuz şcolar plin cu copii de doar cinci ani a dispărut în Charleston, Carolina de Sud. Teroriştii au ameninţat că vor începe să ucidă câte un copil la fiecare jumătate de oră până când cererile lor vor fi îndeplinite.

„S-a ordonat imediat o întrerupere a ştirii, iar autorităţile federale au intrat în forţă pentru a găsi autobuzul. Sateliţii au fost reorientaţi, a fost activată echipa de salvare a ostaticilor a FBI-ului şi au fost aduşi membri ai Forţei Delta, ai echipei SEAL 6, ai echipei SEAL 8 şi chiar elemente ale CIA. Acesta a fost un atac direct asupra naţiunii noastre, al cărui impact psihologic ar fi putut fi extrem de grav. Preşedintele nu s-a oprit la nimic.

„Pentru a demonstra cât de serioşi erau, teroriştii au ucis-o pe şoferiţa autobuzului şi au lăsat-o la volanul autobuzului abandonat. Când a venit raportul despre şoferul mort şi despre faptul că nu mai căutam un autobuz şcolar galben aprins, oamenii au devenit şi mai îngrijoraţi. Fie că teroriştii îi aveau pe copii într-o locaţie centrală, fie, mai rău, grupul fusese despărţit şi dus în mai multe locaţii diferite.

„Imaginile masacrului de la şcoala Beslan din Rusia se derulau cu repeziciune în mintea tuturor. Toată lumea ştia că încercarea de a lua copiii înapoi cu forţa ar putea fi o greşeală îngrozitoare şi mortală. Dacă teroriştii ar fi fost atacaţi, nu existau prea multe îndoieli că s-ar fi martirizat şi ar fi luat copiii cu ei. Nu exista absolut nicio îndoială, singura opţiune a Statelor Unite era să negocieze.

„Iniţial, teroriştii au vrut ca toţi prizonierii să fie eliberaţi din Guantanamo. Încet-încet, negociatorii au redus la cinci şi au căzut de acord ca preşedintele să semneze un fel de scrisoare prin care să promită, printre altele, că toate centrele de detenţie secrete pe care Statele Unite le foloseau în întreaga lume vor fi închise, că prizonierii de la Gitmo vor avea parte de hrană şi îngrijire medicală mai bună şi de vizite mai frecvente din partea Crucii Roşii, că toţi prizonierii vor fi judecaţi pentru presupusele lor crime şi că aceste procese vor fi transparente, cu monitori internaţionali prezenţi pentru a garanta legalitatea lor.”

„Şi preşedintele a optat pentru asta?”, a întrebat Harvath.

„Nu a avut de ales. Teroriştii îi puseseră un pistol la tâmplă şi se pregăteau să le ucidă primul copil.

Liderul lor l-a îndrumat pe preşedinte către un site web unde erau postate fotografiile făcute cu telefonul cu cameră a copilului pe care răpitorii de ostatici îl aleseseră să fie primul care va muri. Din ce mi s-a spus, fotografia ţi-ar fi frânt inima. L-au ales pe cel mai tânăr şi mai drăguţ dintre ei. Imaginea ar fi jucat foarte, foarte prost la ştiri.

„NSA şi alte câteva agenţii s-au apucat să lucreze la site-ul web, în timp ce preşedintele se strângea cu consilierii săi în Sala de Situaţii. Avea de luat o decizie foarte dificilă şi potenţial istorică.

„Şi ştim cu toţii cum s-a terminat”, a răspuns Harvath.

Morrell a ridicat mâna. „Nu, nu-i adevărat. Nu se terminase, nici pe departe. Pentru Statele Unite, necazurile abia începuseră”.

Capitolul 66 Harvath nu ştia ce să gândească, sau ce să simtă, de altfel. Îşi închipuise că preşedintele fusese motivat să facă ceea ce trebuia pentru ţară şi cu siguranţă asta făcuse în acest scenariu oribil, dar tot nu explica de ce îl pusese pe tuşă.

Nu ştia dacă Rick Morrell avea sau nu răspunsurile pe care le căuta, dar ştia că fiecare informaţie pe care o obţinea îl aducea cu un pas mai aproape de rezolvarea puzzle-ului. Harvath ştia că nu mai aveau mult timp la dispoziţie, aşa că a decis să-şi reţină întrebările şi să-l lase pe Morrell să termine.

Evident, Morrell era preocupat şi de timp.

S-a uitat pentru a treia oară la ceas, apoi a spus: „Secretarul apărării i-a sugerat preşedintelui să se folosească un program de urmărire strict secret pentru a-i depista pe cei cinci bărbaţi după ce vor fi eliberaţi de la Guantanamo."

„Printr-un izotop radioactiv", a spus Harvath, simţind încotro se îndreptau lucrurile. „Sunt familiarizat cu el."

„Statele Unite nu ştiau cu cine negociază. Şi ştia şi mai puţin despre relaţia dintre bărbaţii pe care urma să îi elibereze. Dacă îi puteau urmări pe bărbaţi, se credea că ar putea localiza organizaţia responsabilă de deturnarea autobuzului şi fie să-i aducă în faţa justiţiei, fie, cel puţin, să se răzbune într-un fel sau altul.

„Singura problemă era că, cumva, cealaltă parte ştia despre programul de injectare de sânge şi i-a transfuzat complet pe cei cinci deţinuţi în fugă. Apoi au folosit sângele extras pentru a conduce CIA-ul într-o urmărire aiurea. Sângele a ajuns în mai multe recipiente care au fost aruncate în mai multe tomberoane şi în portbagajele mai multor maşini.

„Departamentul Apărării a dat vina pe CIA pentru pierderea oamenilor, iar CIA a dat vina pe Departamentul Apărării pentru că şi-a pus pălăria pe un program care nu era atât de ultrasecret pe cât crezuseră."

„Aşa că SUA i-a pierdut. Ştiu asta", a declarat Harvath.

„Ceea ce nu ştiţi este că teroriştii au pus câteva condiţii la înţelegerea pe care au încheiat-o cu preşedintele."

„Cum ar fi?"

„Cum ar fi că bărbaţii pe care i-am eliberat nu aveau să fie niciodată vânaţi, răniţi sau reîncarceraţi", a răspuns Morrell. „Ca o poliţă de asigurare, teroriştii au furnizat fotografii de supraveghere a peste o sută de autobuze şcolare din întreaga ţară. Mesajul era clar. Dacă renunţăm, se vor întoarce, iar lucrurile vor fi mult mai rele data viitoare. Am fi forţaţi să suferim un atac macabru împotriva copiilor noştri şi de data aceasta nu ar mai exista nicio negociere."

„De aceea, preşedintele a vrut să mă lase pe dinafară."

Morrell şi-a pus mâna pe umărul prietenului său. „Nu a vrut să vă marginalizeze, nu a avut de ales. L-aţi pus într-o poziţie foarte dificilă.”

„Şi ce dacă? Nici măcar nu a vrut să-mi spună cine se presupune că îl vânează pe tipul ăsta.”

„Ar fi avut vreo importanţă? Te-ar fi convins deciziile de personal ale preşedintelui să stai deoparte în timp ce acest nebun îţi viza prietenii şi familia?”.

Harvath nu ştia cum să răspundă la această întrebare. În cele din urmă a spus: „Probabil că nu.”

„Scot, preşedintele ştie că erai în Mexic când Palmera a fost ucis.”

„De unde să ştie el asta?”

„CIA are înregistrări CCTV cu tine la aeroportul din Querétaro. Au urmărit avionul pe care l-ai folosit. Ştiu, de asemenea, cui aparţine avionul. „Aşa ne-am dat seama că te întorceai din Amman.”

Inima lui Harvath s-a scufundat. Dacă voia să se prăbuşească, cu siguranţă nu voia să tragă oameni cu el, mai ales americani decenţi şi patrioţi ca Tim Finney şi Ron Parker. „Băieţii de la Elk Mountain nu ştiau nimic despre asta.”

„Amândoi ştim că asta e o prostie”, răspunse Morrell.

„Sunt pe imaginile de pe camerele de supraveghere cu tine. Singurul lucru care lucrează în favoarea ta este că martorii susţin că Palmera a fugit în stradă şi a fost lovit de taxi. Din punctul lor de vedere, cel mai probabil a fost o chestie de cartel.

Dacă teroriştii care au ajutat la aranjarea eliberării lui de la Gitmo cred asta este o altă poveste.”

„Atunci, unde ne lasă asta?”.

„Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat în Amman. De ce ai fost acolo? Cu cine te-ai întâlnit?”

Harvath a clătinat din cap. „Nu.

„Scot, ascultă-mă. Chestia cu Palmera poate fi făcută să pară că s-a încurcat cu nişte oameni răi din vechea lui viaţă. E doar o singură moarte şi, deşi e suspectă, nu e nimic definitiv. Două morţi şi suntem în mare încurcătură, iar rahatul cu siguranţă va ajunge la ventilator.

„Nu avem nicio idee despre câte autobuze şcolare ar putea fi ţinta acestor oameni. Singura speranţă pe care o avem de a evita alte atacuri este să gestionăm această situaţie din faţă. Nu putem face asta decât dacă ne dai ceea ce ne trebuie. Ce s-a întâmplat în Amman?”

„Dacă preşedintele ar fi fost de la început în legătură cu toate astea, aş fi putut...” „Scot, ce s-a întâmplat?”

„Abdel Salam Najib este mort. „Şi pe cel care se ocupă de el.”

„La naiba”, a blestemat Morrell.

„La ce te aşteptai? La ce se aştepta cineva? Vieţile oamenilor la care ţin sunt în joc aici. Nu puteam să stau degeaba şi să nu fac nimic.”

Rick Morrell s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă.

„Stai puţin!”, a spus Harvath. „Asta e tot? Credeam că mă vei ajuta.”

„Te-am ajutat”, a spus Morrell în timp ce îşi continua drumul. „Preşedintele a spus că e viu sau mort. Eşti în viaţă.”

Deşi era încă în viaţă, Harvath şi-a dat seama că fusese şi el păcălit să dezvăluie ce se întâmplase în Iordania . Cu doi dintre deţinuţi morţi, nu aveau cum să-l lase să plece acum.

Ceea ce a făcut în continuare a fost pripit, prost gândit şi pur şi simplu stupid, dar, având în vedere circumstanţele în care se afla, era probabil singura mişcare pe care Harvath o putea face.

Capitolul 67 Morrell era aproape de uşă când Harvath îşi trânti pumnul de baros în baza craniului bărbatului.

Genunchii lui Morrell s-au îndoit în timp ce îşi pierdea cunoştinţa, iar Harvath l-a uşurat uşor până la podea. Apoi şi-a privit ceasul.

Spunea Morrell adevărul despre faptul că serverele au fost deconectate timp de 15 minute? Dacă nu ar fi făcut-o, ceilalţi membri ai Echipei Omega s-ar fi repezit în cameră chiar în acest moment. A numărat până la cinci. Nu s-a întâmplat nimic.

Cel puţin Morrell spusese adevărul în legătură cu camerele de luat vederi, ceea ce însemna că Harvath avea acum mai puţin de două minute pentru a ieşi din casă fără să fie văzut.

A luat cheile fostului său acum prieten, şi-a desfăcut pistolul cu electroşocuri şi a lovit de două ori uşa.

Harvath a auzit paşii grei ai paznicului de pe partea cealaltă, urmaţi de alunecarea zăvorului în timp ce descuia uşa. A ridicat pistolul cu electroşocuri şi s-a pregătit să tragă.

Când uşa s-a deschis, paznicul s-a expus şi Harvath a apăsat pe trăgaci. Sondele ghimpate s-au înfipt în pieptul lui şi a primit o plimbare cu taurul electric pentru cinci minute. Acesta a căzut în faţă în cameră şi, după ce l-a rostogolit rapid pe spate, Harvath i-a aplicat o serie de lovituri brutale în faţă şi în cap care l-au făcut pe bărbat să-şi piardă cunoştinţa.

L-a deposedat pe paznic de Glock-ul său de calibrul 45, de cheile sale, de un walkie-talkie şi de un cuţit tactic pliabil Benchmade.

Spre deosebire de Taserul pe care Harvath îl folosise în Mexic, acesta avea un cartuş de rezervă în mâner, iar Harvath a reîncărcat rapid arma. Deşi aceşti oameni fuseseră autorizaţi să îl ucidă, erau în

primul rând americani care îşi făceau treaba pentru care fuseseră trimişi. Harvath nu voia să ucidă pe niciunul dintre ei dacă nu era nevoit.

Harvath a păşit cu prudenţă pe hol. Auzea voci venind din partea principală a cabanei, ceea ce i-a uşurat şi mai mult decizia de a merge în direcţia opusă.

Pe măsură ce se apropia de capătul holului, a putut auzi un televizor. Era însoţit de un vâjâit neregulat şi de o lovitură ocazională.

Harvath habar nu avea ce auzea până când nu s-a apropiat de cameră şi a auzit un strigăt.

Aruncând o privire în pragul uşii, speranţele sale de a scăpa cu bine s-au năruit. Doi membri ai Echipei Omega jucau foosball pe una dintre cele mai zdravene mese pe care Harvath le văzuse vreodată. Chiar după ele se afla o uşă care ducea spre lumea exterioară şi, dincolo de ea, spre libertate.

Singura problemă era că Harvath mai avea doar un singur glonţ rămas în Taser.

Trebuia să se gândească repede la ceva. Timpul îi era aproape expirat. Aruncând din nou o privire rapidă după colţ, a cuprins cât mai mult din încăpere şi şi-a întipărit imaginea în creier.

Ambii bărbaţi erau înarmaţi, dar Harvath avea surpriza de partea lui. Putea să intre în încăpere cu butoniera şi cu Glock-ul scos şi să le spună să se arunce la podea, dar nu exista nicio garanţie că se vor conforma. Dacă îl luau la întrebări, ar fi fost într-o poziţie foarte dificilă. Nu avea nicio dorinţă de a-i împuşca, nici măcar pentru a-şi asigura libertatea, dar o va face dacă va fi nevoit. Putea să-i îngenuncheze pe amândoi, dar sunetul focurilor de armă i-ar fi adus pe ceilalţi membri ai echipei şi atunci ar fi avut cu adevărat probleme.

După ce a tras primul, el ar fi fost, fără îndoială, vizat ca o ameninţare activă care trebuia neutralizată. Harvath ar putea foarte bine să-şi semneze propriul certificat de deces.

Cheia era să iasă cu cât mai puţin zgomot şi să atragă cât mai puţină atenţie.

Un alt strigăt a izbucnit dinspre jocul de foosball, iar Harvath a aruncat o a treia privire după colţ.

Un alt gol fusese marcat, iar omul asupra căruia fusese înscris se pregătea să servească mingea. Bărbatul de vizavi avea ambele mâini pe tijele metalice, gata de acţiune. Atunci Harvath a observat că majoritatea mânerelor de pe masa veche lipseau. Cei doi membri ai Echipei Omega apucau metalul gol.

Harvath a aşteptat ca mingea să fie servită. Când bărbatul a întins mâna spre cealaltă tijă goală, Harvath a ridicat Taser-ul în lateral, s-a rotit complet în cameră şi a apăsat pe trăgaci.

El a înfipt o sondă în fiecare dintre bărbaţii care îşi aveau mâinile cărnoase şi transpirate pe stâlpii de metal şi a lăsat să zboare cei cincizeci de mii de volţi de electricitate. A fost un zap neplăcut şi neaşteptat, care i-a luat complet prin surprindere pe bărbaţi. Harvath a urmat prin „asomarea cu drive” a armei în fiecare dintre ei, completând circuitul şi incapacitând ultimul obstacol care stătea în calea evadării sale.

Harvath nu s-a obosit să încerce să-i doboare pe bărbaţi. S-a îndreptat spre uşă şi s-a lăsat afară cât mai repede posibil.

Rămânând sub linia ferestrelor, s-a strecurat prin faţa casei şi a scos din buzunar cheile lui Rick Morrell. A apăsat pe telecomanda de acces şi a văzut farurile iluminate ale unui Chevy Tahoe argintiu.

Ar fi fost o maşină perfectă pentru a fugi, cu excepţia faptului că era blocată în vârful aleii.

Harvath a scos celălalt set de chei şi a repetat procesul. O pereche de faruri s-a luminat în spatele SUV-ului lui Morrell, iar Harvath a scos cuţitul Benchmade pe care îl luase de la paznicul din faţa camerei sale.

După ce a turtit cauciucurile celorlalte vehicule, a sărit în camioneta paznicului, a introdus cheia în contact şi a întors-o, dar nu s-a întâmplat nimic – nici măcar clic, clic, clic dezgustător al unui demaror împuşcat sau zgomotul zbârnâit al unei baterii aproape descărcate.

Harvath nu avea cum să scape de tipii ăştia pe jos. Mulţi dintre ei aveau experienţă în operaţiuni speciale şi ar fi putut cu uşurinţă să-i dea de urmă. Singura lui speranţă era apa. Atâta timp cât nu aveau acces la o barcă, ar putea fi în stare să-i depăşească înotând. Tot ce trebuia să facă era să pună o distanţă suficientă între el şi ei înainte de a se întoarce pe uscat, unde putea semnaliza o cursă sau fura o altă maşină.

Era pe punctul de a sări din camionul Ford al paznicului şi de a se îndrepta spre apă, când a descoperit comutatorul antifurt al vehiculului.

Câteva secunde mai târziu, Harvath a ieşit de pe alee şi a condus camionul spre nord, spre D. C. şi spre omul pe care urma să-l forţeze să-i dea nişte răspunsuri.

Capitolul 68 VIRGINIA DE NORD Philippe Roussard dispreţuia America şi pe americani din mai multe motive. Îi dispreţuia pentru lăcomia, lenea şi aroganţa lor. Cei mai mulţi dintre ei nu călătoriseră niciodată dincolo de propriile graniţe şi totuşi se credeau centrul lumii şi credeau că modul lor de viaţă era singurul corect şi îndreptăţit.

Îi dispreţuia pentru ceea ce el considera a fi construirea imperiului – amestecul lor constant în afacerile altor naţiuni. Îi dispreţuia nu numai pentru faptă, ci şi pentru conceptul de globalizare. Dacă America nu era oprită, el ştia că otrava lor va continua să supureze şi să afecteze fiecare naţiune de pe planetă până când răni pline de puroi ale capitalismului şi democraţiei vor erupe peste tot. Era cel mai mare eşec al Americii, ideea că existau doar două tipuri de oameni în această lume – americanii şi cei care îşi doreau să fie aşa.

Cu toate acestea, oricât de mult ar fi urât America, existau multe lucruri despre geografia fizică a ţării pe care le găsea fermecătoare. Cu geamurile autovehiculului coborâte, Roussard a condus prin mediul rural din Virginia şi i-a admirat frumuseţea.

Deseori, Roussard nu înţelegea de ce Allah i-ar fi binecuvântat pe necredincioşi, în special America şi aliaţii ei occidentali, cu atâta prosperitate, abundenţă şi frumuseţe geografică, în timp ce le permitea

adevăraţilor credincioşi, credincioşii săi islamici, să lâncezească deseori în condiţii detestabile în unele dintre cele mai dezolante locuri de pe pământ.

Roussard ştia că era greşit să încerce să discearnă mintea lui Allah, dar era o întrebare cu care se găsea adesea ocupat. Dumnezeul său era mare şi milostiv.

În înţelepciunea Sa, El îşi repartizase poporului Său posturile în viaţă, astfel încât să lupte în numele Său şi să se dovedească vrednici de recunoaşterea Sa. Ziua poporului musulman era aproape. În curând, luptele lor, jihadul lor laborios, vor da roade – fructe coapte, plinuţe şi grele, pline de dulceaţa dulceagă a faptului că şi-au învins duşmanii şi au scăpat pământul de toţi necredincioşii.

Teroristul îşi amintea de o proclamaţie a unui coleg mujahedin care spusese că adepţii Profetului, fie ca pacea să fie cu el, nu se vor odihni până când nu vor dansa chiar pe acoperişul Casei Albe. Imaginea îl făcea mereu să zâmbească.

Se gândea dacă va vedea o astfel de evoluţie glorioasă în timpul vieţii sale, când telefonul mobil pe care îl cumpărase cu o zi înainte a vibrat în buzunar.

El dăduse numărul doar unei singure persoane.

„Da”, spuse Roussard în timp ce ridica aparatul la ureche.

„Am citit actualizarea pe care mi-ai lăsat-o”, a spus supraveghetorul.

„Şi?”

Deşi amândoi îşi schimbau telefoanele mobile după fiecare conversaţie, manipulatorului nu-i plăcea să comunice în acest mod. Americanii şi programele lor de ascultare nu puteau fi subestimate. „Am petrecut un timp semnificativ pentru a elabora itinerariul vizitei dumneavoastră. Modificările pe care i le-aţi făcut sunt...” „Sunt ce?”, a întrebat Roussard, furios. Nu-i păsa de modul în care manipulatorul său îi lua la întrebări tot ceea ce făcea. Nu era un copil. El ştia prea bine riscurile pe care şi le asuma.

A existat o pauză şi Roussard a ştiut la ce se gândea manipulatorul său. Greşeala nu fusese făcută în California – fusese făcută în afara casei lui Harvath.

Tracy Hastings ar fi trebuit să fie ucis. Ar fi trebuit să fie moartă acum, nu să zacă pe un pat de spital conectat la aparate. Dar se întorsese în ultimul moment.

Acel câine blestemat ţipase, sau se crispase, sau făcuse ceva care o făcuse pe femeie să-şi mişte capul cât de puţin, astfel încât împuşcătura lui Roussard se conectase, dar nu acolo unde intenţionase el.

Poate că lucrurile stăteau mai bine aşa. Poate că durerea ar fi fost mai intensă pentru Harvath. Erau zece plăgi în total, şi fiecare plagă urma să se abată asupra oamenilor apropiaţi. Va fi pus să sufere prin suferinţa lor, iar apoi, în cele din urmă, i se va lua viaţa. Era preţul suprem pentru ceea ce făcuse Harvath.

„Schimbările tale mă îngrijorează”, a spus supraveghetorul.

„Pe toate”, a întrebat Roussard furios, „sau pe unele în special?”.

„Vă rog. Asta nu este...” „Răspunde-mi la întrebare.”

Vocea manipulatorului a rămas calmă. „Centrul comercial era deosebit de periculos – prea multe camere de luat vederi, prea multe moduri în care ai fi putut fi înregistrat. Ar fi trebuit să rămâi la clubul de sănătate.”

Roussard nu a răspuns.

„Dar ceea ce este făcut, este făcut”, a spus manipulatorul. „Tu şi cu mine suntem croiţi din aceeaşi stofă”.

Roussard a tresărit la sugestie. „Nu te voi minţi”, a continuat manipulatorul. „Să cedezi impulsurilor tale şi să te abaţi de la itinerar, indiferent cât de productive se dovedesc a fi aceste abateri, este periculos. Atunci când deviezi, te aventurezi pe un teritoriu necunoscut. Fără îndrumarea mea, te expui nu numai pe tine, ci şi pe mine la un mare risc.”

„Dacă prestaţia mea este nesatisfăcătoare, poate că voi renunţa complet la plan şi voi termina asta în felul meu.”

„Nu”, a răspuns manipulatorul, „fără alte abateri. Trebuie să vă terminaţi treaba aşa cum aţi convenit. Dar, mai întâi, a apărut o problemă care trebuie rezolvată – am fost trădaţi.”

„Trădat de cine?”

„Omuleţul pe care bunicul tău îl folosea cândva pentru a aduna informaţii”, a răspuns manipulatorul.

„Trolul?”

Manipulatorul, adâncit în gânduri, a mormăit un răspuns.

Roussard era îngrijorat. „Cum poţi fi sigur?”

„Am contactele mele şi sursele mele de informaţii. Crezi că a fost o coincidenţă faptul că ai fost trimis la Harvath în aceeaşi zi în care Trolul şi-a trimis cadoul?”.

„Ştiu că nu a fost”, a recunoscut Roussard.

„Atunci nu vă îndoiţi de mine. Piticul ştie de eliberarea ta şi caută în mod activ informaţii despre tine.”

„Ştiu americanii ce am plănuit?”.

„Nu cred”, a spus manipulatorul. „Nu încă.”

„Vrei să am grijă de el?” „Vrei să am grijă de el?”

„Nu-mi place ideea ca tu să fii nevoit să părăseşti ţara înainte ca actuala ta vizită să se încheie, dar această problemă trebuie rezolvată înainte de a se extinde şi tu eşti singurul în care pot avea încredere pentru a mă asigura că este rezolvată cum trebuie."

„El este mic şi slab. Va fi plăcerea mea."

„Nu trebuie să-l subestimezi", l-a admonestat îngrijitorul. „Este un adversar formidabil."

„Unde este acum?"

„Încă mai lucrez la localizarea lui."

„Nu este în Scoţia?", a întrebat Roussard.

„Nu. Am pus deja să fie cercetată casa şi proprietatea. Nu a mai fost acolo de ceva timp".

„Lasă-mă să te ajut să-l găseşti."

„Nu", a afirmat manipulatorul. „Concentrează-te asupra următoarei tale ţinte. Îl voi găsi eu însumi".

„Şi apoi?"

„Şi apoi voi decide cum trebuie să scăpăm de el, iar tu vei urma întocmai ordinele mele. Este clar? Ne apropiem foarte mult acum. Nu mai vreau alte surprize."

Deşi bila îi îneca gâtul, Roussard şi-a ţinut furia sub control. Când totul se va termina, el se va ocupa de cel care se ocupa de el.

Vocea lui abia dacă depăşea o şoaptă, agentul a răspuns: „Da, este clar."

Capitolul 69 Philippe Roussard a ieşit de pe aleea cu pietriş zdrobit şi a permis ca vehiculul său să se oprească în linişte. De aici, maşina ar fi fost departe de ochii oricărui vehicul care trecea pe drumul principal, precum şi de oricine se afla în mica fermă de piatră aflată la aproximativ o jumătate de milă distanţă.

A adunat obiectele de care avea nevoie din portbagaj şi a continuat restul drumului pe jos.

Era de fapt o zi destul de frumoasă. Soarele era strălucitor şi doar câţiva nori subţiri pluteau deasupra capului. Roussard putea simţi mirosul distinct de iarbă proaspăt cosită de pe o proprietate din apropiere.

În timp ce se strecura prin pădure, o varietate de păsări au strigat din vârful copacilor de deasupra lui, dar în afară de asta, nu se auzea niciun alt sunet în afară de propriile lui paşi.

La linia copacilor, a scos binoclul din rucsac şi s-a făcut comod. Nu era ceva ce trebuia să se grăbească.

Douăzeci de minute mai târziu, femeia şi-a făcut apariţia, iar pe urmele ei ţâşnea câinele. Era surprins că avea suficientă încredere în animal pentru a nu fugi.

Harvath o lăsase cu ea cu doar câteva săptămâni în urmă, dar câinele blestemat era încă tânăr, nimic mai mult decât un căţeluş, şi se pare că se lega cu uşurinţă de oricine îi acorda atenţie.

Femeia era mai în vârstă, dar nu bătrână în sensul bun al cuvântului. Avea în jur de şaizeci de ani, era înaltă şi atrăgătoare, cu o faţă bronzată de o culoare de cupru intens de către soare.

Părul ei cenuşiu ca oţelul îi ajungea până la umeri şi îşi conducea mica fermă cu o siguranţă de sine arogantă pe care Roussard presupunea că era o condiţie prealabilă pentru oricine lucrase vreodată pentru Biroul Federal de Investigaţii.

Se ocupa de treburile ei zilnice – aduna ouăle din micul coteţ, hrănea găinile, apoi despica un balot şi lăsa fânul în ţarcul celor doi cai ai ei.

Mai erau doi porci atroce cu burtă, pe care numai o cultură ca cea americană ar fi putut să-i accepte vreodată ca animale de companie, şi o sumedenie de pisici care se bucurau să-şi afirme dominaţia asupra micuţului câine.

În timp ce Roussard o studia pe femeie, s-a trezit gândindu-se la propria mamă. Era complet neprofesionistă şi complet nepotrivită. El se afla aici pentru a face o treabă, iar asemănările, sau lipsa lor, ale acestei americance cu propria lui mamă nu aveau nicio legătură cu ceea ce avea de făcut.

Distracţia nedorită l-a făcut pe Roussard să intre în acţiune.

Nu avea nicio dorinţă de a sta singur în pădure cu gândurile sale. Era timpul.

O va lua pe femeie în hambar. Singura lui preocupare era câinele, dar Roussard credea că şi-a dat seama de asta.

În timp ce femeia dispărea în jurul uneia dintre dependinţele fermei, Roussard şi-a luat rucsacul şi a luat-o la fugă.

Fiind mereu pragmatic, s-a oprit lângă mica casă de piatră şi i-a dezactivat vehiculul. În cazul în care ceva ar fi mers prost, nu dorea să-i lase un mijloc convenabil de scăpare.

De la vechiul Volvo break, s-a strecurat apoi spre casa femeii. S-a lipit de faţadă, ale cărei pietre, chiar şi în căldura crescândă a dimineţii, încă se simţeau reci la atingere.

Aruncând o privire după colţul fermei, a aşteptat până când a putut să o vadă pe femeie. Când a văzut-o că derulează un furtun lung de grădină pentru a curăţa jgheabul pentru cai, Roussard a trecut la acţiune.

A ales să nu fugă, de teamă să nu sperie caii. Mergea repede şi cu hotărâre, cu mâna prinsă în jurul capului pistolului cu amortizor pe care îl scosese din rucsac. Dacă femeia l-ar fi observat şi ar fi încercat să strige sau să fugă, ar fi putut să o doboare cu uşurinţă, chiar şi de la această distanţă, cu un singur foc.

Odată intrat în hambar, şi-a ascuns rucsacul şi s-a pregătit. Exista un gol între scândurile exterioare în locul în care se afla, iar acesta îi oferea un punct de observaţie excelent de unde putea observa apropierea femeii.

Inima îi bătea cu putere în piept şi îi plăcea senzaţia asta. Nimic nu era mai incitant decât să stai la pândă în aşteptarea propriei prăzi. Adrenalina i-a urcat în sânge. Orice altceva, orice altă experienţă de viaţă, nu era decât un vis instabil şi incomplet al realităţii. Să ai puterea de a ucide şi să iei şi să foloseşti această putere – asta însemna viaţa.

Pe fruntea lui Roussard începuse să se formeze transpiraţie. Stătea inuman de nemişcat, perlele de sudoare se scurgeau încet şi se rostogoleau pe faţa şi pe gâtul lui. În curând, s-a gândit el. În curând.

Când femeia a apărut din nou dinspre corral, corpul ucigaşului a alunecat într-o stare complet diferită.

Imediat, respiraţia i-a încetinit. Apoi, ritmul cardiac a început să scadă. Câmpul său vizual s-a îngustat până când tot ce a putut vedea a fost femeia şi căţelul de la picioarele ei. Stătea nemişcat ca o statuie de granit, cu fibrele sale musculare încolăcite şi tensionate, gata să sară în faţă într-o dulce eliberare.

Când femeia s-a apropiat, ucigaşul a încetat să mai respire.

Nimic altceva nu mai conta în afară de asta. Era aproape de uşile larg deschise. O secundă mai târziu, a putut vedea umbra ei revărsându-se în hambar.

În cele din urmă, ea a trecut pragul şi el a sărit.

Capitolul 70 WASHINGTON, D.C. Harvath abandonase aproape imediat camioneta Ford a membrului Echipei Omega. După ce pusese o distanţă bună între el şi casa de siguranţă, începuse să cutreiere casele de pe malul apei de la nord de Coltons Point. Nu i-a luat mult timp să găsească ceea ce căuta.

Era o casă mare şi evident scumpă, iar Harvath era uimit că nu avea un sistem de alarmă. Era aproape comic cât de puţin se gândeau oamenii la securitate odată ce lăsau în urmă marele oraş.

Cheile magnificului Chris Craft Corsair de treizeci şi şase de metri lungime fuseseră agăţate pe un cuier la vedere.

Deşi lui Harvath nu-i plăcea să ia lucruri care nu-i aparţineau, date fiind circumstanţele, nu prea avea de ales.

Corsairul avea o baterie complet încărcată, un rezervor plin de benzină şi pornea imediat. „Împrumuta" o barcă cu o valoare de vânzare cu amănuntul de peste 350.000 de dolari, iar Harvath a jurat că proprietarii ei o vor primi înapoi exact în aceeaşi stare, ca şi acum, în care se afla.

A scos ambarcaţiunea de agrement elegantă în Potomac, a îndreptat prova spre nord şi a dat cu toată viteza înainte.

Cele două motoare Volvo Penta de 420 de cai putere au mârâit ca răspuns. Ca nişte lei captivi eliberaţi din cuşcă, motoarele guturale au scos barca din gaură şi au adus-o direct în plan.

Harvath şi-a suflecat mânecile şi şi-a ţinut ochii deschişi, în timp ce rafale de spumă se ridicau din lateralele bărcii.

Ascunse pick-up-ul în garajul casei înainte de a se urca la bordul Corsairului, dar nu se ştia cât de aproape erau urmăritorii săi.

Singurul lucru pe care îl ştia cu certitudine era că, chiar şi cu Rick Morrell la cârmă, echipa Omega nu s-ar fi oprit în faţa a nimic, nici măcar să-l ucidă, pentru a-l elimina din peisaj.

La Washington Sailing Marina, Harvath a intrat şchiopătând, prefăcându-se că are probleme cu motorul şi a andocat Corsair-ul. Personalul l-a lăsat singur pentru a-l suna pe presupusul său dealer Chris Craft din Maryland, dar în schimb, Harvath a apelat o companie locală de taximetrie, iar zece minute mai târziu era condus pe distanţa scurtă până la parcarea extinsă de la Reagan National.

Deoarece călătoria în Iordania fusese nu numai personală, ci şi extrem de sensibilă, îşi lăsase acreditările DHS, BlackBerry-ul emis de guvern şi arma la Ron Parker, la Elk Mountain.

În timp ce taxiul aştepta, Harvath şi-a localizat Chevy Trail-blazer-ul negru. Din seiful de sub bara de protecţie din spate a recuperat un set de chei de rezervă, un teanc de bancnote de zece şi douăzeci învelite în bandă de cauciuc, un card de debit preîncărcat şi un duplicat al permisului de conducere pentru a înlocui efectele personale pe care Rick Morrell i le luase când îl descărcaseră din avionul lui Tim Finney.

După ce a ieşit din parcarea extinsă, a plătit taximetristul şi s-a îndreptat spre D.C. În timp ce conducea, a scos unul dintre telefoanele mobile de unică folosinţă pe care le ţinea în geanta sa şi a sunat la şeful său, Gary Lawlor.

„Am încercat să dau de tine în ultimele două zile”, a spus Lawlor când a răspuns. „Unde naiba eşti?”

„Nu contează unde mă aflu”, a spus Harvath. „Vreau să mă asculţi.”

Lawlor a rămas tăcut în timp ce Harvath şi-a petrecut următoarele câteva minute punându-l la curent cu tot ceea ce se întâmplase şi cu tot ceea ce aflase de când vorbiseră ultima dată.

Când a terminat, Lawlor a spus: „Iisuse, Scot, dacă ceea ce îmi spui este adevărat, ai ucis oamenii pe care preşedintele a promis că îi va proteja! Ne subminezi cuvântul şi îl faci pe preşedinte să pară un mincinos. Este doar o chestiune de timp până când oamenii ăştia vor decide că i-am tras pe sfoară şi îşi vor ţine promisiunea de a merge după mai mulţi copii.”

Acesta nu era chiar genul de sprijin pe care Harvath îl sperase atunci când îl pusese la curent pe şeful său.

„Uite”, a răspuns el, „unul dintre acei oameni eliberaţi de la Gitmo ucide americani nevinovaţi. Preşedintele a promis că îi va lăsa în pace pe baza acţiunilor lor din trecut, nu a celor actuale. Dar s-a oprit cineva să se gândească la faptul că acesta ar putea fi tocmai motivul pentru care teroriştii au negociat înţelegerea în primul rând? Deci ar putea avea imunitate totală în timp ce comit noi acte de teroare?

„Îmi pare rău, Gary, a fost o afacere proastă. Nu eu am făcut această mizerie, dar cred că eu voi fi cel care va trebui să o cureţe”.

„Bine”, a declarat Lawlor. „Vreau să-l prinzi pe nenorocit.”

Harvath şi-a dat seama după tonul vocii lui că îl interpretase greşit. Se mai întâmplase ceva. „Ce se întâmplă?”

„E vorba de Emily.”

Harvath nu avea nevoie să i se dea un nume de familie pentru a şti despre cine vorbea Gary. Emily Hawkins fusese asistenta şi braţul drept al lui Gary în timp ce acesta fusese la FBI. Ea fusese ca o a doua mamă pentru Harvath de când se mutase în D.C., iar el îi lăsase căţelul după ce Tracy fusese împuşcată.

„Ce s-a întâmplat?”

„A ajuns la ea. Ea şi câinele.”

Lawlor nu era un om prea emotiv, iar Harvath îşi dădea seama că avea nevoie de tot ceea ce avea pentru a se ţine pe picioare. Era complet înecat. „Spune-mi ce s-a întâmplat.”

„Se ascundea în hambarul ei de lângă Haymarket. A bătut-o crunt atât pe ea, cât şi pe căţeluş. Fiecare dintre ei are multiple oase rupte şi contuzii. Le-a făcut un adevărat număr, dar asta a fost doar pentru început. Nenorocitul ăsta bolnav adusese cu el doi saci pentru cadavre, unul pentru un adult şi unul pentru un copil. A băgat-o pe ea într-unul şi pe căţeluş în celălalt, dar înainte de a le închide fermoarul, a aruncat în el ceva care să le ţină companie.”

Stomacul lui Harvath a început să se agite. Ştia că sacii mortuari sunt neporoşi. A fost un mod oribil de a muri.

Harvath avea cu siguranţă de gând să-l omoare pe tipul ăsta. A tras pe marginea drumului şi a întrebat: „Ce a aruncat acolo?”.

„A umplut sacul lui Emily cu muşte de cal. A fost muşcată de peste două sute de ori”.

Muşte de cal? Asta nu avea sens. Următoarea molimă trebuia să fie furunculii. „Gary, eşti sigur că asta e tot ce a fost? „Doar muşte?”

„Paramedicii care au venit au spus că a băgat peste o mie de purici cu căţelul.”

„Deci purici şi muşte? Asta e tot?”

„Nu, nu e tot. I-a atârnat pe amândoi cu capul în jos de unul dintre căpriori. Dacă vecinul lui Emily nu ar fi apărut când a apărut, ar fi fost morţi.

„Stai puţin”, a spus Harvath. „Sunt în viaţă? Emily şi câinele?”

„Da, dar cu greu. Acum sunt în drum spre spitalul din Manassas.”

„Când ajungi acolo, asigură-te că doctorul şi veterinarul îi monitorizează pe amândoi pentru furuncule şi orice fel de boală asemănătoare cu o plagă. De fapt, ar trebui să le recomandaţi să înceapă imediat un tratament cu antibiotice. Tipul ăsta a combinat scenarii din cele zece plăgi ale Egiptului . Muştele şi puricii au fost al treilea şi al patrulea, sau, în cazul acestui tip, al şaptelea şi al optulea. Spune-le doar să fie atenţi."

Când Lawlor a spus: „Scot, mai e ceva ce trebuie să-ţi spun", l-a cuprins groaza.

„Cine altcineva?", a fost tot ce a reuşit Harvath să spună.

„Carolyn Leonard şi Kate Palmer. Erau infectate cu un fel de hibrid stafilococ auriu-pesta bubonică."

Cuţitul fusese înfipt în inima lui Harvath în clipa în care o găsise pe Tracy zăcând într-o baltă de sânge în pragul uşii sale; acum se simţea ca şi cum ar fi fost turnat acid pe lamă. Durerea de a o fi sucit pentru Emily şi pentru câine era una, dar cu Kate şi Carolyn adăugate la amestec, era aproape prea mult de suportat.

„Unde s-a întâmplat?", a întrebat el.

„La Tysons Galleria, răspunse Lawlor.

„La centrul comercial? În public?"

„Un tip oferea mostre de parfum. Credem că avea aerosoli hibrizi. Kate le-a dat o descriere celor de la FBI. Macy's a trimis poze cu toţi angajaţii lor, cu contract sau nu, şi niciunul nu se potriveşte."

„Se uită la imaginile de pe camerele de supraveghere?"

„Casetele au fost deja scoase şi atât Kate cât şi Carolyn lucrează cu portretişti."

„Vor fi bine?", a întrebat Harvath.

„Acest microfon acţionează foarte repede. Au prezentat simptome în mai puţin de 12 ore, ceea ce este destul de rar întâlnit în cazul stafilococului auriu sau al ciumei bubonice."

„Dacă îmi amintesc bine pregătirea mea medicală, stafilococul auriu provoacă nişte furuncule destul de urâte."

„Şi poate fi foarte greu de tratat din cauza rezistenţei la majoritatea antibioticelor", a spus Lawlor. „Cel mai bun lucru pe care îl au în favoarea lor este faptul că a fost depistat la timp.

Chiar şi aşa, oamenii din domeniul medical sunt destul de îngrijoraţi de cât de rapid se mişcă. Amândoi au fost puşi în carantină."

„Nu am nicio îndoială că avem de-a face cu acelaşi tip", a declarat Harvath.

„Şi nici la altcineva. Au găsit un card în poşeta lui Carolyn Leonard, de genul celor pe care se pulverizează mostre de parfum. Avea numele unui parfum fals şi un slogan scris în italiană."

„Lasă-mă să ghicesc”, a spus Harvath. „Ceea ce a fost luat în sânge, nu poate primi răspuns decât în sânge?”.

„Exact”, a declarat Lawlor.

„Preşedintele ştie?”

„Da, el ştie.”

„Şi?” întrebă Harvath.

„Şi asta nu schimbă nimic. El se aşteaptă în continuare ca tu să te predai.”

„Ei bine, va trebui să aştepte până când voi termina.”

Capitolul 71 CASA ALBĂ Jack Rutledge se mândrea cu capacitatea sa de a-şi citi oamenii. Când Charles Anderson a fost condus la reşedinţă, preşedintele ştia că nu venise cu veşti bune.

„Avem o problemă, domnule”, spuse Anderson, confirmând suspiciunile preşedintelui.

Rutledge închise raportul pe care îl parcurgea şi îi făcu semn şefului său de cabinet să ia loc. „Ce este?”

„Tocmai am primit veşti de la directorul Vaile. Echipa sa a reuşit să-l ia pe Harvath în custodie.”

„Asta ar trebui să fie o veste bună. Care este problema?”

„Harvath a evadat.”

„El ce?”, a întrebat Rutledge. „Cum naiba s-a întâmplat asta?”

„Totul va fi în informarea DCI-ului”, răspunse Anderson, „dar mai e ceva.”

„Cât de mult mai mult?”

Şeful de cabinet şi-a coborât vocea. „Înainte de a evada, Harvath a fost informat despre recenta sa călătorie în Iordania.

Se pare că a reuşit să-l atragă pe Abdel Salam Najib din Siria la Amman.”

Preşedintele a simţit cum i se strânge pieptul. „Harvath l-a ucis. Nu-i aşa?”

„Da, domnule, a făcut-o.”

„La naiba!” Rutledge a urlat. „Mai întâi Palmera şi acum Najib. Când oamenii lor vor realiza ce se întâmplă, vor riposta. Trebuie să adunăm Consiliul Naţional de Securitate.”

Preşedintele avea de lucru. Ştia că nu exista nicio posibilitate ca Statele Unite să asigure protecţie continuă pentru fiecare autobuz şcolar din ţară. Nu era doar un coşmar logistic, ci ar fi creat şi o panică generalizată. Cetăţenii americani se vor întreba, pe bună dreptate, dacă autobuzele şcolare nu sunt în

siguranţă faţă de terorişti, atunci ce este. Ar fi fost cinematografele în siguranţă? Ar putea fi protejate centrele comerciale? Dar transportul public? Ar trebui chiar să-şi ţină copiii la şcoală? Ar trebui să se ducă măcar la serviciu?

Spectrul terorismului, mai ales atunci când guvernul îi dă greutate şi legitimitate, a avut un efect uimitor de coroziv asupra societăţii. Preşedintele citise rapoartele clasificate privind impactul împuşcăturilor lunetiştilor din D. C. şi studiase extrapolările cu privire la cât de repede ar suferi economia americană dacă o ameninţare similară ar fi jucată la nivel naţional. După ce ramificaţiile economice au început să se desfăşoare, problemele societale ar fi izbucnit. Dacă forţele de ordine nu îi puteau aduce pe făptaşi în faţa justiţiei, cetăţenii începeau să ia problema în propriile mâini. Crimele motivate de ură ar creşte, iar grupurile care se simt persecutate ar începe să riposteze. Dacă situaţia nu era abordată rapid şi eficient, se produceau revolte. Într-un cuvânt, situaţia ar fi degenerat în anarhie. Efectele psihologice ale terorismului au fost absolut insidioase.

Şeful de cabinet al preşedintelui şi-a întrerupt gândurile spunând: „Mai este ceva despre care trebuie să vorbim”.

Rutledge a clătinat din cap ca şi cum ar fi vrut să spună Ce altceva ar mai putea fi?

„Un reporter de la Baltimore Sun a contactat biroul lui Geoff Mitchell pentru o declaraţie despre un articol pe care urmează să îl publice. După cum ştiţi, fiind secretarul de presă al Casei Albe, lui Geoff i se pun o mulţime de întrebări nebuneşti, conspiraţioniste, dar acest reporter a pus dinţii în ceva. Geoff se temea că ar putea avea ceva tracţiune dacă nu ar fi pus imediat capăt cu o repudiere directă din partea dumneavoastră.”

„Care este povestea?”

„Reporterul va susţine că aţi autorizat scoaterea unui cadavru necunoscut de la biroul medicului legist din Maryland pentru a-i păcăli pe locuitorii din Charleston, Carolina de Sud, să creadă că deturnatorul lor de autobuz şcolar a fost împuşcat şi ucis.”

Rutledge a strâns din dinţi şi s-a apucat de braţele scaunului. „De unde naiba a apărut povestea asta?”

„În acest moment, domnule, nu prea contează. Ceea ce contează este că este destul de dăunătoare, iar el va susţine, de asemenea, că Casa Albă a fost complice la o omucidere.”

„O omucidere? Ce omucidere?”

„Potrivit acestui tip, Sheppard, un medic legist asistent din Maryland şi unul dintre anchetatorii săi au fost abordaţi de doi bărbaţi care s-au dat drept agenţi FBI şi care le-au spus să lase cazul în pace. La scurt timp după aceea au fost ucişi într-un accident de circulaţie.”

Preşedintele a fost furios. „De ce naiba nu mi s-a spus despre asta?”

Anderson a ridicat din umeri şi a spus: „Presupun că va trebui să-l întrebaţi pe directorul Vaile despre asta.”

„Aduceţi-l aici imediat”, le-a ordonat Rutledge. „Şi după ce voi lămuri asta cu el, vreau să vorbesc cu Geoff. Nu putem în niciun caz să lăsăm să se răspândească această poveste”.

„Mai vreţi să adun NSC-ul?”.

Preşedintele s-a gândit un moment şi a răspuns. „Vreau confirmarea despre Najib direct de la Vaile. Apoi voi decide care ar trebui să fie următoarea noastră mişcare.”

Şeful de cabinet a dat din cap şi a dispărut.

După ce a plecat, Rutledge şi-a înfipt degetele în tâmple. Simţea cum îi vine o migrenă monstruoasă.

Lucrurile scăpau atât de mult de sub control încât începeau să zboare de pe şine. Nu voia nici măcar să se gândească la ce s-ar putea întâmpla în continuare. În adâncul sufletului său, însă, ştia că lucrurile aveau să se înrăutăţească mult înainte de a avea măcar o rugăciune de a se îmbunătăţi.

Capitolul 72 Pe strada Doisprezece, la sud de Logan Circle, Harvath s-a mai întors încă o dată pentru a se asigura că nu era urmărit, apoi a traversat strada şi a intrat în bancă.

Ofiţerul de la bancă era profesionist şi politicos. După ce a verificat legitimaţia şi semnătura lui Harvath, i-a făcut semn să o urmeze până la seiful care conţinea cutiile de valori.

Harvath şi-a scos cheia şi, într-un mod sincronizat, despre care era convins că fusese conceput pentru a impresiona, ofiţerul de bancă i-a urmat exemplul, şi-a introdus cheia şi a întors-o exact în acelaşi moment, ca şi cum ar fi fost pe cale să declanşeze o armă nucleară.

După ce a retras cutia, i s-a arătat o cameră mică, privată, unde uşa a fost închisă în urma lui şi a fost lăsat singur.

Harvath a ridicat capacul cutiei şi a scos lucrurile normale pe care se aştepta să le găsească – certificate de acţiuni, obligaţiuni şi documente legale. Sub ele se afla ceea ce Harvath venise cu adevărat să caute.

În timp ce privea obiectele, a simţit un sentiment ciudat de mulţumire reticentă pentru că avusese previziunea de a fi pregătit pentru un astfel de eveniment. De fapt, pe cine păcălea? Nu a fost o previziune. El era pur şi simplu practic. Propriul său guvern se întorsese împotriva lui în mod repetat. Ceea ce l-a determinat să păstreze ascunzătoarea de obiecte a fost un instinct ascuţit de supravieţuire, pur şi simplu.

A fost răpirea preşedintelui cu ani în urmă, mai recentul aranjament din Irak cu Al Jazeera, şi acum asta. De fiecare dată, oamenii pe care îi slujea l-au lăsat pe dinafară. Îl catalogaseră drept un criminal şi acum, un trădător.

Întotdeauna a ştiut că era de prisos. Făcea parte din teritoriu, dar a băga familia şi prietenii săi în această categorie era inacceptabil.

De fiecare dată când a fost forţat să iasă în exterior, Harvath a trebuit să îşi croiască drum înapoi. Trebuia să-i facă pe cei de la putere să vadă că el avea dreptate şi că ei se înşelau. De data aceasta, însă, nu ştia dacă lucrurile erau atât de albe şi negre. Nu avea de gând să stea cu mâinile în sân în timp ce cineva îi urmărea pe oamenii din viaţa lui. Şi, pentru prima dată, Harvath se gândea că ar putea arde pentru ceea ce făcea.

Întotdeauna a fost de acord să facă ceea ce trebuie. Urmărise în mod repetat cursul corect de acţiune de-a lungul carierei sale, de multe ori pe propriul risc, dar ştiind că, atâta timp cât făcea ceea ce simţea că este corect, se va putea privi în oglindă şi asta era tot ce conta.

Acum, se confrunta cu ceva nou – două versiuni a ceea ce era corect: versiunea preşedintelui şi versiunea lui.

Decizia pe care Harvath trebuia să o ia, însă, era mult mai profundă decât ceea ce era corect. Era vorba de protejarea oamenilor la care ţinea şi care fuseseră puşi în pericol fără alt motiv decât dragostea sau prietenia lor cu el.

În mintea lui Scot Harvath, nu putea exista o trădare mai mare, o lipsă de loialitate mai mare decât aceea de a permite ca aceşti nevinovaţi să fie răniţi. Oricare ar fi fost costul pentru el însuşi, trebuia să împiedice ca acest lucru să se întâmple.

Capitolul 73 Harvath a adunat lucrurile de care avea nevoie din cutia de valori şi a părăsit banca.

Când a ieşit afară, ochii lui au scanat rapid totul – acoperişurile, maşinile parcate, oamenii de pe stradă. Preşedintele pusese o echipă Omega pe urmele lui, iar Harvath ştia că vor folosi toate mijloacele necesare pentru a-l opri.

Echipa putea fi oriunde în acest moment, iar el trebuia să fie pregătit pentru ceea ce va face dacă îl vor găsi.

Harvath s-a întors la SUV-ul său fără incidente şi s-a îndreptat spre nord-vest, ieşind din D. C. În timp ce conducea, a scos un alt telefon mobil din geanta de pe bancheta din spate şi a format numărul.

Voia să verifice ce făceau mama lui şi Tracy, dar era prea riscant. Dacă CIA îl căuta, ar fi urmărit apelurile care intrau la oricare dintre spitale.

În schimb, a format numărul de acces extern pentru sistemul de mesagerie vocală al BlackBerry-ului său pentru a verifica dacă avea mesaje.

Erau mai multe de la Gary Lawlor. După ce tocmai vorbise cu el, Harvath le-a şters. Singurul alt mesaj era de la Ron Parker. Îl îndemna pe Harvath să sune cât mai curând posibil şi lăsase un număr diferit de cel obişnuit pentru a-l contacta.

Harvath a introdus cifrele în telefon şi a aşteptat.

Calitatea soneriei s-a schimbat la jumătatea apelului şi părea că apelul era redirecţionat. Harvath a început să devină neliniştit. Dacă CIA se folosise de piloţii lui Tim Finney, precum şi de Rick Morrell împotriva lui, cine ar fi putut fi următorul?

Dându-şi seama că orice interferenţă a CIA ar fi fost practic nedetectabilă, a decis să nu închidă. O clipă mai târziu, Parker a răspuns.

„Eşti într-un loc sigur?", a spus el.

„Destul de sigur pentru moment", a răspuns Harvath. „Linia asta este sigură?"

„Prietenul nostru comun de pescuit la muscă a aranjat totul. Atâta timp cât stăm departe de specific, cred că vom fi bine."

Harvath şi-a dat seama imediat despre ce vorbea Parker. Tom Morgan stabilise legătura de comunicare, iar necesitatea de a sta departe de detalii se datora faptului că, oricât de bun era Morgan, CIA şi NSA erau mai bune.

Dacă îl doreau suficient de mult pe Harvath, ceea ce se pare că şi făceau, CIA şi NSA ar fi putut programa sistemul de ascultare Echelon să monitorizeze toate apelurile pentru anumite cuvinte cheie referitoare la Harvath şi la ceea ce îl implica.

Prin urmare, Harvath trebuia să-şi aleagă cuvintele cu mare grijă. „Ştiai despre schimbarea de planuri în ceea ce priveşte călătoria mea spre casă?".

„Nu până când nu aţi debarcat deja. Dacă am fi ştiut, v-am fi spus".

Harvath îl cunoştea suficient de bine pe Parker pentru a şti că îi spunea adevărul. „Cum au aflat?"

„Au aflat despre mica noastră excursie la sud de graniţă.

Dar nu înainte de a vă întoarce deja de peste ocean. Cum a decurs totul?"

„A fost destul de lămuritor. Se pare că micul nostru prieten nu a fost complet deschis."

„Despre ce?", a întrebat Parker.

„Lista lui era uşoară cu un singur nume."

„Crezi că a fost o greşeală?".

Harvath a râs. „Nici o şansă. Ştia ce făcea. Trebuie doar să aflăm de ce."

A fost o pauză lungă înainte ca Parker să răspundă. „Trebuie să vorbim."

Acele patru cuvinte nu însemnaseră niciodată nimic bun atunci când îi fuseseră rostite de o femeie, iar Harvath se simţea şi mai puţin încrezător că ele nu erau altceva decât un preludiu la veşti proaste în acest moment. „Ce s-a întâmplat?", a întrebat el.

„Toate contractele noastre au fost anulate”, a spus Parker.

„S-a anulat? Despre ce vorbeşti?”

„Am primit telefoane de la clienţii noştri speciali din est şi toţi au invocat aceeaşi clauză de anulare. Nici o discuţie, nici o explicaţie”.

Harvath nu a ştiut ce să spună. Contractele pentru Site Six şi Programul Sargasso erau pâinea lor cea mai bună. Reprezentau o sumă imensă de bani. „Cred că ăsta e modul subtil al băieţilor mari de a-ţi spune că sunt persona non grata.”

„De fapt, răspunse Parker. „Nu a fost atât de subtil. Unul dintre câinii mai mari din canisa cu cinci laturi ne-a sunat pentru a ne anunţa că toate contractele puteau fi imediat repuse în drepturi.”

„Dacă ai fi fost de acord să rupi orice legătură cu mine.”

„Cam aşa ceva.”

Lui Harvath nu-i plăcea să-şi fi pus prietenii în această situaţie.

Făcuseră deja mai mult decât suficient pentru el. Cu Pentagonul oferindu-le o cale de ieşire, Harvath a decis să le uşureze situaţia. „Mulţumeşte-i şefului tău pentru tot şi spune-i să considere că toate contactele dintre noi au fost întrerupte.”

„Poţi să-i mulţumeşti tu însuţi. Le-a spus tuturor să se ducă la dracu'.”

Asta îi semăna foarte mult lui Finney. Cu toate trădările pe care Harvath le suferise în ultima vreme, era bine de ştiut că mai avea încă nişte prieteni adevăraţi, adevăraţi, ceea ce era un motiv în plus să nu-l lase pe Finney să devasteze afacerea pe care lucrase atât de mult pentru a o construi şi pe care îi plăcea atât de mult să o conducă. „E un fermecător. El îi va aduce pe toţi în jurul lui.”

„Dar tu?”

„Am de gând să termin ceea ce au început aceşti oameni”, a spus Harvath.

„Ne pot anula contractele, dar nu ne pot împiedica să te ajutăm.”

„Da, ei pot. Contractele sunt doar vârful icebergului. Presiunea devine din ce în ce mai intensă pe măsură ce capetele vă sunt împinse sub apă. Voi nu vreţi asta. M-aţi ajutat deja foarte mult şi vă sunt recunoscător pentru asta.”

Lui Parker nu i-a plăcut să fie scos din circuit mai mult decât lui Harvath. „Aşa că nu vom face nimic altceva în mod activ decât dacă ne veţi cere. Totuşi, dădacele vor rămâne la locul lor, iar ăsta nu este un element deschis la discuţie.”

Harvath a zâmbit. „Apreciez asta.” Era bine de ştiut că Tracy şi mama lui vor continua să fie îngrijiţi.

„Dacă vă răzgândiţi în privinţa unui ajutor suplimentar”, a continuat Parker, „aveţi numărul meu de telefon. Între timp, am câteva chestiuni de menaj pentru tine. Nu sunt cine ştie ce, dar ar trebui să te ajute să-ţi ascuţi puţin atenţia. Îi voi lăsa în scurt timp.”

„Mulţumesc”, a răspuns Harvath, care ştia că Parker se referea la punctul mort electronic bazat pe internet pe care îl dezvoltaseră în cazul în care ar fi avut nevoie să comunice în timp ce Harvath era plecat de la Elk Mountain. Având în vedere evoluţiile recente, se bucura că îl stabiliseră.

„Mai putem face ceva?” întrebă Parker.

„Mai este un lucru, răspunse Harvath.

„Spune-mi.”

„Am nevoie de voi să mă ajutaţi să aranjez o oră de start”.

Capitolul 74 BETHESDA, MARYLAND Congressional Country Club era unul dintre cele mai exclusiviste cluburi de ţară din ţară. Deschis în 1924, terenurile sale Blue şi Gold fuseseră reproiectate ulterior de Rees Jones, iar terenul Blue a fost numit în repetate rânduri unul dintre cele mai bune 100 de terenuri din ţară.

Terenul era un tablou provocator de dealuri verzi şi copaci înalţi. Întruchipa cele mai bune caracteristici ale celor mai bune terenuri de golf din lume şi era singurul lucru suficient de pretenţios pentru a-i distrage atenţia lui James Vaile de la prostiile care însoţeau slujba sa de director al Agenţiei Centrale de Informaţii.

Avea un tee time permanent duminica, pe care îl respecta chiar mai religios decât slujbele de duminică de la Holy Trinity din Georgetown. Era ca o terapie, iar el credea cu adevărat că era unul dintre puţinele lucruri care îl menţineau atât sănătos şi civilizat într-o lume fără îndoială nebună şi necivilizată.

Congressional Country Club a fost locul de joacă al aristocraţiei alese din Washington, iar Vaile a considerat că este revigorant să păşească pe aceleaşi terenuri pe care au păşit William Howard Taft, Woodrow Wilson, Warren G. Harding, Calvin Coolidge, Herbert Hoover şi Dwight D. Eisenhower.

A optsprezecea gaură de pe traseul albastru era în mod normal preferata lui Vaile. Numai priveliştea de pe tee era incredibilă, deoarece privea spre partea din spate a unuia dintre cele mai mai maiestuoase şi mai impunătoare clubhouses din lume.

Drumul în sine a necesitat toată concentrarea de care Vaile putea da dovadă. De la loja ridicată, erau 190 de metri deasupra apei. Dacă erai norocos, mingea ta ateriza pe verdele asemănător cu cel al peninsulei şi se rostogolea până la marginea cupei sau, mai bine, direct înăuntru.

Astăzi, doamna noroc nu-i zâmbea lui DCI. Încă supărat de bătaia de joc pe care o primise de la preşedinte şi având serioase îndoieli cu privire la faptul că oamenii săi vor fi capabili să recupereze Harvath, Vaile şi-a trimis prima lovitură cu mult peste green. Încă nu-i venea să creadă că Rutledge

credea că ar fi putut avea un amestec în moartea medicului legist din Maryland şi a prietenei sale, investigatoare.

Deşi accidentul a fost cu siguranţă convenabil, nici Vaile şi nici unul dintre agenţii săi nu au avut vreo legătură cu el.

Idiotul tocmai trecuse pe roşu.

Chiar şi aşa, preşedintele dorea să se ocupe de reporterul de la Baltimore Sun. Cum naiba ar fi trebuit Vaile să facă asta nu ştia nimeni cum, mai ales că Rutledge îi spusese foarte clar că nu trebuia să i se întâmple nimic rău.

Cu doi dintre cei cinci terorişti de la Gitmo morţi, cel mai mare punct de dispută între preşedinte şi DCI era ce ar trebui să facă în continuare. Rutledge era aproape convins că trebuia trimisă tuturor agenţiilor de aplicare a legii o directivă a Securităţii Naţionale, redactată cu grijă, cu privire la posibilitatea unui atac asupra autobuzelor şcolare americane. Vaile, însă, avea încă îndoieli şi se replia pe multe dintre argumentele pe care le mai adusese şi înainte.

Un lucru era cert, nu avea cum să fie lansată vreo alertă cu ameninţarea articolului din Baltimore Sun care se profila. Aceasta ar fi pus sub semnul întrebării tot ceea ce făcea preşedintele din acel moment încolo. Credibilitatea sa ar fi fost grav subminată, iar fiecare directivă privind terorismul venită de la Washington ar fi fost pusă la îndoială până la moarte.

Vaile avea deja începutul unui plan în lucru şi a salutat oportunitatea de a avea puţină linişte şi pace pe terenul de golf. Multe dintre cele mai bune descoperiri ale sale au venit atunci când pur şi simplu şi-a liniştit mintea şi s-a concentrat asupra jocului său.

Deşi DCI a încercat cu curaj să facă exact asta, următoarea sa lovitură a fost ceea ce în limbajul de golf se numea un „fund de elefant” – înalt şi puturos. Nu a reuşit şi s-a rostogolit în josul digului rasat într-un mormânt plin de apă.

„Cu excepţia distanţei şi a direcţiei”, a glumit amicul de golf al lui Vaile, „a fost o lovitură destul de bună”.

Vaile nu avea chef. A mai dat un tee, doar pentru a dovedi că o poate pune pe green, ceea ce a şi făcut.

Totuşi, a fost putting-ul său, care s-a dovedit a fi ultima sa pierdere.

Ar fi trebuit să fie o lovitură de intrare, dar Vaile a sfârşit prin a face patru lovituri la gaura respectivă. Era un om cu un temperament considerabil şi a avut nevoie de tot ce avea pentru a nu-şi rupe crosa peste genunchi. Prietenul lui Vaile nu se putea decide ce i se părea mai amuzant, trei lovituri de pe tee pentru a ajunge pe green sau patru putts pentru a băga mingea în gaură.

În timp ce bărbatul se pregătea să îi mai spargă încă o dată cotoarele prietenului său, Vaile s-a uitat la ceas şi l-a informat că trebuie să plece. Cei doi şi-au dat mâna şi, în ciuda stării de spirit proaste a lui

Vaile, DCI a promis că va lua prânzul după meciul lor de săptămâna viitoare. Directorul CIA a dispărut apoi spre clubhouse, însoţit de echipa sa de protecţie.

Ajuns în vestiar, tot ce voia Vaile era să facă un scurt abur înainte de a se întoarce la biroul său din Langley . Se ruga la Dumnezeu ca nimeni să nu-l recunoască sau, dacă o făceau, să aibă bunăvoinţa socială de a-l lăsa naibii în pace.

Dezbrăcându-se de haine, Vaile a luat un prosop şi s-a îndreptat spre camera de aburi. Detaşamentul său de securitate îi cunoştea rutina şi nu se aştepta ca el să iasă din vestiar pentru cel puţin o jumătate de oră.

Deşi nu era înnebunit că oamenii lui îl vedeau dezbrăcat, adevăratul motiv pentru care Vaile i-a pus să-l aştepte afară era că avea nevoie de timp singur. Să fii directorul Agenţiei Centrale de Informaţii era deja destul de greu; să fii înconjurat în permanenţă de gărzi de corp pentru că atât de mulţi nebuni îl doreau mort nu făcea decât să fie şi mai greu. Uneori, chiar dacă era doar pentru o jumătate de oră, duminica, James Vaile dorea să uite cine era şi să fie anonim pentru o vreme. Şi având în vedere ziua pe care o avea deja, avea nevoie mai mult ca oricând de puţin timp de evadare.

Deschizând uşa camerei de aburi, DCI a fost întâmpinat de un nor greu de ceaţă groasă cu miros de eucalipt. S-a aşezat pe cel mai de jos nivel al băncilor cu gresie albă şi a ascultat muzica frumoasă a clicului uşii care se închidea.

Când a făcut-o, corpul său a început să se relaxeze. În următoarele câteva minute a fost complet izolat de lumea exterioară, învăluit într-o linişte fericită.

Vaile s-a lăsat pe spate şi a închis ochii. Era în sfârşit singur.

Mintea lui a început să plutească în derivă, dar imediat ce a făcut-o, gândurile i-au fost întrerupte.

„Ăsta a fost unul dintre cele mai urâte jocuri pe care le-am văzut jucate în viaţa mea”, a spus o voce de pe una dintre băncile de deasupra lui.

Vaile era o figură cunoscută în club şi nu era surprins că piesa lui fusese remarcată. Cu toate acestea, a trebuit să se lupte cu dorinţa de a-i spune figurii înceţoşate care stătea deasupra lui ce putea face cu opiniile sale. Vaile voia pur şi simplu să se deconecteze de tot.

„Asta nu a fost una dintre cele mai bune zile ale mele”, a răspuns el, cu vocea stinsă – un semnal clar că nu avea chef să vorbească.

„Poţi să mai spui asta o dată”, a răspuns bărbatul în timp ce se apleca în faţă şi îşi înarma pistolul.

Capitolul 75 În ciuda căldurii intense din camera de aburi, corpul lui Vaile se transformase în gheaţă. „Cine eşti tu?”, a întrebat el.

„Ce vrei?”

„O să mă iertaţi, domnule director”, a spus vocea, „dacă ne economisesc timpul amândurora şi pun întrebările.”

„Oamenii mei de la securitate sunt...” „Nici măcar în vestiar şi nu se vor aştepta să te vadă pentru o vreme încă.”

Vaile a recunoscut vocea bărbatului, dar nu a putut să o localizeze, cel puţin nu imediat. „Eu te cunosc.”

Harvath a coborât de pe banca de sus şi s-a aşezat lângă inspectorul principal.

Când perdeaua de ceaţă s-a despărţit, lui Vaile nu i-a venit să creadă ochilor. „Harvath. Eşti nebun? Nu sunt lucrurile destul de rele pentru tine? Acum îl ameninţi cu arma pe directorul CIA?”.

„În primul rând”, a răspuns Harvath, „nu văd cum lucrurile ar putea fi mai rele pentru mine. Şi în al doilea rând, nu am îndreptat o armă spre tine, am armat una care nici măcar nu era îndreptată spre tine.”

„Voi avea grijă să notez această subtilitate atunci când voi raporta această întâlnire preşedintelui.”

„Ştiu că suntem într-o cameră de aburi, dar hai să nu ne masturbăm unul pe altul, bine?”

„Ascultă”, a răspuns Vaile, „amândoi ştim despre ce este vorba.

Preşedintele a fost obligat să facă un pact cu diavolul şi...”

„Iar oamenii la care ţin sunt cei care plătesc pentru asta.”

„Nu aveam nicio idee că lucrurile vor lua o asemenea turnură.”

Harvath era gata să îi dea un pumn în fund lui DCI. „Dar acum că au făcut-o, nu văd pe nimeni făcând mare lucru pentru a o opri.”

„Nu ştii absolut nimic despre ceea ce facem”, a răbufnit Vaile.

„Cum adică noi?”

„Preşedintele m-a rugat să pun o echipă sub acoperire să se ocupe de acest caz.”

„A desemnat o echipă CIA în interiorul Statelor Unite?”, a întrebat Harvath. „În afară de FBI?”

Vaile şi-a ridicat palmele. „Preşedintele a vrut o experienţă grea în domeniul contraterorismului în acest caz şi asta i-am oferit.”

„Dar nu au făcut prea multe progrese, nu-i aşa?”.

Vaile nu s-a deranjat să răspundă. Era dureros de evident că oamenii lui nu făcuseră prea multe progrese.

„Morrell şi echipa lui Omega se ocupau şi de asta?”.

DCI a clătinat din cap. „Nu. Am trimis o echipă separată. I-am ales eu însumi. Sunt cu toţii operatori solizi, cu experienţă în operaţiuni speciale, doar că nu sunt destui care să le permită să meargă mai departe.”

Harvath a clătinat din cap. „Şi l-ai păstrat pe Rick Morrell pentru adevărata treabă murdară, ca să poţi folosi prietenia noastră împotriva mea, nu-i aşa?”.

„A fost cea mai rapidă modalitate de a obţine informaţiile de care aveam nevoie.”

„Ar fi trebuit să ştiu mai bine.”

Detectivul-şef a respirat adânc şi apoi a lăsat-o să iasă. „Scot, negocierea cu aceşti terorişti a fost o alegere proastă, dar era singura alegere pe care o avea preşedintele. Nu aveam de gând să lăsăm aceste animale să ucidă copii americani. Şi încă nu suntem. De aceea trebuie să te predai.”

Nu a fost o decizie uşoară. Harvath nu dorea să provoace atacuri teroriste asupra copiilor americani, dar faptul că oamenii lui Vaile nu făcuseră niciun progres în prinderea persoanei responsabile de vânarea celor dragi lui nu făcea decât să-i întărească decizia. „Nu mă opresc până nu-l prind pe nenorocitul ăsta.”

„Chiar dacă asta înseamnă că pui în pericol nenumărate vieţi americane?”

Harvath a fost tentat să-i spună DCI-ului ceea ce aflase de la Tammam Al-Tal în Iordania – că agentul său, Najib, fusese eliberat de la Guantanamo în schimbul renunţării lui Al-Tal la contractul pe care îl avea cu Harvath, dar în acel moment nu avea chef să împărtăşească informaţii cu nimeni, mai ales cu directorul CIA. În schimb, a spus: „Oricine ar fi acest individ, a venit să mă caute. Nu eu am început asta.”

„În orice caz”, a răspuns Vaile, „preşedintele şi-a dat cuvântul că nu ne vom duce după aceşti oameni odată ce vor fi eliberaţi de la Guantanamo.”

„Unul dintre ei a atacat americani pe teritoriul american.

Acest lucru ar trebui să invalideze orice înţelegere făcută de preşedinte. În ceea ce mă priveşte, aceşti cinci nu ar trebui să primească un card de eliberare din închisoare pentru tot restul vieţii lor.”

„Sunt de acord cu dumneavoastră”, a spus DCI. „Nu ar trebui, dar acum a mai rămas doar unul”.

Harvath nu a înţeles. „Unu?”

„I-aţi omorât pe Palmera şi Najib, iar noi i-am localizat recent pe ceilalţi doi.”

„Care doi?”, a întrebat Harvath. „Unde sunt?”

„Maroc şi Australia”, a spus Vaile. „Sunt sub supraveghere şi sunt foarte aproape de a fi ridicaţi de aceste ţări pentru implicare în activităţi teroriste de când au fost eliberaţi de la Gitmo. Ceea ce ne lasă...”
„Al cincilea deţinut eliberat în acea noapte. Francezul”.

Capitolul 76 Directorul de Informaţii a dat din cap. „Numele lui este Philippe Roussard. Lunetist de formaţie, era cunoscut şi sub numele de Juba. Înainte de a-l prinde, îşi făcuse un renume în Irak; peste o sută de omoruri confirmate ale personalului militar american.”

„Ăsta e cel care îmi ucide prietenii şi familia?”, a răspuns Harvath, căutându-şi în băncile de memorie numele şi nemaiavând nimic.

Vaile a dat din nou din cap.

Furia lui Harvath creştea din nou. „Nu-mi vine să cred. Ştii cine naiba este tipul ăsta şi totuşi nu faci nimic pentru a-l pune la zid.”

Vaile nu voia să intre în conflict cu Harvath, aşa că a schimbat subiectul. „Ştiai că am avut un nepot care a fost ucis în Irak?”

„Nu, nu am făcut-o”, a răspuns Harvath, încercând să-şi controleze temperamentul. „Îmi pare rău.”

„Din motive evidente, familia noastră şi puşcaşii marini au ţinut relaţia secretă. Se pare că Roussard a fost cel care l-a ucis. El nu avea nicio idee, desigur. Nepotul meu era doar un alt cruciat necredincios pentru acel nemernic; o altă crestătură americană pe fundul puştii lui.

„Chiar şi în moarte am ţinut ascunsă relaţia nepotului meu cu mine. Ultimul lucru pe care voiam să-l facem era să oferim insurgenţilor o victorie atât de mediatizată, mai ales că Juba, sau Roussard, ajunsese la un statut aproape mitic pentru că era de neatins şi capabil să ucidă pe oricine dorea.”

„Bineînţeles că nu”, a spus Harvath, regretând pierderea omului, „dar, cu riscul de a părea insensibil, unde mă încadrez eu şi oamenii la care ţin în toate astea?”.

„Numele Roussard nu vă spune nimic, nu-i aşa?”, a întrebat Vaile.

Harvath a clătinat din cap.

„Cred că nu are nicio importanţă. Atâta timp cât preşedintele intenţionează să îşi onoreze partea sa de înţelegere, nu am de ales decât să vă aduc aici.”

„Dar dacă pot ajunge la persoanele responsabile de toate acestea înaintea ta?”.

„Personal”, a spus Vaile în timp ce se ridica în picioare, „nu cred că nimic din toate astea nu are legătură cu copiii, autobuzele şcolare sau condiţiile de la Gitmo. Cred că, într-un fel, totul se leagă de tine şi nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât ca tu să vânezi şi să ucizi până la ultimul dintre cei responsabili.”

A fost o pauză lungă în care Harvath a simţit că mai era ceva ce dorea să spună DCI-ul.

O clipă mai târziu, bărbatul a vorbit. „Dar opiniile mele personale nu prea contează în acest caz.

Din punct de vedere profesional, sunt obligat să îndeplinesc ordinele care mi-au fost date de preşedintele Statelor Unite . Ţi-aş recomanda să începi să faci acelaşi lucru, dar ceva îmi spune că am depăşit cu mult momentul în care acest lucru ar putea fi de folos.”

„Suntem”, a răspuns Harvath.

Vaile a făcut câţiva paşi până la uşa camerei de aburi şi apoi, cu mâna pe ea, s-a întors să se uite înapoi la Harvath. „În acest caz, este ceva ce trebuie să vezi.”

Capitolul 77 SOMEWHERE OVER THE CARIBBEAN SEA Zborul spre Rio ar fi trebuit să fie odihnitor, dar Harvath nu a reuşit să închidă nici măcar un ochi. Vaile îi promisese să-i trimită prin e-mail dosarul lui Roussard, dar Harvath se îndoia că ar fi fost de vreun folos în el.

Încă mai avea de răsturnat o piatră mică şi vâscoasă.

Harvath se tot gândea la trecutul său în general şi la o persoană în special. Meg Cassidy fusese ultima persoană cu care avusese o relaţie înainte de a o cunoaşte pe Tracy.

Brazilia era unul dintre acele locuri magice în care Meg îşi dorise întotdeauna să-l ducă, dar Harvath nu reuşise niciodată să găsească, sau nu voise niciodată să găsească, timpul necesar pentru a merge. În timp ce zborul său comercial se îndrepta spre sud, s-a gândit cât de idiot fusese să o piardă pe Meg şi cât de norocos fusese să o găsească pe Tracy. Dacă Tracy murea, ştia că statutul său de marfă stricată ar fi fost definitiv gravat în piatră.

Rareori i se dădea cuiva a doua şansă în viaţă. Reuşise să obţină ca a doua lui şansă la fericire să fie pusă pe un sistem de susţinere a vieţii. Era o metaforă ironică, căci viaţa lui amoroasă fusese întotdeauna în stare critică.

Harvath a încercat să se scuture de gândurile morbide, dar nu a putut. Vizavi de el se afla un cuplu tânăr, proaspăt căsătorit. După cum arătau ţinându-se de mână, sărutându-se şi cerând în mod repetat mai multă şampanie, urmau să plece în Brazilia sau în puncte mai îndepărtate pentru luna de miere.

Nu ţinuse deloc cont de dată.

Aruncând o privire la cronograful său Kobold, şi-a dat seama că mai erau doar câteva zile până la nunta lui Meg Cassidy. Şi-a notat în minte să îl contacteze pe Gary pentru a-l ruga să aranjeze un detaşament special de securitate pentru ea, cu efect imediat. Deşi el şi Meg nu mai aveau o relaţie romantică, Harvath încă ţinea foarte mult la ea şi nu ar fi vrut să i se întâmple nimic, mai ales din cauza lui.

Lawlor ajunsese să o cunoască foarte bine pe Meg şi o plăcea nespus de mult. De asemenea, preşedintele se ataşase foarte mult de ea şi îi vizita cabana de vară în fiecare an, când îşi petrecea vacanţa la Lacul Geneva, Wisconsin.

Meg îi făcuse ţării sale un serviciu nepreţuit, ajutându-l pe Harvath să dea de urma moştenitorilor organizaţiei teroriste Abu Nidal cu mai mulţi ani în urmă. Lawlor nu ar fi avut nicio problemă în a-l

convinge pe preşedintele Rutledge să fie de acord să-i repartizeze un detaşament special pentru următoarele câteva zile.

Aceasta era fereastra de timp pentru care Harvath era cel mai îngrijorat. În ciuda atacului de la New York , din câte auzise Harvath, preşedintele încă plănuia să participe la nunta lui Meg. Securitatea ar fi fost mai mult decât strictă în acel moment. Era vorba de perioada premergătoare care îl îngrijora.

Ca şi Tracy, Meg era o femeie extraordinară. Cu toate că probabil crease mai mult decât o mică fricţiune între ea şi logodnicul ei, Meg îi trimisese lui Harvath o invitaţie.

Când sosise, biletul frumos gravat îl lovise ca un ciocan în centrul pieptului.

Nu-şi dăduse seama niciodată, dar în acel moment a devenit evident că încă mai purta o torţă pentru Meg şi nutrea o dorinţă ascunsă ca lucrurile să se rezolve într-o zi între ei. Văzând invitaţia cu numele ei şi al logodnicului ei, l-a făcut să realizeze că un fel de împăcare spontană aruncată de zei nu mai era o posibilitate.

Neştiind cum să răspundă la invitaţie, Harvath a pus-o pur şi simplu deoparte şi a schimbat politicos subiectul în singura ocazie în care preşedintele a adus-o în discuţie.

Acum, apropiindu-se cu viteză tot mai mare de Brazilia – o ţară pe care Meg fusese atât de pasionată să o viziteze – Harvath nu putea să nu se gândească la ea şi, de asemenea, la el însuşi. Doamne, era chiar atât de distrus? Se părea că tot ce atingea se transforma în praf.

O parte din Harvath s-a întrebat, doar pentru o clipă, dacă nu cumva, la aterizarea avionului, ar trebui să dispară pur şi simplu în sălbăticia Braziliei, pentru a nu mai fi văzut niciodată.

Capitolul 78 RIO DE JANEIRO, BRAZILIA Erau anii şaptezeci când Harvath a coborât din avion pe Aeroportul Internaţional Antonio Carlos Jobim din Rio. Simţul scopului îi revenise, iar dorinţa sa anterioară de a dispărea în sălbăticia braziliană s-a estompat.

Era nerăbdător să se apuce de treabă.

Folosind paşaportul fals pe care îl scosese din cutia de valori din D.C., a trecut de vamă şi de controlul paşapoartelor ca fiind un cetăţean german pe nume Hans Brauner. Paşaportul a fost de nepreţuit. Nu numai că îi permitea să călătorească fără a fi urmărit de vreo agenţie americană de informaţii, dar călătoria ca cetăţean al UE îi permitea să intre în Brazilia fără viză, lucru pe care nu l-ar fi putut face dacă ar fi călătorit cu un paşaport american.

Ocolind biroul de taxi al RDE, s-a îndreptat direct către biroul de turism al statului Rio de Janeiro şi a cumpărat un voucher de taxi preplătit. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să aibă de-a face cu unul dintre taximetriştii notorii şi fără scrupule ai oraşului.

După ce s-a urcat într-un taxi şi i-a indicat şoferului destinaţia sa, Harvath şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. În ultimele unsprezece ore fusese în avioane sau schimbase între ele. Aştepta cu nerăbdare să se cazeze la hotel şi să facă un duş, precum şi să doarmă puţin, dar mai întâi avea treabă de făcut.

Şoferul a luat-o pe strada Linha Vermelha spre oraş. Viteza sa şi schimbarea benzii de circulaţie erau perfect coregrafiate pe muzica locală Funk Carioca care ieşea din radiocasetofonul lipit de bordul său decorat în mod elaborat.

Biroul American Express se afla sub hotelul Copacabana Palace, pe Avenida Atlântica, chiar vizavi de faimoasa plajă Copacabana.

Coborând din taxi, Harvath a întors spatele apelor verzi-albastre şi corpurilor bronzate îmbrăcate sumar şi s-a îndreptat spre interior. A folosit un telefon din casă pentru a contacta biroul American Express pentru a se interesa dacă pachetul său FedEx ajunsese deja. Acesta avea.

După ce s-a înregistrat la recepţie şi a primit cheia, s-a îndreptat spre Amex pentru a-şi recupera pachetul. A schimbat câteva mii de dolari în Reais şi apoi s-a întors în hol, unde l-a rugat pe concierge să îi organizeze un tur cu elicopterul.

Sus, în camera sa, Harvath a aruncat cutia FedEx pe pat şi şi-a lăsat geanta lângă birou. S-a îndreptat spre ferestre, a tras perdelele transparente şi le-a deschis. Punându-şi palmele pe pervaz, s-a aplecat afară.

Priveliştea era uimitoare. Plaja lungă de patru kilometri era plină de oameni. Mirosul sărat al oceanului s-a revărsat în cameră. Privind valurile cum se prăbuşeau pe plajă, lui Harvath aproape că îi părea rău că nu-şi adusese un costum de baie.

Trăgându-şi capul înapoi înăuntru, a traversat spre baie şi a pornit duşul. După ce şi-a agăţat hainele, s-a urcat înăuntru şi a pierdut noţiunea timpului în timp ce a lăsat apa fierbinte să se lovească de corpul său.

În mod normal, şi-ar fi terminat duşul dând apa până la rece – o manevră pe care o găsea chiar mai răcoritoare decât o ceaşcă de espresso –, dar nu şi astăzi. Astăzi trebuia să recupereze somnul.

Stând pe covoraşul moale, s-a uscat şi apoi s-a îndreptat spre patul king-size. A pus un „nu deranjaţi” pe telefon, a tras cearceafurile la loc şi s-a întins.

Închizând ochii, a ascultat muzica maşinilor şi a celor de pe plajă de dedesubt în timp ce se cufunda în somn.

Capitolul 79 Harvath s-a trezit cu o tresărire şi i-a luat câteva clipe ca să-şi dea seama unde se afla. Avea din nou coşmaruri.

Corpul îi era umed de sudoare şi inima îi bătea cu o milă pe minut. Deşi dormea de câteva ore, se simţea de fapt mai rău decât atunci când se întinsese prima dată.

Nu avea nicio importanţă. Era treaz acum şi ştia că nu va putea să adoarmă din nou decât mai târziu în cursul serii.

Harvath s-a băgat din nou în duş şi de data aceasta a terminat prin a arunca maneta apei până la rece.

S-a bărbierit şi s-a schimbat în singurul set de haine curate pe care îl adusese cu el. Apoi a luat telefonul şi a sunat la concierge. Turul său cu elicopterul era totul aranjat pentru dimineaţa următoare, iar

compania de elicoptere îi trimitea chiar şi o maşină privată pentru a-l lua. Harvath i-a mulţumit portarului şi, după ce a cerut indicaţii pentru cea mai apropiată farmacie, a închis telefonul.

Farmacia nu era departe şi, după ce şi-a luat ce avea nevoie pentru a doua zi, s-a întors în cameră, a deschis micul laptop pe care îl cumpărase înainte de a pleca din D. C. şi s-a conectat la internet. I-a luat o oră până să se simtă confortabil cu măsurile de protecţie pe care le construise pentru a evita detectarea. Folosise numeroase servere proxy, precum şi câteva programe de criptare shareware care erau chiar foarte bune. Dacă CIA sau oricine altcineva ar fi încercat să-i localizeze locaţia, le-ar fi fost foarte greu.

Harvath s-a conectat la contul pe care i-l dăduse lui Vaile în acest scop şi a deschis e-mailul. Cea mai mare parte a fişierului fusese sterilizată, dar elementele esenţiale erau toate acolo. Primele lucruri la care Harvath s-a uitat au fost fotografiile lui Philippe Roussard.

Harvath se pricepea destul de bine la nume şi era incredibil cu feţele. Deşi omul avea ceva familiar, Harvath era sigur că nu-l mai întâlnise în viaţa lui.

Aşadar, dacă nu Roussard era cel care îl urmărea pe Harvath, trebuiau să fie oamenii din spatele lui; cei care făcuseră să fie eliberat de la Guantanamo. A continuat să citească prin geaca francezului în următoarea oră, dar nimic nu i-a sărit în ochi. În ceea ce-l privea pe Harvath, nu exista acolo niciun indiciu care să se dovedească util – în afară de fotografiile propriu-zise cu faţa bărbatului.

Potrivit e-mailului lui Vaile, Carolyn Leonard şi Kate Palmer, care se aflau amândouă în stare foarte gravă, îl identificaseră pe Roussard ca fiind bărbatul care le oferise parfumul contaminat la Tysons Galleria sâmbătă.

Din nefericire, Emily Hawkins nu era în stare să răspundă la nicio întrebare în acest moment, dar Harvath ştia deja că şi ea îl va identifica. La fel şi mama lui, îşi dădu seama cu o durere ascuţită, dacă şi când îşi va recăpăta vederea. Pe scurt, faptul că avea fotografiile era un început, dar unul mult prea lent.

Harvath se conectă la contul de gmail pe care îl stabilise cu Ron Parker şi Tim Finney şi deschise mesajul care îl aştepta în dosarul de ciorne. Acesta a început cu o scurtă recapitulare a tot ceea ce Parker îi spusese deja, împreună cu un avertisment de a nu încerca să dea de niciunul dintre ei pe telefoanele mobile, deoarece amândoi credeau că sunt monitorizaţi. Acelaşi lucru era valabil şi pentru mesajele text sau oricare dintre conturile lor normale de e-mail.

Era o informare a serviciilor de informaţii de la Tom Morgan care confirma ceea ce spusese Vaile despre faptul că teroriştii marocani şi australieni fuseseră recent supravegheaţi în ţările lor de origine. Pe baza cronologiei, nu aveau cum să fie implicaţi în atacurile din Statele Unite.

Harvath a încărcat fotografiile lui Roussard, precum şi detaliile esenţiale din dosarul său, şi i-a cerut lui Finney să se asigure că detaliile de securitate care îi supravegheau pe Tracy şi pe mama sa primeau copii.

Cum Parker ştia că Harvath ar fi fost îngrijorat de contactarea directă a spitalelor, a furnizat numerele de mobil ale bărbaţilor care îi supravegheau mama şi Tracy, dacă dorea să primească în siguranţă actualizări pe această cale.

După ce Harvath a terminat de citit restul mesajului, l-a şters şi s-a deconectat de pe cont.

Navigând la unul dintre multiplele conturi VoIP, sau Voice over Internet Protocol, pe care le avea, Harvath a descărcat software-ul necesar pe computerul său, a conectat căştile de pe BlackBerry şi a sunat la serviciul de securitate al mamei sale din California de Sud.

A vorbit scurt cu bărbatul care a răspuns, care l-a asigurat că nu mai era nimeni, înainte de a închide uşa şi de a-i înmâna telefonul mamei lui Harvath.

Au discutat timp de aproximativ zece minute, apoi Harvath i-a explicat că trebuie să plece. I-a promis că o va suna cât de repede va putea.

Apoi, a sunat echipa lui Tracy. Agentul principal a explicat că, deşi părinţii lui Tracy au fost relativ politicoşi, era evident că nu îi doreau acolo.

Harvath i-a mulţumit bărbatului pentru ceea ce făcea el şi colegii săi. Poate că părinţii lui Tracy nu erau înnebuniţi de toţi muşchii care se învârteau în jurul secţiei de terapie intensivă, dar dacă se întâmpla ceva, ar fi fost al naibii de bucuroşi să îi aibă acolo.

La fel cum făcuse Harvath cu echipa de pe Coasta de Vest, i-a dat şefului de echipă o descriere fizică şi o prezentare completă a lui Philippe Roussard şi i-a spus să aştepte în curând fotografii de la Finney şi Parker.

Agentul de pază i-a transmis telefonul tatălui lui Tracy, Bill. A fost o conversaţie stânjenitoare. Nu era nimic nou de raportat în legătură cu starea lui Tracy. Făcuseră mai multe teste, dar dacă nu reuşeau să o deconecteze de la ventilator, nu aveau cum să facă un RMN. Aşa cum era acum, EEG-ul ei arăta o activitate a undelor cerebrale semnificativ redusă, ceea ce echipa de neurologie a considerat că era un indiciu al unei leziuni cerebrale permanente.

Lipsa de progrese nu l-a surprins pe Harvath, dar tot nu era ceea ce sperase să audă. A vorbit scurt cu mama lui Tracy, Barbara, apoi a întrebat-o dacă ar putea să ţină telefonul la urechea lui Tracy pentru câteva minute.

Când s-a asigurat că telefonul era la locul lui, a început să vorbească. Curând a uitat cu totul de oboseala care îşi făcuse loc în fiecare colţ al corpului său. Tot ce-l interesa era Tracy şi să fie puternic pentru ea. I-a spus cât de mult o iubea şi cât de mult aştepta ca ea să iasă din spital pentru a putea relua relaţia de unde o lăsaseră.

A trecut în revistă toate lucrurile pe care urmau să le facă împreună – excursia de pescuit la Jackson Hole, distracţia preferată a lui Tracy de a vedea culorile toamnei în New England şi plecarea în Grecia, unde Harvath abia aştepta să-i prezinte insulele Paros şi Antiparos, precum şi pe toţi prietenii lui.

În cele din urmă, Harvath nu mai avea ce să spună. Unora le-ar fi fost ruşine de ea, dar el şi Tracy îşi dăduseră seama de timpuriu că era un semn al compatibilităţii lor.

Au reuşit să se bucure de faptul că erau unul lângă celălalt fără să spună absolut nimic.

I-a mai spus încă o dată că o iubeşte şi i-a reamintit că era una dintre cele mai mari războinice pe care le cunoştea.

Ea trebuia să rămână puternică. Se lupta pentru viaţa ei şi avea să reuşească atâta timp cât rămânea concentrată pe nimic altceva decât pe o recuperare completă şi totală.

Dacă ea îl putea auzi, habar nu avea. Lui Harvath îi plăcea să creadă că ea putea. Citise destule articole despre pacienţii în comă ca să creadă că mulţi dintre ei puteau auzi şi înţelege ceea ce li se spunea. Dacă nu era altceva, era un semn al cât de mult o iubea şi o respecta. Atâta timp cât ea respira, chiar dacă era asistată de o maşină, el avea să o trateze la fel cum o tratase întotdeauna.

Când mama lui Tracy a luat telefonul înapoi, Harvath i-a spus noapte bună şi a închis.

Apelând serviciul de cameră, Harvath a comandat cina. Mâine avea să fie o zi grea, iar el avea să aibă nevoie de fiecare gram de putere pe care o putea aduna.

Capitolul 80 Sedanul elegant Mercedes l-a lăsat pe Harvath la heliport, unde un elicopter Colibri EC 120B de un albastru strălucitor era pregătit şi îl aştepta.

După o privire aruncată pe hărţile pe care le scosese şi o discuţie despre ceea ce voia Harvath, pilotul a dat din cap, i-a dat mâna lui Harvath şi l-a ajutat să-şi aranjeze echipamentul.

Şi-au pus centura, şi-au pus căştile, iar pilotul a pornit rotoarele de măturat. Câteva minute mai târziu erau în aer.

I-a zburat deasupra muntelui Corcovado cu statuia impunătoare a lui Hristos, Cristo Redentor, cu braţele sale enorme întinse. Era ceva la el care îi amintea lui Harvath de Atlas, care susţinea pământul.

Harvath a presupus că existau paralele între Hristos şi Atlas. Valorile iudeo-creştine erau unul dintre puţinele lucruri care susţineau lumea civilizată modernă împotriva hoardelor barbare ale extremiştilor musulmani.

Harvath a trebuit să râdă în sinea lui. Termenul de extremist musulman începea să-l obosească. Era PC-speak, ceva ce detesta la alţii şi pe care îl dispreţuia absolut la el însuşi. Termenul era menit să facă o distincţie între musulmanii buni şi cei răi, dar, în ceea ce-l privea, în fiecare zi în care musulmanii buni nu făceau absolut nimic în legătură cu atrocităţile comise în numele lor, linia dintre musulmanii buni şi musulmanii răi devenea şi mai neclară.

Tot ceea ce era necesar pentru ca răul să triumfe era ca oamenii buni să nu facă nimic. Harvath îl vedea în fiecare zi şi era hotărât ca naţiunea sa să nu fie invadată de islam. Francezii erau deja o cauză pierdută şi multe alte naţiuni îi urmau exemplul, permiţând instanţe de judecată islamice, interzicând simboluri, icoane şi pasiuni semnificative din punct de vedere istoric, la fel de nevinovate ca şi înotul în comun, pentru a-şi linişti minorităţile musulmane în creştere rapidă şi din ce în ce mai gălăgioase. Multiculturalismul era un rahat. Era o corectitudine politică dezlănţuită şi îi făcea rău. Dacă aceşti oameni doreau ca lucrurile să fie exact aşa cum erau în ţările lor de origine, de ce nu au rămas acolo?

Multe dintre opiniile lui Harvath ar fi putut suna xenofobe, dar îşi câştigase dreptul la ele. A fost în prima linie a războiului împotriva terorismului şi a văzut de ce sunt capabili extremiştii. Islamul radical era la fel de mult despre creativitate şi idei aplicate cu atenţie şi în mod deliberat, cât şi despre bombe şi gloanţe.

În America, celule de aşa-zişi „musulmani moderaţi", organizate cu pricepere, duceau un jihad ideologic, lucrând pentru a submina tot ceea ce reprezenta ţara. Erau un inamic răbdător şi hotărât, hotărât să transforme naţiunea în Statele Unite ale Islamului, iar mulţi oameni responsabili de protejarea Americii nu erau atenţi.

Între valul de imigraţie ilegală şi agenda islamică radicală din America, erau momente în care Harvath simţea că îi vine să plângă pentru naţiunea sa.

Au zburat deasupra Golfului Guanabara şi a Pão de Açúcar.

Pilotul a survolat apoi atât plaja Copacabana, cât şi plaja Ipanema, înainte de a pune elicopterul pe curs spre destinaţia finală, golful Angra dos Reis, la patruzeci şi cinci de minute de zbor la sud de Rio.

Pe drum au trecut pe lângă peisaje incredibile, majoritatea sate de coastă şi păduri dese şi luxuriante. Oceanul scânteia ca nenumărate cioburi de sticlă spartă, în timp ce superiahturile uriaşe străbăteau apa lăsând în urma lor dâre albe şi spumoase de fosforescenţă.

Era absolut imaculată, iar Harvath începea să aprecieze acut de ce atât de mulţi oameni s-au îndrăgostit atât de mult de Brazilia.

Pe măsură ce se apropiau de golful Angra dos Reis, după vreo patruzeci şi ceva de minute, pilotul a adus elicopterul atât de jos pe apă încât schiurile sale aproape că atingeau vârful valurilor. Harvath a trebuit să se uite de două ori la el pentru a se asigura că nu era acelaşi taximetrist care îl adusese de la aeroport cu o zi înainte.

La fel ca turul rapid de la decolare al celor mai pitoreşti obiective turistice din Rio, acest mic truc a fost, probabil, menit să fie o modalitate prin care pilotul să se facă plăcut clienţilor săi pentru a obţine un bacşiş foarte mare. Lui Harvath nu i-au plăcut acrobaţiile bărbatului şi i-a spus să înceteze. Elicopterele atrăgeau destulă atenţie şi aşa.

Suficient de speriat, pilotul a mărit altitudinea şi a continuat conform instrucţiunilor.

Din imaginile din satelit pe care le studiase, Harvath ştia că insula pe care Trolul o închiriase pentru el însuşi era deosebit de mică. Cu toate acestea, a vrut să se uite cât mai de aproape la el.

Deoarece un zbor în planare deasupra capului ieşea cu siguranţă din discuţie, Harvath optase pentru o traversare în linie dreaptă la o viteză relativ bună. Ar fi trebuit să proceseze o mulţime de informaţii într-o perioadă scurtă de timp, dar era singura modalitate prin care putea vedea insula cu ochii lui de sus fără să atragă suspiciunile actualului locuitor al acesteia.

Angra era compusă din 365 de insule diferite. Pilotul a arătat spre o mică pată de pământ la orizontul apropiat. Pe măsură ce se apropiau, Harvath şi-a studiat harta, împreună cu mărimea şi forma celorlalte insule din jurul celei a trolilor, şi şi-a dat seama că pilotul avea dreptate.

A luat-o exact din abordarea pe care o ceruse Harvath. Sprijinindu-se de uşă, Harvath s-a străduit să cuprindă cât mai mult, arzând întreaga imagine în minte – clădirea principală şi căsuţele sale, heliportul, barca rapidă de la doc, forma şi dispunerea insulei, toate acestea.

Se va întoarce la noapte, dar până atunci va fi foarte întuneric, iar întunericul nu va face decât să contribuie la pericolul a ceea ce plănuia să facă.

Capitolul 81 WASHINGTON, D.C. Mandatul lui James Vaile la CIA nu fusese marcat de o relaţie deosebit de bună cu presa. Poveştile devastatoare despre închisorile secrete ale CIA din străinătate şi despre modul în care Statele Unite urmăreau teroriştii prin intermediul obiceiurilor lor bancare încă îl mai afectau foarte mult. Şi, deşi poveştile veniseră din partea unor membri nesimţiţi ai propriei sale agenţii, care îşi puseseră antipatia faţă de politicile preşedintelui mai presus de loialitatea faţă de ţara lor, toate încercările sale de a împiedica publicarea acelor poveşti eşuaseră.

Învăţase repede că multe ziare erau mult mai mândre de tirajul lor decât de patriotismul lor. Faptul că împiedicau America şi le dădeau putere duşmanilor ei terorişti nu făcea absolut nicio diferenţă pentru ei. Nu era de mirare că avea puţine speranţe de a putea apela la Mark Sheppard ca la un american.

Dacă patriotismul nu putea să motiveze un reporter, uneori acesta putea fi influenţat de promisiunea unei exclusivităţi pentru o poveste şi mai importantă. Dar, ca şi în cazul închisorilor secrete şi al programelor bancare teroriste, Vaile nu avea nimic mai mare cu care să negocieze. Trebuia să găsească o altă cale, şi trebuia să o facă în aşa fel încât reporterul de la Baltimore Sun să nu aibă nicio idee că CIA era implicată.

Unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut Vaile a fost să cerceteze trecutul bărbatului. Întâlnise foarte puţini oameni în viaţa lui care să nu aibă cel puţin un schelet în dulap.

Din păcate, însă, Sheppard era curat. De fapt, el era mai mult decât curat. Omul era practic un sfânt.

În afară de câteva amenzi pentru depăşirea vitezei pe vremea când era în facultate, reporterul nu trecuse nici măcar pe contrasens sau nu simulase aruncarea la o taxă de drum fără stăpân, ambele.

Scanându-i activităţile extracurriculare, Vaile a fost şi mai dezamăgit când a descoperit că Sheppard şi-a donat o parte semnificativă din timp pentru a ajuta copiii defavorizaţi din zona metropolitană Baltimore. A făcut parte chiar şi din consiliul de administraţie al unei organizaţii.

Deşi Vaile nu voia să o facă, şi-a dat seama repede că singura modalitate de a-l descuraja pe Sheppard să nu-i publice articolul era să-l ameninţe că-l va ataca nuclear. Dacă nu coopera, din fosta viaţă a bărbatului nu ar fi rămas decât pământ pârjolit.

Câteva ore mai târziu, după ce s-a confirmat că totul era la locul lui, DCI şi-a ridicat telefonul şi a dat telefonul.

Reporterul a răspuns la telefon de la primul apel.

„Mark Sheppard”, a cântat el, părând un pic prea entuziast.

Detectivul se întreba dacă jurnalistul îşi făcuse deja loc pe birou pentru Pulitzerul său.

Orice reporter de valoare ar fi avut un dispozitiv de înregistrare conectat la telefon, aşa că, pe lângă faptul că se asigura că apelul său era nedetectabil, James Vaile a folosit o nouă tehnologie care ar fi făcut ca orice înregistrare să devină inaudibilă atunci când era redată. A folosit şi un modulator pentru a-şi masca vocea. Niciodată nu poţi fi prea precaut şi, în plus, vocea computerizată purta cu ea un plus de gravitate care avea adesea un efect foarte neliniştitor asupra celui care o primea. „Domnule Sheppard, trebuie să vorbim”, a spus el.

A existat o pauză în timp ce reporterul se chinuia să caute butonul de înregistrare, apoi a spus: „Cu cine vorbesc?”.

„Cine sunt nu este la fel de important ca ceea ce am de spus.”

„Atunci de unde ştiu că eşti adevărat?”

„Aţi sunat la biroul de presă al Casei Albe pentru un comentariu cu privire la un articol pe care doriţi să îl publicaţi”, a spus Vaile prin vocea computerizată gravă.

„Şi din ce aud”, a spus Sheppard, „o să presupun că m-aţi sunat ca să mă speriaţi ca să îngrop.”

„Te-am sunat pentru a-ţi da o şansă să faci ceea ce trebuie.”

„Serios? Care ar fi acela?”

„Sunt probleme serioase de securitate naţională în joc aici, pe care nu le înţelegeţi.”

„Deci, ca un american patriot, ar trebui să omor articolul, nu-i aşa? Las-o baltă. Eu nu cred asta.”

Vaile a decis să-i mai dea omului încă o şansă. „Dle Sheppard, oamenii din Charleston aveau nevoie de o concluzie în legătură cu deturnarea acelui autobuz, iar concluzia a fost dată.”

Reporterul şi-a înăbuşit un râs. „Deci, guvernul SUA se ocupă acum de a face victimele crimelor şi familiile lor să se simtă mai bine? Zeci de mii de crime rămân nerezolvate în fiecare an. Ce îl face pe acesta atât de special?”

„Aceasta a fost o crimă deosebit de odioasă împotriva copiilor...”, a început Vaile înainte de a fi întrerupt.

„Asta a avut implicaţii asupra securităţii naţionale”, a spus Sheppard în timp ce mintea lui punea totul cap la cap. „Iisuse Hristoase, nu a fost un nebun singuratic. A fost un act terorist.”

Capitolul 82 „Şi te aştepţi să stau cu mâinile în sân?” întrebă Sheppard.

„Da”, a răspuns Vaile. „Povestea ta ar fi fost devastatoare pentru încrederea publicului.”

De data aceasta, reporterul nu şi-a putut înăbuşi râsul. „Ei bine, poate că ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a visa toată chestia asta.”

Inspectorul-şef de poliţie ajunsese rapid la capătul răbdării.

Înainte de a putea spune ceva, însă, Sheppard a întrebat: „Ai de gând să-mi aranjezi un accident aşa cum ai făcut cu Frank Aposhian şi Sally Rutherford?”.

„Ca să ştiţi, domnule Sheppard, moartea lor a fost un accident. Guvernul Statelor Unite nu se ocupă cu uciderea propriilor cetăţeni.”

„Atunci nu am de ce să-mi fac griji, nu-i aşa?”.

„Asta depinde dacă vei coopera sau nu”.

Reporterul primise atât de multe ameninţări de-a lungul anilor, încât nu se speria atât de uşor. „Serios? Şi dacă nu o fac?”

„Povestea ta se intitulează provizoriu „Invazia hoţilor de cadavre” – a început Vaile.

„De unde naiba ştii asta?”.

„Taci din gură şi ascultă”, i-a ordonat inspectorul şef. „O aveţi într-un dosar protejat cu parolă. Parola este Romero. Deschide-o.”

Sheppard a făcut cum i s-a spus. Înăuntru, a văzut că fusese adăugat un subfolder numit „Candy cane”.

Instinctiv, a dat click pe el şi a fost întâmpinat de o pagină cu imagini în miniatură. A maximizat una la întâmplare şi respiraţia i s-a oprit.

„Nenorociţilor”, a spus reporterul când şi-a dat seama ce intenţionau să-i facă. „Nu va funcţiona niciodată.”

„Eu n-aş fi atât de sigur”, a spus Vaile. „Vinovat sau nu, stigmatul pedofiliei este aproape imposibil de şters.”

„Bine că am înregistrat această conversaţie, atunci”, s-a lăudat Sheppard.

Vaile a râs. „Îţi sugerez să încerci mai întâi să o redai înainte de a-ţi miza cariera şi restul vieţii pe ea.”

Detectorul său de rahat rezistent la şocuri îi spunea că interlocutorul său nu se juca. „Mă faci să-mi fie ruşine că sunt american”, a spus Sheppard.

„Să nu îndrăzneşti să te înfăşori în steag acum”, l-a mustrat DCI. „Ai avut şansa ta. Suntem în război, iar războaiele implică secrete. Este vorba despre a face ceea ce trebuie pentru ţara ta şi tu ai trecut peste asta. În ciuda acestui fapt, am să-ţi mai dau o şansă”.

„Ce mă împiedică să le şterg?”, a întrebat Sheppard, părând hotărât să rămână fidel integrităţii sale jurnalistice, dar pierzându-şi deja hotărârea.

„Nu poţi şterge aceste imagini. Chiar dacă aţi putea, există mai multe atât pe laptop cât şi pe desktop acasă.

Avem, de asemenea, mai mulţi pedofili condamnaţi care sunt dispuşi să depună mărturie cu privire la numeroasele tale înclinaţii nesuferite. Este o gaură atât de adâncă încât nu vei mai ieşi niciodată din ea.

„Ziarul va fi primul care se va distanţa de tine. Povestea ta cu hoţul de corpuri nu va vedea niciodată lumina zilei. Veţi fi absolut discreditat. În continuare, prietenii tăi vor dispărea şi chiar şi familia ta va începe să se estompeze. Şi apoi mai sunt toţi acei copii pe care i-ai îndrumat atât de nobil. Crezi că tot ce ai spus sau i-ai învăţat vreodată va mai conta după ce toţi îşi vor da seama că singurul motiv pentru care ai fost acolo a fost să te bagi în pantalonii lor?

Probabil că nu, dar asta nu va fi sfârşitul problemelor tale.

„O condamnare pentru pornografia infantilă descoperită pe computerele şi în casa ta va fi un slam dunk. Vei merge la închisoare şi, cum eşti reporter de crimă, nu trebuie să-ţi spun ce le fac celor aflaţi în situaţia ta.

Odată ce se va răspândi zvonul că eşti un pedofil care a acceptat acuzaţii mai mici de posesie de pornografie infantilă pentru o sentinţă redusă, dacă nu vei fi ucis în primele două zile, îţi vor face viaţa atât de grea încât îţi vei dori să fii mort.”

Sheppard asistase uimit la întreaga diatribă.

L-au prins. A fost dezgustător, dar nu a fost absolut nimic ce putea face. Mintea lui alerga după răspunsuri, dar ştia că singura lui opţiune era capitularea.

În cele din urmă, a întrebat: „Ce vrei să fac?”.

Vaile l-a instruit să adune toate materialele pe care le adunase în alcătuirea poveştii sale, inclusiv notiţele, fotografiile şi înregistrările pe bandă, şi să le aducă într-o mică geantă de voiaj într-un depozit abandonat de lângă D. C. Trei ore mai târziu, DCI l-a contactat pe preşedinte şi i-a împărtăşit vestea cea bună. După ce a săpat un pic mai adânc, reporterul de la Baltimore Sun a descoperit că sursele sale nu erau atât de fiabile pe cât crezuse iniţial. Ulterior, decisese să nu-şi continue povestea.

Jack Rutledge a fost uşurat să audă asta. Asta era o problemă eliminată. Acum, trebuiau să îşi reorienteze toate resursele pentru a-l opri pe Harvath.

Capitolul 83 ANGRA DOS REIS, BRAZILIA Chiar şi în lumina limitată a lunii, micuţa barcă a lui Harvath părea mai mult să plutească decât să plutească deasupra apei uimitor de limpezi.

A strecurat liniştit ancora sub suprafaţă şi a întins încet frânghia. Când barca a fost securizată, a făcut o ultimă verificare a echipamentului său şi s-a strecurat peste bord.

Harvath înota cu încrederea unui om care şi-a petrecut toată viaţa în apropierea unui ocean. Loviturile sale puternice şi sigure îl propulsau înainte prin apele calde ale golfului Angra dos Reis .

Cu ajutorul unui set de ochelari de vedere pe timp de noapte şi a unei busole special iluminate, a navigat prin întuneric spre insula privată cunoscută sub numele de Algodão.

Pe partea de sub vânt, s-a târât jos din apă şi a desfăcut din jurul taliei frânghia pe care o folosise pentru a trage un mic sac uscat în spatele lui.

Din geantă, Harvath a scos pistolul Beretta de 9 mm pe care şi-l trimisese prin FedEx prin transport internaţional prioritar.

Harvath a verificat arma şi apoi a pus-o deoparte în timp ce îşi scotea un schimb de haine şi se îmbrăca. A scos o lanternă, cuţitul său pliabil Benchmade Auto Axis, nişte Flexicuffs şi alte câteva obiecte şi le-a băgat în buzunare. Şi-a îngropat echipamentul de înot lângă o stâncă mare de pe plajă şi a verificat conţinutul rămas în sacul său uscat.

Câinii pe care îi ţinea Trolul erau una dintre cele mai mari îngrijorări ale sale. De când salvase unul dintre ei în Gibraltar, făcuse câteva cercetări despre ei. Ovcharkas caucazieni erau animale uimitoare – iuţi, agile, feroce când era nevoie şi feroce de loiali. Era evident de ce fuseseră rasa aleasă atât de armata rusă, cât şi de patrula de frontieră din Germania de Est. Era de asemenea evident de ce îi alesese Trolul.

Harvath s-a gândit la propria lui Ovcharka caucaziană, sau mai degrabă la bietul câine pe care o rugase pe Emily Hawkins să aibă grijă de el până când se hotăra ce voia să facă cu el. Avea o mare problemă în a păstra un „cadou” de la un om care fusese complice la uciderea a nenumăraţi americani, inclusiv a unuia dintre cei mai buni prieteni ai lui Scot Harvath.

Ca să fie sincer, cu Tracy în spital şi cu tot ce se întâmplase, nu se gândise prea mult la căţeluş până când Gary i-a împărtăşit tortura macabră a animalului. Era o imagine oribilă pe care Harvath şi-a forţat-o din minte. Avea nevoie să se concentreze.

Harvath a ascultat îndelung înainte de a-şi arunca geanta pe umăr şi de a se strecura în interiorul insulei.

Cu excepţia unor ţărmuri înguste de nisip de fiecare parte, insula nu era formată decât din copaci şi vegetaţie luxuriantă.

Vizuina trolului se afla în vârful insulei, construită spre exterior, pe picioroange, deasupra apei.

Harvath se gândise mult la modul în care voia să se ocupe de câini. Un pistol cu tranchilizante ar fi fost cea mai uşoară metodă, dar nu avea unul. Singurele lucruri la care avea acces pentru această călătorie

erau cele din cutia sa de valori, precum şi un mic dulap de depozitare pe care îl ţinea în Alexandria. Nu era prea mult de unde să alegi.

Deşi avea Beretta lui, nu avea un amortizor pentru ea şi, prin urmare, uciderea câinilor ieşea din discuţie. Ar fi făcut prea mult zgomot. Trebuia să găsească o altă modalitate de a-i incapacita. Dar, pentru a face asta, trebuia să le izoleze fără să trezească suspiciuni în stăpânul lor – ceva mai uşor de spus decât de făcut.

Câinii erau forţa de securitate privată a trolilor.

Ei nu plecau niciodată din partea lui, decât atunci când ieşeau afară să se uşureze. Acela era momentul lor de maximă vulnerabilitate. Şi atunci Harvath plănuia să lovească.

Pe baza imaginilor din satelit pe care le studiase, Harvath observase că Trolul dădea drumul animalelor o ultimă dată în jurul orei zece seara. Acum era puţin după ora nouă şi cincisprezece, ceea ce însemna că Harvath avea mai puţin de patruzeci şi cinci de minute pentru a-şi întinde capcana şi a se pune pe poziţie.

Câinii, în general, şi Ovcharkas, în special, excelau la vederea pe timp de noapte şi la detectarea mişcărilor, aşa că era imperativ ca Harvath să nu se afle în preajma momelii atunci când ieşeau afară.

Deschizându-şi geanta uscată, a scos un obiect de mărimea unei mingi de fotbal învelit în hârtie. Îl pregătise special pentru această situaţie. Era vorba de zece kilograme de carne de vită proaspăt măcinată, în care Harvath îl pusese pe măcelarul din Angra dos Reis să macine un kilogram de slănină proaspătă pentru un plus de irezistibilitate.

Apoi, odată ce s-a îndepărtat în siguranţă de ţărm, Harvath a adăugat ingredientul său special, un laxativ puternic de la farmacia pe care o vizitase în Rio.

Alegându-şi acum locul pe poteca îngustă care ducea dinspre retragerea trolilor, Harvath a împărţit carnea în două secţiuni şi le-a aşezat suficient de aproape una de alta pentru ca câinii să le poată mirosi, dar suficient de departe una de alta pentru ca oricare dintre câini ar fi ajuns primul la carne, să nu poată să se înfrupte din porţia lui şi apoi să îi ia faţa partenerului său la cealaltă.

Cu momeala pregătită, Harvath a păşit în tufişuri, asigurându-se că rămânea sub vânt în timp ce se strecura spre casă.

A găsit un loc de observaţie perfect printre nişte bolovani mari, lângă ţărm. Casa strălucea de o lumină blândă şi toţi pereţii ferestrelor erau retraşi pentru a lăsa să intre aerul de seară. Harvath putea auzi muzică clasică venind din interior. Era Canonul în Re al lui Pachelbel, iar el l-a recunoscut imediat. Era una dintre preferatele lui Tracy. O avea pe iPod-ul ei şi o asculta pe staţia audio din bucătăria lui atunci când pregătea micul dejun.

Harvath s-a întrebat dacă nu cumva o cânta în dimineaţa în care fusese împuşcată.

Scoţându-şi pistolul, Harvath a tras înapoi glisiera pentru a se asigura că arma era încărcată şi a spus în aerul cald al nopţii: „Asta va fi pentru tine, dragă.”

Capitolul 84 Cum Harvath nu se zgârcise la medicament, nu a durat mult până când carnea încărcată cu laxativ şi-a făcut efectul. Ambii câini au început să urle aproape la unison. Zgomotul care le sfâşia intestinele trebuia să fi fost oribil.

Muzica a fost oprită, iar Harvath l-a zărit pentru prima dată pe trol. I-a adus în minte amintirile primei lor întâlniri din Gibraltar.

Câinii de un alb pur ai Trolului, care aveau o înălţime de peste patruzeci şi unu de centimetri la umăr, se înălţau deasupra micuţului om. În timp ce animalele trebuiau să cântărească aproape două sute de kilograme fiecare, Trolul nu putea să cântărească mai mult de şaptezeci şi cinci. Harvath i-a estimat înălţimea la puţin sub un metru şi jumătate. Acestea fiind spuse, ştia că mărimea bărbatului nu era absolut deloc un indiciu al vicleniei sale.

Trolul a deschis uşile din faţă ale vilei sale rustice, iar câinii şi-au dat stăpânul la o parte în timp ce au ieşit în fugă din casă. Dacă Trolul avea vreo idee despre ce era în neregulă cu ei, cu siguranţă nu o arăta.

Părerea lui Harvath era că omul nu avea absolut nicio idee despre ce se întâmpla. Tot ce ştia era că animalele sale se comportau extrem de ciudat şi ieşit din comun.

Harvath a privit cum Trolul urmărea câinii afară.

Era timpul.

Ieşind din spatele stâncilor, Harvath s-a deplasat rapid pe plajă. Când s-a apropiat de casă, a tăiat prin spate şi a sărit un gard de lemn care înconjura o baie în aer liber, luxuriant plantată.

A traversat curtea parfumată şi, după ce a urcat un mic rând de trepte de piatră, a intrat în casă prin uşile franceze larg deschise.

Trecând prin zona bucătăriei, Harvath a aruncat un teanc de pachete în formă de os pe tejghea şi pe dulapuri şi a continuat să intre.

La jumătatea camerei de zi, a observat o mică nişă care trebuie să fi fost folosită ca un colţ de lectură. Avea două scaune tapiţate, o lampă şi o măsuţă. Harvath şi-a desfăcut geanta uscată, şi-a scos pistolul şi s-a aşezat.

A spune că trolul a fost surprins să-l vadă era puţin spus. S-a oprit atât de repede, încât şi-a pierdut echilibrul. Harvath ar fi putut să râdă dacă nu ar fi nutrit o ură atât de intensă faţă de acel om.

Spre cinstea lui, Trolul avea o minte foarte agilă. Văzându-l pe Harvath şi pistolul său, omul a rezumat foarte repede situaţia.

„Ce le-ai făcut câinilor mei?”, a întrebat el.

„Vor fi bine”, a spus Harvath. „Este doar temporar.”

„Ticălos nenorocit”, a răcnit micuţul. „Cum îndrăzneşti să faci rău acestor animale? Nu ţi-au făcut absolut nimic.”

„Şi vreau să rămână aşa.”

Trolul a făcut găuri în Harvath cu ochii. „Aşa că ajută-mă. Dacă li se întâmplă ceva, o să fac tot ce-mi stă în putinţă să am grijă să plăteşti cu ultima ta suflare.”

Comportamentul lui trecuse de la agitat, aproape panicat, la un calm glacial. Nu exista nici o îndoială că vorbea serios şi că era pe deplin convins că îşi putea duce la îndeplinire ameninţarea.

„Am lăsat două pliculeţe în bucătărie”, a spus Harvath, referindu-se la produsul cunoscut sub numele de K-9 Quencher pe care îl cumpărase de la acelaşi centru comercial în care îşi cumpărase computerul înainte de a părăsi D. C. „Ce sunt?”, a întrebat trolul, cu aprehensiunea evidentă în glas.

„Nu-ţi face griji. Dacă aş fi vrut să vă omor câinii, ar fi fost morţi. Acele pliculeţe conţin o pulbere de electrolit special concepută pentru rehidratarea câinilor.”

„Ce le-ai făcut?”

„Este doar un laxativ. Se vor face bine în câteva ore. Toarnă fiecare pachet într-un bol cu apă şi lasă-le afară, unde câinii pot ajunge la ele.” În timp ce trolul se holba la el, Harvath a adăugat: „Şi ai grijă să stai unde te pot vedea.”

După ce a aşezat bolurile pe prag, trolul a închis uşa de la intrare, s-a întors în colţul de lectură şi s-a urcat pe scaunul de lângă Harvath. „Ştiam că vei veni după mine”, a spus el. „Doar că nu credeam că va fi atât de curând. Deci asta este, atunci.”

„Poate”, a răspuns Harvath. „Depinde dacă îmi mai poţi fi de folos.”

„Deci, până la urmă, nu eşti un om de cuvânt.”

Harvath ştia la ce făcea aluzie, dar a lăsat întrebarea să atârne în aer între ei.

„Mi-ai promis că nu voi fi ucis”, a spus trolul cu accentul său britanic pătat. Părul său negru era tuns scurt şi purta o barbă bine întreţinută.

Harvath a zâmbit. „Ţi-am făcut această promisiune când am crezut că vei coopera cu mine.”

Trolul şi-a schimbat privirea. Era un indiciu atât de subtil.

Harvath ştia că îl avea la mână. „Ar fi trebuit să mai fie un nume pe lista pe care mi-ai dat-o. Cinci oameni au fost eliberaţi din Gitmo în acea noapte. Nu patru.”

Trolul a zâmbit. „Agent Harvath, dacă am învăţat un lucru de-a lungul vieţii mele, acela este cum să citesc oamenii, şi pot spune că ştii deja cine este această a cincea persoană.”

Harvath s-a aplecat în faţă, cu faţa sa o mască de determinare mortală. „Dacă eşti atât de bun cititor de oameni, atunci ar trebui să ştii deja că, dacă nu cooperezi, te voi ucide cu mâinile mele, chiar aici. Ne înţelegem?”

Dacă Trolul era intimidat de ameninţarea lui Harvath, nu o arăta. „A fost o zi foarte lungă”, a spus el. „Ce-ar fi să ne retragem în sufragerie şi să bem ceva?”.

Când Harvath a ezitat, a adăugat: „Dacă îţi faci griji că voi încerca să te otrăvesc, nu trebuie să mi te alături. Sunt destul de obişnuit să beau singur.”

Oricum ar fi fost, Harvath nu avea de gând să lase garda jos.

Arătând spre bar cu ţeava Beretta-ului său, a spus: „Poftiţi.”

Capitolul 85 „Aşadar, agent Harvath”, a spus Trolul în timp ce se aşeza pe canapea cu un pahar de Germain-Robin XO şi se făcea comod, „ce pot face pentru tine?”

Stând astfel faţă în faţă cu micul ticălos îngâmfat, lui Harvath a început să-l mănânce degetul de pe trăgaci. Cântărea serios meritele de a-l ucide. Dacă trolul nu venea cu ceva de valoare, avea de gând să-i tragă un glonţ în el şi să-i arunce trupul în golf. „De ce ai omis numele lui Philippe Roussard de pe listă?”, a întrebat Harvath.

Trolul nu ştia ce să spună. Era furios pe el însuşi pentru că îl subestimase pe Harvath. De asemenea, era supărat pe Roussard. Prostia lui îl pusese pe Troll într-o situaţie foarte dificilă.

Omuleţul părea să fie la un milion de kilometri depărtare, aşa că Harvath a tras un glonţ în perna pe care se sprijinea.

„Tic-tac.”

Zgomotul exploziv l-a speriat pe trol. Nu numai că era extrem de agresiv, dar era şi nepoliticos.

Deşi niciunul dintre comportamentele lui Harvath nu ar fi trebuit să fie un şoc pentru trol, acesta se simţea ca şi cum ar fi dezvoltat un fel de parteneriat, sau cel puţin o destindere. Simţea un respect profesional pentru Harvath, dar era evident că nu era reciproc.

Umflându-şi obrajii plini de aer, trolul a expirat şi a spus: „Nu l-am mai văzut şi nu am mai vorbit cu Roussard de mulţi ani.”

„Deci chiar îl cunoşti.”

„Da”, a răspuns trolul. Era fără speranţă să mintă, şi el ştia asta. Harvath avea toate cărţile în mână – averea lui, mijloacele de trai, chiar şi viaţa lui.

„Când l-aţi văzut ultima oară?”.

„Acum cinci, poate zece ani. Nu-mi amintesc exact.”

„Dar ştiaţi că era unul dintre cei cinci eliberaţi de la Guantanamo”, a afirmat Harvath.

„Da, l-am văzut.”

„Şi totuşi i-ai omis intenţionat numele lui de pe lista pe care mi-ai dat-o. De ce? Voi doi speraţi să mă omorâţi înainte să vă pot opri? Asta este?”, a întrebat Harvath în timp ce îşi ridica pistolul pentru a sublinia.

Era cea mai logică concluzie la care putea ajunge Harvath, dar era absurdă. „Ultima dată când l-am văzut pe Philippe, nu era decât un tânăr foarte tulburat.”

„Ciudat cât de repede se schimbă lucrurile.”

Trolul s-a gândit să râdă de tot, dar pistolul îndreptat spre pieptul său nu era deosebit de amuzant. „Nu am mai avut niciun contact cu el de atunci.”

„Atunci de ce i-ai lăsat numele pe listă?”

„În domeniul meu de activitate, o persoană colecţionează duşmani foarte repede. Prietenii sunt mult mai greu de găsit.”

„Roussard este un prieten de-al tău?” a întrebat Harvath.

„Ai putea spune asta.”

Obosit de ofuscarea lui, Harvath a mai tras un glonţ prin canapea, la milimetrii de coapsa stângă a trolului.

„Răbdarea mea se epuizează.”

„Finul meu”, s-a bâlbâit trolul. „Philippe Roussard este finul meu.”

„Cineva te-a făcut naşul unui copil?”.

„A fost mai mult un titlu onorific acordat de familie.”

„Ce familie?”, a întrebat Harvath, în timp ce-şi ajusta ţinta şi se pregătea să apese pe trăgaci.

Un zâmbet lent a început să se răspândească pe faţa Trolului.

„Ce e aşa de amuzant?”

„Uneori”, a răspuns trolul, „lumea este un loc uimitor de mic”.

Capitolul 86 CASA ALBĂ Era târziu, dar preşedintele îi spusese informatorului său că îl va aştepta treaz pentru evaluarea sa. Când James Vaile a sosit, a fost dus la etaj, la reşedinţă.

Preşedintele se afla în biroul său privat şi urmărea meciul dintre Chicago White Sox şi Kansas City Royals. Fusese un meci grozav care ajunsese în prelungiri.

Când DCI a bătut la uşa deschisă a biroului, Jack Rutledge şi-a lăsat băutura, a închis televizorul şi i-a făcut semn să intre.

„Ţi-e foame?”, a întrebat preşedintele în timp ce şeful CIA închidea uşa în urma lui şi lua fotoliul de club din piele gol de lângă el.

„Nu, mulţumesc, domnule.”

„Ce zici de o băutură?”

Vaile a clătinat din cap şi a refuzat politicos.

„Bine, atunci”, a spus Rutledge, bucuros să treacă la treabă.

„Aţi avut ocazia să vă uitaţi la tot. Să bem.”

Detectivul-şef a scos un dosar din servieta sa şi l-a deschis. „Mark Sheppard nu este nici Woodward, nici Bernstein la capitolul scris, dar compensează cu mult prin profunzimea cercetărilor sale.”

Vaile i-a înmânat preşedintelui o copie a articolului reporterului şi a continuat: „Atenţia pe care acest articol ar fi adus-o ziarului Baltimore Sun ar fi făcut ca tirajul lor să sară în aer. Pe baza notiţelor lui Sheppard, ziarul căuta modalităţi prin care ar putea întinde povestea într-o serie de articole. Plănuiseră deja să recreeze accidentul de maşină, precum şi arestarea deturnatorului John Doe în Charleston – cu tot cu falşi agenţi FBI.

„Suntem norocoşi că tipul ăsta, Sheppard, a venit să ne ceară o declaraţie cu o săptămână înainte de a merge la presă. Dacă ar fi venit cu o seară înainte, Geoff Mitchell şi biroul de presă nu ar fi putut să-l amâne în timp ce susţineau că Casa Albă cercetează.”

„Şi nu aţi fi avut niciodată timp să ajungeţi la el”, a spus preşedintele în timp ce termina de scanat articolul.

„Nu în modul în care aveam nevoie”, a răspuns Vaile.

„Atunci am evitat glonţul.”

Inspectorul principal de justiţie a clătinat din cap. „În acest moment, editorii lui Sheppard trebuie să fie furioşi. Povestea asta a fost cel mai bun lucru care a apărut pentru ziarul lor în ultimii ani şi acum a fost torpilat.”

Rutledge avea sentimentul că ştia unde se va ajunge.

„Crezi că dacă am da alerta pe autobuzele şcolare, asta ar putea determina Sun să publice oricum povestea lui Sheppard?”.

„Întotdeauna este posibil. Deşi noi avem tot materialul original, ei au notele pe care le-au luat în şedinţele de redacţie. Dacă îl suspectează pe Sheppard că şi-a omorât povestea sub presiune, ar putea mirosi sângele în apă, ar putea decide să-şi reinterogheze sursele şi să publice totul fără ca numele lui să apară pe ea.”

„Atunci ar fi bine să fi fost al naibii de convingător când a retras-o.”

Vaile a dat din cap. „Cu siguranţă a avut motivaţia potrivită, asta e sigur.”

„Şi totuşi, încă vă opuneţi trimiterii oricărui fel de alertă de Securitate Naţională.”

„Da, domnule, aşa e.”

Preşedintele a aşezat articolul pe masă. „Dacă are loc un atac, ce se va întâmpla? Nu credeţi că în acel moment Sun va prezenta articolul într-un mod la fel de dăunător?”.

„Cum ar putea să o facă? Noi suntem singurii care ştim întreaga poveste. Ceea ce au ei este doar o mică piesă din puzzle, şi este o piesă pe care o putem învârti. Se va arăta că am fost implicaţi într-un efort concertat, înainte de faptă, pentru a-i aduce pe terorişti în faţa justiţiei. Harvath a ucis deja doi dintre ei, alţi doi sunt pe cale să fie prinşi în ţările lor de origine, iar noi avem o mulţime de agenţi pe teren care încearcă să dea de urma celui de-al cincilea şi ultimul. Cred că ar trebui să lăsăm lucrurile să se desfăşoare.”

Rutledge a admirat încrederea lui Vaile, dar din păcate nu a fost convins. „Dacă am învăţat ceva de la 11 septembrie 2001, este că retrospectiva este întotdeauna 20:20. Oamenii vor cere să ştie de ce, dacă ştiam despre o ameninţare la adresa autobuzelor şcolare, nu am dat o alertă.”

„Pentru că”, a răspuns cu emfază DCI, „lansarea unei alerte este o recunoaştere a vinovăţiei. Le-ar spune duşmanilor noştri că noi am crezut că nu ne-am respectat cuvântul dat şi că merităm să fim loviţi, ceea ce nu ar putea fi mai departe de adevăr.”

Preşedintele a încercat să spună ceva în replică, dar Vaile a ridicat mâna pentru a fi lăsat să termine.

„Pe bună dreptate sau nu, înţelegerea noastră cu teroriştii s-a bazat pe presupunerea că cei cinci oameni eliberaţi de la Gitmo nu se vor folosi de libertatea lor pentru a lovi împotriva noastră aici, acasă.”

„Bineînţeles”, a spus Rutledge. „Am fost de acord să nu-i vânăm.”

„Asta este ceea ce m-a deranjat. Cu cât mă uit mai mult la asta, cu atât mai mult cred că teroriştii au avut alte planuri de la bun început.”

Capitolul 87 „Ce fel de alte planuri?”, a întrebat Rutledge.

Vaile s-a uitat la el şi a replicat: „Acei cinci oameni trebuie să fi fost foarte importanţi pentru organizaţia lor ca să rişte atât de mult pentru a-i elibera."

„De acord", a spus preşedintele, dând din cap.

„Suntem, de asemenea, îngrijoraţi de faptul că au rămas suficient de importanţi pentru ca organizaţia lor să-şi respecte promisiunea de a se răzbuna pentru oricare dintre crimele lor."

„Nu înţeleg unde vrei să ajungi cu asta."

„Palmera şi Najib sunt amândoi morţi, dar nu s-a întâmplat nimic până acum. Nimic."

„Ei bine, unul a fost ucis în Mexic, iar celălalt în Iordania.

Poate că organizaţia lor nu ştie încă."

Inspectorul-şef a clătinat din cap. „Toată lumea din cartier îl cunoştea pe Palmera, iar moartea lui a fost foarte publică. Najib era membru al serviciilor de informaţii siriene şi, deşi nu am nicio idee despre ce ar fi putut face iordanienii cu trupul său, Harvath le-a permis soţiei şi fiului lui Al-Tal să trăiască şi cu siguranţă nu vor avea de gând să-şi ţină gura.

Astfel de veşti circulă repede. Organizaţia lor ştie. Şi totuşi, mă tot întorc la faptul că nu s-a întâmplat nimic."

Preşedintele s-a gândit o clipă la asta. „Din câte ştim, îşi pun oamenii la locul lor în timp ce vorbim".

„Oh, cred că au făcut mai mult decât atât", răspunse Vaile.

„Cred că au o singură persoană şi că a fost deja pusă în funcţie."

„Roussard?" întrebă Rutledge.

Directorul de informaţii a dat din cap. „Dacă menţinem raţionamentul conform căruia aceşti cinci erau atât de importanţi încât organizaţia lor a riscat totul pentru a-i scoate de la Gitmo şi apoi ar putea fi atât de furioasă din cauza morţii a doi dintre ei încât să-şi pună în practică ameninţarea de a se răzbuna, atunci cum ar putea aceeaşi organizaţie să nu ştie că Roussard era aici şi să nu ştie ce face?"

„S-ar putea să acţioneze singur. Este evident că are o vendetă împotriva lui Harvath."

„S-ar putea să acţioneze singur în desfăşurarea atacurilor sale, dar primeşte mult sprijin de undeva. Acest tip de operaţiune necesită bani, informaţii, arme, acte de identitate false. Nu se poate ca, la puţin peste şase luni după ce a fost eliberat din Guantanamo, să fi reuşit acest lucru complet singur. Oamenii lui ştiu ce face şi cred că acesta a fost planul lor de la început."

Preşedintele a rămas tăcut în timp ce se gândea la asta din cât mai multe unghiuri posibile. În cele din urmă, a spus el. „Este o teorie interesantă, dar o poţi dovedi? Pentru că îmi cereţi să risc vieţile a zeci, sute, poate chiar mii de copii americani pentru o teorie."

„Nu, domnule”, răspunse Vaile. „Nu pot să o dovedesc”.

Rutledge şi-a frecat cicatricea de la linia firului de păr unde îi fusese reataşat degetul arătător drept, o amintire mereu prezentă a propriei sale răpiri macabre de acum câţiva ani, şi a spus: „Ei bine, există un lucru pe care îl pot dovedi. Pot dovedi că aceşti oameni au deturnat deja un autobuz şcolar şi i-au ucis şoferul. Acele victime şi familiile lor au fost terorizate şi traumatizate dincolo de orice imaginaţie. A ajuns pe prima pagină a ziarelor naţionale şi, în calitate de preşedinte, voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a mă asigura că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată.

„Aşa că am de gând să permit DHS să emită alerta şi mă voi ocupa de Baltimore Sun sau de oricine altcineva cu care trebuie să mă ocup dacă şi când vor deveni o problemă. Între timp, îţi ordon să îl găseşti pe Scot Harvath şi să îl opreşti. Gata cu scuzele. Spuneţi-le oamenilor dvs. să facă tot ce trebuie să facă pentru a-şi face treaba. Şi, la naiba, amintiţi-le că atunci când am spus „viu sau mort”, am vorbit serios.”

Capitolul 88 ANGRA DOS REIS, BRAZILIA Trolul aruncase o bombă asupra lui Harvath, iar impactul a fost intens. Philippe Roussard nu era numele real al asasinului, până la urmă. Era numele care îi fusese dat de mic pentru a-l proteja de duşmanii familiei sale. Numele său real era Sabri Khalil al-Banna.

A început să explice după cine fusese numit Roussard, dar Harvath a ridicat mâna pentru a-l opri. „A fost botezat după numele bunicului său”.

Trolul a dat din cap.

În groapa stomacului lui Harvath se simţea o rozătoare acidă. Înainte de Osama bin Laden, Sabri Khalil al-Banna fusese cel mai mortal şi mai temut terorist din lume.

Isprăvile sale erau sângeroase, nemiloase şi făceau parte din legende atât în lumea terorismului, cât şi în cea a contraterorismului.

Aşa cum se întâmpla în cazul radicalilor islamici, era cunoscut sub mai multe nume, cel mai cunoscut fiind Abu Nidal. Philippe Roussard era aproape identic cu răposatul său bunic. Acum Harvath ştia de ce îi părea atât de familiar în materialul pe care i-l trimisese Vaile.

Ştia, de asemenea, de ce el sau, mai exact, oamenii la care ţinea, erau ţinta lui.

Era o răzbunare pentru o misiune pe care o condusese cu câţiva ani în urmă, cu numele de cod Operaţiunea Fantoma. Misiunea lui fusese să decapiteze o organizaţie teroristă Abu Nidal în revenire. Frâiele puterii fuseseră predate fiicei şi fiului lui Nidal, gemeni care se născuseră şi crescuseră fără ştirea agenţiilor de informaţii occidentale. Pe baza a ceea ce auzise Harvath, părea un fel de tradiţie de familie.

„Din câte ştim noi, Abu Nidal a avut doar doi urmaşi.”

„Corect”, a spus trolul, „fiul, Hashim, şi fiica, Adara.”

Numai numele lor aveau puterea de a-i trimite un fior pe şira spinării lui Harvath. Erau doi dintre cei mai vicioşi terorişti pe care îi întâlnise vreodată, Adara chiar mai mult decât fratele ei, Hashim.

Harvath şi-o amintea prea bine. Ura ei pentru Israel şi Occident o mistuia în aşa măsură încât a otrăvit ceea ce altfel ar fi fost trăsături răpitoare. Era înaltă, cu pometţii înalţi şi părul lung şi negru. Ochii ei, însă, erau trăsătura ei cea mai izbitoare. Erau cenuşii până aproape de a fi argintii, ca şi culoarea mercurului. Dar atunci când era furioasă sau stresată, acestea sufereau o transformare uimitoare şi deveneau negre ca jetul.

Harvath o cunoscuse pe Meg Cassidy în timpul unei deturnări de către Adara Nidal şi fratele ei.

Împreună, îi urmăriseră pe gemeni până la o podgorie din afara Romei, doar pentru a fi devansaţi de un agent veteran al serviciilor secrete israeliene, pe nume Ari Schoen – un fost membru de rang înalt al Mossad-ului care avea propriile sale probleme cu familia Nidal.

Se terminase foarte rău. Amintirile îl bântuiau pe Harvath de multă vreme şi nu-i păsa să le retrăiască acum.

Hashim apăruse ca un spectru din viţă de vie şi alergase direct spre ei cu grenade în fiecare mână. Harvath s-a pregătit pentru atac, dar Hashim a trecut în fugă pe lângă ei. El i-a luat pe Schoen şi echipa sa complet prin surprindere. Ţipând din toţi plămânii, Hashim a sărit în dubă chiar în momentul în care uşa începea să se închidă.

Harvath se aruncase peste Meg. Grenadele au detonat şi duba a explodat într-o minge de foc, luându-i cu ea pe Schoen, Hashim şi pe sora acestuia, Adara.

Mirosul oribil de benzină şi de carne arsă a fost unul pe care Harvath nu avea să-l uite niciodată.

Deci acum cineva din arborele genealogic al familiei Nidal vroia sânge. Singura întrebare era ce ramură reprezenta Philippe Roussard.

„Aşadar, al cui fiu este Philippe? „A lui Hashim sau a lui Adara?”

„A lui Adara”, a răspuns trolul.

„Cine este tatăl lui?”, a întrebat Harvath.

„Un agent al serviciilor secrete israeliene care a murit înainte ca băiatul să se nască.”

„Daniel Schoen?”, a răspuns Harvath, uimit că operaţiunea întortocheată se întorsese să-l bântuie astfel. „A fost fiul lui Ari Schoen”.

Harvath era bun. „De unde ştii asta?”, a întrebat Trolul.

„Eu nu am ştiut.”

„Dar atunci...” „În noaptea în care Adara a fost ucisă”, a spus Harvath, „Schoen a mărturisit că a rupt relaţia cu Daniel. El a făcut-o curvă şi ea a spus ceva despre faptul că Daniel voia să aibă copii cu ea. Dar am simţit că era ceva mai mult – ceva ce ea nu spunea.”

„Evident, a existat. A avut copilul în afara căsătoriei, la scurt timp după ce a plecat din Oxford, unde ea şi Daniel se cunoscuseră. Deoarece bătrâna Schoen făcuse o treabă atât de admirabilă de a face să pară că Daniel nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea, Adara l-a crescut pe băiat în secret. L-a plasat la o familie franceză cu care avea relaţii, iar ei l-au crescut ca şi cum ar fi fost al lor. Nu i-a lipsit nimic şi a mers la cele mai bune şcoli occidentale. Dar el a ştiut întotdeauna cine era şi de unde venea.”

„Exact ca mama lui”, a spus Harvath.

Încă o dată, trolul a dat din nou din cap.

„Încă nu mi-ai explicat legătura ta. A fost la Nidals sau la familia adoptivă, familia Roussard?”.

„A fost cu Nidalii”, a răspuns trolul. „Abu Nidal a fost unul dintre primii mei clienţi”.

Harvath l-a privit pe pitic cu dispreţ. „Ţii o companie destul de neplăcută. Păsări de acelaşi calibru, presupun.”

Trolul a luat o înghiţitură lungă din coniacul său. „După cum am spus, în domeniul meu de activitate, o persoană îşi adună duşmani foarte repede.

Prietenii sunt mult mai greu de găsit. Abu Nidal a fost unul dintre cei mai buni şi mai loiali prieteni pe care i-am avut vreodată. Fiica lui, Adara, era a doua cea mai bună. În mod normal, un bărbat ca mine trebuie să plătească pentru atenţia unei femei. Cu Adara lucrurile au stat diferit”.

Harvath auzise câteva lăudăroşenii la vremea lui, dar tipul ăsta era plin de rahat. „Tu şi Adara Nidal?”, a întrebat el.

„Un gentleman nu ar pune astfel de întrebări”, a spus Trolul în timp ce mai lua o înghiţitură de coniac.

Din ceea ce ştia Harvath despre ea, Adara Nidal era o psihopată nebună cu o sete de sânge fără egal. Era o femeie cu apetituri ciudate şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai probabil i se părea că Adara Nidal şi trolul ar fi fost perfecţi unul pentru celălalt.

În momentul de faţă, însă, nimic din toate astea nu mai conta. Harvath avea de prins un ucigaş. „Aşadar, fiul Adarei îi vizează pe cei din jurul meu pentru că mă consideră responsabil de moartea mamei sale?”.

„Este singurul lucru la care mă pot gândi care are sens”, a răspuns Trolul.

„Ce-ar fi să-i legăm atacurile de cele zece plăgi ale Egiptului? Sângele de miel de deasupra uşii mele, atacul asupra lui Tracy, a mamei mele, a echipei de schi, a câinelui şi toate celelalte sunt legate de cele zece plăgi, dar în ordine inversă – de la zece la unu, în loc de de la unu la zece.”

„Aşteaptă o secundă”, a spus trolul. „Câinele pe care ţi l-am lăsat?”

Harvath a dat din cap.

„Ce zici de asta?”

Harvath şi-a dat seama că s-ar putea să fi atins un nerv. „Roussard a avut o mare bucurie să-l tortureze. A bătut crunt căţelul şi apoi l-a pus într-un sac de cadavre infestat cu purici. A atârnat căţelul cu capul în jos de o grindă şi l-a lăsat acolo să moară.”

Faţa trolului s-a înroşit de furie.

Capitolul 89 „Câinele acela era un nevinovat, un nevinovat absolut!”, a mârâit furios Trolul în timp ce aluneca de pe canapea şi se îndrepta spre bar pentru a-şi umple paharul.

Atribuindu-şi lozinca din ce în ce mai mare alcoolului, Harvath nu avea nicio intenţie de a-l opri.

„Există un motiv pentru care nu am luat legătura cu Philippe”, a spus trolul în timp ce îşi umplea din nou paharul. „Întotdeauna fusese un tânăr foarte tulburat.”

„Cât de deranjat?”, a întrebat Harvath.

„Extrem de mult”, răspunse el în timp ce traversa din nou spre canapea şi se urca pe ea. „A venit chiar un moment în care Roussardii au refuzat să mai aibă grijă de el.

Adara a fost nevoită să-l bage într-un internat foarte scump. Dar acolo problemele lui nu făceau decât să se înrăutăţească.”

„Ce fel de probleme?”

„La început, comportamentul lui era marcat de o lipsă de empatie sau de conştiinţă. Avea un control slab al impulsurilor şi prezenta o serie de comportamente manipulatoare. Un psiholog consultat de familia Roussard nu a putut pune un diagnostic specific. Băiatul prezenta atât tulburări de personalitate antisocială, cât şi narcisistă – niciuna dintre acestea nu era o veste bună.

„Ca să-l parafrazez pe renumitul psihiatru criminalist Robert D. Hare, Philippe era un prădător care folosea farmecul, manipularea, intimidarea şi violenţa pentru a-i controla pe ceilalţi şi pentru a-şi satisface propriile nevoi egoiste. Lipsit de conştiinţă şi de sentimente pentru ceilalţi, lua cu sânge rece tot ce voia şi făcea tot ce-i plăcea, încălcând normele şi aşteptările sociale fără cel mai mic sentiment de vinovăţie sau regret.”

Philippe semăna exact ca mama sa, iar Harvath s-a întrebat dacă o astfel de afecţiune psihologică detestabilă putea fi moştenită.

„Familia Roussards a încercat să-l trateze pe băiat cu medicamente”, a continuat Troll, studiind puţinul de coniac din paharul său, „dar el a refuzat să-şi ia pastilele. Când a atacat-o pe fiica lor cea mică cu un cuţit, soţii Roussard i-au dat un ultimatum Adarei.”

„Care a fost?”

„Ori apărea în următoarele douăzeci şi patru de ore să îl ia, ori urmau să îl urce în următorul avion spre Palestina .

„A fost primul dintr-o serie percepută de abandonuri care, fără îndoială, a contribuit la starea lui psihică deja precară. Băiatul fusese întotdeauna foarte confuz în legătură cu filiaţia sa palestiniano-israeliană. Folosirea plăgilor, şi în ordine inversă, ar putea fi un fel de clinchet răsucit la moştenirea evreiască a tatălui său.”

Acum că cele mai mari temeri ale lui Harvath cu privire la bărbatul care îi urmărea pe cei mai apropiaţi oameni de el se confirmau, trebuia să se concentreze asupra modului de a-l opri. „Aveţi vreo modalitate de a-l contacta?”.

Trolul a clătinat din cap şi a mai luat o înghiţitură din băutura sa. „Philippe şi cu mine am avut un incident. Nu am mai vorbit niciodată după aceea.”

„Ce fel de incident?”

„Nu este ceva despre care îmi place să vorbesc.”

Harvath a strâmbat din ochi peste luneta pistolului său şi a început să apese pe trăgaci. Trolul a primit mesajul.

„Am avut o neînţelegere. Era vorba de ceva cu totul lipsit de importanţă. Orice persoană normală ar fi uitat şi ar fi trecut mai departe, dar Phillipe nu era normal, era bolnav.

„M-a răpit şi m-a ţinut ostatic timp de două zile, timp în care am fost supus la tortură. Adara a fost cea care m-a găsit în cele din urmă şi a venit să mă salveze.

Ea m-a îngrijit să mă readucă la sănătate.”

„Şi atunci de ce naiba ai vrea să dai dovadă de loialitate faţă de un astfel de om?”, a întrebat Harvath.

„Loialitatea mea nu era faţă de el”, a spus Trolul, un zâmbet trist jucându-i-se pe buze, „ci faţă de mama lui”.”

„Vreau să ştiu ceva”, a spus Harvath. „Am fost acolo în noaptea în care a murit.”

„Da.”

„Mă consideri responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat?”.

Trolul a rămas tăcut. „Chiar contează?”, a întrebat în cele din urmă.

„Da, contează.”

„Nu ştiu pe cine să învinovăţesc. Hashim s-a martirizat şi a aruncat în aer duba, dar a făcut-o pentru a-şi salva sora de la o soartă ignobilă în mâinile lui Schoen.”

„Dar cum rămâne cu mine?”, a spus Harvath.

„Ai fost acolo. Cum să nu te învinovăţesc?”, a întrebat Trolul. „Am iubit-o şi acum nu mai este. Ai luat parte la acea noapte, aşa că da, în parte te învinovăţesc.”

Harvath a urmărit orice semn că trolul nu-i spunea adevărul. „Suficient cât să mă vrei mort?”

A existat o pauză lungă. În cele din urmă, bărbatul a spus: „La un moment dat, te-am vrut mort. Am vrut ca toţi cei implicaţi să moară. Dar îşi dădu seama că ceea ce se întâmplase fusese mai mult din cauza Adarei decât orice altceva. Ea era cea responsabilă în ultimă instanţă – ea şi fratele ei nebun, Hashim. Întreaga familie era destinată tragediei.”

„Inclusiv pe Philippe?”, a sondat Harvath.

Ochii Trolului s-au îndreptat spre apă. Se auzea un sunet ciudat venind dinspre golf. Se auzea ca o ambarcaţiune care se deplasa rapid şi se izbea ritmic de valuri. Singura problemă era că golful era perfect calm. În seara asta nu erau valuri.

Harvath l-a observat şi el şi şi-a ridicat privirea exact în momentul în care un elicopter Bell JetRanger înnegrit a intrat în vizor şi a început să tragă în sufrageria deschisă.

Capitolul 90 Vuietul elicopterului mare care plutea chiar deasupra apei de afară a fost eclipsat de tunetul asurzitor al mitralierelor grele care se goleau în casă.

Harvath l-a apucat pe Troll de ceafa lui groasă şi l-a forţat să cadă pe podeaua de gresie, în timp ce, în jurul lor, pereţii, mobila şi instalaţiile erau făcute praf.

Cioburi de sticlă spartă acopereau pământul, iar în bucătărie a început un incendiu. Cu construcţia sa din lemn şi acoperişul de paie, Harvath ştia că locuinţa avea să explodeze mai repede decât o cutie de lemne.

Scoţându-şi pistolul, şi-a marcat în ochii minţii locul unde elicopterul plutea şi s-a pregătit să riposteze. Dar ocazia nu s-a ivit niciodată.

La o pauză în dezlănţuirea mitralierelor, Harvath a sărit de la podea cu Beretta în mână, doar pentru a vedea schiurile elicopterului care dispărea deasupra capului.

În ciuda ţiuitului din urechi, a putut auzi elicopterul în timp ce zbura deasupra acoperişului şi a avut un presentiment rău despre locul spre care se îndrepta – pista de aterizare.

JetRanger putea transporta între cinci şi şapte pasageri, ceea ce însemna că nu se putea şti câţi oameni se aflau la bord. Harvath consumase deja două cartuşe şi mai avea doar un singur încărcător de rezervă. Nu-i plăceau şansele dacă ar fi intrat într-un schimb de focuri prelungit. Singura lui speranţă era să îl prindă pe cel care se afla la bordul elicopterului.

Când Harvath s-a întins să îl ajute pe Troll să coboare de pe podea, acesta nu mai era acolo. Harvath s-a întors şi l-a văzut pe bărbat alergând spre uşa din faţă. Harvath l-a prins chiar în dreptul colţişorului de lectură. „Trebuie să plecăm de aici”, a strigat el în timp ce îl apuca pe pitic de guler.

„Nu fără câini!”, a revenit el.

„Nu mai e timp. Trebuie să plecăm acum.”

„Nu-i voi părăsi!”

Lui Harvath nu-i venea să creadă că trolul îşi risca viaţa pentru câinii lui. „Acum”, a spus el în timp ce l-a învârtit în direcţia sufrageriei şi i-a dat un imbold să plece.

Trecând pe lângă canapea, Harvath şi-a luat geanta uscată şi a pus-o pe umăr.

La masa din sufragerie, Trolul s-a oprit din nou, de data aceasta pentru laptopul său. În mod frenetic, a început să tragă cablurile din porturile sale. Înainte ca Harvath să poată spune ceva, acesta a declarat: „O să vrem asta. Ai încredere în mine.”

Harvath nu s-a opus. Apucând aparatul de mâner, l-a smuls de pe masă, desprinzându-l de cablurile rămase, care au plecat în diferite direcţii.

Cu cealaltă mână, Harvath l-a apucat de braţul trolului şi l-a propulsat înainte. Au alergat spre partea din faţă a structurii, unde se întâlneau sufrageria şi camera de zi. Sub ei se afla podeaua de sticlă. Multe dintre geamurile sale fuseseră spulberate. Altele erau găurite şi ciobite de valurile de focuri de mitralieră care sfâşiaseră casa.

În timp ce Harvath se apropia de peretele de ferestre deschise care dădeau spre apă, trolul s-a oprit brusc. „Ce faceţi?”

„Ne scot naibii de aici. Mişcaţi-vă!”

Trolul s-a răsucit pentru a se elibera din strânsoarea lui şi s-a retras înapoi în casă.

„O să ne faci să fim ucişi. Ce naiba e în neregulă cu tine?”

Trolul a aruncat o privire la focul care cuprinsese bucătăria, flăcările sale fiind acum suficient de înalte încât să lingă acoperişul. În timp ce se întorcea spre Harvath, a spus: „Nu ştiu să înot.”

Harvath era pe punctul de a-i spune că nu avea de ales, când toate luminile din casă s-au stins. Ştia că cel care începuse treaba cu elicopterul acela era pe cale să ia cu asalt casa pentru a se asigura că este terminată.

Capitolul 91 Sperând că sunetul elicopterului care mergea la ralanti le va acoperi intrarea în apă, Harvath şi-a înfăşurat braţul în jurul taliei piticului şi a sărit.

Au înotat cât de mult a putut Harvath sub apă înainte de a ieşi la suprafaţă pentru a lua aer. Trolul a fost îngrozit şi a aspirat rapid aer când au ieşit la suprafaţă. Harvath l-a învârtit pe spate pentru a-l ajuta să-şi ţină capul deasupra apei şi l-a târât în braţe de înotător prin golf.

Au înotat paralel cu malul, în timp ce trolul ţinea cu două mâini de fier laptopul său impermeabil. Era incredibil de puternic pentru mărimea lui. Dacă s-ar fi zbătut mai mult, Harvath ar fi fost foarte probabil nevoit să-l lovească cu capul pe bărbat pentru a-l împiedica să îi înece pe amândoi.

După ce s-au aflat la o distanţă sigură de casă, Harvath a schimbat direcţia şi i-a adus la mal. Când picioarele i-au atins plaja, trolul a căzut pe mâini şi pe genunchi şi a început să vomite paharele de apă de mare pe care le înghiţise în timpul scurtei lor înotări.

Harvath l-a ignorat. Scoţându-şi sacul uscat, şi-a scos ochelarii de vedere pe timp de noapte şi i-a pornit.

În timp ce termina de tras în sus, trolul şi-a şters gura cu mâneca de cămaşă îmbibată şi a întrebat: „Unde te duci?”.

Harvath şi-a verificat de două ori pistolul şi a spus: „Înapoi la casă”.

„Dar am o ambarcaţiune rapidă la docul din capătul insulei”.

„Şi au un elicopter. Elicopterul bate barca de fiecare dată.”

Trolul ştia că avea dreptate. „Şi ce facem?”, a întrebat el.

Încă de când scăpaseră din casă, mintea lui Harvath fusese preocupată de cine se afla în spatele atacului. Veniseră pentru el sau veniseră pentru Troll?

Părea foarte puţin probabil ca Morrell şi echipa lui Omega să-l fi urmărit până în Brazilia. Dar chiar dacă ar fi făcut-o, acest tip de asalt era complet exagerat, chiar şi după standardele lui Morrell.

Cu cât Harvath se gândea mai mult la asta, cu atât îşi dădea seama că, oricine ar fi fost aceşti oameni, cel mai probabil veniseră pentru Troll. Lista de duşmani a micuţului era lungă şi distinsă. Existau numeroase guverne care l-ar fi văzut cu plăcere ucis, inclusiv cel american. Şi, pe deasupra, piticul lucrase atât pentru cât şi împotriva unora dintre cei mai puternici oameni şi organizaţii din lume.

Singurul lucru pe care Harvath se putea baza era că subestimarea atacatorului ar fi făcut-o pe propria-i răspundere. „Trebuie să-i împărţim, ca să-i putem subţia”, a spus el.

„Cum să-i împărţim?”, a întrebat trolul.

„Unde sunt cheile de la barcă?”

„Într-un suport de pahare de lângă scaunul pasagerului din faţă.”

Harvath i-a explicat rapid ce voia să facă.

Când Trolul a dat din cap, Harvath s-a întors şi s-a îndreptat spre casă.

În timp ce se mişca, s-a rugat la Dumnezeu ca planul lui să funcţioneze.

Capitolul 92 Harvath a alergat pe plajă până la punctul în care casa trolului se proeminenta peste apă. Era mult mai aproape decât ar fi vrut Harvath să se apropie, dar nu prea avea de ales.

Alunecând în apă, s-a uitat la Koboldul său şi şi-a notat cât timp mai avea la dispoziţie.

Trăgându-şi cupele ochelarilor de vedere pe timp de noapte peste ochi, Harvath a înotat până când a ajuns chiar sub podeaua de sticlă a sufrageriei. Auzea un cor de ordine strigate de voci bărbăteşti de sus, dar nici unul dintre ele nu era în engleză. Fiecare cuvânt era în arabă.

Oricine ar fi fost aceşti oameni, nu se aflau aici pentru Harvath. Erau aici pentru trol. Din nefericire pentru ei, ziua de astăzi avea să se dovedească a fi una foarte ghinionistă.

Poziţionându-se cu o linie de tragere clară prin câteva dintre geamurile sparte de deasupra, Harvath şi-a ridicat Beretta şi a aşteptat. Când unul dintre bărbaţi a intrat în vizor, i-a trebuit tot antrenamentul pentru a nu apăsa pe trăgaci.

Odată ce un al doilea om i s-a alăturat camaradului său, Harvath a tras două gloanţe în succesiune rapidă şi i-a doborât pe amândoi.

Nu a aşteptat să vadă care va fi reacţia lor. Scufundându-se sub suprafaţa apei, Harvath a înotat de două ori mai mult decât o făcuse cu trolul şi nu a ieşit la aer decât atunci când plămânii i-au fost arşi de o sete arzătoare de oxigen.

Aducându-şi încet capul deasupra liniei de plutire, Harvath a reapărut la o distanţă sigură şi a inspirat adânc aer. A privit cum casa în flăcări era luminată de fulgerele şi mai puternice ale focurilor de armă trase de colegii celor doi bărbaţi morţi prin podeaua de sticlă asupra unui adversar care fugise deja.

Harvath a înotat spre plaja din partea cealaltă a casei. Atingând nisipul, şi-a scurs apa din haine şi s-a îndreptat spre clădirea principală. Cizmele Blackhawk Warrior Wear pe care le purta fuseseră concepute de un fost Navy SEAL şi se uscaseră aproape complet în primii câţiva metri. Era un lucru bun, pentru că avea să se mişte repede şi ultimul lucru de care avea nevoie era să târască în picioare două blocuri de zgură pline de apă.

Traversând plaja, Harvath a ajuns până la fâşia îngustă de vegetaţie din apropierea intrării în casă.

Întins pe burtă, şi-a folosit coatele pentru a se trage în faţă. Primul lucru pe care l-a observat când a ajuns în raza de acţiune a casei au fost câinii.

Se adăpostiseră într-un canal de scurgere de sub o clădire supraînălţată din apropiere. Judecând după semnele de intrare forţată, în interior se afla cel mai probabil generatorul folosit pentru a alimenta casa principală.

În timp ce Harvath se strecura înainte, a auzit câinii începând să mârâie. Ştia că nu erau în stare să atace, dar sunetul a fost suficient pentru a-i ridica părul de pe ceafă.

A judecat distanţa faţă de casa principală, care urma să ardă până la temelii în mai puţin de o oră, şi a decis că câinii vor fi în siguranţă. În apropiere se afla un rezervor mare de apă cu un furtun.

Părăsind adăpostul vegetaţiei, Harvath a tras afară şi a derulat rapid furtunul. A rotit robinetul foarte puţin şi apoi a aşezat furtunul lângă câini, pentru ca aceştia să aibă acces la apă proaspătă suplimentară.

S-a gândit pentru scurt timp să repornească generatorul ca o diversiune, dar tot ce ar fi făcut ar fi fost să atragă atenţia asupra poziţiei sale. Orice avantaj psihologic ar fi fost de foarte scurtă durată, iar timpul rămas nu era prea mult.

Harvath s-a rotit, flancând casa, şi s-a pus pe poziţie la jumătatea drumului spre heliport.

S-a uitat la ceas şi a observat cum se scurgeau ultimele secunde.

După ce au făcut-o, s-a auzit un vuiet din celălalt capăt al insulei, când Trolul a pornit barca rapidă şi s-a îndepărtat de doc Imediat, Harvath a văzut doi bărbaţi ieşind în fugă din casa în flăcări. Au coborât cu viteză pe potecă, iar când au ajuns în curba oarbă la doi metri de poziţia lui, a răsuflat uşurat şi a apăsat pe trăgaciul armei de două ori în succesiune rapidă.

Două pocnituri au izbucnit din Beretta sa şi bărbaţii au fost doborâţi, fiecare cu o lovitură perfectă la cap.

Harvath a ieşit din ascunzătoarea sa şi a scos cadavrele celor doi de pe potecă în tufişuri. Aveau asupra lor mitraliere ucrainene Goblin de 9 mm cu amortizor.

Harvath a scos un Goblin de la unul dintre cei morţi, împreună cu două încărcătoare de rezervă, şi s-a repezit spre casă. Habar nu avea dacă ceilalţi ar fi putut să-i audă împuşcăturile peste vuietul focului, dar când elicopterul nu a reuşit să decoleze, oamenii rămaşi la sol aveau să devină suspicioşi.

Ocupând o poziţie chiar vizavi de uşa din faţă, Harvath a aşteptat. Şi a aşteptat. Casa era aproape complet cuprinsă de flăcări. Să fi fost doar patru oameni în echipa de asalt şi îi omorâse pe toţi?

Nu părea probabil, dar nici nu părea că cineva ar fi rămas în casa în flăcări. Căldura trebuia să fie insuportabilă. Una peste alta, nu erau prea multe camere de căutat.

Harvath îşi menţinea poziţia, cu Goblin-ul încărcat şi gata să tragă. Minutele au trecut.

Era pe punctul de a se strecura mai aproape de casă pentru a arunca o privire înăuntru, când a auzit mişcare în spatele lui. S-a învârtit exact la timp pentru a vedea două arme înfipte în faţa lui.

Capitolul 93 „Tu eşti", spuse unul dintre bărbaţi într-o engleză perfectă.

În timp ce vorbea, arma s-a retras şi Harvath s-a concentrat dincolo de ţeava acestuia. Era aproape ca şi cum s-ar fi holbat la faţa unui tânăr Abu Nidal, cu ochii lui întunecaţi şi plini de ură.

Harvath l-a recunoscut instantaneu pe Philippe Roussard.

A existat un moment stânjenitor de tăcere din partea ucigaşului, în timp ce încerca să-şi dea seama ce se întâmpla.

Harvath aproape că putea să audă angrenajele creierului său întortocheat cum se macină unul împotriva celuilalt.

„Unde este piticul?” Roussard a cerut în cele din urmă, în timp ce celălalt bărbat îl dezbrăca pe Harvath de arme şi se dădea înapoi. „Ştim că nu este în barcă. Este acolo afară, făcând cercuri în golf.”

„Du-te dracului”, a spus Harvath, corpul său clocotind de furie.

Bărbatul pe care îl vâna stătea chiar deasupra lui şi nu mai avea ce face. Harvath nu se mai simţise atât de neajutorat în viaţa lui.

„Deci ştii cine sunt”, a replicat Roussard cu un zâmbet înainte de a-l lovi pe Harvath peste maxilar cu tocul armei sale. „O să te întreb din nou. Unde este?”

Harvath s-a întors cu faţa spre el şi i-a răspuns: „Şi îţi mai spun o dată, du-te dracului”.

Încă o dată, zâmbetul enigmatic s-a răspândit pe faţa lui Roussard şi odată cu el a venit o altă lovitură de fund.

„Toleranţa ta la durere nu este nici pe departe la fel de mare ca dorinţa şi capacitatea mea de a ţi-o administra. Acum, unde este Trolul?”.

Capul lui Harvath se simţea ca şi cum un milion de ţepi înroşiţi ar fi fost bătuţi în el. „Umm”, a răspuns el, cu vederea uşor înceţoşată. „Oh, îmi amintesc, du-te dracului!”.

Roussard şi-a tras arma înapoi pentru încă o încercare, apoi s-a gândit brusc mai bine. Punând botul pe fruntea lui Harvath, el a şoptit: „Nu mă interesează decât Trolul. Spune-mi unde este şi te voi lăsa în viaţă”.

„Nu eşti în măsură să negociezi nimic.”

„Ciudat”, a spus Roussard. „Credeam că eu sunt cel care ţine arma.”

„Pentru toţi puşcaşii marini pe care i-ai ucis în Irak ,” a răspuns Harvath, „precum şi pentru tot ce le-ai făcut oamenilor pe care îi iubesc şi la care ţin, am să te privesc cum mori.”

Zâmbetul a revenit pe faţa lui Roussard. „Răzbunarea este într-adevăr un motiv nobil. Păcat că nu va fi posibil pentru tine”.

Roussard a strâns arma la umăr şi s-a pregătit să tragă. „Vezi tu, singurul dintre noi care va muri astăzi aici eşti tu.”

Ochii lui Harvath au sărit în stânga şi apoi în dreapta, căutând o piatră, o creangă, orice ar putea folosi împotriva răpitorilor săi. Nu a fost nimic. În plus, niciunul dintre cei doi bărbaţi nu stătea suficient de aproape pentru ca el să le poată mătura picioarele de sub picioare. Nu avea absolut nicio opţiune.

Harvath l-a privit pe Roussard în faţă şi era pe punctul de a vorbi când degetul ucigaşului s-a strâns în jurul trăgaciului şi Harvath a văzut o străfulgerare orbitoare de lumină.

Capitolul 94 Flacăra cu fosfor alb se înfipse în pieptul complicelui lui Roussard şi îl aprinse ca un far.

Când lui Harvath şi-a recăpătat vederea, l-a văzut pe Trol se duse spre el, cu un pistol de semnalizare uzat atârnându-i în mână.

Complicele era mort. Trupul său fumegând zăcea pe pământ la câţiva metri distanţă. Harvath s-a uitat în jur după Roussard, dar nu l-a găsit.

În momentul în care s-a ridicat, picioarele ameninţau să cedeze sub el. Loviturile de la cap fuseseră mai grave decât crezuse.

„Încet, încet”, l-a avertizat Trolul în timp ce alerga spre Harvath pentru a-l ajuta să-l ţină în echilibru.

„Unde este Roussard?”

„A plecat spre heliport.”

„De ce nu l-ai oprit?” a cerut Harvath în timp ce se întindea după pistolul mitralieră al mortului şi cele două încărcătoare de rezervă.

„Să-l oprim? L-am oprit... să te omoare. Ticălos nerecunoscător.”

Harvath era pe potecă, alergând spre heliport, înainte ca trolul să-şi termine fraza. Sunetele rotoarelor elicopterului care se învârteau creşteau în intensitate. Deja decolase.

Până când Harvath a ajuns la platformă, elicopterul deja depăşise copacii şi se îndrepta deasupra apei. Harvath a străbătut pădurea până la plaja din cealaltă parte a insulei.

Când a ajuns acolo, a ridicat Goblin-ul şi a deschis focul. A văzut cel puţin două gloanţe conectându-se în apropierea rotorului de coadă, dar nu suficient de grav pentru a doborî aeronava sau a o forţa să se întoarcă pentru aterizare. Harvath a aruncat în aer celelalte două încărcătoare, deşi ştia că elicopterul se afla la capătul foarte îndepărtat al razei sale de acţiune, dacă nu chiar dincolo de ea.

Cu casa trolilor în flăcări, ajutoarele urmau să sosească în curând. Trebuiau să plece înainte ca cineva să ajungă acolo.

Harvath a părăsit plaja şi şi-a croit drum înapoi prin pădure. Când s-a întors la corpul carbonizat al aghiotantului lui Roussard, Trolul dispăruse, la fel ca şi restul armelor sale, inclusiv Beretta lui Harvath.

A auzit un zgomot lângă baraca generatorului şi s-a strecurat în linişte înainte pentru a investiga.

Trolul era în patru labe, cu armele stivuite împreună cu sacul uscat al lui Harvath lângă el.

„L-ai prins?”, a întrebat Trolul fără să se întoarcă.

„Nu”, a răspuns Harvath în timp ce îndrepta spre el arma automată goală.

„Am avut o singură lovitură, să ştii”, a continuat Trolul. „L-am împuşcat pe omul cel mai apropiat de mine şi chiar şi atunci mi-a fost teamă că voi rata.”

„Vreau să te muţi cu trei paşi la dreapta ta, departe de aceste arme”.

„Astea?”, a spus trolul în timp ce a arătat spre grămadă şi s-a ridicat în picioare pentru a-l înfrunta pe Harvath. „Le-am adunat pentru tine.

Consideră-l o mulţumire pentru că ai dat drumul la furtunul pentru câini.”

„Doar îndepărtează-te.”

Trolul a făcut cum i s-a spus.

În timp ce Harvath se deplasa pentru a colecta obiectele, piticul a zâmbit şi a spus: „Nu ai încredere în mine, nu-i aşa?”.

Harvath a râs pe jumătate în timp ce a verificat să se asigure că un cartuş era încarcat în Beretta sa şi apoi a pus celelalte obiecte în geanta sa uscată.

„Nu e vina mea că omul pe care l-am împuşcat nu era Roussard. Toţi oamenii înalţi arătaţi la fel din spate”.

„Un motiv în plus pentru care mă voi asigura că nu-ţi voi întoarce niciodată spatele”, a răspuns Harvath în timp ce lua sacul şi îl punea pe umăr.

„De ce l-ai minţit pe Roussard?”, a întrebat trolul, schimbând subiectul. „Dacă i-ai fi spus unde mă aflu, poate că ţi-ai fi salvat propria viaţă.”

„Roussard avea să mă omoare oricum. Nu i-am spus unde te afli pentru că am o chestie cu faptul că nu-i ajut pe oamenii răi să avanseze în viaţă.”

„Touché.”

„Apropo”, a întrebat Harvath, „de ce te-ai întors?

„Trebuia să legi de volanul bărcii, să o trimiţi în golf şi să mă aştepţi.”

„Când nu am auzit elicopterul decolând, mi-am dat seama că ai reuşit în prima parte a planului tău, dar tot aveam câteva rezerve în legătură cu restul.”

„Presupun că ar trebui să mă bucur.”

„Nu”, a răspuns trolul, „doar recunoscător. Chiar dacă numai puţin.”

Harvath nu ştia cum se simţea în legătură cu faptul că îşi datora viaţa unui asemenea om, aşa că, pentru a evita să se gândească la asta, a schimbat la rândul lui subiectul. „Ce te-a determinat să iei pistolul de semnalizare?”

Trolul l-a privit pe Harvath şi i-a răspuns: „În viaţă, chiar şi cel mai mic avantaj este mai bun decât nici un avantaj.”

Capitolul 95 În loc să meargă spre nord, spre Rio, se îndreptară spre sud, de-a lungul coastei, spre Paraty, un mic sat portughez de pescari din secolul al XVIII-lea. Aşezat pe pantele împădurite ale Serra do Mar, Paraty privea spre un golf format din sute de insule nelocuite. Era asemănător cu Angra dos Reis, dar mult mai josnic.

Locuitorii şi vizitatorii deopotrivă erau mai discreţi aici, preferând să deţină sau să închirieze o căsuţă de pescar recondiţionată sau una dintre micile vile cu acoperiş de teracotă din oraş. Era complet diferit de stilul jet-set din Angra, iar asta îi convenea foarte bine lui Harvath.

A înotat până la barcă şi s-a întors pe insulă pentru a-l lua pe Troll, precum şi pe cei doi câini ai săi, Argos şi Draco. Era o pacoste colosală, dar Trolul refuzase să plece fără ei.

Au eşuat cu barca la o milă în afara oraşului, iar Harvath a mers înapoi pe jos pentru a le asigura transportul.

Existau o mulţime de maşini din care să alegi – majoritatea proprietarilor lor le lăsaseră într-una dintre cele două parcări publice special amenajate pentru locuitorii insulei care nu aveau nevoie de vehiculele lor până când nu se întorceau acasă, la Rio.

Harvath a ales prima pe care a văzut-o, un SUV Toyota Sequoia alb cu geamuri fumurii.

Când au ajuns în Paraty, era încă întuneric. Au cumpărat mai multă apă pentru câini şi ceva mâncare pentru ei la o benzinărie care funcţiona toată noaptea, apoi au parcat de-a lungul unui drum agricol liniştit pentru a mânca şi a se odihni. Dar mai întâi, Harvath avea o întrebare. „De ce ar vrea Roussard să te ucidă?”

„Şi eu m-am întrebat despre asta”, a spus trolul în timp ce îşi înfunda lingura într-o ceaşcă de polistiren cu tocană groasă de fasole şi cârnaţi, cunoscută sub numele de feijoada. „Dintr-un motiv oarecare, mă urmăreşte. S-a folosit de mine ca să te găsească, iar acum că ştie că te ajut să încerci să-l opreşti, mă vrea mort. Este singurul lucru care are sens”.

Omul avea dreptate. Era singura explicaţie care avea sens. Trolul a fost bun la acoperirea urmelor sale, dar nu a fost chiar perfect. Dacă ar fi fost aşa, Tom Morgan şi oamenii lui de la Sargasso nu ar fi reuşit să-l găsească.

„Prietenii mei îmi spun Nicholas”, a spus Trolul după o tăcere lungă.

Harvath nu avea chef să se înghesuie la el şi a ignorat remarca în timp ce îşi desfăcea sandvişul.

Trolul nu s-a descurajat. „Este un fel de poreclă. Întotdeauna mi-a plăcut mult de copii, iar Sfântul Nicolae este patronul lor."

„La fel ca şi sfântul patron al prostituatelor, hoţilor şi tâlharilor".

Trolul a zâmbit. „Ciudat de potrivit pentru un băiat care a crescut într-un bordel, nu crezi?".

Tipul ăsta e un adevărat guraliv, s-a gândit Harvath în timp ce se apuca să lucreze la mâncare.

„Dar tu?", a întrebat trolul. „Cum se face că scot doar cu un singur T?"

Harvath a luat o înghiţitură din apa lui. Ştia că va trebui să spună ceva. „Mama mea a ales ortografia", a spus el, lăsând apa jos. „Al doilea meu prenume este Thomas şi nu i-a plăcut cum arăta să am trei T-uri toţi laolaltă când îmi scriam numele. Aşa că a tăiat unul dintre T-uri."

„Îmi pare rău pentru ceea ce i-a făcut Roussard".

„Dacă pentru tine e acelaşi lucru", a răspuns Harvath. „Aş prefera să nu discut despre viaţa mea personală cu tine."

Trolul a ridicat mâinile în semn de înfrângere. „Bineînţeles că da. Înţeleg. Nimeni nu te poate învinovăţi că te simţi aşa.

Oamenii la care ţii au trecut prin multe lucruri incredibile."

„Asta e puţin spus", a mârâit Harvath.

„Nu mă placi prea mult, nu-i aşa, domnule Harvath?".

Harvath a trântit sticla de apă, speriindu-şi pasagerul şi stârnind mânia câinilor din spate, care au început să mârâie.

Privind în oglinda retrovizoare, Harvath le-a ordonat câinilor să facă linişte, iar aceştia au tăcut imediat.

Întorcându-se spre Troll, Harvath a spus: „Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a fost ucis în New York din cauza ta.

Fugind de Roussard cu pistolul ăla de semnalizare nu ne va face să fim chit."

Trolul a rămas tăcut câteva clipe. În tot acest timp, ochii lui Harvath l-au găurit. În cele din urmă, a vorbit. „Ştiu că nu pot să spun sau să fac nimic pentru a-ţi aduce prietenul înapoi la tine. Dacă te consolează cu ceva, Al Qaeda tot ar fi lovit Manhattanul, chiar şi fără informaţiile pe care le-am furnizat."

„New York nu ar fi fost niciodată o ţintă dacă nu ar fi fost inteligenţa ta", a răbufnit Harvath.

„Asta nu este adevărat. Individul din guvernul vostru care mi-a vândut acele informaţii le-a oferit celui care a licitat cel mai mult. S-a întâmplat doar să am cel mai uşor de găsit carnet de cecuri. Dacă nu aş fi fost eu, un alt broker ar fi cumpărat-o, iar informaţiile tot ar fi ajuns la Al Qaeda."

„Şi crezi că asta face ca ceea ce ai făcut să fie în regulă?"

„Nu", a spus Trolul. „Nu este aşa. Vreau să ştii că nu este uşor să trăieşti cu asta."

Harvath l-a privit cu privirea. „Mii de americani au murit într-un atac mai rău decât cel de la 11 septembrie şi ţie ţi se pare greu de acceptat rolul tău în asta. Ei bine, mă bucur să ştiu că măcar ai o subtilă mustrare de conştiinţă."

„Şi te aştepţi să cred că nu ai făcut niciodată ceva de care să-ţi fie ruşine?".

„Credeţi ce vreţi", a răspuns Harvath. „Conştiinţa mea este curată".

„De fiecare dată când aţi apăsat pe trăgaci, ştiaţi că persoana care a primit-o merita să moară? Ai făcut-o pentru America. Mama şi plăcinta cu mere, ca să zic aşa. Nu-i aşa?

Niciodată nu te-ai întrebat dacă ceea ce făceai era ceea ce era corect. Nu te-ai întrebat niciodată dacă nu cumva superiorii tăi au făcut o greşeală. Pur şi simplu ai urmat ordinele."

Harvath a ţinut volanul într-o strângere mortală. „Să lămurim ceva. Singurul motiv pentru care stai lângă mine şi încă mai respiri este că eu cred că încă mai poţi fi util."

Şi-au petrecut restul timpului în tăcere. Gândurile lui Harvath erau ocupate cu oprirea lui Roussard, în timp ce gândurile trolului erau ocupate cu gândul că soarta lui era acum inexorabil împletită cu cea a lui Harvath. Roussard nu se va opri din urmărirea niciunuia dintre ei până când nu vor fi morţi sau până când teroristul însuşi nu va fi ucis. Îi place sau nu, trolul înţelegea că el şi Harvath aveau acum un duşman comun foarte periculos. Înţelegea, de asemenea, că Harvath reprezenta cea mai bună şansă a sa de a-l neutraliza pe Roussard, definitiv.

În acest moment, miza era mult mai mare decât recuperarea banilor şi a datelor. Viaţa lui, din mai multe puncte de vedere, era în mâinile lui Harvath.

Când magazinele şi afacerile s-au deschis în sfârşit a doua zi dimineaţă, Harvath şi-a folosit pseudonimul Brauner pentru a închiria o vilă mică, înconjurată de ziduri, cu vedere la oceanul din afara oraşului. Cu cât atrăgeau mai puţină atenţie asupra lor, cu atât mai bine.

Când Harvath s-a întors de la cumpărarea proviziilor, l-a găsit pe Trol în curtea cu iarbă jucându-se cu câinii.

În timp ce Harvath se apropia, unul dintre cei doi câini a început să mârâie. Celălalt a tropăit şi a scăpat băţul cu care se juca la picioarele lui Harvath. Animalul s-a aşezat apoi ascultător şi a aşteptat să vadă ce avea să facă Harvath.

„Cred că Argos îşi aminteşte de tine”, a spus trolul când a traversat curtea. Dând din cap la cutia pe care o căra Harvath, a întrebat: „Ai nevoie de ajutor la descărcare?”.

„Da”, a răspuns el, înclinându-şi capul spre drum.

„Sunt o grămadă de lucruri încă în camionetă”.

În timp ce trolul se îndrepta spre vehicul, Draco l-a urmat, dar Argos a rămas acolo unde era.

Odată ce au dispărut din vedere, Harvath a oftat, a echilibrat cutia în braţul stâng şi s-a aplecat să ridice băţul.

Capitolul 96 Vila pe care Harvath o alesese era dotată cu tot confortul: internet de mare viteză, televizor cu plasmă cu conectare la satelit, un sistem stereo impresionant şi o bucătărie demnă de un maestru bucătar.

Trolul stătea lângă casetofon cu laptopul său, în timp ce Harvath punea deoparte restul cumpărăturilor.

„Te deranjează?”, a întrebat el. „Îmi place să pun muzică atunci când gătesc.”

Harvath a ridicat din umeri şi a continuat să despacheteze bagajele şi cutiile în timp ce Trolul îşi conecta laptopul la sistemul stereo şi încărca una dintre listele sale de redare digitală.

„Din moment ce te-ai dus la magazin”, a anunţat Trolul în timp ce îşi croia drum pe lângă Harvath în bucătărie, „cel puţin eu pot să gătesc prânzul”.

„Nu trebuie să faci asta”, a răspuns Harvath.

„Da, mă deranjează”, a spus el în timp ce a luat o scăriţă din dulapul cu mături şi a târât-o până la chiuvetă, unde s-a spălat pe mâini. „Făcut cu o minte concentrată, gătitul poate fi o experienţă zen. Mi se pare că mă ajută să mă relaxez.

În plus, nu prea am ocazia să gătesc pentru alţi oameni atât de des.”

Scoţând o bere Brahma din pachetul de şase beri, trolul a întins-o ca pe o ofertă de pace.

Harvath avea nevoie de bere mai mult decât ştia omuleţul şi a întins mâna şi a acceptat sticla. A găsit o cheie de biserică, a desfăcut capacul şi s-a aşezat pe un scaun de bar de pe insula din bucătărie. Mintea îi zburda. Trebuia să le verifice pe mama lui şi pe Tracy. Trebuia să ia legătura şi cu Kate Palmer şi Carolyn Leonard, precum şi cu Emily Hawkins şi cu câinele. Iisuse, s-a gândit el. Nu era de mirare că simţea că avea nevoie de o băutură înainte de a se apuca de toate astea.

A tras un fum lung. Avea un gust bun. Rece, aşa cum ar trebui să fie berea. Era o plăcere mică, dar una dintre puţinele pe care şi le permisese de multă vreme. Viaţa monahală nu-i convenea.

Când a început să se audă muzica lui Troll, a scos din buzunar telecomanda stereo subţire ca o napolitană şi a dat volumul mai tare. „Gătitul ţine de ingrediente”, remarcase el. „Chiar şi muzica.”

Harvath a clătinat din cap. Ce excentric, s-a gândit în sinea lui în timp ce mai lua o înghiţitură de bere. Lichidul era la jumătatea drumului pe gât când şi-a dat seama ce ascultau. „Ăsta e Bootsy Collins?”.

„Da. Melodia se numeşte „Rubber Duckie”. De ce?”

„Eram doar curios”, a răspuns Harvath, care deţinea albumul Ahh...The Name Is Bootsy, Baby!”, de unde provine „Rubber Duckie”, pe vinil şi CD.

„Ce?” a întrebat Trolul, cu un prosop de vase pe umărul stâng şi un cuţit de tăiat în mâna dreaptă în timp ce pregătea prânzul. „Nu crezi că un tip ca mine poate aprecia muzica funk americană clasică?”

Harvath a ridicat mâinile în semn de autoapărare. „Pur şi simplu nu întâlnesc prea mulţi oameni care să fie pasionaţi de Pachelbel şi funk”.

„Muzica bună este muzică bună, iar când vine vorba de funk, Bootsy este unul dintre cei mai buni. De fapt, fără Bootsy şi fratele său Catfish, fără Bootsy şi fratele său Catfish, nu ar fi existat deloc muzică funk. Cel puţin nu aşa cum o cunoaştem noi astăzi. James Brown nu ar fi putut deveni niciodată Naşul Soul-ului fără ca Pacesetters să-i modeleze sunetul. Şi să nu mă faceţi să încep cu ceea ce au făcut pentru George Clinton şi Funkadelic.”

Harvath a fost impresionat. „Beau pentru asta”, a spus el, ridicându-şi berea. La Troll a fost mult mai mult decât se vede.

A fost ca şi cum ai privi un magician. Harvath se considera un bucătar bun, dar era cu mult în afara ligii Trolului. Omuleţul luase o cantitate mică de peşte, puţină pâine şi alte câteva ingrediente şi crease o supă de peşte uimitoare cu pâine şi rouille.

În timp ce Harvath strângea masa, a luat telecomanda şi a tăiat muzica. „Ceva încă mă deranjează în legătură cu toate astea”, a spus el. „În toate relaţiile tale cu Adara Nidal, nu ai întrebat-o niciodată ce pune la cale fiul ei?”.

Trolul s-a dat la o parte de la masă şi şi-a tamponat colţul gurii cu şerveţelul. „Din politeţe, bineînţeles că am întrebat. Nu era foarte comunicativă când venea vorba de chestiuni legate de Philippe.

Cred că era extrem de dezamăgită de el. Îi spunea lucruri de genul: „Lucrează pentru cauză” sau „Continuă să se arate foarte promiţător ca unul dintre cei mai nobili soldaţi ai lui Allah”.

„ „Ceea ce era o tâmpenie, nu?”, a declarat Harvath în timp ce le aşeza vasele lângă chiuvetă şi se întorcea. „Adică, nu mi s-a părut niciodată o musulmană devotată. A băut şi a făcut o grămadă de alte lucruri pe care cred că Allah nu le-ar fi privit cu ochi buni.”

Trolul a râs. „În ciuda numeroaselor obiceiuri pe care le dezvoltase pentru a se integra mai bine în societatea occidentală, simt că era încă o adevărată mujahedină în suflet.”

Harvath a mai scos o bere din frigider şi s-a aşezat din nou la masă cu desfăcătorul. „Şi atunci cine îl conduce pe Roussard?”. Nu s-a eliberat singur de la Gitmo. Cu Hashim şi Adara morţi, organizaţia Abu Nidal s-a destrămat efectiv. Nu era o hidră cu multe capete, ca Al Qaeda. Am tăiat două capete şi monstrul a murit”.

„Sau cel puţin aşa v-au spus serviciile voastre de informaţii.”

„Ştii ceva diferit?”

„Nu”, a spus Trolul în timp ce se ridica să facă cafea.

„Tot ceea ce am văzut este în concordanţă cu evaluarea ta.”

„Atunci Roussard a devenit un agent liber. Cineva trebuie să-l fi luat în primire. Întrebarea este cine?”

Trolul a strecurat scara până la sobă şi s-a urcat. „Dacă am şti ce fel de pârghie a fost folosită pentru a determina SUA să îl elibereze pe Philippe şi pe cei patru colegi prizonieri de la Guantanamo, poate am putea începe să reconstituim pentru cine lucra. Dar nu avem asta, şi fără asta, nu cred că avem prea multe informaţii.”

Harvath nu-i plăcea să recunoască, dar Trolul avea dreptate.

De asemenea, nu-i plăcea să recunoască faptul că singura modalitate de a ieşi din impasul în care se vedea acum era să împărtăşească un secret de o importanţă enormă pentru securitatea naţională cu un inamic direct al Statelor Unite .

Capitolul 97 De data aceasta, Harvath chiar comisese o trădare. Nu era nicio îndoială. Singura salvare ar fi dacă ar ieşi ceva de o valoare mai mare din asta.

Nu putea fi ceva de o valoare mai mare pentru el însuşi. Trebuia să fie ceva de o valoare mai mare pentru ţara sa.

În lipsa acesteia, Harvath ar fi putut foarte bine să trădeze pur şi simplu tot ceea ce reprezenta.

A cercetat faţa trolului, dar nu era nimic acolo. „Acest complot nu-ţi sună cunoscut în vreun fel? Adara sau organizaţia Abu Nidal nu ţi-a menţionat niciodată aşa ceva?”

„Prin faptul că vizează copii, complotul seamănă foarte mult cu ceea ce s-a întâmplat în Beslan. De fapt, aş spune că deturnarea autobuzului şcolar a fost o îmbunătăţire. Este mult mai uşor să capturezi un autobuz şcolar decât o şcoală.”

„Dar cum rămâne cu Adara? Ea sau oamenii ei au menţionat vreodată ceva de genul ăsta?”

„Nu am vorbit cu ea despre tactică”, a răspuns Trolul. „Cel puţin, nu foarte des. Eu mă ocup de domeniul informaţiilor. Asta este stocul meu de acţiuni. Dacă Adara sau organizaţia tatălui ei decedat ar fi avut vreun plan pentru un atac ca acesta, ar fi ştiut mai bine decât să vorbească cu mine despre asta.

Mă cunoştea suficient de bine ca să ştie că aş fi fost împotriva ei.”

„Aşa este. Am uitat, spuse Harvath. „Sfântul Nicolae.”

„În lumea în care trăim, lucruri rele se întâmplă în fiecare zi.

Oameni nevinovaţi sunt ucişi. Uneori, aceşti nevinovaţi sunt copii. Cred că în America îi spuneţi daune colaterale. Dar să ţinteşti în mod special copii este condamnabil. Cel care a conceput acest atac ar trebui să fie spânzurat de boaşe.”

Harvath nu a putut argumenta. Dar faptul că era de acord cu poziţia trolului nu l-a adus mai aproape de a afla cine se afla în spatele lui Philippe Roussard şi ce mai plănuiau.

A stat mult timp în tăcere, gândindu-se, până când Trolul a spus: „Am încercat să găsesc o legătură, în afara ideologiei, între Philippe şi ceilalţi bărbaţi care au fost eliberaţi împreună cu el. Poate că a fost o greşeală.”

„Cum aşa?”

„Poate că nu există nicio legătură. Poate că ceilalţi patru erau pur şi simplu momeli. Ca atunci când mai multe versiuni ale elicopterului preşedintelui tău decolează în acelaşi timp şi pleacă în direcţii diferite.”

Harvath nu se gândise la asta. „Am început cu Ronaldo Palmera pentru că era aproape, din punct de vedere al proximităţii.”

„Nu contează cu cine ai început. Am căutat o legătură între cei cinci eliberaţi de la Gitmo şi nu cred că există. Cred că a fost vorba despre Philippe de la început, iar punerea lui în aceeaşi categorie cu alţi patru a fost o perdea de fum.”

Harvath a fost cu el până acolo. „Bine, deci să spunem că ceilalţi patru nu contează pentru scopurile noastre imediate. Încă nu ştim nimic despre cine se află în spatele lui Roussard.”

„Nu încă, cel puţin.”

„Nu te înţeleg.”

Trolul s-a uitat la Harvath şi a zâmbit. „Singurul lucru asupra căruia putem fi de acord este că cineva îl ajută pe Philippe.

Oricine ar fi acea persoană...” „Sau organizaţie”, a adăugat Harvath.

„Sau organizaţia este, este evident că au ceva cu tine şi l-au trimis pe Philippe ca să mă împiedice să te ajut.”

„De acord.”

„Atunci hai să descompunem asta în cele mai mici şi mai logice bucăţi de date pe care le putem”, a răspuns trolul. El era maestrul puzzle-ului şi acum este complet în elementul său.

„Cel mai probabil, Philippe nu avea nici contactele, nici resursele necesare pentru a organiza acel atac împotriva mea. Cineva trebuia să joace rolul de peţitor şi plătitor pentru el.”

„Şi s-a folosit de talente vorbitoare de arabă”, a adăugat Harvath.

„Ceea ce restrânge considerabil bazinul de operatori din America de Sud.”

„Doar dacă nu cumva au fost trimişi aici special pentru această treabă.”

Trolul a dat din cap. „Este posibil. Dar au fost multe lucruri care au stat la mijloc.

Cineva trebuia să asigure armele, elicopterul şi un pilot dispus. Cel mai probabil a fost efectuată o supraveghere.

Chiar dacă muşchii veneau din exterior, cineva trebuia să-i ajute pe plan local şi trebuia să fie cineva cu care oamenii lui Philippe aveau o relaţie şi în care puteau avea încredere.”

Harvath îl privea în timp ce-l asculta.

„Mai este un lucru”, a spus Troll. „Cel mai important lucru dintre toate.”

„Ce-i asta?”

„Banii”, a răspuns el. „Asta ar fi fost destul de scump. Nu puteau să intre pur şi simplu în ţară având asupra lor atâţia bani. Brazilienii sunt foarte serioşi în ceea ce priveşte spălarea de bani şi activităţile ilicite.

Asta ar fi necesitat...” „Bănci”, l-a întrerupt Harvath.

Trolul a dat din nou din cap.

„Credeţi că există o modalitate de a urmări înapoi prin fluxul de bani?”.

Apăsându-şi degetele într-un steag, Trolul s-a gândit la asta. „Dacă am şti ce grup sau individ a folosit Philippe pe plan local pentru a facilita totul aici, cred că aş putea.”

„De ce ai avea nevoie?”, a spus Harvath, atent să nu-şi lase entuziasmul să se vadă în voce.

„Două lucruri. În primul rând, este nevoie de bani pentru a găsi bani. Aş avea nevoie de bani şi mulţi bani. Ar trebui să deblocaţi o sumă substanţială. Va trebui să mă duc la piaţă pentru a obţine numele facilitatorului şi informaţii de fond. Ca să obţinem rapid acele informaţii va trebui să plătim o primă. Antenele se vor ridica în rândul brokerilor pe care îi vom aborda. Vor simţi mirosul de sânge în apă şi se vor întreba dacă pot vinde informaţiile în altă parte pentru mai mult. Trebuie să fim capabili să oferim atât de mult din prima, încât să le fie teamă să ne ia peste picior şi să vândă informaţiile.”

„Care este al doilea lucru?”, a întrebat Harvath.

„Odată ce suntem pe pistă, va trebui să ne mişcăm repede. Voi avea nevoie de mult mai multă putere de calcul decât am acum.”

„Cât de mult mai mult?”

Trolul s-a uitat la el şi i-a răspuns: „Ai vreun prieten la NSA sau CIA care îţi datorează o favoare?”.

Capitolul 98 Harvath avea prieteni atât la NSA, cât şi la CIA. De fapt, chiar făcuse recent o baie de aburi cu directorul CIA la clubul său de la ţară. Dar ceva îi spunea că, în acest moment, să ceară ajutorul cuiva de la oricare dintre agenţii nu ar face decât să-i înrăutăţească problemele.

Făcându-l pe Troll să-i definească puţin mai bine nevoile sale informatice, Harvath şi-a dat seama că NSA şi CIA nu erau singurele agenţii guvernamentale care dispuneau de capacitatea care l-ar fi satisfăcut. Mai erau şi alţii, unul dintre ei fiind Agenţia Naţională de Informaţii Geospaţiale, sau NGA.

Cunoscută anterior sub numele de Agenţia Naţională de Imagistică şi Cartografie, NGA era o importantă filială de informaţii şi de sprijin în luptă a Departamentului Apărării. De asemenea, aveau la dispoziţie o putere informatică serioasă şi se întâmpla să fie actualii angajatori ai unui prieten al lui Harvath pe nume Kevin McCauliff.

McCauliff şi Harvath erau membri ai unui grup informal de angajaţi federali care se antrenau împreună în fiecare an pentru maratonul anual al Corpului de Marină din Washington, D.C..

McCauliff a contribuit decisiv la ajutorarea lui Harvath în timpul atacurilor teroriste de pe 4 iulie din Manhattan şi a primit o recomandare specială din partea preşedintelui însuşi. Era un lucru de care era foarte mândru. Deşi încălcase multe reguli interne ale NGA şi mai multe legi în acest proces, ar fi făcut totul din nou fără să pună întrebări.

Întrucât McCauliff îl ajutase în trecut cu misiuni sensibile, Harvath spera că va putea conta din nou pe el.

Trollerului i-au trebuit două zile şi de două ori mai mulţi bani decât anticipase pentru a obţine informaţiile pe care le căuta. Dar, în cele din urmă, a meritat. Brazilia era o ţară relativ mică, şi nu numai că a descoperit cine îl ajutase pe Roussard pe plan local, dar şi-a făcut o idee vagă despre cum se spălau şi cum îşi mutaseră banii.

În acel moment a fost rândul lui Harvath şi a decis să-l sune pe Kevin.

„Ţi-ai ieşit din minţi?”, l-a întrebat McCauliff când Harvath l-a prins la telefon. „Nu se poate.”

„Kevin, nu te-aş fi întrebat dacă nu ar fi fost important”, a spus Harvath.

„Bineînţeles că nu. Să-mi pierd slujba pentru că te-am ajutat e una, să-mi pierd viaţa când sunt găsit vinovat de trădare e cu totul altceva. Îmi pare rău, dar am terminat cu această conversaţie”.

Harvath a încercat să-l calmeze. „Kevin, haide.”

„Nu, haide tu", a răspuns el. „Îmi cereţi să predau controlul computerelor Departamentului Apărării unui personaj renumit pentru furtul de informaţii de la organizaţiile guvernamentale."

„Deci, blocaţi prin firewall toate zonele sensibile".

„Vorbesc cu mine însumi aici? Acestea sunt computere D-O-D. Toate zonele lor sunt sensibile. Una e să-mi ceri să trag imagini, Scot, şi cu totul altceva e să-mi ceri să deschid uşa şi să-ţi dau un permis de acces total..."

„Nu-ţi cer un permis de acces total. Am nevoie doar de suficientă capacitate pentru a..."

„Pentru a lansa un atac de refuz de serviciu de pe computerele guvernului american asupra mai multor reţele bancare, astfel încât să poţi intra mai eficient înăuntru."

Acesta era miezul solicitării chiar acolo, iar Harvath nu-l putea învinovăţi pe McCauliff pentru reticenţa sa.

Tot ceea ce îi ceruse agentului NGA să facă pentru el în trecut părea să pălească în comparaţie cu asta. McCauliff avea să aibă nevoie de un motiv mai mare decât simpla lor prietenie pentru a-şi pune cariera şi, posibil, mai mult decât atât, în pericol.

Harvath s-a hotărât să-l pună la curent cu ceea ce se întâmplase.

Când a terminat, de la celălalt capăt al firului s-a făcut linişte. McCauliff habar n-avea că Harvath trecuse prin atâtea de la atentatele din New York. „Dacă băncile ar afla de unde au provenit atacurile, consecinţele pentru SUA ar fi mai mult decât radioactive", a spus el.

Harvath se aşteptase la acest răspuns, iar Trolul îi făcuse notiţe amănunţite despre ceea ce voia să facă. „Dacă ar exista o modalitate de a face acest lucru fără o urmă care să ducă înapoi în SUA?", a întrebat Harvath.

„La ce vă gândiţi?"

Harvath a explicat planul lor în timp ce McCauliff asculta.

„La suprafaţă", a răspuns agentul NGA, „are sens. Probabil că este chiar fezabil în acest fel, dar mai există un wild card care ucide afacerea."

„Trolul", a spus Harvath cu deznădejde.

„Exact", a răspuns McCauliff. „Nu spun că ai face vreodată rău ţării tale în mod intenţionat, dar acesta ar putea fi mama tuturor cailor troieni şi nu am de gând să fiu ticălosul prost de care să se amintească pentru că am deschis porţile pentru ca acesta să poată fi introdus înăuntru."

Harvath nu putea să contrazică raţionamentul lui McCauliff.

A-i permite Trolului accesul la acele computere era ca şi cum i-ai da unui tâlhar profesionist o armă încărcată şi l-ai trimite într-o parcare slab luminată, plină de matroane de societate cu bijuterii. Nu puteai avea încredere că niciunul dintre ei nu se va comporta cum trebuie.

Deşi McCauliff simţea pentru situaţia dificilă a lui Harvath şi dorea cu adevărat să ajute, a ajuta un inamic al Statelor Unite să treacă peste firewall-ul guvernului era exclus.

Imaginea, însă, i-a dat o idee lui Harvath. „Ce-ar fi să nu-l implicăm pe Troll în asta?", a întrebat el.

McCauliff a râs. „Şi eu ar trebui să mă prefac că sunt un idiot când sunt interogat? Ştiu că eşti cu el chiar acum. Dacă deschid măcar o priză pentru tine, este acelaşi lucru cu a o deschide pentru el."

„Dar dacă nu ai deschis nimic pentru niciunul dintre noi?" a întrebat Harvath.

„Pentru cine aş putea deschide lucruri? Dacă nu eşti tu, şi nici trolul, pe cine vei pune să execute acest hack?"

Harvath a făcut o pauză de un minut şi apoi a răspuns: „Tu."

„Eu?", a răspuns McCauliff. „Acum ştiu că eşti nebun".

Lui McCauliff nu-i plăcea ideea de a efectua un hack împotriva unei serii de instituţii financiare la fel de mult ca şi aceea de a le permite lui Harvath şi Trolului din interiorul reţelei DOD să efectueze ei înşişi operaţiunea. Oricum ar fi privit lucrurile, nu exista niciun avantaj.

Nu era vorba că McCauliff nu putea să o facă. Talentele sale de a sparge reţele complicate nu erau puse la îndoială. Problema era că, de fapt, îi plăcea meseria lui. Îi plăcea NGA. Îi plăceau şefii lui şi îi plăceau oamenii cu care lucra. De data asta, Harvath pur şi simplu cerea prea mult.

Lista lucrurilor care i s-ar fi putut întâmpla lui McCauliff dacă ar fi fost prins era prea lungă. Voia să-l ajute pe Harvath, dar nu găsea o modalitate de a o face fără să se pună el însuşi în mare pericol.

Harvath trebuie să fi ştiut exact la ce se gândea, pentru că a spus: „Îţi trimit un e-mail" şi, câteva clipe mai târziu, s-a auzit un clopoţel când ceva a ajuns în căsuţa de e-mail a lui Kevin McCauliff.

E-mailul provenea de pe contul oficial al lui Harvath de la DHS şi i-a oferit agentului NGA singurul lucru de care avea nevoie pentru a-şi înlătura rezervele şi a veni în ajutorul lui Scot Harvath – negarea plauzibilă.

În e-mail, Harvath a declarat că lucra sub ordinele directe ale preşedintelui Jack Rutledge şi că asistenţa lui McCauliff, aşa cum fusese în cazul atacurilor din New York, era necesară într-o chestiune urgentă de securitate naţională.

Harvath a menţionat în mod special că discreţia lui McCauliff era de o importanţă capitală şi că nu trebuia să-şi informeze superiorii sau pe oricine altcineva cu care lucra despre ceea ce făcea. E-mailul îl asigura că preşedintele era conştient de rolul lui McCauliff şi aprecia că acesta îşi asumă toate sarcinile care i-ar putea fi încredinţate de Harvath.

Pur şi simplu, era o poliţă de asigurare. De îndată ce McCauliff a terminat de citit, a tipărit două copii.

Pe unul l-a încuiat în sertarul de sus al biroului său, iar pe celălalt l-a pus într-un plic, pe care şi l-a adresat acasă.

Conţinutul e-mailului era o porcărie şi Kevin McCauliff ştia acest lucru, dar îl plăcea foarte mult pe Harvath şi dorea să-l ajute. Ultima dată când încălcase regulile, şi legea, pentru Harvath, primise o recomandare din partea preşedintelui pentru eforturile sale.

McCauliff s-a gândit că, dacă de data aceasta slănina lui ar fi ajuns în foc, avocatul potrivit ar fi putut probabil să folosească e-mailul de la Harvath pentru a-l salva de la prăjire.

Asta, desigur, presupunea să fie prins, lucru pe care Kevin McCauliff nu avea de gând să-l lase să se întâmple.

„Deci, te bagi?”, a întrebat Harvath.

„Având în vedere că am fost informat că aceasta este o cerere directă din partea preşedintelui Statelor Unite”, a răspuns McCauliff, „cum aş putea spune nu?”.

Capitolul 99 MAI TÂRZIU ÎN ACEASTĂ NOAPTE CADOUL DE SÂNGE VIRGINIA BEACH, VIRGINIA Din punct de vedere tehnic, barul de la marginea oraşului Virginia Beach, Virginia, nu avea niciun nume – cel puţin niciunul care să poată fi văzut pe exteriorul structurii dărăpănate sau pe vreun panou luminos care se ridica din parcarea sa de pământ. La fel ca şi clientela sa, acesta era genul de local care nu dorea să atragă atenţia asupra sa.

Pentru cei iniţiaţi, acesta era cunoscut sub numele de Găleata de sânge sau pur şi simplu „Găleata”. Cum de a primit porecla asta era o presupunere a oricui. Profilul scăzut fusese conceput pentru a ţine la distanţă persoanele care nu aveau ce căuta acolo, fie că erau orăşeni sau turişti. The Bucket era un bar pentru războinici, punct.

În mod specific, barul îi servea pe bărbaţii şi femeile din comunitatea locală de operaţiuni speciale a Marinei Statelor Unite, dar uşile sale erau deschise oricărui personal din comunitatea Spec Ops, indiferent de ramura militară în care serveau.

Găleata era, de asemenea, un loc de băutură popular pentru un alt grup care era la fel de războinic – membrii din afara serviciului din cadrul poliţiei din Virginia Beach.

Era deschis şapte zile pe săptămână şi nu existau nopţi nepotrivite pentru a vizita Bucket. În ciuda faptului că se axa pe un număr oarecum restrâns de membri, era plin de clienţi obişnuiţi la acea vreme.

Întrucât era deţinut, administrat şi condus de Andre Dall'au şi Kevin Dockery, doi membri retraşi ai SEAL Team Two, Bucket era considerat de facto casa departe de casă a echipei.

În ceea ce priveşte decorul, erau prezente din belşug semnele obişnuite de neon pentru bere şi articolele sponsorizate de companiile de băuturi alcoolice, dar ceea ce a făcut Bucket unic au fost obiectele aduse de clienţii săi.

La fel ca dogele veneţian care le poruncea negustorilor din Veneţia să aducă comori pentru a pune în valoare bazilica oraşului, Dall'au şi Dockery au spus clar că se aşteptau ca patronii lor să aducă obiecte din misiunile din străinătate care să contribuie la gloria Bucket.

Provocarea a fost atât de mult luată în serios încât Bucket a devenit un minimuzeu, expunând suveniruri din operaţiuni din întreaga lume. De la radioul pe care Saddam Hussein îl ascultase când a fost capturat, până la cuţitul pe care Navy SEAL Neil Roberts îl folosise în Afganistan după ce rămăsese fără muniţie şi grenade de mână. Colecţia de la Bucket era extraordinară.

De fapt, proprietarii îl angajaseră pe directorul muzeului Navy SEAL pentru a ajuta la înregistrarea şi catalogarea tuturor pieselor. Mini-muzeul avea o reputaţie pe cinste şi era invidiat de cele mai prestigioase colegii de război ale naţiunii.

Pentru că era o unitate SEAL, multe dintre obiecte erau puternic înclinate în această direcţie. Pe unul dintre pereţi se afla o pictură murală realizată de Pete „The Pirate” Carolan, fostul pilot de submarin UDT, care înfăţişa SEAL-uri în acţiune din Vietnam şi până în prezent, aducând libertate în cele mai îndepărtate zone ale globului.

Un colţ era rezervat ca loc de profund respect. O UDT/vestă, o mască de înotător şi un cuţit de scufundare MK3 pe o centură de pază se aflau în spatele unei mici mese rotunde, cu o şapcă de marinar, un tacâm şi un scaun gol în memoria camarazilor căzuţi la datorie. Pe perete se aflau fotografiile fiecărui SEAL ucis în acţiune de la începutul Războiului împotriva Terorii.

În altă parte, o baionetă irakiană, un AK-47 afgan şi postere de film din Navy SEALs şi The Rock ţineau companie alături de o creatură din Laguna Neagră în mărime naturală şi o fotografie color a lui Zarqawi după ce bomba i-a fost aruncată în cap.

Exista o colecţie de bancnote din Filipine, mai multe ţări din Orientul Mijlociu, Africa, America de Sud şi de peste tot unde SEAL-urile au fost desfăşurate de-a lungul anilor.

Alături se aflau fotografii din Programul spaţial Apollo cu echipa de scafandri UDT Frogmen, care erau folosiţi pentru a recupera astronauţii după ce se prăbuşeau în ocean.

Atât toaleta bărbaţilor, cât şi cea a doamnelor erau împodobite cu postere de recrutare în Marina Militară, iar deasupra uşii principale a Bucket, vizibilă doar la ieşirea clienţilor, se afla motto-ul „Singura zi uşoară a fost ieri”.

Cea mai recentă achiziţie a lui Bucket a fost ceva ce a fost dulce-amărui pentru Dockery şi Dall'au de pus în expoziţie. Aceasta sosise prin DHL din Colorado şi a fost nevoie să citească scrisoarea lui Scot Harvath pentru a înţelege la ce se uitau.

Doi dintre bărbaţii torturaţi şi ucişi în Afganistan de Ronaldo Palmera fuseseră clienţi ai lui Bucket. Deşi proprietarii de la Bucket ar fi preferat să aibă expus capul murat al lui Palmera, o fotografie cu el zăcând mort pe o stradă mexicană, împreună cu Taserul folosit pentru a-l ajuta să ajungă acolo şi cizmele sale hidoase erau cele mai bune lucruri care urmau.

În calitate de fost membru al echipei SEAL Two, Harvath a fost un susţinător de mult timp al Bucket. Obiectele cu care a contribuit la muzeul barului au fost legendare.

Dockery şi Dall'au glumiseră deseori că, dacă continua în ritmul actual, va trebui să construiască o aripă şi să-i dea numele lui.

Afară, în parcarea de la Bucket, Philippe Roussard a închis ochii şi a respirat adânc. A simţit senzaţia familiară care radia din cele mai îndepărtate puncte ale corpului său. Era acea emoţie de nedescris pe care o auzise cândva menţionată ca „the quickening".

Reveria lui, însă, a fost de scurtă durată. Mirosul de la Vicks VapoRub tamponat sub nasul lui era aproape la fel de rău ca mirosul care se ridica din sacii de îngrăşământ stivuiţi în spatele lui. I-a mulţumit lui Allah că încetase să mai observe aburii de la butoaiele de cincizeci şi cinci de galoane de motorină şi şi-a amintit că totul se va termina în curând.

Coborând din rulotă, a închis uşa şi a încuiat-o. A mers în jurul părţii din spate şi a zâmbit la Save water, duş cu un autocolant SEAL pe care îl lipise pe bara de protecţie. Era unul care amintea de persoanele dispărute în misiune şi unul pe care scria „My RV Loves Iraqi Gas". Oricine s-ar fi îndoit că rulota lui Philippe Roussard îşi avea locul în parcarea de la Bucket of Blood probabil că şi-ar fi schimbat părerea văzând autocolantele de pe bara de protecţie.

Nu că ar fi contat prea mult. Roussard nu avea de gând să stea acolo prea mult timp. De fapt, tocmai îşi scosese o motocicletă nou achiziţionată de pe platforma ataşată în spatele rulotei când a fost abordat de doi ofiţeri de poliţie din Virginia Beach care nu erau în timpul serviciului. Deşi nu erau în uniformă, aveau un aer distinct de forţe de ordine care l-a convins pe Roussard că erau poliţişti.

„Hei, nu poţi parca chestia aia aici", a spus cel mai înalt dintre cei doi.

În mod reflex, mâna lui Roussard a început să ajungă la Glock-ul de 9 mm ascuns sub jachetă, dar s-a oprit.

„Mai ales când miroase aşa", i-a răspuns partenera sa. „Când ai golit ultima dată rezervorul de apă de la chestia aia?"

„A trecut ceva vreme", a spus Roussard în timp ce şi-a forţat un zâmbet.

„Glumesc cu tine", a spus poliţistul de sex masculin în timp ce arăta spre motocicletă. „Ce Kawasaki frumos ai acolo."

„Mulţumesc."

„Trăieşti un vis, nu-i aşa? Nimic în afară de tine şi de lespede. Băiete, dacă băieţii de la BUDs te-ar putea vedea acum, nu?”.

Roussard a dat politicos din cap şi a tras motocicleta restul drumului de pe platforma sa de transport.

„N-ai băut, nu-i aşa?”, a întrebat ofiţerul de sex feminin în timp ce Roussard scotea un set de chei din buzunarul din faţă.

„Deloc”, a răspuns el. „Am doar câteva comisioane de făcut. Mă întorc repede.”

Era ceva la tipul ăsta care nu-i plăcea.

Sigur, era bine făcut şi arăta bine, dar numai aceste caracteristici nu făceau din el un SEAL. „Doctorul este foarte generos când vine vorba de voi, băieţi, când vă parcaţi maşinile aici.”

„Sigur că da”, a spus Roussard, care începea să simtă că ceva ar putea fi în neregulă.

„Cât timp stai?”, a întrebat femeia.

„Ce mai contează?”, a întrebat-o partenerul ei. „Eşti interesat de tipul ăsta sau ce?”

„Poate”, a răspuns ofiţerul de sex feminin. Întorcându-se spre Roussard, ea a întrebat: „Deci, o să mai stai prin preajmă câteva zile?”.

„Nu”, a spus Roussard. „Eu trebuie să plec mâine”.

Femeia părea dezamăgită. „Păcat.”

„Nu o băgaţi în seamă”, a răspuns partenerul ei. „Când te vei întoarce, vom fi înăuntru. O să-ţi facem cinste cu o bere.”

Urcându-se pe motocicletă, Roussard a spus: „Sună bine”.

Cu motocicleta pornită, el şi-a pus casca şi era pe punctul de a se îndepărta când femeia şi-a pus mâna pe ghidon şi a întrebat: „Care este procedura ta de purjare?”.

„Poftim?”, a răspuns el, nerăbdător să plece.

„Procedura voastră de epurare”, a răspuns ofiţerul de sex feminin.

Mintea lui Roussard a alergat în căutarea unui răspuns adecvat la întrebare. Nu avea nicio idee despre ce vorbea femeia. După felul în care îi atingea ghidonul, trebuia să aibă legătură cu motocicleta. După ce fusese învăţat că cea mai simplă minciună era întotdeauna cea mai bună, Roussard şi-a recunoscut ignoranţa. „Am această chestie doar de o săptămână. Încă îi învăţ toate dedesubturile”.

Femeia ofiţer de poliţie din Virginia Beach a zâmbit şi s-a îndepărtat de motocicletă.

În timp ce Roussard pleca cu maşina, partenerul ei a întrebat: „Ce naiba a fost asta? Procedura de epurare? Nu prea ştii nimic despre motociclete, nu-i aşa?”.

„Nu, dar ştiu câte ceva despre SEAL-uri, iar tipul ăla nu era unul. Dacă ar fi fost, ar fi ştiut despre ce vorbesc”.

„Haide”, a răspuns celălalt poliţist. „Eşti în afara serviciului. „Las-o baltă.”

Femeia s-a uitat la el. „Tipul ăla nu te-a deranjat deloc?”.

„Am fost în armată. Şi, judecând după autocolantele de pe bara de protecţie, era sau este un calamar, aşa că bineînţeles că mă deranjează, dar, ca locuitor din Virginia Beach, am învăţat să trăiesc cu ei.”

Femeia a clătinat din cap. „Cum rămâne cu faptul că şi-a parcat duba aici? Dockery urăşte rulotele. El şi Dall'au nu lăsau niciodată pe nimeni să parcheze aici peste noapte. Dacă eşti atât de prost încât să te faci de rahat în localul lor, ar fi bine să fi venit cu un plan pentru a te scoate pe tine şi maşina ta de aici.”

„Şi ce dacă?”

„Deci ceva nu e în regulă.”

Partenerul femeii a clătinat din cap. „Mă duc înăuntru să-mi iau o bere.”

„Păi, dacă tot eşti acolo”, a spus ea, „găseşte-l pe Doc şi spune-i să iasă afară. Vreau să vorbesc cu el.”

„Şi între timp, ce vei face?”.

Scoţând din buzunarul hainei un set de lacăte, femeia ofiţer a răspuns: „Mă duc să arunc o mică privire în jur.”

Capitolul 100 Deşi Kevin McCauliff se simţea încurajat de e-mailul pe care i-l trimisese Harvath, avea totuşi reţineri în privinţa efectuării hackingului la lumina zilei. A decis să o facă în acea seară, când era mai puţin trafic pe serverele lor, precum şi mai puţin personal în jur care ar fi putut să se împiedice de ceea ce făcea şi să înceapă să pună întrebări.

Trolul făcuse cea mai grea treabă dintre toate, restrângând aria de căutare a celui care pusese la cale operaţiunea din Brazilia. Ajunsese chiar să furnizeze o listă de bănci şi un interval de date, precum şi o sumă aproximativă de bani pe care McCauliff ar trebui să o caute.

Nu a fost deloc uşor, dar agentul NGA a găsit-o în cele din urmă. Plăţile fuseseră defalcate şi virate printr-o serie de bănci intermediare din Malta , Insulele Cayman şi Insula Man , dar toate aveau un lucru în comun. Fiecare plată putea fi urmărită până la un singur număr de cont la Wegelin & Company, cea mai veche bancă privată din Elveţia.

Până aici a ajuns McCauliff. Indiferent unde îşi ţinea Wegelin & Company înregistrările, acestea nu se aflau pe niciunul dintre serverele lor, cel puţin nu pe vreunul care să poată fi accesat din exterior. McCauliff a încercat toate trucurile pe care le ştia, dar fără succes.

Oricine ar fi fost aceşti oameni pe care îi vâna Harvath, erau extrem de atenţi în a-şi acoperi urmele.

Extrem de atent, dar nu perfect. Era aproape imposibil să muţi sume mari de bani fără să laşi vreun fel de urmă.

Singura problemă pentru Harvath în acest moment era că pista se termina la Wegelin & Company, arhetipul discreţiei bancare elveţiene. Dacă voia răspunsuri, trebuia să se ducă direct la Wegelin & Company.

Harvath i-a mulţumit lui McCauliff pentru informaţii şi a închis convorbirea lor. Scoţându-şi căştile din ureche, s-a întors spre Troll şi i-a împărtăşit vestea că fondurile fuseseră urmărite până la o bancă din afara Zurichului, numită Wegelin & Company.

În clipa în care numele i-a ieşit din gură, o umbră de tristeţe s-a aşternut pe faţa trolului şi a ridicat degetul arătător.

Degetele lui butucănoase zornăiau pe laptop. Când a găsit ceea ce căuta, a recitit un şir de numere. Se potriveau perfect cu contul pe care McCauliff tocmai îl identificase.

„De unde ai ştiut asta?”, a întrebat Harvath.

Trolul şi-a trecut mâna prin părul scurt şi negru şi a răspuns: „Eu sunt cel care a creat contul”.

„Tu?”

„Da, eu. Dar lucrurile au devenit şi mai rele. Pur şi simplu, Abu Nidal nu era nimic mai mult decât un terorist. În ciuda succesului tatălui său ca om de afaceri, acesta nu ştia nimic despre bănci sau despre protejarea bunurilor sale.”

„Deci tu te-ai ocupat de banii lui?”, a întrebat Harvath.

„Nu. Nu pentru organizaţia lui. Avea oameni pentru asta.

Nidal mi-a cerut să fac ceva diferit. Voia ca acest lucru să fie neoficial, ca să zic aşa. Nu voia să fie legat de FRC. Dacă i se întâmpla vreodată ceva, voia să se asigure că există acest strat de protecţie.”

„Protecţie pentru cine?”

Trolul s-a uitat la Harvath şi a spus: „Fiica lui, Adara. A fost înfiinţat pentru a fi contul său privat, personal.”

La peste patru mii de mile distanţă, un analist de la Agenţia Naţională de Securitate tocmai etichetase şi comprimase fişierul audio la care lucra.

Ridicându-şi telefonul, a format un număr de telefon mobil. Era a doua oară în douăzeci şi patru de ore când îl suna pe anonimul de la celălalt capăt al firului.

Când a apărut vocea persoanei de contact, analistul a spus: „Aţi vrut să ştiţi dacă Scot Harvath a mai încercat să vorbească cu Kevin McCauliff, analistul de la NGA?”.

„Dă-i drumul”, a răspuns vocea.

„Tocmai a închis cu el în urmă cu mai puţin de trei minute.”

„Aţi reuşit să aflaţi locaţia lui Harvath?”

„Nu”, a spus omul de la NSA, „dar, pe baza conversaţiei sale, cred că s-ar putea să ştiu încotro se îndreaptă.”

Capitolul 101 SOMEWHERE OVER THE ATLANTIC În timp ce se grăbea să se întoarcă în Statele Unite, Harvath era mistuit de emoţii contradictorii. La scurt timp după ce vorbise cu Kevin McCauliff, îl contactase pe Ron Parker pentru a-i cere o favoare, doar pentru a fi pus la curent cu complotul eşuat de la „Găleata de sânge”.

Deşi poliţia nu îl prinsese încă pe suspect, pe baza descrierii bărbatului pe care îl căutau, acesta semăna perfect cu Philippe Roussard.

Găleata de sânge era un loc de întâlnire al Echipei 2 SEAL, Harvath era un fost SEAL, SEAL-urile erau deseori numite „frogmen”, iar penultima ciumă avea legătură cu broaştele. A fost suficient pentru a cimenta pentru Harvath faptul că Bucket fusese ţinta lui Roussard.

Mulţumită a doi ofiţeri isteţi din poliţia din Virginia, criminalul fusese împiedicat să-şi pună în aplicare atacul. Un punct pentru băieţii buni, chiar dacă era prima dată când reuşeau să pună ceva pe tablă.

Roussard devenise neglijent, iar Harvath se întrebă dacă nu cumva criminalul obosise.

Acestea fiind spuse, Harvath era şi el destul de obosit. Îi luase o zi întreagă să pregătească totul şi, chiar dacă avusese câteva zile libere în Brazilia înainte de asta, nu se odihnise semnificativ. Dormise cu un ochi deschis tot timpul. Trolul era o persoană în care nu va putea avea niciodată încredere deplină, iar faptul că trebuia să stea şi să aştepte în timp ce el îşi exercita meseria sa murdară în căutarea legăturii braziliene a lui Roussard aproape că îl înnebunise.

Când a primit informaţia despre contul Wegelin & Company, a fost bucuros să-şi facă planuri pentru Elveţia. Dar e-mailul despre tentativa de atac asupra lui Bucket a schimbat toate astea. Harvath nu putea fi în două locuri în acelaşi timp. Roussard se întorsese în America, iar Harvath ştia că singura lui şansă de a-l opri înainte de ultima şi ultima lui molimă era să se întoarcă şi el acolo.

Dar, de fapt, poate că exista o modalitate de a fi în două locuri în acelaşi timp.

Trolul aranjase cu plăcere avionul lui Harvath. Nu numai că avea nevoie de el pentru a îndepărta ameninţarea lui Philippe Roussard, dar, dacă voia să trăiască, avea nevoie ca Harvath să-l vadă ca pe un aliat.

În ceea ce-l priveşte, Harvath era mânat de aceleaşi două lucruri de la început – dorinţa de a împiedica să li se mai întâmple ceva oamenilor la care ţinea şi dorinţa de a-l face pe Philippe Roussard şi pe oricine se afla în spatele lui să plătească pentru ceea ce făcuseră.

Înainte de a părăsi Brazilia, Harvath contactase un vechi prieten din Elveţia. Părea ironic că, în condiţiile în care mai erau doar câteva zile până la nunta lui Meg Cassidy, acum se adresa pentru ajutor uneia dintre celelalte femei bune pe care o alungase din viaţa lui.

Claudia Mueller era un investigator principal al Procuraturii Federale Elveţiene şi îl ajutase să-l salveze pe preşedinte atunci când fusese răpit şi ţinut în secret în ţara ei. Harvath mai apelase la ajutorul ei cu o singură ocazie, o misiune periculoasă în care fusese implicată nu doar Claudia, ci şi cel care acum era soţul ei, Horst Schroeder – un lider al unităţii tactice speciale a poliţiei din Berna.

Înainte de a putea da curs ultimei cereri a lui Harvath, avea nevoie de o serie de lucruri de la el, nu în ultimul rând de o declaraţie video de la Troll, cu toate informaţiile referitoare la Abu Nidal şi la contul bancar pe care îl deschisese pentru fiica sa la Wegelin & Company. Dacă ceea ce îi spunea Harvath era adevărat, şi avea toate motivele să creadă că era, era ceva pentru care dorea să obţină un mandat şi să facă totul ca la carte.

În ciuda a ceea ce credea toată lumea despre sistemul bancar elveţian, lumea se schimbase de la 11 septembrie 2001, chiar şi pentru ei. Nu aveau nicio dorinţă de a ajuta teroriştii să spele sau să ascundă bani. Claudia era încrezătoare că putea să obţină actele necesare pentru a obliga banca să-i dea informaţiile de care avea nevoie Harvath. Singura parte pe care nu o putea garanta era cât timp va dura. Ar putea fi o chestiune de ore sau, în funcţie de judecător, ar putea fi o chestiune de săptămâni.

Având în vedere că erau în joc vieţi, ea spera să fie prima.

Înainte de a închide, Claudia a glumit că aceasta era prima dată când Harvath îi cerea o favoare care nu implica punerea vieţii ei în pericol. Deşi nu era tocmai uşor să convingă o bancă elveţiană să se despartă de registrele sale, era cu siguranţă mai uşor decât să te împuşte cineva.

Gluma îl făcuse pe Harvath să zâmbească. Claudia era o femeie bună. De asemenea, îl cunoştea suficient de bine încât să nu fie surprinsă când i-a spus că avea nevoie de o a doua favoare şi că aceasta urma să fie puţin mai periculoasă decât călătoria ei la bancă.

Cu cea mai mare parte a operaţiunii elveţiene încredinţată Claudiei şi un mic procent Trolului, Harvath se îndreptase spre un aeroport privat din afara oraşului São Paulo pentru a-şi întâlni avionul.

În tot acest timp, s-a luptat cu un sentiment foarte rău în timp ce îşi făcea o imagine despre cine ar putea fi în spatele lui Philippe Roussard. Desigur, exista posibilitatea foarte reală ca Roussard să fi avut acces la contul mamei sale de la Wegelin & Company, dar asta nu ar fi explicat cine îl scosese din Guantanamo. Nu era vorba doar de asta. Mai era şi altcineva implicat.

Trolul se gândise exact la acelaşi lucru, dar concluzia lor comună era imposibilă. Harvath fusese acolo în noaptea în care Adara Nidal fusese ucisă şi o văzuse murind.

Capitolul 102 Deşi Harvath călătorea cu paşaportul său german ca Hans Brauner şi putea merge oriunde în lume dorea, fusese marcat ca trădător, ceea ce îl făcea un om fără ţară şi, ceea ce era şi mai rău, nu avea absolut nicio idee unde ar fi trebuit să meargă.

În numărătoarea inversă a lui Roussard, găleata de sânge ar fi putut fi destinată ultimelor două plăgi, dar Harvath se îndoia de asta. Avea o presimţire foarte proastă că mai era încă un atac de făcut şi că acesta va reprezenta ciuma în care apele s-au transformat în sânge.

Harvath a încercat să treacă în revistă toţi oamenii pe care îi cunoştea şi care trăiau pe apă sau în apropierea ei. Crescuse în California, petrecuse o perioadă semnificativă de timp în Marină şi trăise pe Coasta de Est în ultimii ani; lista era lungă. A fost atât de mult timp, de fapt, încât Harvath nu a putut să ţină evidenţa tuturor numelor în mintea lui şi a trebuit să găsească un pix şi o hârtie pentru a le scrie pe toate.

Era o sarcină fără speranţă. Nu se putea şti unde avea să lovească Roussard în continuare. Instalaţia echipei de schi a Statelor Unite din Park City şi Bucket of Blood din Virginia Beach erau aproape la fel de întâmplătoare ca Carolyn Leonard, Kate Palmer, Emily Hawkins şi câinele său. Toate erau semnificative pentru el, dar nu erau persoane sau locuri în care ar fi anticipat vreodată că va fi atacat.

După ce avionul a coborât pe Aeroportul Intercontinental din Houston şi Harvath a trecut de controlul paşapoartelor şi de vamă, s-a îndreptat spre centrul de afaceri al aviaţiei private.

Primul lucru pe care l-a făcut, după ce şi-a construit straturile de servere proxy, a fost să-şi conecteze căştile şi să dea telefoane la spital. Echipele de securitate ale lui Finney erau încă pe poziţii, iar Harvath a vorbit cu căpitanii lor. Ron Parker le informase pe fiecare dintre ele despre atacul eşuat din Virginia Beach.

Ca măsură de precauţie, echipa care o supraveghea pe mama lui Harvath a mutat-o pe aceasta într-o altă cameră, care nu dădea spre stradă. Din perspectiva unei maşini capcană, Tracy era deja protejat.

Harvath a vorbit cu tatăl ei, care i-a spus că au făcut teste suplimentare şi că rezultatele nu erau bune.

Noul EEG sugera o scădere în continuare a activităţii cerebrale, iar ei încercaseră să o deconecteze de la ventilator fără succes. Tracy încă nu era în stare să respire singură. Aceasta avea un dublu dezavantaj, deoarece nu numai că nu putea să respire singură, dar atâta timp cât era conectată la un ventilator, nu exista încă nicio modalitate de a efectua un RMN complet pentru a căuta cauza exactă a comei şi adevărata amploare a leziunilor.

În vocea lui Bill Hastings se simţea un ton de fatalism care nu i-a plăcut lui Harvath. „Nu este ceea ce şi-ar fi dorit Tracy”, a spus el. „Toate aceste tuburi şi fire. Ventilatorul. Vă amintiţi de Terri Schiavo?” Bill a întrebat. „Vorbisem odată despre ea, iar Tracy ne-a spus că nu ar fi vrut să trăiască aşa.”

Bill şi Barbara Hastings erau părinţii lui Tracy şi rudele ei cele mai apropiate, aşa că asta le dădea puterea de a lua decizii medicale în numele lui Tracy, dar părea că se gândeau să arunce prosopul.

Atâta timp cât Tracy era în viaţă, mai exista încă speranţa că ar putea supravieţui, iar Harvath le-a spus acest lucru.

Bill Hastings nu era la fel de optimist. „Dacă ai fi vorbit cu doctorii, Scot. Neurologii. Dacă ai fi auzit ce au avut de spus, poate că ai fi gândit altfel.”

Omul nu trebuia să o spună. Harvath ştia că el şi soţia lui se gândeau serios să-şi deconecteze fiica de la aparate. Le-a cerut să nu facă nimic până când nu se poate întoarce şi să fie acolo. Părea o cerere rezonabilă. Deşi el şi Tracy nu erau împreună de mult timp, relaţia lor era intens apropiată şi dedicată.

Răspunsul bătrânului Hastings l-a luat pe Harvath complet pe nepregătite. „Scot, eşti un om bun. Ştim că ai ţinut la Tracy, dar Barbara şi cu mine considerăm că aceasta este o decizie de familie.”

Îndatorată? Vorbeau despre ea ca şi cum ar fi fost deja moartă. Imediat, Harvath a ştiut ce avea de făcut. Ar fi găsit o cale să intre în spital fără să fie prins. Trebuia să o facă. Trebuia să fie cu Tracy şi, mai important, trebuia să vorbească cu tatăl lui Tracy, de la bărbat la bărbat.

Harvath era gata să-şi alerteze piloţii să depună un plan de zbor spre D. C., când în contul său de gmail a apărut un e-mail care a schimbat totul.

Capitolul 103 Claudia găsise un judecător care avea ceva cu adevărat împotriva teroriştilor care se foloseau de conturi bancare elveţiene pentru a-şi finanţa acţiunile. Judecătorul s-a mişcat repede, acordându-i Claudiei tot ce a cerut.

Ataşat la e-mail era un istoric al tranzacţiilor pentru contul Wegelin & Company. Harvath l-a scanat, acordând o atenţie deosebită activităţii care avusese loc ulterior nopţii în care se presupunea că Adara Nidal fusese ucisă. Unul dintre primele lucruri pe care le-a observat a fost o serie de plăţi către ceva numit Dei Glicini e Ulivella din Florenţa.

Harvath a făcut o căutare pe Google şi a descoperit că Dei Glicini e Ulivella era un spital privat exclusivist. Avea o echipă de chirurgie plastică de elită, catalogată drept „una dintre cele mai bune” din Europa. Printre numeroasele lor specializări se număra tratamentul victimelor cu arsuri grave, inclusiv chirurgia reconstructivă, reabilitarea şi recuperarea.

Nu ştia cum reuşise, dar Adara Nidal supravieţuise cumva. Nu numai că reuşise să scape de la locul exploziei, dar reuşise să ajungă la cineva din cadrul aparatului de aplicare a legii italiene pentru a semna că unul dintre cadavrele carbonizate de la faţa locului este al ei. A fost un act de dispariţie elaborat, dar ea a reuşit. Harvath nu voia să creadă, dar dovada era chiar în faţa lui, iar el învăţase cu mult timp în urmă să nu subestimeze niciunul dintre teroriştii cu care se confrunta.

Trecând mai departe, la cele mai recente tranzacţii, a ajuns la ceva şi mai îngrijorător. Cu puţin timp înainte de fiecare dintre atacuri, banii fuseseră transferaţi la o bancă din apropiere. Harvath a scanat lista şi a bifat datele şi locaţiile tuturor atacurilor de până atunci – Bank of America din Washington, D. C.; California Bank & Trust din San Diego; Wells Fargo Bank din Salt Lake City, Utah; Washington Mutual

Bank din McLean, Virginia; Chase Bank din Hillsboro, Virginia; First Coastal Bank din Virginia Beach, Virginia; şi, în sfârşit, U. S. Bank din Lake Geneva, Wisconsin.

În timp ce piloţii îşi întocmeau planul de zbor şi pregăteau avionul pentru decolare, Harvath l-a contactat pe Ron Parker şi i-a dat instrucţiuni să trimită peste noapte obiectele pe care le lăsase la Elk Mountain la Abbey Resort din Fontana, Wisconsin .

După ce Parker a notat informaţiile, l-a întrebat pe Harvath cât mai trebuiau să rămână în Zurich avionul lui Finney şi cei doi piloţi ai săi. Finney avea un oaspete important pentru care avea nevoie de avion şi de echipajul acestuia.

Harvath i-a spus lui Parker să îi mulţumească din nou lui Finney în numele său şi să îl asigure că nu va mai avea nevoie de el prea mult timp.

Toate acestea făcuseră parte din cea de-a doua favoare pe care i-o ceruse Claudiei. Când Kevin McCauliff i-a trimis lui Harvath un e-mail de urmărire din afara NGA cu detalii suplimentare pe care le obţinuse despre faptul că Wegelin & Company era sursa banilor direcţionaţi către Brazilia, a inclus un avertisment. Deşi nu putea dovedi acest lucru, avea senzaţia că atât telefonul său, cât şi computerul de la serviciu erau monitorizate şi i-a sugerat lui Harvath să fie în gardă.

Pornind de la acel e-mail, Harvath a conceput un plan despre cum să fie în două locuri în acelaşi timp şi cum să facă să fie în avantajul său.

În ciuda discuţiei pe care o avusese în clubul de la ţară cu Jim Vaile, directorul Serviciului Central de Informaţii, nu-şi făcuse iluzii cu privire la ceea ce i se va întâmpla data viitoare când Morrell şi echipa sa îl vor prinde din urmă.

În cel mai bun caz, îl vor duce înapoi în custodie, iar dacă se va întâmpla asta, Harvath ştia că oamenii lui Morrell vor avea grijă ca el să nu scape. Şi, în cel mai rău caz, unul dintre oamenii lui Morrell l-ar fi împuşcat.

Oricare dintre ele l-ar fi scos din joc şi i-ar fi oferit lui Roussard un câmp deschis pentru a-şi termina ravagiile. Harvath nu putea lăsa să se întâmple asta. Din câte vedea, el era singura şansă pe care o aveau oamenii din viaţa lui. Preşedintele era împotmolit în blocaj şi, indiferent de promisiunile sale contrare, nu era capabil să-l oprească pe Roussard.

Morrell şi oamenii lui erau buni, iar Harvath se săturase să se uite peste umăr pentru ei. Trebuia să fie atraşi cu garda jos şi scoşi din joc. De aceea, Harvath îl determinase pe Tim Finney să-i trimită avionul gol la Zurich.

Harvath ştia că FAA urma să monitorizeze planurile de zbor ale avionului. După cuvântul de precauţie al lui Kevin McCauliff, părea singura cale de urmat. Dacă Morrell şi echipa lui ştiau despre contul Wegelin & Company şi dacă vedeau avionul lui Finney îndreptându-se spre Zurich, ar fi putut fi suficient pentru a-i face să creadă că Harvath se ocupa de asta.

Pentru a face momeala şi mai atractivă, Harvath a pus-o pe Claudia să-l înregistreze la un hotel din Zurich sub unul dintre pseudonimele sale din DHS, iar Trolul a stabilit o urmă electronică a cărţilor de credit în jurul oraşului care ar fi confirmat prezenţa lui. Deşi pseudonimele sale profesionale nu erau în niciun caz de notorietate publică, era convins că Morrell şi oamenii lui îl vor căuta pentru a apărea în reţea cu unul dintre ele. Era exact ceea ce ar fi făcut el în locul lor.

Ideea era să-l atragă pe Morrell şi echipa sa la hotel, unde soţul Claudiei, Horst, şi echipa sa tactică îi aşteptau pentru a-i lua în custodie.

Claudia îl asigurase că, în conformitate cu legile antiteroriste rigide ale Elveţiei, dacă vreunul dintre oamenii lui Morrell avea asupra sa arme de orice fel, putea să-i reţină pentru o perioadă destul de lungă de timp înainte de a depune vreo plângere. Singura piedică era că trebuia să-i prindă mai întâi.

Capitolul 104 CAMP PEARY, VIRGINIA Lui Rick Morrell nu-i plăcea nimic din toate astea. Îi căzuse chiar în braţe. A fost prea neglijent, mai ales pentru un tip ca Harvath, şi de aceea a decis să oprească totul.

Lăsându-şi echipa la pământ, a îndurat toate plângerile lor de rahat în timp ce îi punea să descarce avionul şi să-şi stivuiască echipamentul înapoi în cele două camioane pe care le folosiseră pentru a ajunge la pista de aterizare privată a CIA.

„Tot nu pricep”, a spus Mike Raymond în timp ce treceau de ultimul punct de control şi se îndreptau spre autostradă.

„Aproape că parcă nu vrei să-l prinzi pe tipul ăsta.”

„Dacă asta e ceea ce crezi, atunci eşti la fel de prost precum te crede Harvath”, răspunse Morrell.

„Despre ce vorbeşti?”

„Mă refer la faptul că Harvath a dispărut complet din reţea. Nimeni nu-l vede, nimeni nu aude de el şi apoi, dintr-o dată, bum-bum, apare din nou.”

„Corecţie”, a declarat Raymond. „Dintr-o dată intră în contact cu cineva pe care NSA îl are deja sub supraveghere. Aşa am obţinut pista noastră.”

Morrell s-a uitat la subordonatul său şi şi-a dat seama că va trebui să lege restul punctelor pentru el.

„Şi nu te deranjează că McCauliff a început să îşi cureţe din nou toate traseele de date şi că a pus Departamentul Apărării să facă o verificare a tuturor liniilor sale telefonice? S-ar putea să nu fi ştiut, când vorbea cu Harvath, că cineva îl spiona, dar şi-a dat seama destul de repede.”

„Eşti paranoic. Chiar dacă McCauliff ştia despre asta, nu a schimbat natura informaţiilor pe care i le-a dat lui Harvath.”

„Adică?”, a întrebat Morrell.

„Înseamnă că Harvath a fost scos din reţea pentru că s-a dus la pământ. „Nu a revenit până când nu a primit ceva util.”

„Şi faptul că a apărut din nou folosind unul dintre pseudonimele sale cunoscute de la DHS şi un card de credit nu te deranjează?”

Mike Raymond a ridicat din umeri. „Elveţia este al naibii de scumpă. Arată-mi un hotel care nu se aşteaptă să prezinţi un card de credit la check-in.”

„Ce zici de un hostel?”, s-a oferit Morrell. „Sau un Gästezimmer într-o casă privată? I-ar prinde bine un loc de campare. Ar putea chiar să agaţe o femeie neştiutoare şi să se cazeze la ea. Aceasta este tehnica de bază în materie de comerţ.”

„Sigur, poate, dar...”

„Ştie că supraveghem avionul prietenului său Finney”, a spus Morrell, continuând, „dar l-ar folosi oricum pentru a merge la Zurich? Eu nu cred asta. E o pistă prea bună.”

„Deci, aşa, pur şi simplu, tragi de priză?”

„Ascultă, problema lui Harvath a fost întotdeauna că se crede mai deştept decât toţi ceilalţi. I-ai citit singur geaca.”

„Cu toţii îi citim jacheta, dar dacă Harvath a pus totul la cale pentru că ştia că vei reacţiona aşa.”

Morrell a zâmbit. „E deştept, dar nu atât de deştept.”

Raymond a clătinat din cap. „Oricum ar fi, probabil că nu contează prea mult. Chiar dacă a fost în Zurich , are deja un avans faţă de noi. Am putea face călătoria doar ca să descoperim că a plecat deja de mult.”

„Acesta este şi unul dintre motivele pentru care m-am răzgândit”.

„Dar dacă vă înşelaţi?”.

„Şi Harvath chiar se află la Zurich?”, a întrebat Morrell.

Raymond a dat din cap.

„Dacă avionul lui Finney nu a fost o momeală şi Harvath a fost suficient de prost să-l folosească, încă îl putem urmări. Să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă.”

„Dar hotelul la care se presupune că s-a înregistrat Harvath?”.

„Am rezolvat deja această problemă”.

„Ai de gând să foloseşti o persoană de la agenţia de la ambasada noastră de acolo?” a întrebat Raymond.

„Nu. Inspectoratul a fost foarte clar. Acest lucru trebuie să fie ţinut absolut secret. Am un prieten; un fost ofiţer de poliţie care s-a pensionat şi s-a mutat la Copenhaga. El poate să meargă şi să verifice lucrurile pentru noi”.

„Vrei să spui acel vânzător de cărţi? Malone?”

„Da, îmi datorează o favoare. Poate fi la Zurich în câteva ore”, a răspuns Morrell.

„Şi ai încredere în el?”

„Complet. E un tip deştept. Ştie ce face.”

Raymond se uită la Morrell. „Şi dacă Malone sună şi spune că Harvath este într-adevăr în Zurich?”.

Morrell a luat-o în derâdere. „Vom sări de pe podul acela când vom ajunge la el. Personal, cred că avem şanse mult mai mari ca Harvath să apară aici, în State, decât în străinătate.”

„Sper că ai dreptate.”

„Ai încredere în mine”, a răspuns Morrell. „Când vine vorba de Harvath, ştiu exact despre ce vorbesc.”

Capitolul 105 FONTANA, WISCONSIN Cunoscut drept „ Hamptons of the Midwest”, Lacul Geneva şi cele câteva oraşe şi sate de staţiune care îi înconjurau apele cristaline, alimentate de izvoare, erau un paradis al turiştilor. Erau plimbări cu barca, navigaţie, înot, drumeţii, pescuit, cumpărături şi un golf uimitor.

Treizeci şi şase de găuri plus masa de prânz era ceea ce Harvath le oferise piloţilor săi atunci când îi rezervase la Abbey Resort împreună cu el însuşi şi îl întrebase dacă putea folosi în schimb maşina lor de închiriat.

Piloţii au fost mai mult decât fericiţi să se conformeze. Deşi aveau o diurnă acceptabilă, partea cu statul degeaba şi aşteptarea unui client din munca lor era, de obicei, cea mai proastă parte. Aceştia nu aveau întotdeauna posibilitatea de a se caza într-o staţiune de calibrul celei de la Abbey şi de a beneficia de treizeci şi şase de găuri de golf şi de un prânz pe deasupra.

Aranjamentul a funcţionat bine şi pentru Harvath. Nu voia să lase pe nimeni să ştie unde se afla, iar dacă îşi folosea actele de identitate sau cărţile de credit reale, oricine l-ar fi căutat ar fi ştiut imediat unde se afla. Şi oricât de util era pseudonimul Hans Brauner, acesta nu venea cu permis de conducere.

Bineînţeles că Harvath ar fi putut fura o maşină, dar într-o comunitate atât de mică asta ar fi fost ceva ce ar fi făcut doar dacă ar fi fost disperat.

Nunta şi recepţia lui Meg aveau loc poimâine şi urmau să se desfăşoare la Lake Geneva Country Club. Clubul, sau LGCC, cum era numit în mod obişnuit, se afla pe malul sud-estic al lacului. Era un cadru idilic pentru o nuntă.

Ceea ce Harvath nu-şi putea da seama, însă, era cum avea Roussard de gând să învârtă ultima ciumă şi să facă apele să se înroşească de sânge. Cu preşedintele prezent, securitatea urma să fie mai mult decât

strictă. De fapt, oricât de mult şi-ar fi dorit Harvath să meargă să arunce o privire la LGCC şi la măsurile de securitate pe care le pusese în aplicare Serviciul Secret, ştia că era inutil. El fusese şeful echipei prezidenţiale de avansare. Clubul ar fi fost închis mai bine decât Fort Knox.

Nici măcar să intre prin apă nu se punea problema.

Oricât de plictisitoare ar fi fost munca de a sta de pază într-o locaţie înainte de o vizită prezidenţială, ofiţerii de poliţie locali, statali şi federali care se aflau acolo chiar acum îşi luau slujba foarte în serios. Nimeni nu voia să i se întâmple ceva preşedintelui, mai ales în timpul serviciului său. Harvath ştia asta din prima sursă, şi o ştia pe calea cea mai grea, pentru că i se întâmplase odată.

Cu cât Harvath se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult avea sens să vizeze nunta lui Meg. Roussard ar fi primit o mulţime de bani pentru banii lui. Nu numai că ar putea câştiga faimă şi notorietate internaţională pentru atac, dar ucigaşul ar putea, de asemenea, să facă rău altor persoane foarte importante pentru Harvath. Trebuia să fie ceva ce Harvath putea face pentru a-l opri.

Dar mai întâi, trebuia să înţeleagă care era jocul lui pentru Lacul Geneva şi nunta lui Meg. Avea acces la mai mulţi oameni? Şi, la fel de important, întrucât aceasta era ultima ciumă şi părea să-l implice şi pe preşedinte, oare mama lui, Adara, ar fi apărut?

Cu plăţile făcute recent din contul ei din Elveţia către spitalul privat de tratare a arsurilor din Italia , Harvath se îndoia de acest lucru. Dacă Adara ar fi fost în stare să o facă, ea ar fi fost cea care îl vâna, nu fiul ei. Harvath şi Adara aveau să aibă parte de ultimul lor dans destul de curând, dar înainte de asta, trebuia să-l oprească pe Roussard o dată pentru totdeauna.

Întrebările de bază: ce, de ce, unde, când şi cum îi treceau prin minte lui Harvath în timp ce încerca să pună piesele cap la cap.

Ceea ce era atacul în sine. De ce era ceva ce Harvath încercase să înţeleagă, dar nu putea, cel puţin nu sută la sută. Adara Nidal voia să se răzbune pentru că Harvath îi zădărnicise planurile de a declanşa un război sfânt musulman cu Israelul , şi se folosea de fiul ei pentru a se răzbuna. Asta era tot ce putea să facă Harvath din asta.

Unde era Lake Geneva Country Club şi când era cândva în timpul nunţii sau recepţiei lui Meg.

Nunta ei urma să fie unul dintre evenimentele sociale ale anului. Lista ei de invitaţi se citea, fără îndoială, ca un Who's Who al elitei din Chicago. Cei bogaţi, cei frumoşi şi cei puternici vor fi cu toţii acolo. În plus, atât primarul oraşului Chicago, cât şi preşedintele Statelor Unite urmau să fie prezenţi. Dacă ar fi avut succes, atacul lui Roussard ar fi ţinut prima pagină a ziarelor şi ar fi fost resimţit în întreaga lume.

Harvath îşi dăduse seama de patru din cele cinci criterii pentru oprirea atacului lui Roussard. Avea ce, o bună parte din de ce, precum şi unde şi când. Tot ce trebuia să facă acum era să descopere „cum”.

Capitolul 106 Era o seară perfectă. Temperatura era în jur de şaptezeci de grade, toate stelele erau stinse, iar o briză uşoară sufla dinspre lac.

Prietena şi vecina de alături a lui Meg Cassidy, Jean Stevens, îşi deschisese toate uşile şi ferestrele. Nu era genul de noapte pe care să o iroseşti închizându-te în cabană şi dând drumul la aerul condiţionat.

Fuseseră binecuvântaţi cu o vară indiană uimitoare.

Nu se ştia cât avea să mai dureze şi Jean Stevens intenţiona să stoarcă până la ultima picătură de plăcere din acest anotimp înainte de a se întoarce în suburbiile din Chicago şi la o altă iarnă interminabilă din Chicago.

Umplându-şi din nou paharul cu cuburi de gheaţă în formă de velier, şi-a turnat încă o vodcă tonică. În timp ce se întorcea să iasă înapoi pe verandă, a tras cea mai mare sperietură din viaţa ei.

Înainte de a putea ţipa, silueta care stătea în faţa ei şi-a pus mâna peste gura ei.

Avertizând-o să nu scoată niciun sunet, bărbatul a stins luminile şi a condus-o spre unul dintre scaunele de la masa de mic dejun.

„Ce naiba faci?”, a întrebat ea când Harvath şi-a luat mâna de pe gura ei şi a lăsat-o să se aşeze.

„Aproape că mi-ai provocat un atac de cord.”

„Surpriză”, a răspuns Harvath în timp ce şi-a scos un scaun şi s-a aşezat.

„Surpriza are dreptate. Ce cauţi aici? Meg mi-a spus că nu ai răspuns niciodată la invitaţie pentru nuntă. Habar n-avea dacă vii sau nu. E mai degrabă o formă proastă să nu răspunzi, să ştii, mai ales când Meg a fost destul de mare să te invite. Doar pentru că voi doi nu v-aţi înţeles, nu e un motiv să nu fii politicoasă. Aşteaptă o secundă, a spus ea făcând o pauză. „Unde sunt manierele mele?

Vino aici şi îmbrăţişează-mă.”

Harvath s-a ridicat în picioare şi a îmbrăţişat-o. Jean nu se schimbase deloc. Meg îi spusese întotdeauna că mătuşa Mame se întâlnea cu Lily Pulitzer. Era un personaj cald şi simpatic. Era evident de ce ea şi Meg deveniseră prietene atât de apropiate. Să o cunoşti pe Jean Stevens însemna să o iubeşti.

„Deci eşti aici ca s-o convingi pe Meg să renunţe la măgarul ăla cu care se mărită şi să fugă cu tine?”

„Todd nu e chiar atât de rău, Jean”, a răspuns Harvath.

„Pe naiba nu este”, a spus Stevens în timp ce se ridica să-i pregătească o băutură lui Harvath. „Este manipulator, stăpân pe sine, autoritar...” „Şi este, de asemenea, bărbatul pe care l-a ales pentru a-şi petrece restul vieţii cu el”, a declarat Harvath în timp ce a ridicat mâna şi i-a făcut semn lui Jean să se întoarcă de la bar.

„Atunci nu eşti aici ca să o convingi să se mărite cu tine în schimb”, a răspuns ea categoric în timp ce îşi reia locul.

„Mă tem că nu.”

„Păcat; voi doi eraţi buni împreună.”

„Vreau să-mi faci o favoare, te rog”, a spus Harvath, schimbând subiectul.

„Spune-i tu cum vrei, dragă”, a răspuns Jean. Încheietura mâinii ei brăzdată zornăia în timp ce îl bătea pe genunchi.

Harvath a scos un plic din buzunar. „Vreau să îi dai asta”.

Jean Stevens şi-a arcuit sprânceana stângă. „Simt posibilitatea unor artificii de ultimă oră aici”, a spus ea zâmbind. Întinzând mâna spre telefonul fără fir din spatele ei, a adăugat: „De ce să nu o sun? Sunt sigur că îşi smulge părul din cap cu toate detaliile de ultim moment, dar cred că ar putea găsi un minut sau două pentru a veni să o salute. Văzându-te pe tine, poate că şi-ar reveni.”

Harvath şi-a pus mâna peste cea a ei şi a coborât telefonul pe masă. „Este complicat”.

„Majoritatea lucrurilor în viaţă sunt, dragă. Ascultă, voi face daiquiris şi voi două puteţi vorbi. Nici măcar nu trebuie să fiu aici. Pot să fac o plimbare, dacă vrei. Probabil că ar fi mai bine dacă aţi fi singuri oricum.”

Harvath nu s-a putut abţine să nu zâmbească. Nu cunoscuse pe nimeni care să fi avut mai multe intenţii bune decât Jean. „Prin complicat, mă refer la profesional, Jean. Nu personal. N-ar trebui să fiu aici.”

„Dacă îţi faci griji pentru Todd...”

De data asta Harvath a râs. „Nu, nu-mi fac griji pentru Todd, crede-mă.”

„Chestii de pelerină şi pumnal, nu?”, a răspuns ea cu un clinchet conspirativ.

„Într-un fel. Ascultă, nimeni nu trebuie să ştie că sunt aici. Meg nu ştie încă şi asta trebuie să rămână foarte discret.

Pot să am încredere în tine?”

„Dragă, nimeni nu păstrează un secret ca mine. Buzele mele sunt pecetluite”, a spus ea, acceptând plicul. „Consideră că s-a făcut. Acum, ce zici de ceva de mâncare?”

„Îmi pare rău”, a răspuns Harvath în timp ce se ridica. „Nu pot să rămân.”

„Ei bine, dacă tot suntem amândoi singuri, ce zici să fii partenera mea la cina de repetiţie de mâine seară? Ar trebui să fie destul de şic. Suntem luaţi de pe doc la cinci şi jumătate pentru o mică croazieră cu cocktailuri şi apoi mergem la club pentru cină.”

„Şi eu trebuie să spun nu”, a răspuns Harvath, clătinând din cap.

Jean s-a uitat fix la el. „Dragă, pot să te întreb ceva?”

Harvath îşi forţase deja norocul, apropiindu-se la mai puţin de treizeci de metri de locuinţa lui Meg şi de detaşamentul Serviciului Secret desemnat să o supravegheze. „Bine”, a recunoscut el, „o întrebare”.

„Eşti fericită? Vreau să spun sincer fericită.”

Întrebarea era chintesenţa lui Jean Stevens, cu capul pe umeri, dar tot l-a luat prin surprindere.

„Ce vrei să spui?”

„La ce crezi că mă refer? Este o întrebare simplă. Eşti fericit?”

„Cred că ar depinde de modul în care defineşti fericirea”, a spus Harvath, nerăbdător să se pună în mişcare şi, de asemenea, poate puţin incomodat de modul în care femeia în faţa căreia stătea a avut întotdeauna o abilitate atât de stranie de a citi oamenii.

„A fi fericit se reduce la trei lucruri. Ceva de făcut. Cineva pe care să îl iubeşti. Şi ceva care să te bucuri cu nerăbdare.”

Ea nu a mai spus nimic. În timp ce cuvintele ei atârnau în aer, ea l-a studiat. El şi Meg se simţeau bine împreună.

Harvath era un tip grozav şi îi amintea lui Jean foarte mult de soţul ei, puternic, chipeş şi extrem de bun cu oamenii la care ţinea. Era al naibii de păcat că lucrurile nu funcţionaseră între el şi Meg.

Harvath a stat acolo câteva clipe, tăcerea incomodă crescând între ei. În cele din urmă, s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz. „Mulţumesc că i-ai transmis biletul meu lui Meg”, a spus el, apoi a plecat.

Capitolul 107 Philippe Roussard stătea la capătul digului său privat şi privea peste lacul întunecat. Închizând ochii, a simţit briza care se mişca în jurul lui. De undeva din depărtare, a auzit un cor de drize de pânze care se ciocneau de catargele de aluminiu, în timp ce ambarcaţiunile se legănau în sus şi în jos la ancorare.

Roussard vorbise din nou cu supraveghetorul său şi, din nou, conversaţia se terminase prost. Se certaseră în legătură cu atacul ratat de la barul din Virginia Beach.

Responsabilul său îl învinovăţea pentru eşecul său, pentru că el fusese cel care schimbase planul în ultima clipă. Rulota era exagerată, la fel ca şi cantitatea de motorină şi de îngrăşământ. Roussard ar fi trebuit să rămână la camionul cu o cantitate mai mică de marfă conţinută în bancheta închisă. Dacă ar fi procedat conform instrucţiunilor primite, totul ar fi fost un succes.

De asemenea, cei doi erau încă în dezacord cu privire la modul în care urma să se desfăşoare ultimul atac al ciumei, precum şi cu privire la modul în care Scot Harvath trebuia ucis după aceea.

Roussard se săturase să se certe. El era pe teren şi urma să ia deciziile aşa cum considera necesar. Avea un mijloc de a ieşi din ţară odată ce îşi încheia treaba şi, de asemenea, avea destui bani în acest moment pentru a termina treaba. Certurile neîncetate erau contraproductive.

Simplul adevăr era că erau străini unul de celălalt. Trecuse prea mult timp, iar sângele singur nu era suficient pentru a umple prăpastia dintre ei.

Roussard a deschis ochii şi şi-a aprins încă o ţigară. Ştia că avea să facă exact ceea ce îşi dorea. Ultimul atac avea să fie dramatic. Va fi înfiorător în îndrăzneala sa şi un final potrivit pentru tot ceea ce îl precedase.

A tras un fum lung şi s-a gândit unde se va duce când totul se va termina. În existenţa sa de zi cu zi în Irak şi apoi în timpul încarcerării sale absolut fără speranţă la Guantanamo, nu se gândise niciodată prea mult dincolo de următoarea oră, cu atât mai puţin de următoarea zi, săptămână, lună sau chiar an, dar acest lucru începea să se schimbe în interiorul său. Vedea valoarea pregătirii pentru viitor, a stabilirii unor obiective pentru sine.

Simţise gustul unei munci de teren reale şi îi plăcuse. Nu se temea de capturare, deşi era suficient de inteligent pentru a-şi da seama că zilele lui în America erau numărate. Trebuia să plece curând, dar nu înainte de încoronarea sa.

Ridicându-şi binoclul de vedere pe timp de noapte la ochi, a aruncat o ultimă privire asupra ţintei sale, apoi a urcat pe doc şi s-a retras la cabana sa închiriată. Era timpul să se culce. Mâine avea să fie o zi foarte ocupată.

Capitolul 108 Deşi faptul că îi ceruse lui Gary Lawlor să aranjeze o escortă specială de securitate pentru Meg fusese un lucru corect, nu făcuse decât să-i îngreuneze munca lui Harvath.

Trebuia să vorbească cu Meg faţă în faţă, iar întâlnirea cu ea în plină zi ieşea din discuţie. I-ar fi fost prea greu să se scuture de detalii.

Să-i piardă noaptea, după ce ei deja credeau că se culcase, era ceva ce Meg putea reuşi.

Harvath s-a aşezat în spatele Gordy's Boathouse, unul dintre cele mai populare baruri de pe malul apei din Fontana, şi s-a uitat pentru a cincea oară la ceas. A încercat să calculeze cât timp ar fi trebuit să îi ia lui Jean Stevens să îi dea biletul lui Meg şi apoi lui Meg să iasă din casă şi să meargă pe vechiul trotuar indian de-a lungul malului lacului până la Gordy's.

Barul era plin de tineri, bogaţi şi arătoşi care făceau din Lacul Geneva locul lor de joacă de vară. Un DJ învârtea discuri în timp ce strobi strălucitori de lumină colorată tăiau cuţitul pe ringul de dans.

În timp ce se uita, Harvath şi-a amintit de momentele frumoase pe care el şi Meg le avuseseră aici. Încă privea mulţimea de oameni care dansau când a simţit o mână, o mână de bărbat, căzându-i pe umăr.

O căutase pe Meg şi, deşi observase în viziunea sa periferică apropierea bărbatului, nu-i acordase prea multă atenţie. Ca să fiu sincer, el nu era atât de remarcabil. Abia când logodnicul lui Meg, Todd Kirkland, l-a atins efectiv, Harvath şi-a dat seama cine era.

„Trebuie să vorbim”, a spus Kirkland.

„În legătură cu ce?”, a întrebat Harvath, deşi ştia de ce se afla bărbatul acolo.

Logodnicul lui Meg a ridicat biletul pe care Harvath i-l dăduse lui Jean Stevens şi a spus: „Asta”.

S-au îndepărtat de ringul de dans spre partea din faţă a barului, unde au găsit o masă proaspăt eliberată şi s-au aşezat.

„Vrei să-mi spui despre ce este vorba?”, a întrebat Kirkland, fluturând biletul în faţa lui Harvath.

Harvath l-a ignorat în timp ce o chelneriţă se apropia. Ridicând paharele de vin goale de la masă şi înmânându-i-le, a rugat-o pe chelneriţă să le aducă două beri.

În clipa în care ea s-a îndepărtat, Kirkland s-a apucat din nou de treabă.

„Cine naiba te crezi? Crezi că poţi pur şi simplu...”

Oricât de mult ar fi încercat Harvath să ia calea cea bună cu Jean Stevens, aceasta avusese dreptate. Kirkland era un măgar. Era arogant şi nepoliticos, ceea ce, fără îndoială, provenea dintr-un profund sentiment de nesiguranţă. Harvath nu ştia de ce trebuia să fie nesigur pe el.

Făcuse o grămadă de bani ca trader de mărfuri, iar aspectul său nu era chiar atât de rău, mai ales după ce se presupunea că îşi operase nasul, ochii, urechile şi bărbia de către unul dintre cei mai buni chirurgi plasticieni din Chicago.

În ciuda defectelor lui, Meg găsise în el ceva ce-i plăcea. Dacă era într-adevăr manipulator, stăpân pe sine şi autoritar, asta era problema lui Meg. Nimeni nu o forţa să se mărite cu el.

Nici pe Harvath nu-l forţase nimeni să-şi saboteze relaţia cu ea şi, în timp ce stătea de cealaltă parte a mesei cu bărbatul cu care urma să se căsătorească în mai puţin de patruzeci şi opt de ore, nu se putea abţine să nu se întrebe ce anume vedea ea la el.

„O să-mi explici scrisoarea asta chiar acum”, a afirmat Kirkland, atrăgându-l pe Harvath cu gândul la problema în cauză. „Ce naiba încerci să faci?”

„Nimeni nu încearcă să facă nimic, Todd”, spuse Harvath cu calm.

„Pe naiba că nu o faci”, a răspuns el. „Eşti în cârdăşie cu târfa aia nebună care locuieşte alături, nu-i aşa?

Mereu îi pune întrebări lui Meg despre tine, mai ales când sunt prin preajmă şi...”

„Todd, Jean Stevens şi cu mine nu suntem în cârdăşie în nimic.”

„Serios? Atunci cum de a ajuns să aibă scrisoarea asta pentru Meg? Ţine minte că e cam greu să negi că tu ai trimis-o când stăteai exact unde scria în scrisoare că vei fi.”

„Nu neg nimic. Trebuia să vorbesc cu Meg, răspunse Harvath.

„Şi n-ai putut s-o faci la telefon?”

Chelneriţa se întorsese şi Harvath a aşteptat ca ea să le aşeze berile înainte de a-i răspunde lui Kirkland. „Nu. Trebuie să vorbesc cu Meg în persoană.”

„În legătură cu ce? Faptul că încă mai ai sentimente pentru ea? Dacă aşa stau lucrurile, pot să-ţi spun cu certitudine absolută că ea este sută la sută zece la sută peste tine, amice.”

Harvath ura când oamenii îi spuneau „amice”, mai ales ticăloşii ignoranţi care nu numai că nu erau cu siguranţă amicii lui, dar nici nu ştiau despre ce naiba vorbeau. „Presupun că Meg nu ştie despre biletul meu?”, a spus Harvath, încercând să menţină conversaţia pe un ton echilibrat.

„Nu, şi nici nu o va face, din punctul meu de vedere.”

Harvath ura să fie la înălţime. A luat o înghiţitură lungă de bere şi a încercat să-şi păstreze calmul. În cele din urmă, a spus: „Am motive să cred că Meg este în pericol”.

„De aceea aţi pus serviciile secrete să o protejeze, nu-i aşa?”.

„Da, dar...”

„Da, pe naiba”, a scuipat Kirkland. „Ai făcut-o doar pentru a-ţi încorda muşchii şi m-am cam săturat de asta. De fiecare dată când mă întorc, trebuie să-mi amintesc de tine. „Se opreşte aici, chiar acum.”

Harvath a trebuit să-şi spună să slăbească strânsoarea pe care o avea în jurul paharului de bere înainte de a-l sparge. „Nu transforma asta într-un meci de bătaie cu mine, Todd. Asta e o ameninţare serioasă.”

„Atunci de ce nu vorbeşti cu Serviciile Secrete despre asta?”

Bărbatul avea într-adevăr dreptate, iar Harvath ura să i-o recunoască. „Pentru că nu cunoaştem încă natura exactă a ameninţării.”

„Noi? Cine suntem noi? DHS? FBI? CIA?”

Când Harvath nu a răspuns, Kirkland a replicat: „Vezi, nu credeam asta. Totul este despre tine. Tu şi Meg... cel puţin în mintea ta. Dar am veşti pentru tine. Nu mai există tu şi Meg, nu mai există. S-a terminat. Aşa că stai naibii departe de noi”, a adăugat el în timp ce se ridica şi îşi împingea scaunul.

Harvath a împins scaunul înapoi cu piciorul pentru ca Kirkland să se aşeze la loc. „Nu mai fi atât de nesimţit. Sunt aici pentru că există o ameninţare credibilă. Tipul ăsta vorbeşte serios şi va trage la nunta voastră”.

Logodnicul lui Meg nu era interesat să se aşeze. „Ceva îmi spune că, având în vedere că preşedintele participă la nunta noastră, dacă ar exista o ameninţare reală credibilă, ai lucra cu Serviciile Secrete pentru a o opri, nu ai încerca să te întâlneşti cu soţia mea în miez de noapte într-un bar.”

Kirkland a scos o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel şi a aruncat-o pe masă. „Şi ca să ştii, singurul motiv pentru care Meg ţi-a trimis o invitaţie la nunta noastră a fost pentru că voia să-ţi arate că şi-a văzut de viaţa ei. Poate ar trebui să te gândeşti să faci acelaşi lucru.”

Capitolul 109 Todd Kirkland s-a urcat înapoi în Bentley-ul său Azure simţindu-se al naibii de bine în pielea lui. Îşi dorise mult timp să-l certe pe nemernicul ăla de Harvath o dată pentru totdeauna şi o făcuse. O greutate uriaşă îi fusese luată de pe umeri.

Lăsând jos plafonul Azurei, a ajustat oglinda retrovizoare şi şi-a zâmbit.

Harvath fusese singurul lucru din ziua nunţii sale care îl deranjase cu adevărat. Se certase în repetate rânduri cu Meg în legătură cu motivele pentru care îl invitase, dar nimic din toate astea nu mai conta acum. Bazându-se pe expresia de pe faţa lui Harvath când îl certase, Kirkland se îndoia că ar fi avut curajul să apară la ceremonie. Cu Harvath eliminat din peisaj, se putea concentra să se bucure de restul weekend-ului şi de restul vieţii sale alături de Meg Cassidy. La urma urmei, câştigase. El o avea pe Meg şi Harvath nu. La asta se reducea totul.

Kirkland a ieşit din parcare şi a virat spre sudul Lake Shore Drive pentru o scurtă plimbare înapoi la cabana lui Meg. În timp ce se gândea la cât de bine o avea, a simţit că ceva îl rodea. A încercat să-şi alunge gândul din minte, dar acesta refuza să dispară.

Şi dacă Harvath spunea adevărul?

Kirkland nu a ştiut niciodată cu adevărat cu ce se ocupa Harvath în afară de faptul că era angajat al DHS şi că Meg nu putea vorbi despre asta. Era unul dintre acele secrete pe care ea le împărtăşea cu fostul ei iubit şi care îl ardea cu adevărat.

Ar putea exista o ameninţare de care serviciile secrete nu erau conştiente? Ar putea fi Meg în pericol mai mare decât ştia cineva?

Când a ajuns la ieşirea spre cabana lui Meg, Todd Kirkland a decis că ar fi în interesul tuturor dacă ar avea o mică discuţie cu agenţii Serviciului Secret care stăteau de pază afară.

O oră şi jumătate mai târziu, telefonul mobil al lui Rick Morrell a sunat.

După ce a notat toate informaţiile, i-a alertat pe membrii echipei sale Omega. Îl localizaseră pe Harvath.

El se afla în Wisconsin.

Capitolul 110 Când camionul Federal Express s-a oprit sub porte cocherele Abbey Resort, Harvath era pregătit şi îl aştepta.

Prezentându-şi legitimaţia de Hans Brauner, a semnat pentru pachetul său şi i-a dat valetului biletul pentru maşina de închiriat a piloţilor.

Pornind sistemul de navigaţie de la bordul maşinii, a introdus adresa U. S. Bank din Lake Geneva şi a pornit la drum.

Şi-a scos pistolul tactic compact Heckler & Koch USP, cuţitul Benchmade, BlackBerry-ul, precum şi legitimaţia DHS şi două încărcătoare de muniţie de rezervă pe care Ron Parker le aruncase din politeţe, apoi a aruncat cutia goală de la Fed Ex pe bancheta din spate. În timp ce conducea, s-a întrebat la ce naiba se gândise când încercase să stabilească o întâlnire cu Meg.

Ce ar fi putut să realizeze? Spera el că ea îşi va anula nunta? Sau spera că, cumva, ea va vorbi cu preşedintele în numele lui şi totul se va rezolva?

În timp ce răspunsurile îi treceau prin minte, ştia că niciunul dintre ele nu era corect. Ceea ce voia să facă era să o avertizeze.

Harvath voia să-i ofere lui Meg şansa pe care Tracy, mama lui şi toate celelalte victime ale lui Roussard nu o avuseseră.

Dar era mai mult decât atât. Privind adânc în sine, Harvath a descoperit că ceea ce îşi dorea mai mult decât orice altceva era să atenueze sentimentul de vinovăţie pe care îl simţea că încă nu reuşise să-l oprească pe Roussard. Dacă i se întâmpla ceva lui Meg, cel puţin ar fi ştiut că o avertizase. Ce porcărie.

Indiferent de ceea ce îi spunea sau nu îi spunea lui Meg Cassidy, dacă i se întâmpla ceva, ar fi căzut direct pe umerii lui, şi ştia că vina lui ar fi fost la fel de mare ca şi vina pe care o purta pentru ceea ce i se întâmplase lui Tracy Hastings.

În acest moment, el era singura persoană care îl putea opri pe Roussard.

Acestea fiind spuse, nu însemna că Serviciul Secret nu trebuia să nu fie la curent cu ceea ce descoperise el. Todd Kirkland avusese dreptate în privinţa asta, iar Harvath îl contactase pe Gary Lawlor şi îl pusese la curent.

Gary avea grijă ca Serviciul Secret să fie informat, dar Harvath ştia că nu puteau face prea multe cu informaţia.

Harvath i-a trimis prin e-mail lui Lawlor dosarul complet pe care îl avea despre Philippe Roussard, inclusiv fotografiile. Avea încredere în şeful său că o va scana şi îi va transmite toate detaliile pertinente. Serviciile Secrete aveau să se asigure că toţi agenţii lor aveau asupra lor fotografiile lui Roussard.

Serviciile Secrete, la rândul lor, urmau să ceară contactelor lor din cadrul forţelor de ordine locale şi de stat să fie cu ochii pe el. Dar acolo se va sfârşi totul. Dacă vreunul dintre ei dădea peste Roussard, cel mai probabil nu ar fi fost până când ar fi fost prea târziu.

Poliţiştii avuseseră noroc cu Roussard în Virginia Beach. Harvath se îndoia că se va întâmpla din nou.

Capitolul 111 Sucursala din Lake Geneva a U. S. Bank era situată pe malul estic al lacului, în oraşul Lake Geneva, lângă intersecţia străzilor Geneva şi Center.

Având asupra sa un plic simplu de manila, Harvath a intrat în bancă, şi-a prezentat legitimaţia DHS unuia dintre ofiţerii de credite şi a cerut să vorbească cu directorul sucursalei.

A fost condus într-un birou privat, unde se afla o femeie atrăgătoare, în vârstă de vreo patruzeci de ani, care s-a prezentat ca Peggy Evans.

„Cu ce putem fi de folos Departamentului de Securitate Internă?”, a întrebat ea după ce vizitatorul ei s-a aşezat şi a terminat de verificat legitimaţia lui.

Harvath a băgat mâna în plicul său şi a scos pozele lui Philippe Roussard pe care le tipărise la centrul de afaceri al hotelului său. „Îl recunoaşteţi pe acest om?”, a spus acesta în timp ce i le înmâna lui Evans.

Femeia le-a studiat timp de câteva minute şi apoi a întrebat: „Cu ce se referă?”.

„Bărbatul din aceste fotografii este un terorist căutat. Avem înregistrări care indică faptul că a primit fonduri prin transfer bancar la această bancă în urmă cu două zile.”

„Sugerezi că banca a făcut ceva greşit? Pentru că pot să vă asigur că...”

Harvath a ridicat mâna şi a clătinat din cap. „Nici vorbă de aşa ceva. Încercăm doar să strângem cât mai multe informaţii despre el.”

„Aveţi vreo informaţie specifică despre tranzacţie?” „Da.”

Harvath i-a înmânat copiile a ceea ce Claudia îi trimisese prin e-mail de la banca Wegelin & Company din Elveţia.

Evans a studiat înregistrările, apoi şi-a luat telefonul şi a format un număr de extensie. „Arty, vrei să vii aici, te rog?”

Câteva clipe mai târziu, un bărbat hispanic greoi, în vârstă de 30 de ani, a bătut la uşă şi a intrat în birou. „Aţi vrut să mă vedeţi?”

„Da, aşa este”, a spus Evans în timp ce îl prezenta pe bărbat lui Harvath. „Arturo Ramirez, sunt agentul Scot Harvath, de la Departamentul de Securitate Internă. Are câteva întrebări pe care ar dori să le pună în legătură cu un client pe care l-am avut în bancă acum două zile.”

Harvath s-a ridicat şi i-a strâns mâna bărbatului.

„Arturo se ocupă de toate firele”, a continuat femeia. „De asemenea, el nu uită niciodată o faţă. Tu eşti, Arty?”

Ramirez i-a zâmbit politicos managerului său şi a acceptat seria de fotografii. „Da, mi-l amintesc”, a spus el după ce a studiat fotografiile. „Peter Boesiger era numele lui, cred. Un tip de treabă. Elveţian.”

„Interesant”, a răspuns Harvath, în timp ce scotea un stilou din buzunar. „De unde ştii că era elveţian?”.

„Folosea un paşaport elveţian ca act de identitate. Am presupus că asta însemna că era din Elveţia. Vorbea şi el cu accent.”

„Aţi făcut cumva o copie a paşaportului său?”.

„Bineînţeles”, a spus Ramirez. „Este procedura standard a băncii.”

„Pot să văd copia, vă rog?”

Ramirez s-a uitat la Evans, care a dat din cap.

A dispărut din birou şi s-a întors câteva minute mai târziu cu o fotocopie a paşaportului Boesiger al lui Roussard.

„Mai puteţi să-mi spuneţi ceva despre el?”, a întrebat Harvath.

Ramirez s-a uitat la el. „Cum ar fi?”

„Mai avea pe cineva cu el?”.

„Nu”, a răspuns casierul corpolent. „A venit singur”.

„Ce ziceţi de vehiculul lui? Aţi observat ce maşină conducea?”

Ramirez a clătinat din cap, nu. „Nu l-am văzut.”

„A purtat vreo discuţie cu tine? A menţionat unde stătea, ceva de genul ăsta?”.

„Din câte îmi amintesc, nu.”

În ritmul ăsta, Harvath ajungea rapid la capătul întrebărilor posibile pe care le putea pune.

Apoi Ramirez a spus: „Staţi puţin. Mi-a cerut indicaţii. Era o adresă a unui birou imobiliar. Era pe aici pe aproape, dar nu-mi amintesc care dintre ele. Am vorbit despre mersul pe jos faţă de mersul cu maşina până acolo. I-am spus că, dacă era deja parcat, probabil că ar fi mai bine să meargă pe jos decât să încerce să găsească un alt loc de parcare odată ajuns acolo”.

După ce şi-a amintit informaţia crucială, chipul larg al lui Ramirez a fost despicat de un zâmbet larg.

În timp ce Harvath a acceptat o carte de telefon de la directorul băncii, s-a întrebat câte birouri imobiliare ar putea exista într-un oraş-staţiune precum Lake Geneva.

Capitolul 112 Când Rick Morrell şi membrii echipei sale Omega au ajuns în satul Fontana, s-au împărţit în două echipe şi, dându-se drept agenţi FBI, i-au interogat simultan pe Todd Kirkland şi pe Jean Stevens.

Niciunul dintre ei nu a putut oferi vreo pistă concretă pentru a afla unde se află Scot Harvath. În continuare, au vizitat barul şi restaurantul în care Harvath fusese cu o seară înainte, Gordy's Boathouse.

Deşi chelneriţa îşi amintea că îl servise pe Harvath după ce Morrell îi arătase poza, nu vorbise cu el decât pentru a-i lua comanda.

Având doar câteva hoteluri în sat, Morrell şi echipa sa s-au pus pe treabă încercând să afle unde era cazat Harvath. Au început cu hotelul aflat în cea mai mare apropiere de Gordy's Boathouse, Abbey Resort.

Foarte repede, staţiunea părea că va fi un eşec. Nu era nimeni înregistrat sub numele de Scot Harvath, sau sub vreunul dintre pseudonimele sale cunoscute. Niciunul dintre angajaţii de la recepţie nu i-a recunoscut fotografia. La fel s-a întâmplat şi cu personalul de la clopotărie.

Morrell şi unul dintre oamenii săi se întorceau la maşină când au trecut pe lângă standul valetului şi au înmânat poza lui Harvath.

„Da, îl cunosc pe tipul ăsta”, a spus unul dintre valeţi. „I-am adus maşina lui în această dimineaţă.”

„Sunteţi sigur?”

„Pozitiv.”

Morrell şi-a scos telefonul mobil şi a trimis un mesaj text restului echipei sale să se întoarcă de la celelalte hoteluri pe care le investigau. Găsiseră unde era cazat Harvath.

Odată cu recunoaşterea lui Harvath de către valet, Morrell şi oamenii săi au început procesul lent de reconstituire a locului în care Harvath se afla în hotel.

Mai întâi, au cercetat verificările de dimineaţă ale cererilor de revendicare a vehiculelor. După ce le-au eliminat pe cele despre care valetul era sigur că nu-i aparţinuseră lui Harvath – două Porsche, un Audi şi un Mercedes nou decapotabil – au dus restul înăuntru.

Cu ajutorul managerului de la recepţie, au reuşit să afle care cecuri aparţineau camerelor cu oaspeţi care se cazaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore. Morrell se îndoia că Harvath fusese aici mai mult de atât.

Singurul oaspete care se cazase în ultimele douăzeci şi patru de ore şi a cărui maşină se stinsese la prima oră în acea dimineaţă era un bărbat pe nume Nick Zucker, înregistrat în camera 324. După ce se stabilise deja că era un agent FBI care urmărea un fugar de justiţie, Morrell i-a cerut managerului de la recepţie o cheie de acces.

Managerul a făcut o cartelă de acces şi, imediat ce i-a înmânat-o lui Morrell, el şi oamenii lui au ieşit rapid din hol.

La capătul holului se afla un cărucior de menaj şi, fluturându-şi insigna, Morrell a recrutat o tânără menajeră. În faţa camerei 324, Morrell şi oamenii lui s-au aşezat de o parte şi de alta a uşii, iar el i-a făcut semn menajerei să bată la uşă.

Ea a dat un rapel puternic, strigând: „Menajera”.

Când nimeni nu a răspuns, Morrell i-a făcut semn să plece, şi-a introdus propria cartela de acces în încuietoare şi a deschis uşa.

El şi oamenii săi au dat buzna înăuntru, dar camera era goală.

Au găsit în baie o mică trusă de toaletă cu medicamente cu reţetă etichetate pentru un Nick Zucker de la o farmacie din Phoenix şi o uniformă de pilot atârnată în dulap, care nu avea cum să i se potrivească lui Harvath.

O mică geantă de noapte conţinea haine de schimb, un thriller de hârtie uzat şi o carte de lucru Sudoku. În interiorul caietului de lucru se aflau mai multe fotografii ale unui bărbat şi ale familiei sale, dintre care una îl arăta pe acesta în uniformă de pilot lângă un avion, alături de fiica şi fiul său adolescenţi.

Făcuseră o greşeală. Scot Harvath nu se dădea drept Nick Zucker. Morrell şi-a pus oamenii să pună totul la loc aşa cum îl găsiseră.

Se aflau la jumătatea holului când a apărut managerul de la recepţie şi a ridicat două carduri de acces suplimentare.

„Am mai căutat puţin", a declarat când a ajuns la Morrell. „Zucker s-a cazat cu un alt bărbat pe nume Burdic. Conform fişelor lor de înregistrare, amândoi lucrau pentru aceeaşi companie de aviaţie. A fost un al treilea om care s-a cazat în acelaşi timp; numele lui este Hans Brauner. El i-a spus funcţionarului aseară că va plăti pentru camerele lor şi a aranjat şi un golf şi un prânz pentru ei astăzi."

Camera lui Burdic era la fel de inutilă ca şi cea a lui Zucker, iar cea aparţinând presupusului Hans Brauner nu avea nimic.

Morrell, însă, ştia că l-au localizat pe Harvath.

În loc ca recepţionerul din noaptea precedentă să vină la serviciu pentru a identifica fotografia lui Harvath, i-au trimis-o pur şi simplu prin e-mail. La telefon, acesta a confirmat că fotografia aparţinea bărbatului înregistrat ca Brauner, care se prezentase cu cei doi piloţi.

Aşadar, acum Morrell nu numai că ştia pseudonimul pe care îl folosea Harvath, dar ştia şi cum se deplasa Harvath, atât în aer, cât şi la sol. Prin intermediul contactului său de la Langley , Morrell a cerut rapoarte de credit pentru Zucker, Burdic şi Brauner.

Nu a fost surprins că nu a primit nimic pentru Brauner. Zucker şi Burdic, însă, au fost o altă poveste.

Printre rahaturile obişnuite pe care te-ai aştepta să le găseşti – plăţi de ipotecă, cheltuieli de la magazine şi aşa mai departe – a fost o descoperire deosebit de întâmplătoare. Zucker închiriase ieri o maşină la aeroport.

Nu numai că maşina provenea de la un lanţ naţional, dar Morrell ştia, de asemenea, că aceştia foloseau un sistem de urmărire GPS în vehiculele lor, ca parte a unui sistem cunoscut sub numele de „gestionarea flotei". Începea să pară că, până la urmă, Harvath ar putea să nu fie atât de greu de prins.

Capitolul 113 După cum s-a dovedit, existau opt birouri imobiliare în centrul oraşului Lake Geneva, şi fiecare dintre ele angaja o multitudine de agenţi. Analogia proverbială cu acul în carul cu fân nu se apropia nici pe departe de ceea ce se confrunta Harvath.

I-a luat toată dimineaţa şi o bună parte a după-amiezii să se descurce prin birouri şi să dea de urma agenţilor imobiliari care ar fi putut avea contact cu Roussard/Boesiger în ultimele două zile.

Nu a găsit nimic în toate birourile, cu excepţia unuia, Leif Realty, care avea un semn în fereastră care spunea că era închis pentru ziua de azi şi că se va redeschide mâine. Harvath lăsase mai multe mesaje pe sistemul de mesagerie vocală de la Leif Realty şi, în cele din urmă, reuşise să obţină numărul de telefon mobil al proprietarului de la un alt agent imobiliar dintr-un birou din apropiere.

Era aproape ora patru când proprietara de la Leif Realty, Nancy Erikson, l-a sunat înapoi şi i-a spus că se poate întâlni cu el la biroul ei în cincisprezece minute.

Când Harvath a sosit, Erikson a descuiat uşa din faţă şi l-a lăsat să intre.

Biroul era mic şi fusese decorat astfel încât să semene cu interiorul unei căsuţe de pe malul lacului.

„A putea închide pentru o zi personală, mai ales la sfârşitul sezonului, este unul dintre avantajele de a avea propria afacere”, a spus ea în timp ce alimenta un aparat de cafea Tassimo „ceaşcă la ceaşcă”.

Ea a înşirat o listă de băuturi calde pe care le putea pregăti, pe care Harvath le-a refuzat politicos. Erikson era ultima lui pistă, iar el era nerăbdător să afle ce ştia ea despre bărbatul pe care îl vâna.

„A configurat totul aproape exclusiv prin e-mail”, a spus Erikson în timp ce scotea un dosar din teancul de pe biroul ei.

„Aş spune că peste şaptezeci şi cinci la sută din afacerile noastre se desfăşoară prin intermediul site-ului nostru în aceste zile. Aproape că nu mai ai nevoie de un agent imobiliar”, a adăugat ea râzând.

„Poţi să-mi spui despre casa pe care Boesiger a închiriat-o?”, a întrebat Harvath.

Femeia a strecurat un pliant din dosar şi i l-a înmânat.

„Frumos loc”, a spus Harvath în timp ce studia fotografiile. Era o casă mare, chiar pe malul apei. „Mi se pare o casă mare pentru o singură persoană”.

„Şi eu m-am gândit la asta, dar aşa sunt mulţi europeni. Trăiesc o existenţă atât de înghesuită acolo, încât atunci când pleacă în vacanţă chiar vor să aibă un pic de spaţiu de respiraţie.”

Harvath se îndoia că asta era ceea ce îl motiva pe Roussard. A ales această casă pentru un alt motiv.

„Puteţi să-mi arătaţi unde anume pe lac se află proprietatea?”

Erikson şi-a rostogolit scaunul până la bibliotecă şi s-a întors cu o carte mare despre Lacul Geneva. A deschis-o spre centru şi a desfăşurat o hartă mare. Degetul ei a plutit deasupra malului nordic al lacului până când a coborât cu un plop şi a declarat: „Casa este chiar acolo."

A învârtit cartea pe birou pentru ca Harvath să poată vedea unde se afla proprietatea.

Lacul Geneva era al doilea cel mai adânc lac din Wisconsin.

Avea o lungime de 7,6 mile, dar numai 2,1 mile în punctul cel mai lat. Una dintre posibilităţile pe care Harvath le lua în considerare în linişte era că Roussard alesese casa pentru că îi oferea o linie de vedere liberă spre ţinta sa. Un atac cu rachete sau RPG nu era ceva ce Harvath era dispus să excludă, mai ales când ştia că era unul dintre cele mai mari coşmaruri ale Serviciului Secret şi ceva împotriva căruia era aproape imposibil de apărat.

De îndată ce Harvath a localizat Lake Geneva Country Club de-a lungul malului sudic al lacului, a exclus raţionamentul său privind linia de vizibilitate. El a comparat locaţia casei închiriate de Roussard cu cea a cabanei lui Meg Cassidy, precum şi cu proprietatea lui Rodger Cummings, colegul de cameră din facultate al preşedintelui, la care Rutledge stătea întotdeauna când vizita Lacul Geneva. Nici unul dintre ei nu se potrivea.

Oricare ar fi fost tipul de atac pe care Roussard îl plănuia, nu avea de gând să-l lanseze din locul în care se afla acum.

Întorcându-se la pliant, Harvath a întrebat: „Aveţi şi alte fotografii ale proprietăţii?".

„Mai avem câteva pe site-ul nostru", a spus Erikson în timp ce îşi pornea calculatorul. După ce a făcut clic pe pagina pentru casa pe care o luase Roussard, a întors monitorul pentru ca Harvath să poată vedea cu ochii lui.

„Puteţi să daţi click pe turul virtual, vă rog?", a spus Harvath după ce a derulat toate imaginile statice.

Erikson era la jumătatea celui de-al doilea tur virtual la 360 de grade când Harvath i-a ordonat să se oprească. „Faceţi o copie de rezervă", a spus el.

Agentul imobiliar a tras de mouse, mutând încet imaginea înapoi pe unde venise. În cele din urmă, Harvath a spus: „Chiar acolo. Opriţi-vă".

Camera fusese fixată pe o peluză îngrijită care ducea spre apă. A oferit o imagine perfectă a digului scurt al casei şi a priveliştii de dincolo. Ceea ce îl interesa pe Harvath nu era însă priveliştea. Era coca unei bărci cu motor elegante care stătea sub un marchizon dungat în singurul loc de debarcare a cheiului.

„Oh, asta", a răspuns Erikson, dându-şi ochii peste cap. „Barca aia aproape că m-a costat afacerea".

„Ce vrei să spui?", a întrebat Harvath.

„Când a sosit domnul Boesiger, a trebuit să îi explic că a apărut o problemă la conducta de combustibil şi a trebuit să fie dus la atelier. Proprietarii casei îi oferiseră o reducere foarte generoasă la tariful de închiriere, dar lui nu-i păsa de reducere, ci voia barca şi era foarte supărat că nu era disponibilă.

„Cunosc familia care deţine reprezentanţa Cobalt din Fontana. Au fost de acord să-mi închirieze una dintre cele mai bune ambarcaţiuni ale lor, astfel încât domnul Boesiger să poată avea o ambarcaţiune comparabilă pe durata vacanţei sale."

Lui Harvath nu-i venea să creadă ce noroc avea. „Şi pentru cât timp ar trebui să dureze asta?".

„Domnul Boesiger este plătit până duminică, dar când am încercat să aranjăm o nouă barcă pentru el, a spus că nu-i pasă când vine, atâta timp cât o are până astăzi."

Capitolul 114 Când Harvath a părăsit Leif Realty, ştia că descoperise o parte importantă din modul în care Philippe Roussard plănuia să-şi ducă la îndeplinire atacul. Avea să vină de pe apă.

Scenele unui atac cu bombardament în stilul USS Cole i-au trecut pentru scurt timp prin minte lui Harvath, dar le-a desconsiderat.

Roussard nu i se părea un sinucigaş, iar când era vorba de Lake Geneva Country Club, nu era nimic care să îl lovească. Clubul era cocoţat sus, pe malul apei, şi era aproape imposibil să te apropii semnificativ de el din cauza unei serii de piloni de lemn şi de chei pentru bărci.

Exista o şansă ca Roussard să-şi umple barca cu explozibili şi să încerce să o lase într-una dintre rampele cele mai apropiate de club, dar ar fi fost aproape imposibil ca ambarcaţiunea să evite controlul Serviciului Secret.

Cu mult înainte de sosirea preşedintelui, ar fi verificat complet fiecare barcă şi ar fi făcut legătura cu proprietarul ei de drept, asupra căruia s-ar fi făcut deja o anchetă amănunţită, împreună cu verificarea trecutului tuturor celorlalţi membri ai clubului.

Harvath a ieşit cu spatele din locul de parcare şi a urmat indicaţiile pe care i le dăduse Nancy Erikson pentru proprietatea închiriată. În timp ce conducea, a dat curs oricărui scenariu imaginabil care ar putea implica nunta lui Meg şi accesul lui Roussard la o ambarcaţiune rapidă de mare putere.

Echipa SEAL care îl însoţea pe preşedinte ori de câte ori acesta vizita mediile marine s-ar fi aflat pe, sub şi în jurul apei în timpul nunţii. În plus, ar fi existat numeroase ambarcaţiuni de sprijin care ar fi ţinut navigatorii la o distanţă bună de zonă. O conducere în stil kamikaze de către Roussard ar fi eşuat cu siguranţă.

Ajungând la autostrada 50, Harvath a virat la stânga şi s-a îndreptat spre vest, paralel cu malul nordic al lacului. Trebuia să fie ceva ce nu vedea; ceva în legătură cu barca, dar nu-şi putea da seama ce anume.

Cu un perimetru dur stabilit în jurul country clubului, singura modalitate prin care acesta putea fi încălcat era un atac care, odată lansat, nu putea fi oprit. Din nou, Harvath a revenit la ideea unui fel de proiectil, în genul unei rachete Stinger sau al unui RPG.

Consultându-şi harta, Harvath a observat că se apropia de ieşirea pentru închirierea lui Roussard pe malul lacului. Când a văzut semnul rutier, a lăsat acceleraţia mai moale şi a pus semnalizatorul.

Câteva clipe mai târziu, conducea pe o alee pavată, umbrită de un coronament de stejari înalţi care fuseseră plantaţi la intervale egale pe ambele părţi ale drumului.

În timp ce Harvath conducea, s-a concentrat asupra a ceea ce avea în faţă. Cel mai important, s-a concentrat pe nevoia de a-l ţine pe Roussard în viaţă până când va descoperi ce plănuia bărbatul.

Din câte ştia Harvath, s-ar putea ca barca să nu aibă nimic de-a face cu atacul lui Roussard şi totul de-a face cu fuga acestuia. Nu putea să-şi închidă mintea la nicio opţiune.

În timp ce Harvath urmărea o curbă uşoară a drumului, nu a putut vedea SUV-ul întunecat care tocmai ieşise de pe autostradă în spatele său.

Capitolul 115 Cu aproximativ o jumătate de milă înainte de Roussard, Harvath a dat peste o casă mică aflată în plină renovare. Cum se apropia ora cinci, toţi muncitorii din construcţii plecaseră. A tras în aleea cu pietriş şi a parcat. Avea să parcurgă restul distanţei pe jos.

Proprietatea închiriată de Roussard era mărginită pe trei laturi de lemn gros? Harvath a hotărât să se apropie dinspre partea îndepărtată, vizavi de drum.

S-a mişcat cât de repede a putut, fără să facă prea mult zgomot. Nimic nu se mişca, cu excepţia unui nor de ţânţari care părea să-l urmărească la fiecare pas.

La marginea pădurii, Harvath s-a oprit. Din locul în care stătea, putea distinge toată partea din spate şi o latură a casei în stil castel francez.

Roussard înregistrase un Lincoln Mark VII la biroul imobiliar, dar aleea era goală.

Nu existau lumini interioare şi niciuna dintre ferestre nu era deschisă. Doar zumzetul aparatului de aer condiţionat lăsa să se întrevadă posibilitatea existenţei unei vieţi umane în interior. Era timpul să facă o mişcare.

Manevrându-se prin pădure până la un loc mai apropiat de garaj, Harvath a localizat uşa laterală de la garaj şi a scos din buzunar setul de chei pe care i-l dăduse agentul imobiliar.

Ghemuindu-se jos, şi-a scos H&K-ul, a numărat până la trei şi a luat-o la fugă.

S-a mişcat repede, asigurându-se că apropierea lui nu va fi văzută de la niciuna dintre ferestre. Ajuns la uşă, a strecurat cheia în încuietoare şi a deschis-o încet.

Primul lucru pe care l-a observat a fost Lincoln-ul lui Roussard.

Harvath s-a apropiat şi a pus mâna pe capotă pentru a vedea dacă fusese condusă recent. Nu o făcuse.

Ocolind o colecţie de jucării de plajă viu colorate, s-a îndreptat spre o scară scurtă şi spre uşa care ducea în casă. Nu se aştepta să fie încuiată şi nu era. Roussard era ca majoritatea oamenilor care aveau încredere că uşa de garaj suspendată era o linie de apărare suficientă.

Aerul din interiorul casei era mult mai rece decât cel din garaj. L-a cuprins pe Harvath în timp ce s-a strecurat înăuntru şi a închis în tăcere uşa în urma lui. Se afla într-o zonă de noroi, chiar lângă bucătărie.

A stat în picioare pentru ceea ce i s-a părut o eternitate şi şi-a liniştit respiraţia pentru a se concentra doar pe ascultare. Urechile sale s-au încordat pentru orice sunet care i-ar fi spus unde în casă s-ar putea afla Roussard, dar nu s-a auzit niciun sunet de acest fel.

Strângându-şi mai tare pistolul, Harvath a început să elibereze sistematic structura. Se mişca cu o eficienţă exersată în timp ce intra în fiecare cameră cu H&K-ul său pregătit.

Încăpere după încăpere era goală. Nu era niciun semn de Roussard nicăieri la primul etaj. Ajungând la o scară mare, Harvath a urcat treptele mochetate două câte două, în timp ce se grăbea în sus, nerăbdător să se confrunte cu Roussard şi să pună capăt urmăririi care începuse în momentul în care Tracy fusese împuşcat.

Harvath a butonat în fiecare dormitor, verificând dulapurile, băile şi sub paturi. Nimic, nici urmă de Roussard pe nicăieri.

Harvath a ajuns la dormitorul principal şi, în sfârşit, a început să vadă dovezi că Roussard chiar stătuse în casă. Patul era nefăcut, iar chiuveta şi duşul din baie erau uşor umede. Încă din acea dimineaţă, Roussard fusese acolo, dar dulapul era gol, nu se vedea nicăieri vreo valiză, vreun rucsac sau geantă. Roussard era deja pregătit să dispară, dar nu avea nici un sens, nunta era abia mâine. De ce să-ţi împachetezi hainele, obiectele de toaletă şi toate celelalte cu o zi mai devreme?

Uitându-se pe uşile franţuzeşti care duceau la balconul privat al dormitorului principal, Harvath avea o privelişte fără obstacole asupra lacului. Ochii i-au fost imediat atraşi de chei şi de absenţa vizibilă a ambarcaţiunii rapide Cobalt pe care Nancy Erikson o aranjase pentru Roussard.

Un sentiment neplăcut creştea în groapa stomacului lui Harvath.

S-a întors pe drumul pe care venise, reverificând totul pe parcurs. Când a ajuns la garaj, a deschis portiera din partea şoferului a Lincoln-ului lui Roussard şi a deschis portbagajul.

Îi zâmbea în spate o geantă de voiaj Kiva de un albastru strălucitor.

„Te-am prins”, a spus Harvath.

Dar, după ce l-a deschis şi a răscolit tot conţinutul banal, şi-a dat seama că nu luase nimic. Haine, articole de toaletă, toate erau lucruri obişnuite. Nu numai că nu era nimic incriminator în geantă, dar nu era absolut nimic care să indice ce plănuia Roussard să facă.

Harvath a închis portbagajul şi era pe cale să se întoarcă înăuntru când a observat un coş mare de gunoi din plastic lângă uşa garajului.

A alergat la ea şi a aruncat capacul înapoi. În partea de jos se afla un sac de gunoi alb. Harvath a scos-o şi a dus-o înapoi în casă.

Eliberând masa din sufragerie, a rupt punga şi i-a golit conţinutul. Iluminat de fulgii de lumină de după-amiază în scădere, a răscolit cele câteva bucăţi de gunoi care se adunaseră în timpul scurtei şederi a lui Roussard.

Erau sticle goale de apă minerală, pachete de antreuri pentru microunde, cenuşă, mucuri şi câteva pachete goale de Gitanes. Amestecată printre toate era o broşură pentru marile iahturi ale companiei Lake Geneva Cruise Line.

Harvath a luat un prosop de vase şi a şters broşura. Casele de închiriat din întreaga lume erau pline de reviste locale, precum şi de broşuri despre obiective turistice şi lucruri de făcut. Nu era de mirare că proprietarii acestei case ar fi făcut acelaşi lucru pentru chiriaşii lor. Dar ce avea această broşură de a justificat ca Roussard să o arunce la gunoi?

Harvath a răsfoit rapid paginile, încercând să îi desluşească semnificaţia. Abia când s-a apropiat de sfârşit a observat o pagină cu o hârtie cu o urmă de câine, iar inima i s-a oprit rece în piept.

Textul din partea de sus scria: „Marele iaht Polaris a fost construit în 1898 pentru Otto Young, unul dintre primii milionari de pe lacul Geneva. Experimentaţi stilul de viaţă luxos al acestei perioade de timp în timp ce sunteţi înconjuraţi de mahon şi alamă originale la bordul navei Polaris. Puntea ei este deschisă spre briza lacului, iar zona cabinei conţine un frumos bar cu blat de alamă. Perfectă pentru tururi private sau pentru a le oferi invitaţilor tăi un cocktail unic în lume.”

Harvath se înşelase. Ţinta lui Roussard nu a fost nunta lui Meg, ci cina de repetiţie a acesteia.

În timp ce lăsa broşura pe masă, a auzit sunetul distinct al unui ciocan armat în spatele său. A urmat vocea lui Rick Morrell din cealaltă parte a bucătăriei care spunea: „Nu te mişca, Scot. Nici măcar nu respira.”

Capitolul 116 Un milion şi unu de lucruri treceau cu repeziciune prin mintea lui Harvath, principalul dintre ele fiind: Cum naiba îl găsiseră?

Harvath ştia că orice încercare de a negocia cu Morrell ar fi fost zadarnică. Nu-i păsa cât de aproape a fost de a-l prinde în cuie pe Roussard şi nici nu-i va păsa că Roussard era chiar în acest moment pe cale să comită un alt atac. Singurul scop al lui Morrell era să-i pună o glugă pe cap lui Harvath şi să-l arunce într-o gaură întunecată pentru mult timp.

Dacă era un lucru pe care Harvath îl ştia despre viaţă, acela era că totul ţine de sincronizare, iar cea a lui Morrell era pur şi simplu naşpa.

Fără avertisment, Harvath a căzut pe podea şi a dispărut din raza vizuală a lui Rick Morrell şi a oamenilor săi. În timp ce se târa pe mâini şi pe genunchi în sufragerie, zona de luat masa a izbucnit într-o ploaie de focuri de arme cu amortizor. Ordinele de marş ale lui Morrell erau clare – Harvath urma să fie luat viu sau mort.

Uşa de la intrare a explodat înăuntru şi Harvath a tras o salvă de gloanţe bubuitoare în cadru, care a împrăştiat un contingent suplimentar de oameni ai lui Morrell şi i-a trimis să fugă la adăpost afară.

Trăgând mai multe gloanţe în timp ce alerga, Harvath a ajuns la scara mare şi a urcat în forţă treptele.

Ajungând în dormitorul principal, a putut auzi oameni care urcau scările în spatele lui.

Nu mai era timp să îi încetinească baricadând uşa. Harvath trebuia să-şi păstreze avantajul.

Alergând prin dormitor, a închis uşile de la debara şi de la baie şi a ieşit pe uşile franţuzeşti pe micul balcon.

Verificând mai întâi dacă nu existau semne ale oamenilor lui Morrell pe jos, Harvath a sărit pe balustrada de piatră şi s-a tras pe acoperişul în pantă abruptă.

Dalele de ardezie erau aproape imposibil de prins.

Picioarele lui Harvath tot alunecau în timp ce îşi croia drum pe linia acoperişului. Scopul său era să coboare pe garaj şi de acolo pe pământ, de unde putea să se întoarcă în pădure. Cu toate acestea, lucrurile nu au decurs exact aşa cum plănuise.

La trei metri distanţă de garaj, piciorul lui Harvath s-a prins de o ţiglă desprinsă şi şi-a pierdut echilibrul – de data asta definitiv.

A coborât cu greu, lovindu-se de marginea acoperişului înainte de a fi lansat în aer liber. Harvath a încercat să se îndrepte, dar se deplasa cu o viteză prea mare.

A aterizat tare pe partea stângă, forţa impactului strivindu-i aerul din plămâni. În ciuda patului gros de mulci pentru amenajare, dacă ar fi aterizat în cap, gâtul i s-ar fi rupt ca un băţ de chibrit. Deşi Harvath nu se simţea foarte norocos pe moment, era, extrem de norocos.

Chiar dacă creierul îi era zdruncinat de la cădere şi nu putea respira, ştia la un nivel primar că trebuie să se mişte sau va muri.

A aspirat înghiţit înghiţituri imense de aer, încercând să-şi sature plămânii cu oxigen. În timp ce pieptul i se îngreuna, şi-a zărit pistolul care zăcea în pământ la câţiva metri distanţă.

S-a repezit spre el şi, când degetele i s-au închis în jurul toboganului, a simţit cum aerul îi revine în plămâni.

Ridicându-se în picioare, Harvath a avut grijă să rămână sub linia ferestrei în timp ce alerga spre garaj. Când a ajuns acolo, s-a tras în sus scurt, aplanându-şi spatele de peretele rece de piatră.

Ridicându-şi H&K-ul la înălţimea pieptului, a riscat să arunce o privire rapidă după colţ.

Doi dintre oamenii lui Morrell erau deja la pământ şi îl căutau, iar unul se îndrepta spre el. Într-un cuvânt, Harvath era terminat.

Capitolul 117 Singura şansă de scăpare a lui Harvath era să-i atragă pe Morrell şi pe oamenii lui de pe urmele lui, iar pentru asta avea nevoie să scoată pe unul dintre ei din funcţiune.

Plantându-şi picioarele, Harvath s-a ghemuit şi şi-a apucat pistolul de ţeavă, întorcând capsa spre exterior. Toate acestea ar fi fost mult mai uşoare dacă ar fi fost dispus să îi ucidă pe Morrell şi echipa lui, dar acest lucru era încă exclus.

Şi-a liniştit respiraţia şi a ascultat. Ştia că bărbatul era chiar după colţ, la nu mai mult de câţiva metri distanţă, dar nu putea auzi nimic.

Lui Harvath îi ardeau picioarele şi pe frunte îi ţâşnea sudoarea. Era ca un resort înfăşurat prea tare. Nu avea de gând să mai poată păstra această poziţie mult timp.

Dintr-o dată, a fost o străfulgerare de culoare, când unul dintre oamenii lui Morrell a aruncat o privire grăbită după colţul garajului.

Atunci Harvath a ţâşnit.

Apucând pistolul mitralieră al bărbatului cu mâna stângă şi dezechilibrându-l, Harvath a trântit capătul pistolului în tâmpla bărbatului suficient de tare încât să-l facă să vadă stele, multe stele.

Instantaneu, genunchii i s-au îndoit, iar Harvath l-a smucit restul drumului după colţ, spre partea lui de casă.

Ţinându-şi propriul pistol îndreptat spre el, Harvath a luat MP5-ul bărbatului, precum şi un încărcător de rezervă, şi l-a pus pe umăr. Bărbatul purta la şold un Glock de calibrul 40 într-un toc cu lamă, iar Harvath s-a servit şi el de el.

În urechea bărbatului era un beţişor de ureche în stilul serviciilor secrete.

Harvath şi-a verificat gulerul şi a găsit un microfon, care era conectat la un mic walkie-talkie Midland de la centura sa.

„O să-ţi dau o singură şansă”, a şoptit Harvath.

„Spune-i echipei tale că mă aflu în pădure, la nord de casă, îndreptându-mă spre drum. Aţi înţeles?”

„Du-te dracului”, a scuipat bărbatul, cu capul încă răvăşit.

Trecând la MP5-ul cu amortizor, Harvath a înfipt arma în vintrele bărbatului. „Este în pădure, la nord de casă şi se îndreaptă spre drum”, a repetat Harvath. „Fă-o, sau îţi zbor boaşele.”

Cu ochii holbaţi la Harvath, bărbatul a dat din cap.

Harvath s-a întins şi a activat microfonul.

Tresărind de durere, bărbatul a bâiguit: „Sunt McCourt.

Harvath e în pădure, la nord de casă. Se îndreptă spre drum.”

Eliberând butonul de transmisie, Harvath a scos pistolul mitralieră din burta bărbatului şi l-a lovit în partea laterală a capului, lăsându-l inconştient.

A aşteptat până când i-a auzit pe oamenii lui Morrell trecând prin tufişurile de la capătul nordic al proprietăţii şi apoi a luat-o la fugă spre malul mării.

În timp ce alerga, mintea lui a reluat ceea ce Jean Stevens spusese despre cina de repetiţie. La cinci şi jumătate ne iau de pe doc pentru o croazieră cu cocktailuri şi apoi mergem la club pentru cină.

Harvath s-a uitat la Koboldul său. Era deja ora cinci şi treizeci şi trei.

Fără să îi mai pese că telefonul său mobil ar putea permite CIA să îi localizeze locaţia, Harvath şi-a scos BlackBerry-ul din buzunar şi l-a pornit. De îndată ce a înregistrat un semnal, a format numărul de telefon al lui Meg. A fost imediat aruncat în căsuţa vocală şi şi-a dat seama că telefonul trebuie să fi fost închis.

Singura altă persoană pe care o mai cunoştea pe vas era Jean Stevens, dar habar n-avea dacă aceasta avea măcar un telefon mobil, cu atât mai puţin care era numărul ei.

Harvath s-a gândit să sune la Serviciile Secrete, pentru ca aceştia să alerteze agenţii din detaşamentul lui Meg, dar parcurgerea lanţului de comandă i-ar fi luat prea mult timp.

Era singura persoană care putea să-l oprească pe Roussard, dar pentru a face asta, avea nevoie de o modalitate de a ajunge pe partea cealaltă a lacului.

Ajungând la poteca de pe mal, Harvath s-a oprit. Putea să o ia fie la dreapta, fie la stânga, dar orice direcţie ar fi ales trebuia să aibă un chei în imediata apropiere cu o barcă rapidă. Dacă alegea greşit, Meg Cassidy, precum şi echipa ei de servicii secrete şi toţi oaspeţii ei, urmau să moară.

Harvath a alergat până la capătul docului lui Roussard pentru a avea o privelişte mai bună. La est de locaţia sa, pe o distanţă de cel puţin o mie de metri, nu era nimic altceva decât ţărm, în timp ce la mai puţin de două sute de metri spre vest se aflau o mână de cheiuri scurte, precum cel pe care se afla el. Mai mulţi dintre ei aveau bărci, iar unul dintre ei avea chiar o familie care o încărca pe a lor cu mâncare şi vin, în timp ce se pregăteau să plece într-o croazieră de seară.

Harvath şi-a scos legitimaţiile din buzunar şi s-a învârtit, gata să se legitimeze în faţa proprietarilor vasului în timp ce alerga spre cheiul lor, dar în schimb a fost întâmpinat de priveliştea MP5-ului cu amortizor al lui Rick Morrell îndreptat drept spre capul lui.

Capitolul 118 „Întotdeauna ai fost prea deştept pentru binele tău”, a spus Morrell, cu arma îndreptată spre Harvath. „Unde este McCourt?”

„Dorm în spatele garajului”, a răspuns Harvath.

„Ascultă, Rick...” Morrell a ridicat mâna. „Băieţii mei au vrut să te prindă în centrul oraşului Lake Geneva când te îndreptai spre maşină, dar am refuzat. Era prea public. Acum am un om în minus şi restul echipei mele e pe urmele unei gâşte sălbatice. Asta se va termina aici, înainte ca altcineva să fie rănit.”

Harvath a început să meargă spre el. „Nu avem timp pentru asta.”

Morrell a reacţionat pictând o dungă de curse cu MP5-ul său chiar în dreptul docului, oprindu-se la doar câţiva centimetri de picioarele lui Harvath. „Opriţi-vă chiar acolo şi aruncaţi toate armele, chiar acum”, a ordonat el.

„Roussard e în drum să o ucidă pe Meg Cassidy.”

„Roussard nu este problema mea. Acum aruncaţi armele.”

„L-a ucis pe nepotul lui Vaile, pentru numele lui Dumnezeu. Vei fi un erou la Agenţie pentru că l-ai prins. Iisuse, Rick. O cunoşti pe Meg. Ştii mai bine decât oricine altcineva ce a riscat când a fost de acord să vină în misiunea aia cu noi. Nu-mi pasă ce ţi-a spus nimeni, nu poţi lăsa un terorist nenorocit să o omoare.”

„Nu contează. Nu sunt autorizat să...”

„La naiba cu autorizaţia. Este vorba despre noi – toţi cei care am participat la operaţiunea de urmărire a copiilor lui Abu Nidal. Ştii cine e Roussard?”

Morrell a clătinat din cap. „Nu cred că ar face vreo diferenţă...”

„Este fiul Adarei Nidal, Rick, răspunse Harvath, tăindu-i din nou calea lui Morrell. „Toată treaba asta este despre răzbunare.

Răzbunare pentru orice lucru pervers pe care ei cred că i l-am făcut. Şi de aceea a păstrat-o pe Meg pentru final.”

O avalanşă de imagini trecu cu repeziciune prin mintea lui Morrell. Îşi amintea prea bine de misiunea de a o doborî pe Adara şi pe fratele ei la care el şi Harvath fuseseră repartizaţi cu ani în urmă.

„Tot ce contează”, a continuat Harvath, „este să-l oprim pe Roussard. După asta, îmi voi pune singur cătuşele, dar trebuie să plecăm naibii de aici.”

Morrell şi-a coborât arma şi a întrebat: „Cum?”.

Capitolul 119 Bărcile rapide Cobalt de douăzeci şi nouă de metri lungime pe care i le pusese la dispoziţie agentul său imobiliar erau mai mult decât la înălţimea sarcinii pe care Roussard i-o încredinţase.

Fixarea trepiedului de calitate comercială pe puntea din zona scaunelor din spate se dovedise a fi ceva mai lungă decât anticipase, dar nu era ceva de care să nu se poată ocupa. Plăcile de îmbinare special frezate ofereau un suport perfect pentru armă.

Iniţial, Roussard crezuse că va trebui să aştepte până în ultimul moment pentru a-l aşeza, dar apoi a fost martor la familia aflată la câteva docuri mai încolo care se întorcea acasă după o seară de schi nautic şi tubing. În dimineaţa următoare, a cumpărat un „tub de schi” similar, supradimensionat şi acoperit cu neopren, şi a constatat că acesta ascundea perfect arma montată pe trepied.

Vulcanul M61A2 Vulcan de 20 mm era un tun de tip Gatling cu şase ţevi, cu tragere electrică, care putea scuipa peste şase mii de gloanţe pe minut. Nu numai că Meg Cassidy şi toţi invitaţii ei ar fi fost făcuţi bucăţi înainte de a şti ce se întâmplase, dar şi toţi trecătorii de pe malul din spatele lor. Polaris-ul în sine ar fi fost, de asemenea, atât de grav avariat încât foarte probabil ar fi luat foc şi s-ar fi scufundat.

Nu exista nicio îndoială că apele lacului Geneva urmau să se înroşească de sânge, împlinirea ultimei plăgi a lui Roussard.

Corpul său era plin de adrenalină în timp ce se plimba în tăcere în apă, la o distanţă sigură. Prin binoclul său, a privit cum ultimii dintre oaspeţii întârziaţi ai lui Meg Cassidy erau îmbarcaţi la bordul vaporului de agrement alungit, ancorat la capătul cheiului ei. Era doar o chestiune de minute acum.

Roussard îşi alesese locul perfect pentru atac.

Barul de la Abbey Springs Yacht Club urma să fie plin de clienţi matinali, la fel ca şi restaurantul său şi terasa de afară. Sub terasă, plaja Yacht Clubului era populată de familii care făceau grătare, precum şi de turiştii de pe plajă care încă nu-şi luaseră ziua liberă.

Scena, atât pe Polaris, cât şi în spate, pe terenul de la Abbey Springs, avea să fie de-a dreptul îngrozitoare. Roussard tremura de nerăbdare.

Privind din nou prin binoclul său, a urmărit cum ultimii pasageri ai lui Meg Cassidy se urcau la bord şi cum echipajul începea să dezlege parâmele.

Apa era calmă şi nu prea era vânt care să tulbure orientarea şi echilibrul ambarcaţiunii. Era o noapte perfectă pentru tipul de crimă pe care Philippe Roussard urma să o comită. A zâmbit când s-a gândit la cât de mândră ar fi fost mama lui. Aproape că nu voia ca totul să se termine, dar, desigur, trebuia să se termine. Şi după această seară, mai avea un singur nume de bifat de pe listă. După această seară, avea să înceapă în sfârşit să-l vâneze pe Scot Harvath.

Trei sunete ascuţite ale fluierului cu aburi al navei Polaris au semnalat plecarea acesteia de pe chei. Roussard s-a aplecat şi a întors cheia, pornind motoarele Cobaltului galben-citron.

Pilotase deja traseul de mai multe ori în timpul zilei. În timp ce Polaris trecea pe lângă subdiviziunea de dinaintea Abbey Springs, cunoscută sub numele de Harvard Club, Roussard ar fi descoperit Vulcanul şi s-

ar fi apropiat pentru a ucide. Până când va ajunge la Meg Cassidy şi la oaspeţii ei, vor fi în paralel cu Yacht Clubul şi distracţia va putea începe.

În timp ce privea Polaris trecând pe lângă o mică limbă de pământ care se întindea în lac, despre care aflase de pe hărţile sale că se numea Rainbow Point, a putut auzi râsete şi clinchete de pahare însoţite de muzică de jazz.

Pasagerii de pe Polaris nu erau deloc conştienţi de ceea ce urma să se întâmple, iar sentimentul de putere al lui Roussard a crescut vertiginos. Împingând manetele de acceleraţie înainte, a luat viteză.

A luat în considerare poziţiile celorlalte bărci din jurul său, observând că lacul nu arăta cu nimic diferit faţă de ultimele două zile. Numărul mic de bărci ale forţelor de ordine pe care le avea lacul erau legate activ la Lake Geneva Country Club, pregătindu-se pentru participarea preşedintelui la o nuntă care nu avea să aibă loc niciodată. În esenţă, evadarea lui Roussard era aproape garantată.

Şi dacă vreun binefăcător ar fi fost atât de prost încât să-i dea de urmă după atac, ar fi avut mai mult decât suficientă muniţie rămasă pentru a-l arunca în aer.

Văzând Polaris apropiindu-se de Clubul Harvard, Roussard a aruncat o privire sub tubul de schi pentru a se asigura că arma era „caldă" şi gata să tragă.

Satisfăcut că totul era exact aşa cum îşi dorea, s-a îndreptat şi s-a concentrat asupra ţintei.

Pe măsură ce vasul cu aburi se apropia de Harvard Club, Roussard a apăsat manşelele mai mult înainte şi a început să ia din nou viteză.

Când Polaris s-a apropiat de cheiul de înot al Clubului Harvard, Roussard a aruncat tubul de schi peste bord şi a împins manşelele de acceleraţie ale Cobaltului până la capăt.

A fost nevoie de doar o clipă pentru ca ambarcaţiunea rapidă să iasă din gaură, iar odată ce nava a intrat în plan, a accelerat ca un avion cu reacţie de pe un portavion.

Deschise deja barca până la capăt mai devreme în cursul zilei, dar senzaţia nu se asemăna deloc cu cea pe care o simţea acum. S-a ridicat de pe scaun, simţindu-şi corpul să devină una cu nava. Împreună cu Vulcanul, cei trei se combinau pentru a crea maşina de ucis perfectă.

Roussard a privit cum se micşora distanţa dintre el şi victimele sale neştiutoare de la bordul Polaris-ului care se mişca încet.

Pe măsură ce se apropia la o mie de metri de vasul cu aburi, a început să numere în jos, în bucăţele. Şapte sute de metri. Şase sute de metri. Cinci sute.

Îi venea să strige strigătul de atac al strămoşilor săi în timp ce barca lui rupea apa şi se apropia de ultimele câteva sute de metri. Deja putea vedea că pasagerii de pe Polaris îl observau. La început, feţele lor reflectau nedumerire, apoi teroare, pe măsură ce realizau ce se întâmpla şi înţelegeau că erau neputincioşi în a o opri.

Era la mai puţin de o sută de metri de locul în care trebuia să oprească barca pentru a putea manevra Vulcanul. Şaptezeci şi cinci. Acum cincizeci de metri!

În timp ce Roussard reducea manşele de acceleraţie, motoarele nu s-au mai liniştit. În schimb, au început să răcnească şi să se audă din ce în ce mai tare.

Ucigaşului nu i-a luat decât o fracţiune de secundă să înţeleagă ce se întâmpla, iar până atunci era prea târziu.

Capitolul 120 Carena vasului Cigarette de un roşu aprins a tăiat drept în Cobalt-ul lui Roussard. În momentul în care şi-a dat seama ce se întâmplase, fapta era deja făcută. Roussard abia a reuşit să îşi ridice mâinile în faţa feţei înainte de impact.

Pasagerii de la bordul lui Polaris au început să ţipe de îndată ce au văzut că barca Cigarette, cu o înălţime redusă, nu făcea nimic pentru a evita o coliziune iminentă cu Cobalt-ul galben-deschis.

Sunetul impactului a fost dezgustător. Fibra de sticlă a fost sfâşiată şi sfâşiată în bucăţi, în timp ce Cigarette a trecut prin victima sa şi a continuat să înainteze, atingând pupa lui Polaris.

Ţigareta s-a oprit în cele din urmă când a eşuat la jumătatea dealului ondulat care se întâlnea cu fâşia subţire de piatră, nisip şi iarbă care compunea malul Clubului Harvard.

Primul lucru pe care Harvath l-a auzit când şi-a revenit au fost ţipetele îngrozite ale lui Polaris. Sângele i se scurgea în ochiul drept, iar el şi-a ridicat mâna la frunte şi a simţit o tăietură lungă de câţiva centimetri. Uitându-se în stânga sa, nu l-a găsit pe Morrell şi a presupus că fusese ejectat.

Din compartimentul motorului ieşea fum.

Harvath a oprit motoarele şi propulsoarele care se învârteau sălbatic au tăcut curând. Scăpând din barcă, s-a uitat după Morrell şi l-a găsit întins lângă un perete de stâncă la peste 30 de metri distanţă. Abia dacă era conştient, iar Harvath ştia că nu trebuia să-l mişte. I-a spus lui Morrell să stea nemişcat şi că se va întoarce în curând cu ajutoare.

Ceea ce nu i-a împărtăşit era că mai avea ceva de făcut mai întâi.

Departe de capătul digului pentru bărci al Clubului Harvard, Harvath a putut vedea cele două jumătăţi ale bărcii lui Roussard răsturnate şi legănându-se chiar deasupra liniei apei. Ignorând durerea sfâşietoare de la cap, Harvath a luat-o la fugă pe dig, lansându-se la capătul acestuia într-un salt zburător peste apă.

Când s-a scufundat sub suprafaţă, a deschis ochii şi a început să-l caute pe Roussard. A rămas jos cât a putut, până când nu a avut de ales decât să iasă din nou la suprafaţă pentru a lua aer. Înconjurând epava în căutarea teroristului, a ignorat senzaţia de arsură a benzinei vărsate care i se revărsa în rană.

Era pe punctul de a se scufunda din nou când a auzit o tuse la aproximativ şaptezeci şi cinci de metri distanţă. Venise dinspre o flotă de bărci cu pânze ancorate. Înotând cât de silenţios a putut, Harvath s-a îndreptat spre sunet.

Din Fontana, sirena de raid aerian a satului chema la datorie poliţia, pompierii voluntari şi salvatorii.

Fără să fie observat, s-a apropiat de velier, iar apoi, respirând adânc, Harvath s-a strecurat din nou sub suprafaţa apei.

Când a ajuns sub chila grea şi fixă a velierului, şi-a ridicat privirea şi a văzut o pereche de picioare călcând slab în apă.

Glisându-şi Benchmade-ul de unde era prins în buzunar, Harvath a apăsat singurul buton al acestuia, iar lama s-a ridicat şi s-a blocat în poziţie.

Ca un mare rechin alb care îşi încercuieşte prada, Harvath a făcut o buclă sub Roussard şi s-a îndreptat în sus, rupând în linişte suprafaţa în urma lui.

Bărbatul trebuie să fi simţit prezenţa lui Harvath, pentru că, dintr-o dată, s-a învârtit, cu ochii mari de frică. Îi curgea sânge din nas, precum şi din ambele urechi. Când a tuşit, au ieşit guri mari de apă şi, în timp ce Harvath se poziţiona pentru a ucide, a observat că unul dintre globii oculari ai lui Roussard trebuie să se fi desprins, deoarece a rămas nemişcat şi nu se deplasa aşa cum o făcea celălalt.

În inima lui Harvath nu exista milă pentru acest terorist, acest ucigaş de bărbaţi şi femei nevinovaţi. Roussard nu mai putea fi reabilitat, iar Harvath ştia că cel mai mare cadou pe care îl putea face contribuabililor americani era să-l împiedice pe Roussard să fie judecat vreodată şi să-şi trăiască următorii douăzeci de ani, apel după apel, într-o închisoare de pe undeva.

Harvath a învârtit cuţitul cu o singură tăietură fluidă, iar lama acestuia a sfâşiat carnea moale a gâtului lui Roussard.

Ceea ce a fost luat cu sânge, nu poate fi răspuns decât cu sânge, s-a gândit el.

Privindu-l cum murea, Harvath a început să realizeze că făcuse o greşeală. Lama era atât de ascuţită încât Roussard probabil că nici nu o simţise. Sângerarea până la moarte era prea bună pentru el. Harvath a vrut ca acesta să fie cuprins de teroare în timp ce murea, la fel ca atâtea dintre victimele sale.

Înotând rapid în spatele lui, Harvath şi-a pus ambele mâini pe umerii lui Roussard şi l-a împins sub suprafaţa apei.

Bărbatul s-a zbătut violent timp de aproape un minut. Apoi trupul lui s-a liniştit şi Harvath a ştiut că era mort.

Capitolul 121 Harvath a rămas la locul faptei împreună cu Rick Morrell până la sosirea unei ambulanţe. Deşi agentul CIA a insistat că se va face bine, paramedicii i-au pus un guler cervical, l-au aşezat pe o placă şi l-au transportat la spital pentru evaluare. După ce Morrell a dispărut, Harvath s-a îndreptat înapoi spre apă.

Polaris andocase la capătul cheiului de bărci din Abbey Springs, iar când Todd Kirkland l-a văzut pe Harvath îndreptându-se spre locul unde se adunaseră toţi pasagerii, a crezut cu siguranţă că venea după el.

Dar nu era. Nici el nu venea după Meg. În schimb, a vorbit scurt cu cei doi agenţi ai serviciilor secrete ai lui Meg, apoi a luat-o pe Jean Stevens de mână şi a condus-o la distanţă.

După ce s-a întors pe jos de-a lungul căii lacului până la cabana ei pentru a-şi lua haine de schimb şi maşina, Jean l-a condus pe Harvath la Abbey Resort. Încă ud leoarcă, a trecut direct pe lângă privirile cu gura căscată ale personalului de la recepţie şi s-a îndreptat spre camera lui.

I-a sunat pe piloţi şi le-a spus să fie gata de plecare în cinci minute, apoi s-a schimbat rapid în hainele pe care i le dăduse Jean Stevens. În timp ce îi conducea la aeroport, Harvath i-a informat pe Zucker şi Burdic că vor zbura spre D. C. Singura lui speranţă era că va ajunge acolo înainte ca părinţii lui Tracy să o deconecteze de la aparate.

Când avionul a aterizat, ploua. Prin geamurile îmbibate de ploaie ale taxiului său, putea vedea, la lumina farurilor din D. C., că frunzele începeau deja să se coloreze. Vara se terminase în mod oficial.

Asistenta de noapte a lui Tracy, Laverna, a fost prima care l-a observat când a păşit în secţia de terapie intensivă. „Am încercat să vă sun.

Nu ai primit niciunul dintre mesajele mele?”, a întrebat ea.

Harvath a clătinat din cap. „Am rămas fără bani de câteva zile. Cum se simte Tracy?”

Asistenta l-a apucat de braţ. „Părinţii ei au deconectat-o de la ventilator în după-amiaza asta”.

Valul de emoţii care se revărsase în interiorul lui era copleşitor şi era prea epuizat ca să încerce să se lupte cu el. Nu-i venea să creadă că Bill şi Barbara Hastings o făcuseră. Ar fi putut cel puţin să aştepte să se întoarcă. Lacrimile i s-au format la colţurile ochilor şi nu a făcut nimic pentru a încerca să le ascundă.

„Este puternică”, a declarat asistenta, „este o luptătoare”.

Harvath nu putea înţelege ce spunea. Era prea epuizat. El doar s-a uitat în gol la ea.

„Este încă în viaţă”.

Harvath s-a întors şi s-a îndepărtat rapid de staţia asistentei.

Când a intrat în camera lui Tracy, părinţii ei şi-au ridicat privirea din locul în care stăteau. Nici unul dintre ei nu ştia ce să spună.

Ignorându-i, Harvath s-a îndreptat spre cealaltă parte a patului şi a luat mâna lui Tracy. I-a dat o strângere de mână şi a spus: „Eu sunt, dragă. Sunt Scot. Am ajuns acum.”

A fost o mişcare, iar la început Harvath a crezut că şi-o imagina. Apoi s-a întâmplat din nou. Era slab, dar Tracy îi strânsese mâna. Ea ştia că el era acolo.

În acel moment, totul a ieşit din el.

Şi-a îngropat capul în părul ei şi, când ea i-a strâns din nou mâna, a început să plângă.

Capitolul 122 JERUSALIM Depistarea păpuşarului care trăgea sforile lui Philippe Roussard a început cu o vizită la Dei Glicini e Ulivella, spitalul privat exclusivist din Florenţa unde se efectuaseră plăţi din contul Wegelin & Company al mamei lui Roussard.

Harvath nu ştia la ce să se aştepte. O parte din el credea că ar putea găsi o Adara Nidal grav arsă, stând în patul de spital şi aşteptându-l, cu ochii ei argintii inconfundabili în spatele unei măşti de carne carbonizată.

Ceea ce a descoperit a fost că plăţile nu erau pentru Adara Nidal. În schimb, erau pentru un pacient de sex masculin cu un nume pe care Harvath nu-l mai auzise niciodată şi care se ridicase şi plecase de curând.

Toate presupunerile lui Harvath fuseseră greşite. Adara nu era persoana care se afla în spatele eliberării lui Roussard de la Guantanamo şi a atacurilor sale ulterioare în Statele Unite . Era altcineva – un bărbat cu un nume fals care dispăruse pur şi simplu.

Prima persoană care i-a venit în minte lui Harvath a fost Hashim, fratele Adarei şi unchiul lui Philippe. Dar când administratorul spitalului a terminat de a-l conduce pe Harvath prin camera abandonată a pacientului şi l-a condus în biroul său, Harvath şi-a dat seama cât de mult se înşelase presupunând că Adara sau fratele ei se aflau în spatele monstrului care fusese Philippe Roussard. Aşezat pe credenţialul din spatele biroului administratorului era ceva care indica o altă persoană – cineva mult mai complex, mult mai sucit, care avea o rază de acţiune suficient de lungă pentru a-şi înscena propria moarte, chiar şi pentru a doua oară.

Când a fost întrebat despre asta, administratorul a susţinut că fusese un cadou din partea pacientului pe care Harvath îl căuta. Era toată identificarea de care Harvath avea nevoie.

Taxiul lui Harvath a oprit în faţa unei clădiri vechi, cu patru etaje, din popularul cartier Ben Yehuda din Ierusalim. Vitrina magazinului era compusă din două vitrine mari, înghesuite de mobilier antic, tablouri şi instalaţii. Pe semnul aurit de deasupra intrării scria Thames & Cherwell Antiques, urmat de traduceri în ebraică şi arabă.

Un clopoţel de alamă deasupra uşii a anunţat sosirea lui Harvath.

Magazinul slab luminat era încă plin de tapiserii, mobilă şi nici un capăt de bric-a-brac decolorat. Fusese păstrată exact aşa cum fusese la prima sa vizită aici cu ani în urmă.

S-a apropiat de o uşă îngustă de mahon şi a tras-o spre el pentru a descoperi un mic lift cu panouri de lemn.

Apăsând un buton din interior, a privit cum uşa se închide şi a simţit liftul ridicându-se.

Când a ajuns la etajul cel mai înalt, uşa s-a deschis într-un hol lung, a cărui podea era acoperită de un patinoar oriental cu modele complicate. Pereţii erau vopsiţi într-un verde pădure intens şi erau căptuşite cu stampe înrămate cu vânătoare de vulpi, pescuit cu musca şi abaţii prăbuşite.

În timp ce Harvath înainta, şi-a amintit de senzorii cu infraroşu plasaţi la fiecare câţiva metri şi a ghicit că încă mai existau plăci sensibile la presiune sub patină.

Ari Schoen era un om care îşi lua securitatea foarte în serios.

La capătul holului, Harvath s-a trezit într-o încăpere mare, mai slab luminată decât magazinul de la parter. Era lambrisat de la podea până la tavan, la fel ca şi liftul, cu un lemn bogat, profund colorat. Cu şemineul său, masa de biliard şi scaunele de piele supraaglomerate, părea mai degrabă un club al unui gentleman britanic decât biroul de la etajul superior al unui magazin din Ierusalimul de Vest.

Aşezat într-un pat de spital mecanic, lângă o pereche de draperii grele de mătase trase bine pe ferestre, se afla omul însuşi.

„Ştiam că unul dintre voi va veni în cele din urmă”, a spus Schoen când Harvath a intrat în cameră. Era şi mai hidos de deformat decât înainte, buzele sale inexistente abia reuşind să modeleze cuvintele care emanau din gaura carbonizată a gurii sale. „Presupun că Philippe este mort.”

Harvath a dat din cap.

„De unde ai ştiut că sunt eu?”, a întrebat Schoen.

„Contul bancar al Adarei la Wegelin.”

„Plăţile către clinică”, a meditat Schoen, în timp ce instrumentele medicale pocneau şi bâzâiau în jurul lui. „Cred că minţi, agent Harvath. Era un pseudonim complet curat sub care eram înregistrat. Nu era nimic care să lege ceva de mine. Nu fusese folosit niciodată înainte şi nu a mai fost folosit de atunci.”

„Nu era vorba de pseudonim, ci de whisky-ul tău”, a spus Harvath, arătând spre globul antic care ascundea barul lui Schoen sub capacul cu balamale. „Black Bowmore din 1963. „Negru ca smoala”, mi-ai spus odată. Trebuie să fi avut o părere foarte bună despre directorul spitalului, dacă i-ai făcut un cadou atât de scump.”

Schoen a ridicat mâna pentru a îndepărta gândul ca şi cum nu ar fi fost nimic. „Eşti mai inteligent decât te-am crezut.”

„Povesteşte-mi despre ceilalţi oameni pe care i-ai eliberat de la Guantanamo. Care era legătura lor cu tine?”

„Nu a existat nicio legătură”, a spus Schoen râzând.

„Asta era şi ideea. Erau zgomote de fond în care Philippe se putea pierde. Au fost aleşi la întâmplare pentru a ţine la bănuială pe oricine din serviciile de informaţii ale guvernului dumneavoastră care ar putea veni să investigheze.”

„Şi complotul cu copiii?”

„Un motivator nefericit, dar extrem de eficient. Când am descoperit că aveam un nepot, i-am întins o mână, dar relaţia noastră era, de înţeles, tensionată. Voia foarte puţin să aibă de-a face cu mine, dar undeva în interiorul lui înţelegea că eram singura familie pe care o aveam fiecare dintre noi.

„Când a fost capturat şi dus la Gitmo, am decis că aş face orice ca să-l aduc înapoi.”

Încet-încet, toată nebunia începea să capete sens. „Vreau numele oamenilor tăi care l-au răpit şi ucis pe şoferul autobuzului şcolar. De asemenea, vreau să ştiu toate celelalte rute de autobuz pe care le-aţi vizat.”

Schoen s-a uitat la el o clipă, apoi a spus: „Autobuzul şcolar pe care l-am deturnat în Carolina de Sud a fost singurul. Nu mai sunt alţii. Fotografiile altor autobuze erau o stratagemă pentru a obţine acordul guvernului vostru, nimic mai mult.”

Faţa lui era o masă de spasme şi spasme, ceea ce îl făcea aproape imposibil de citit. „De unde ştiu că nu minţiţi?”, a întrebat Harvath.

„Nu ştiţi”, a răspuns Schoen. „Doar timpul ne va spune.”

„Dar numele agenţilor care au deturnat autobuzul?”.

„Le voi duce în mormânt”, a spus bărbatul.

Harvath nu era surprins, dar asta ar fi trebuit să se ocupe altcineva. Avea alte întrebări în acest moment. Privind fotografiile cu ramă argintie poziţionate pe o masă de consolă adiacentă, el a întrebat: „Atunci de ce eu? De ce familia mea şi oamenii la care ţin?”.

„Pentru că Philippe îl voia pe omul responsabil de moartea mamei sale.”

„Care era unchiul lui, Hashim”.

„Dar unchiul lui era mort”, a spus Schoen. „Simpla idee că tu erai responsabil pentru toate acestea îl umplea de furie.

Furia este o emoţie foarte puternică. Dacă un om se satură, îşi pierde stăpânirea de sine. Şi când un om îşi pierde autocontrolul, este mult mai susceptibil la controlul altuia.”

„Aşa că m-aţi pus pe mine”, a răspuns Harvath.

„Aşa cum am spus. Nu a fost nimic personal”.

Harvath s-a uitat la el. „Ce a fost în toate astea pentru tine?”

Schoen s-a ridicat din pat şi a scuipat: „Răzbunare!”.

Capitolul 123 „Răzbunare împotriva cui?”, a întrebat Harvath. „Împotriva mea?”

„Nu”, a şuierat Schoen. „Împotriva mamei lui Philippe”.

„Pentru ce? Prima dată când un Nidal te-a aruncat în aer sau a doua oară?”.

„A fost pentru că mi-ai luat fiul”, a răspuns el în timp ce se afunda din nou în pat.

„Dar Adara Nidal era moartă”, a spus Harvath, care începea să se întrebe dacă psihopatologia deformată a lui Roussard nu era o afecţiune moştenită nu de la mama sa, ci mai degrabă de la bunicul său patern.

„Pentru mine nu a contat. Faptul că i-am furat fiul şi l-am întors la cauza mea ar fi fost actul suprem de răzbunare.”

„Cum te puteai aştepta ca un arab, un arab palestinian de altfel, să renunţe la islam şi să îmbrăţişeze cauza israeliană?”

„Uiţi că, după moartea lui Daniel al meu, am studiat tot ce am putut despre Abu Nidal, despre organizaţia sa şi, cel mai important, despre familia sa. Ştiam mai multe despre ei decât ştiau ei despre ei înşişi. Lui Philippe îi lipsea un model masculin.”

„Şi acela urma să fii tu?”, a spus Harvath în mod făţiş.

„Jumătate din sângele meu, sângele lui Daniel al meu, curgea prin corpul lui. Era pe jumătate israelian şi credeam că pot face apel la această latură a lui. Dar înainte de a asculta orice aveam de spus...” „Mă voia mort”, a afirmat Harvath, terminând fraza lui Schoen în locul lui.

„Exact. Dar el nu voia doar să te vadă mort. A vrut ca tu să suferi. Voia ca tu să simţi durerea pe care o simţise el la pierderea mamei sale. Ştiam că mă pot folosi de această furie incredibilă pentru a-l atrage mai aproape de mine.”

„Şi plăgile şi derularea lor în ordine inversă?”

Schoen gâfâia şi se opri o clipă ca să-şi tragă sufletul. În cele din urmă a spus: „Plăgile erau un tribut adus mamei sale, care şi-a dedicat cariera de teroristă pentru a declanşa un adevărat război sfânt împotriva Israelului . Atacurile sale erau adesea ticsite de simbolism evreiesc.

„În ceea ce priveşte derularea plăgilor în ordine inversă, trebuie să înţelegi deja ce individ tulburat era Philippe. În mintea lui, prima plagă era cea mai şocantă şi mai dramatică, aşa că a rulat plăgile invers, comportându-se ca opusul lui Dumnezeu, diavolul, dacă vreţi, care îşi păstra plaga preferată pentru final”.

„Şi ai crezut că poţi reprograma acest monstru?”, a spus Harvath.

„Pentru o vreme, da. Dacă l-aş fi putut convinge să-mi urmeze ordinele, nu numai că aş fi învins-o pe Adara, dar, într-o mică măsură, mi-aş fi recăpătat fiul. Dar mi-am dat seama în cele din urmă că era scăpat de sub control şi probabil că ar fi venit după mine. Acesta este motivul pentru care am părăsit spitalul din Italia şi m-am întors aici."

Omul era absolut jalnic, iar Harvath a dat din cap şi s-a întors să plece.

„Unde te duci?", a întrebat Schoen.

„Acasă", a răspuns Harvath, care spera să nu mai privească niciodată faţa hidoasă a lui Ari Schoen.

Schoen a râs. „Nici măcar nu ai curajul să scoţi arma şi să mă împuşti."

„De ce aş face-o?", a răspuns Harvath în timp ce se întorcea cu faţa la el. „În ceea ce mă priveşte, un glonţ este prea bun pentru tine. Iar în ceea ce priveşte curajul, dacă ai fi avut vreunul, te-ai fi împuşcat deja. Cel mai rău lucru pe care pot să-l fac pentru tine este să-ţi urez viaţă lungă şi să ies pe uşa aceea."

Şi asta a fost exact ceea ce a făcut Harvath.

Când a ieşit din magazin, a observat un SUV negru cu geamuri puternic fumurii, parcat peste drum. Era ciudat de deplasat.

Ajungând sub haină, mâna lui Harvath a planat chiar deasupra capului pistolului său.

Geamul din spate al SUV-ului a coborât parţial şi, în marea de negru, a apărut brusc o străfulgerare de alb. Acesta aparţinea unui nas alb şi lung şi era urmat de o pereche de ochi negri şi două urechi albe şi lungi.

Harvath a traversat strada şi a ridicat mâna pentru ca câinele să o miroasă. În timp ce îl scărpina pe Argos după ureche, geamul SUV-ului s-a coborât până la capăt.

„Aţi avut o vizită plăcută?", a întrebat trolul, care stătea înăuntru între cei doi Ovcharkas caucazieni ai săi.

„Bună, Nicholas", a răspuns Harvath. „De ce nu sunt surprins să te văd aici?".

„Avem afaceri neterminate între noi."

Harvath şi-a luat mâna de pe capul câinelui şi a spus: „Nu, nu avem. Mi-am respectat promisiunea pe care ţi-am făcut-o. Ai cooperat şi nu te-am omorât".

„Îmi vreau datele şi restul banilor înapoi", a răspuns trolul. „Toate."

Omul avea coaie, mari. „Iar eu îi vreau înapoi pe prietenul meu Bob şi pe ceilalţi americani ucişi în New York", a declarat Harvath. „ Toate."

Trolul s-a aplecat pe spate şi a cedat. „Touché." Încet, ochii omuleţului au alunecat spre apartamentul de deasupra magazinului de antichităţi. „Dar Schoen?", a întrebat el. „L-ai omorât?"

Harvath a clătinat din cap. „Nu, nu l-am ucis.”

„După tot ce ţi-a făcut. De ce nu?”

Harvath s-a gândit o clipă, apoi a răspuns: „Moartea ar fi fost prea bună pentru el.”

„Serios?” a afirmat trolul, ridicând o sprânceană. „Sunt surprins că ai această părere.”

„Dacă ai putea vedea la ce a fost redus”, a spus Harvath, „ai înţelege. Viaţa este o pedeapsă mult mai crudă pentru Schoen. A fost deja aruncat în aer în două rânduri”.

Trolul a scos o mică cutie bej, i-a întins antena şi, apăsând singurul său buton roşu, a răspuns: „Atunci poate că a treia oară e cu noroc”.

Explozia a aruncat în aer ferestrele apartamentului de la ultimul etaj şi a zguduit întregul bloc. Cioburi de sticlă spartă şi resturi în flăcări plouau pe stradă.

Harvath s-a ridicat de la pământ la timp pentru a vedea SUV-ul trolului îndepărtându-se în depărtare.

Capitolul 124 Harvath refuzase toate invitaţiile preşedintelui de a veni să se întâlnească cu el la Casa Albă.

Deşi acuzaţiile de trădare împotriva lui fuseseră retrase, Rutledge dorea totuşi să aibă o discuţie serioasă, astfel încât să poată lăsa trecutul în urmă şi să meargă mai departe.

Spre cinstea sa, Harvath a fost suficient de inteligent încât să nu refuze în mod categoric cererile preşedintelui. De când Tracy fusese externată din spital, locuia la el acasă. Le-a spus tuturor că faptul că faptul că avea grijă atât de ea, cât şi de căţelul său în recuperare, îl ţinea ocupat non-stop.

Preşedintele ştia că Harvath minţea, dar a lăsat-o baltă.

Harvath trecuse prin multe. Fusese aruncat sub proverbialul autobuz, şi nu numai că preşedintele nu îl ajutase să iasă de sub el, dar îi ordonase să rămână acolo în timp ce cauciucurile autobuzului treceau direct peste el.

Rutledge nu-l învinovăţea pe Harvath că nu voia să-l vadă, dar era de ajuns. Preşedintele l-a sunat pe Gary Lawlor şi i-a spus fără echivoc că îl vrea pe Harvath în faţa biroului său din interiorul Biroului Oval până la sfârşitul zilei sau va fi fundul lui Lawlor la bătaie.

Fiind întotdeauna un bun soldat, Lawlor l-a pus pe asistentul său să-şi elibereze restul zilei, iar el s-a dus să-l târască pe Scot pentru a se întâlni cu preşedintele.

Când a ajuns la Bishop's Gate, nu a văzut maşina lui Harvath şi s-a gândit că acesta se dusese să cumpere alimente sau medicamente pentru Tracy sau pentru câinele, pe care îl numeau Bullet, după prietenul lor comun, Bullet Bob, care fusese ucis în timpul atacurilor din New York.

Lawlor şi-a parcat maşina şi a urcat treptele din faţă.

Privind în prag, se întrebă pentru a mia oară cum trebuie să fi fost pentru Harvath să coboare şi să-l găsească pe Tracy zăcând acolo într-o baltă de sânge. Era o imagine oribilă şi a încercat să şi-o scuture din minte în timp ce ridica ciocănitoarea grea de fier şi o lăsa să se izbească de uşa groasă de lemn.

În timp ce aştepta, s-a gândit cât de ironic era ca Harvath să locuiască într-o fostă biserică. Bărbatul devenise un penitent devotat faţă de oamenii cărora Roussard le făcuse rău. Îşi vizitase mama în repetate rânduri în California şi, pe măsură ce începuse să-şi recapete vederea, se asigurase că avea parte de cele mai bune îngrijiri odată ce era pregătită să se întoarcă acasă. Le-a vizitat atât pe Carolyn Leonard, cât şi pe Kate Palmer la spitalul lor din D. C. cât de des a putut şi le-a ţinut camerele pline de flori proaspete până când s-au simţit suficient de bine pentru a fi externate. După aceea, i-a bombardat cu mai multe flori şi coşuri peste coşuri cu mâncare. Indiferent ce i-ar fi spus cineva, Harvath nu se oprea. Aceasta era penitenţa pe care şi-o impusese singur şi, până când vina nu era înlăturată din sufletul său, nu avea cum să-l oprească.

Când s-a aflat că Kevin McCauliff folosise computerele DOD ale NGA în numele lui Harvath, tânărul analist a fost pus sub acuzare pentru disciplină.

Harvath a apelat la toate favorurile care i se datorau şi a tras toate sforile imaginabile pentru ca acuzaţiile să fie retrase şi pentru ca McCauliff să fie eliberat onorabil din funcţia sa de la NGA. Tim Finney şi Ron Parker i-au oferit lui McCauliff o slujbă la Sargasso chiar a doua zi.

Lawlor a mai bătut încă o dată la uşa grea, dar nu a răspuns nimeni. Nu se auzea nici măcar zgomotul lătratului lui Bullet, care era un dat de la sine înţeles în ultima vreme.

După ce i s-a spus unde îşi ţinea Harvath cheia de rezervă, Lawlor a recuperat-o şi a deschis uşa de la intrare.

„Alo?”, a strigat când a băgat capul înăuntru.

„E cineva acasă?”

Lawlor a aşteptat, dar nu a primit niciun răspuns. Ajungând până la capăt înăuntru, a închis uşa în urma lui.

A intrat mai întâi în bucătărie şi a constatat că totul fusese curăţat şi pus deoparte. În mod normal, era o învălmăşeală haotică de oale, tigăi, vase şi pahare, în timp ce Scot şi Tracy treceau de la o întreprindere culinară la alta. Ceva cu siguranţă nu era în regulă.

Deschizând frigiderul pentru a se servi cu o bere, Lawlor l-a găsit complet gol. Nimic din toate acestea nu avea sens.

A ieşit din bucătărie şi a intrat în zona mare care funcţiona ca sufragerie a lui Harvath. Şi aici totul fusese îndreptat şi pus la locul lui.

Dintr-o dată, Lawlor a observat ceva pe şemineul de piatră de deasupra şemineului. Mergând spre el, a găsit BlackBerry-ul lui Harvath şi acreditările DHS. Lângă ei se afla o bucată crocantă de papetărie a lui Tracy împăturită în două.

Deschizând-o, a citit un mesaj simplu din două cuvinte care fusese scris de mâna lui Harvath.

A plecat la pescuit.

Recunoştinţe Frumoasa mea soţie, Trish, mi-a spus clar că în această carte ar trebui să le mulţumesc mai întâi cititorilor mei. Are dreptate, desigur (întotdeauna are dreptate, am învăţat), dar există o parte din mine care se întreabă ce fel de soţ aş fi dacă nu i-aş mulţumi mai întâi. În mai multe nopţi decât pot număra, Trish a venit acasă de la propria ei carieră solicitantă doar pentru a-i hrăni şi îmbăia cu plăcere pe micuţii noştri, astfel încât eu să pot continua să scriu. Mulţumesc, dragă. Vă iubesc mai mult decât veţi şti vreodată.

După ce am strecurat acest mulţumesc soţiei mele, vreau să vă mulţumesc acum vouă, cititorilor. A fost o plăcere să vă întâlnesc în turneu, la festivalurile de carte şi la conferinţele de scriere din întreaga ţară. Datorită faptului că mă recomandaţi prietenilor, familiei, vecinilor şi colegilor de serviciu, cariera mea este în creştere. Continui să fiu umilit şi să apreciez sprijinul vostru.

Fără librăriile fabuloase şi fără personalul de vânzări Atria/Pocket, nu aţi fi ţinut această carte în mâinile voastre acum. Sunt extrem de recunoscător tuturor oamenilor care au muncit atât de mult pentru a mă construi ca autor şi care se străduiesc să facă fiecare carte mai mare decât ultima. Este un efort de echipă şi, împreună cu departamentele de artă şi de producţie Pocket/Atria, nu aş putea spera să mă aliniez cu oameni mai creativi, mai inteligenţi sau mai drăguţi în domeniul editorial.

Am dedicat această carte lui Scott F. Hill, PhD , din mai multe motive. Cunoştinţele sale despre genul thriller sunt mai vaste şi mai profunde decât cele ale oricărei fiinţe umane pe care am întâlnit-o vreodată. Continuă să fie o excelentă cutie de rezonanţă şi un prieten grozav cu care să fac brainstorming. Mai mult decât atât, Scott este un patriot model care şi-a dedicat viaţa îmbunătăţirii vieţii veteranilor noştri. Oameni ca el mă fac să fiu mândru că mă numesc american.

Am un grup de domni şi o doamnă care cu siguranţă au fost acolo, au făcut asta şi au tricoul care o dovedeşte. Îmi place să mă refer la ei ca la trăgătorii mei de elită şi muncesc din greu pentru a mă asigura că fac lucrurile bine.

Când nu o fac, este vina mea, nu a lor. Fără o anumită ordine, aceşti patrioţi excepţionali sunt Rodney Cox , Chuck Fretwell, Steve Hoffa , Chad Norberg şi Steven C. Bronson. Pe această listă sunt onorat să le urez bun venit şi să le mulţumesc şi Cynthiei Longo şi lui Ronald Moore .

Echipajul meu din Sun Valley a fost la curent cu ultimele noutăţi în materie de politică şi de aplicare a legii federale. Mulţumirile mele sincere, ca întotdeauna, se îndreaptă către Gary Penrith, Frank Gallagher, Tom Baker , Daryl Mills şi Terry Mangan.

Oricine a fost la adunarea anuală din Sun Valley ştie cât de mult îi apreciem cu toţii pe cei de la Taser International. În mod special, vreau să îi mulţumesc bunului meu prieten Steve Tuttle pentru tot ajutorul acordat în realizarea acestei cărţi.

Toţi băieţii de treabă care acţionează cu produse Taser ştiu cât de excepţionale sunt acestea şi că salvează absolut vieţi. Mulţumesc, Steve.

Ronaldo Palmera este un sac de noroi de cel mai înalt nivel care s-a bazat pe un terorist real. În niciun caz nu trebuie confundat cu socrul meu încântător, Ronald Palmer. Experienţa vastă a lui Ron la sud de graniţă a fost sursa de inspiraţie pentru tot ceea ce este mexican în acest roman, iar intuiţia şi îndrumarea sa au fost, ca întotdeauna, foarte apreciate.

Patrick Doak şi David Vennett au rămas ghizii mei neclintiţi prin sălbăticia politicii din Washington.

Nu aş putea scrie ceea ce scriu fără ei şi nu m-aş distra la fel de bine când vizitez D. C. Mulţumesc, domnilor.

Bart Berry, de la Aquarius Training Systems, găseşte întotdeauna soluţia potrivită pentru a mă ajuta cu romanul meu. El este atât vărul meu, cât şi instructorul meu de alpinism şi, deşi nu am avut nevoie de prea mult ajutor la escaladă pentru această carte, la fel ca Ron, şi el are o experienţă semnificativă la sud de graniţă, şi îi mulţumesc pentru contribuţia sa.

Ca întotdeauna, dacă zboară, mănâncă sushi sau vorbeşte germană, nu voi scrie absolut deloc despre el fără să îl trec pe la Richard şi Anne Levy, precum şi pe la draga noastră prietenă Alice.

Tom şi Geri Whowell mi-au oferit din nou un ajutor nepreţuit pentru manuscrisul meu. Din câte am înţeles, „Scot Harvath” este acum o parolă atât la barul şi restaurantul Gordy's Boat House din Fontana, Wisconsin, cât şi la reprezentanţa de bărci Cobalt. Cât de mare este reducerea pe care ţi-o oferă, nu am nicio idee, dar am de gând să aflu în această vară. Voi şti că am ajuns cu adevărat când se vor decide să dea numele meu unei băuturi.

Tom Gosse este unul dintre cei mai curaţi oameni pe care îi cunosc. În calitate de director de pompe funebre, el mi-a furnizat informaţii nepreţuite pentru această carte. Cumnatul său, Patrick Ahern, este un mare prieten, şi sunt sigur că faptul că am ucis personajul lui Pat în prima mea carte, dar l-am lăsat pe Gosse să trăiască în aceasta, va fi o sursă de supărare binevoitoare cu care va trebui să trăiesc o vreme.

Mai am câţiva prieteni buni care sunt acolo şi care se dau de ceasul morţii şi iau nume cu cratimă în fiecare zi. Indiferent unde se află sau ce fac, sunt dispuşi să îmi răspundă la întrebări. Fideli reputaţiei lor de „profesionişti tăcuţi”, au cerut să nu-i recunosc aici pe nume. Ştiţi cu toţii cine sunteţi şi vă mulţumesc.

De asemenea, trebuie să le mulţumesc lui Mark, Ellen şi tuturor celor de la La Rue Tactical din Texas pentru amabilitatea lor faţă de mine şi pentru sprijinul lor neclintit faţă de luptătorii noştri de elită de pe teren.

Cele mai mari două atuuri, avocaţi şi aliaţi ai mei sunt magnificul meu agent, Heide Lange, şi superba mea editoră, Emily Bestler. Contribuţiile lor la cariera mea sunt incomensurabile şi ştiu sigur că niciunul dintre ei nu va înţelege vreodată cât de importanţi sunt pentru mine.

Vă mulţumesc.

Alte două doamne din panteonul editurilor care îmi sunt de nepreţuit sunt editorii mei, Louise Burke şi Judith Curr. Datorită eforturilor lor neobosite, cariera mea este unde este şi le mulţumesc.

Jack Romanos şi Carolyn Reidy acţionează adesea în spatele scenei fără prea multe mulţumiri din partea autorilor lor. În fiecare an învăţ un pic mai mult despre industria cărţii şi, pe măsură ce învăţ, aprecierea mea pentru ceea ce fac ei, în special pentru cariera mea, creşte. Vă mulţumesc pentru tot.

Odată cu decesul lui James Brown, David Brown a moştenit mantia de cel mai muncitor om din showbiz. În a opta zi, Dumnezeu a creat publiciştii, dar nu toţi au fost creaţi la fel. David Brown a fost creat cu capul şi umerii deasupra celorlalţi. De la Top of the Rock până la Pig & Whistle, mulţumesc pentru tot, David.

Alex Canon, Laura Stern şi Sarah Branham continuă să fie incredibil de utile zi de zi. Această mică menţiune de aici abia dacă reuşeşte să le mulţumească pentru tot ceea ce fac pentru mine.

Ernest Hemingway a spus odată că pentru a fi un scriitor bun trebuie să ai un detector de rahat rezistent la şocuri. Cred că acelaşi atribut este necesar pentru un bun avocat, mai ales unul de la Hollywood . Sunt extrem de norocoasă în sensul că nu am un avocat bun, ci unul grozav. Scott Schwimer este, fără îndoială, cel mai bun avocat de divertisment din industrie. A devenit, de asemenea, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, iar pentru asta sunt de două ori binecuvântat.